COLECȚIA

Iubiri de poveste

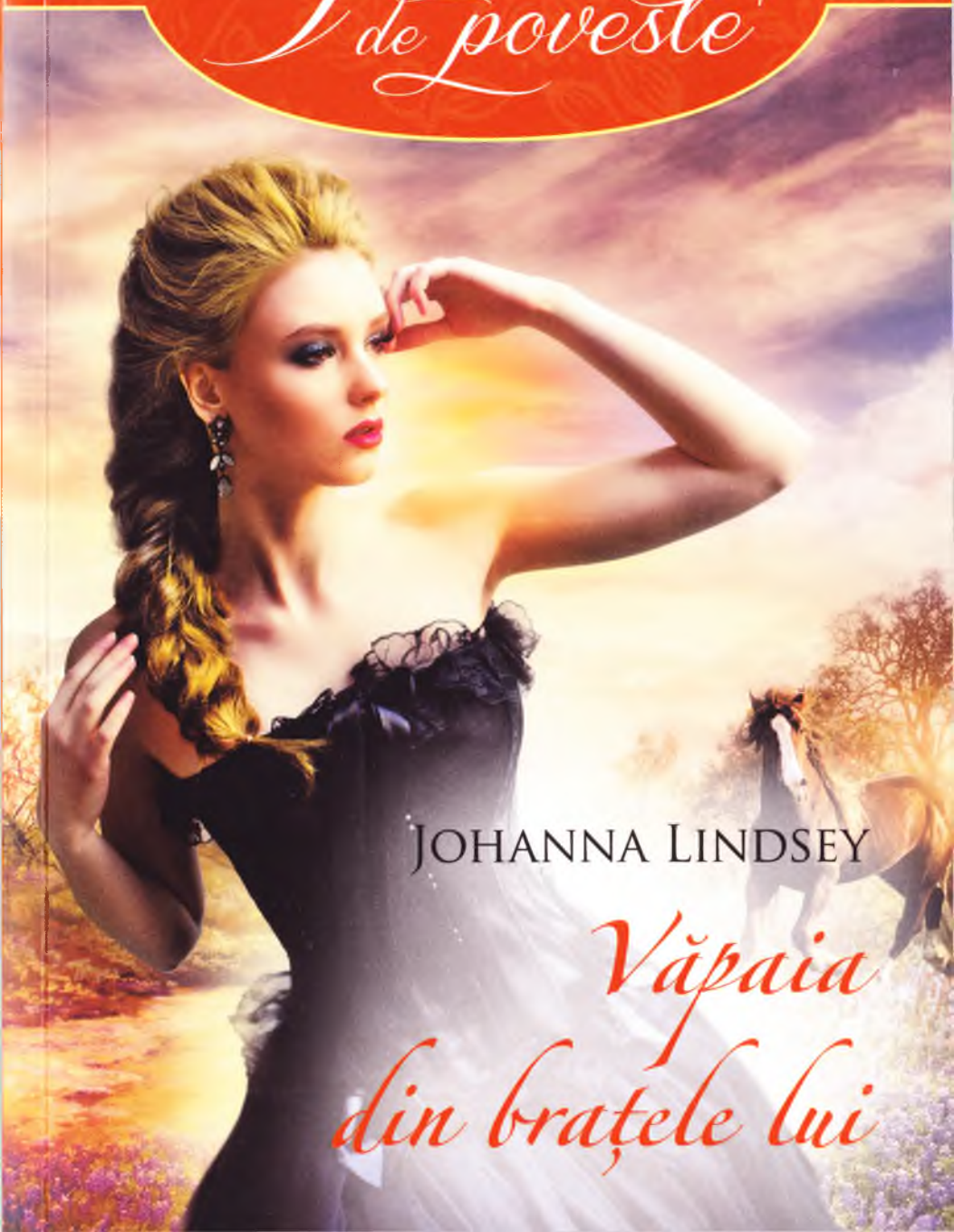

JOHANNA LINDSEY

Văpaia din brațele lui

**O datorie de onoare… o pasiune neașteptată…
un viitor care merită orice luptă…**

Degan Grant pornește spre California, un loc aflat la mare depărtare de casa – și de oamenii – de care vrea să uite, însă drumul îi este întrerupt de un șerif căruia i-a rămas dator pentru că acesta i-a salvat cândva viața. Degan l-ar putea recompensa dacă este de acord să dea de urma a trei nelegiuiți – sarcină deloc dificilă pentru un om de temut ca el. Dar primul infractor care îi iese în cale este o tânără cu totul specială: Maxine este o adevărată frumusețe, care a atras atenția nedorită a unor oameni de seamă din orășelul ei natal. Însă lucrurile au scăpat de sub control, și astfel ea s-a văzut nevoită să fugă pentru a-și salva viața. Acum, când este deja fugară de aproape doi ani, Maxine este dispusă să facă tot ce este necesar pentru a scăpa de chipeșul și enigmaticul pistolar care intenționează să o dea pe mâna unei legi injuste.
Având pe cap o tânără înflăcărată și îndrăzneață care își afirmă cu înverșunare nevinovăția, Degan este nevoit totodată să prindă niște ucigași și să își apere viața amenințată de un vechi dușman. Dar timpul petrecut în compania fermecătoarei sale prizoniere și pasiunea care se naște între ei îl conving pe Degan că a venit momentul ca amândoi să-și înfrunte trecutul, astfel încât să aibă șansa unui viitor împreună.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0684-6
9 786063 306846
Alma

JOHANNA LINDSEY

Văpaia din brațele lui

Wildfire in His Arms
Johanna Lindsey
Copyright © 2015 Johanna Lindsey
Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Văpaia din brațele lui
Johanna Lindsey

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Văpaia din brațele lui / Johanna Lindsey.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0684-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Văpaia din brațele lui

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

– Credeam că ai părăsit teritoriul, domnule Grant.

Degan coborî privirea către șeriful Ross, care îi zâmbea. Se aplecă în față pentru a-și liniști calul înainte ca acesta să se cabreze. Armăsarului auriu nu îi plăcea să aibă străini atât de aproape de el. Focurile de armă nu îl deranjau, însă străinii da.

– Plec azi. Stau doar cât să mă asigur că nu se trag focuri de armă în biserică.

– Nu-i cazul să-ți faci griji în privința asta. Conflictul s-a încheiat săptămâna trecută, de îndată ce fericiții amorezi au acceptat să se însoare. Deci vii la nuntă?

Degan își îndreptă privirea spre biserica aflată la capătul străzii.

Cele două familii care își uneau destinele în ziua aceea, Callahan și Warren, se aflau deja înăuntru. Oamenii din oraș încă se revărsau spre biserică pentru a fi martori la fericitul eveniment – și îl ocoleau larg pe Degan, care stătea călare în mijlocul străzii. Oricât de mult i-ar fi plăcut să facă ceva atât de normal precum participarea la o nuntă, știa ce efect ar fi avut prezența lui. Și își luase deja adio de la toți.

Prin urmare, clătină din cap la întrebarea șerifului.

– Nu-i cazul să dau emoții nimănui într-o zi ca aceasta.

Ross chicoti.

– Cred că oamenii de pe aici, din Nashart, te cunosc destul de bine deja...

– Tocmai asta e problema. Că mă cunosc.

Ross roși ușor. Era neobișnuit pentru un șerif să îl trateze pe Degan cu atâta amabilitate. De regulă, imediat ce un șerif afla cine era, îi cerea să plece din orașul său. Ross nu o făcuse, cel mai probabil din respect față de Zachary Callahan, care îl angajase pe Degan să mențină pacea până la nunta fiului lui Zachary. Desigur,

nu exista nici o garanție că nunta urma să aibă loc cu adevărat, nu când mireasa din familia Warren fusese crescută în est, înconjurată de lux, și urma să se mărite cu Hunter Callahan, un cowboy născut și crescut aici în Nashart, Montana, pe care nu îl întâlnise niciodată. Iar Tiffany Warren făcuse eforturi serioase de a scăpa de căsătoria aranjată. Chiar se prefăcuse a fi menajeră la ferma Callahan pentru a găsi o cale de a pune capăt conflictului dintre cele două familii fără a se sacrifica ea însăși pe altar.

Degan o plăcuse pe Tiffany de la bun început, pentru că îi amintea de casă, o casă la care nu avea să se întoarcă vreodată. Însă ghicise că nu era cu adevărat menajeră. Încercase din răsputeri să nu fie cuminte și modestă, dar pur și simplu nu depinsese de ea. Adevărata Tiffany, elegantă și sofisticată, ieșise constant la suprafață, deși îl făcuse să-și pună la îndoială intuiția când se împrietenise cu un purceluș și făcuse din el animalul ei de companie. Acest gest îl dăduse complet peste cap. Și îl încântase la nebunie pe Hunter. Nici nu era de mirare că Hunter se îndrăgostise de viitoarea lui soție chiar înainte de a ști cine era cu adevărat.

Degan fusese angajat pentru a împiedica o baie de sânge între cele două familii aflate în conflict. Și funcționase, misiunea lui era îndeplinită. Era timpul să meargă mai departe. Însă pe chipul șerifului începuse să se strecoare aceeași expresie pe care o avusese cu câteva zile în urmă, când își făcuse curaj să îi ceară lui Degan să îl înlocuiască temporar în funcție până făcea o călătorie în est să își găsească o soție. Nunțile în oraș păreau să aibă acest efect asupra bărbaților celibatari, făcând ca bărbații aflați în căutarea unei soții să își dorească una cu și mai multă ardoare. Iar femeile tinere și fără obligații erau greu de găsit în vest.

Degan refuzase oferta șerifului, iar acum îl împiedică pe Ross să o repete, remarcând:

– Dacă ar fi să devin vreodată șerif, ar trebui să fie undeva unde nu mă cunoaște nimeni.

– Dar tocmai reputația ta e cea care va feri orașul de necazuri, insistă Ross.

– Nu, reputația mea va fi cea care va atrage necazuri. Și știi asta sigur, șerifule. Până când tagma pistolarilor nu se stinge de la sine, vor fi întotdeauna mâini iuți dornice să demonstreze că sunt mai iuți decât mine. Acum du-te, altfel vei rata ceremonia.

Eu aștept doar să văd mirele și mireasa ieșind din biserică, apoi plec.

– Ei bine, vei găsi întotdeauna o casă aici dacă ai să vrei, Degan Grant. Și postul meu, dacă îl vrei și pe ăla!

Degan aproape zâmbi când șeriful plecă. Nu fusese niciodată tentat să se stabilească într-un loc anume până nu ajunsese în Nashart. Desigur, de regulă nici nu stătea atât de mult într-un singur loc. Și în mod cert nu era obișnuit să fie tratat ca un membru al familiei, așa cum fusese tratat de către clanul Callahan. Membrii acestuia îi oferiseră un loc la masa lor și un dormitor în casa lor. De regulă, cei care îl angajau voiau să îl știe cât mai departe de familiile lor. Cu siguranță nu socializau niciodată cu el. Se gândise *într-adevăr* la oferta șerifului, pentru scurt timp, fiindcă îi plăceau cu adevărat oamenii de pe acolo și avea să-i pară rău să îi lase în urmă. Însă ceea ce tocmai îi spusese șerifului era adevărat. Acum, că problema mineritului din Nashart fusese rezolvată, iar cele două familii învrăjbite urmau să se unească prin căsătorie, Nashart avea să se bucure de pace o vreme, poate chiar pentru totdeauna. Dar situația nu ar fi rămas astfel dacă alegea să nu plece.

Mulți considerau că termenul de „pacificator" era un eufemism pentru un bărbat care putea scoate pistolul mai repede decât oricine altcineva. Și totuși, odată scos un pistol, acesta era un factor de motivație puternic. Putea menține pacea între două grupuri învrăjbite chiar dacă nu se trăgea nici un glonț din el. Acesta fusese rolul lui Degan în Nashart – de pacificator. Nu fusese nevoit să ucidă pe nimeni și nu scosese pistolul decât o singură dată, pentru a-i demonstra ceva lui Roy Warren, înainte de a ști că Roy era unul dintre frații lui Tiffany.

Un brec avansa pe stradă însoțit de trei bărbați călare. Degan venise în oraș împreună cu familia Callahan și crezuse că familia Warren se afla deja înăuntru, în biserică, dar se părea că nu. Mireasa venea în brec cu părinții ei, pe capră aflându-se tatăl ei. Frații ei veneau ceva mai în spate, pentru a nu acoperi trăsura cu praful stârnit de caii lor.

Frank Warren opri brecul, iar Tiffany se ridică și îi oferi lui Degan o reverență grațioasă.

– Ai întârziat la propria ta nuntă, remarcă Degan.

Tiffany chicoti:

– Mireselor li se permite să întârzie, deși jur că nu încerc să-l fac pe Hunter să se îngrijoreze că m-am răzgândit. Doar că voiam să arăt perfect pentru el azi, iar asta mi-a luat ceva mai mult decât anticipasem.

– Ai reușit. Hunter e un bărbat norocos.

Degan chiar își invidia prietenul în acel moment. Tiffany era o femeie frumoasă, iar azi arăta superb în eleganta rochie de mireasă luată din est și cu voalul de dantelă diafan ca borangicul.

– Ești sigur că nu vrei să ni te alături?

Degan venise până la ferma Warren cu o zi în urmă pentru a-și lua adio și îi spusese lui Tiffany că nu avea să fie prezent la nuntă.

– Aștept doar să vă văd ieșind din biserică gata căsătoriți, apoi o tai spre California.

– Hunter zicea că tatăl lui a încercat să te angajeze din nou, să îl cauți pe fiul lui, Morgan, cât te afli în Butte, dar că nu treci pe acolo?

– În Butte mă cunoaște prea multă lume. Am să optez pentru ruta nordică, trecând prin Helena. Însă Zachary voia să-i trag o sperietură băiatului lui, cât să-l fac să se întoarcă acasă, ceea ce e inutil dacă Morgan încă e cuprins de febra aurului.

– Ei bine, nu pot să spun că nu mă bucur că ți-ai terminat treaba aici, zise Tiffany zâmbind larg. Ai avut grijă să nu sfârșească nimeni ucis cât timp eu și Hunter am fost ocupați să ne lămurim că suntem făcuți unul pentru celălalt, iar pentru asta îți mulțumesc din inimă.

– Și eu, confirmă Frank Warren.

– Chiar așa, adăugă Rose, soția lui. Băieții mei au recunoscut că le-a fost teamă să...

– Mamă! interveni Roy Warren, jenat.

– Ei bine, păstrarea liniștii pe *toate* fronturile a fost, fără îndoială, o adevărată binecuvântare, încheie Rose.

Frank își drese vocea.

– Nu cred că domnul Grant dorește să fie comparat cu o binecuvântare, draga mea.

– Prostii, pufni Rose. A înțeles la ce m-am referit.

– Trebuie să o luăm din loc, spuse Frank, arătând spre biserică.

Degan aruncă o privire în stradă și îl văzu pe Zachary Callahan în fața bisericii, uitându-se neliniștit în jurul lui și făcându-i semn lui Frank să se grăbească.

Tiffany râse.

– Până la urmă, i-am dat totuși emoții lui Hunter – sau poate doar socrului meu! Drum bun să ai, Degan!

Se așeză din nou. Frank puse iarăși bricul în mișcare, iar cei trei frați ai lui Tiffany îl salutară din cap pe Degan când trecură pe lângă el. Apoi Tiffany îi strigă peste umăr:

– Dacă găsești vreodată o astfel de fericire și pentru tine, adu-ți soția să o cunoaștem și noi!

Degan aproape izbucni în râs. Doar de la o femeie s-ar fi putut aștepta să creadă că fericirea unui bărbat depindea de o femeie. Degan știa că nu avea să afle niciodată dacă era adevărat sau nu, fiindcă femeilor le era teamă de el. Chiar și lui Tiffany. Și nu știa cum să schimbe acest lucru fără a-și compromite reputația, deci nu avea de gând să încerce.

– Hei, domnu', nu reușești să decizi încotro s-o iei?

Degan aruncă o privire în spatele lui și văzu un străin ducându-și calul de căpăstru prin centrul orașului, îndreptându-se spre el. Purta o pelerină de ploaie galbenă, dată în spate pentru a dezvălui pistolul de la șold, un semn destul de grăitor că era pus pe scandal, într-un fel sau altul. Când străinul se apropie de el, Degan văzu că era tânăr și subțire, iar fața lui avea o piele atât de fină, încât ar fi putut fi confundat cu o fată.

Degan nu era obligat să răspundă la întrebarea lui batjocoritoare. Ar fi putut să dea pinteni calului și să plece, pierzând ocazia de a-și vedea prietenii proaspăt căsătoriți ieșind din biserică. Dar știa că băieții de teapa acestuia nu tolerau să fie ignorați.

– Câți ani ai, puștiule?

– Șaptespe, nu c-ar fi treaba ta, așa că nu mă lua cu puștiule. Mă cheamă...

– Nu mă interesează.

Băiatul păru iritat.

– Toată lumea din oraș e la fel de arțăgoasă ca tine?

Arțăgos? Degan arcui o sprânceană întunecată. Fusese numit în multe feluri, dar niciodată astfel. Iar băiatul își oprise murgul la puțin peste un metru de calul lui Degan. Era evident că avea mai

multe de spus, și nu era nimeni altcineva în jur cui să îi spună, acum că strada principală era pustie, după ce toți cei care veniseră la nuntă intraseră în biserică. Doar negustorii cu prăvălii mai erau în oraș, cel puțin jumătate dintre aceștia fiind adunați pe la geamuri. Străinii nu treceau prin oraș fără a fi observați.

Degan își spuse că nu ar fi trebuit să fie atât de bănuitor cu orice străin care se apropia de el, indiferent dacă avea sau nu armă de foc. Erau o mulțime de oameni prietenoși în vest și zeci de motive temeinice pentru care un bărbat ar fi putut umbla înarmat. Nu toată lumea era pornită să își construiască o reputație provocându-i la luptă pe toți pistolarii rapizi de care auzea.

Așa că se înmuie puțin și întrebă:

– Ai nevoie de ajutor la ceva?

– Da, am. Am auzit de la niște mineri din Butte că Degan Grant locuiește aici.

– A fost doar în trecere.

– Deci l-am ratat?

– Depinde pentru ce îl cauți.

– Ce?

– Dacă vrei o confruntare cu el, azi e ziua ta norocoasă. Dacă vrei să îl angajezi, din nou, s-ar putea să fie ziua ta norocoasă. Pentru oricare alt motiv, probabil nu e ziua ta norocoasă. Deci care dintre variante e?

– Deci știi unde pot să-l găsesc?

– L-ai găsit deja.

Băiatul zâmbi, chiar larg, făcându-l pe Degan să se întrebe pentru o clipă dacă nu cumva intuiția lui se înșelase. Dar nu.

– În crucea zilei, mâine, chiar aici, spuse băiatul, continuând să afișeze un rânjet încrezător.

Propunerea lui nu necesita nici o lămurire. Crucea zilei era momentul când aveau loc cele mai multe înfruntări cu pistoale, față în față, un moment al zilei când nici unul dintre adversari nu ar fi fost dezavantajat de lumina orbitoare a soarelui.

Degan ridică privirea pentru a vedea unde se afla soarele înainte de a-i răspunde:

– E suficient de aproape de crucea zilei chiar acum, așa că, dacă tot e să facem treaba asta, hai s-o facem acum! Vino și ponește-ți calul dacă nu vrei să încaseze vreun glonț rătăcit.

Degan își duse calul auriu la cel mai apropiat țăruș de priponit, înainte de a descăleca și a arunca frâiele peste acesta. Băiatul îl urmă și făcu întocmai, astfel că fu surprins când Degan apăru din spatele cailor cu pistolul deja scos.

Acum băiatul îl privi posomorât pe Degan și își îndepărtă încet mâna de pistol:

– Cum te-ai ales cu reputația ta dacă trișezi în halul ăsta? îi aruncă el.

– Omorând bărbați – nu băieței. Și nu se cheamă că trișez, ci că îți salvez viața, spuse Degan, luând pistolul băiatului și golindu-l pe pământ între ei, apoi dându-i-l înapoi. Dar presupun că încă n-ai priceput. Confruntarea va avea loc oricum. Dacă o câștigi tu, poți să reîncarci și mai încercăm o dată. Dacă o câștig eu, poți să pleci în pace și să te bucuri că încă respiri. Ți se pare corect?

– Pe toți dracii, nu. Ce-ai zice s-o facem cum trebuie, în fața martorilor?

– Uită-te în jurul tău, ești privit din toate părțile. Iar eu îți ofer exact ceea ce ai venit să cauți aici, o șansă de a vedea dacă ești mai rapid decât mine, însă fără a vărsa sânge în stradă și fără să te pișii în pantaloni de teamă că vei muri. Ba chiar e un test mult mai bun pentru a vedea cine e mai rapid, dacă te gândești mai bine. Vei fi relaxat, fără teamă, fără palme asudate care să te facă, poate, să mânuiești stângaci pistolul. Și vei rămâne cu dreptul de a te lăuda dacă ieși victorios.

Degan își scoase jacheta și o agăță peste oblâncul șeii. Doar fiindcă trăia în vest, acum nu însemna că trebuia să renunțe la plăcerile mai fine ale vieții cu care se obișnuise. Ei bine, fusese nevoit să renunțe la unele, dar nu și la felul în care se îmbrăca. Jacheta lui neagră era fin croită, vesta neagră era de mătase, cămașa albă – confecționată din pânză moale. Cizmele negre îi erau puternic lustruite, cu pinteni nu din tablă, ci din argint adevărat. Iar tocul pistolului îi fusese făcut la comandă.

Ieși în stradă, îndepărtându-se de intersecție. Nu voia ca prietenii lui să fie martori la acel moment dacă ieșeau din biserică mai devreme. Băiatul îi urmase exemplul și își lăsase pelerina pe cal, înainte de a lăsa o oarecare distanță între ei. În continuare părea neliniștit. Degan se întrebă dacă mai făcuse acest lucru vreodată sau era prima lui înfruntare cu pistoale. Mare păcat că astfel

de puștani nu învățau din propriile greșeli și să se întoarcă acasă. Poate că acesta avea s-o facă după ce terminau.

– Nu ai de gând să-ți descarci pistolul așa cum ai făcut cu al meu? întrebă ezitant băiatul.

– Nu. Avem martori, ai uitat? Nu sunt un ucigaș, doar un pistolar rapid. Așa că demonstrează-mi că știi cum se face.

Se scurseră alte câteva secunde în care mâna băiatului rămase în aer deasupra armei. Era în continuare speriat, în ciuda asigurărilor lui Degan. Degan văzu degetele băiatului tremurând.

În cele din urmă oftă.

– Îți ofer un avantaj, acela de a scoate primul arma. Oricând dorești tu.

– Deci ai de gând să mă lași să câștig?

– Nu, n-am să te las, spuse Degan, scoțându-și arma, apoi băgând-o la fel de rapid înapoi în toc. Ai văzut? Acum scoate-o!

Băiatul încercă, dar pistolul lui tot nu apucă să iasă din toc înainte ca al lui Degan să se ivească ațintit spre pieptul lui.

– Știi, băiete, eu nici nu ratez. Deci am terminat aici?

– Da, domnule, am terminat.

Capitolul 2

– Max, trezește-te! Max Dawson!

Ochii negri se deschiseră larg și clipiră de câteva ori înainte de a observa frumoasa damă de consumație care stătea bosumflată lângă pat.

– Nu-i cazul să strigi, Luella, și mai ales nu să îmi strigi numele complet.

– Îmi pare rău, scumpule, dar nu aș fi nevoită să o fac dacă te-ai trezi mai ușor. E o mare minune că poți dormi în general în casa asta, la cât se geme și se icnește la orele mici ale nopții.

Max zâmbi larg.

– Câtă vreme faci liniște și nu te deranjează să împarți acest pat minunat de moale, orice altceva se aude doar ca șoapta vântului.

– Mare minune că nu ai fost prins dacă dormi așa adânc.

– Ai avut ușa încuiată, nu-i așa?

– Da, desigur.

– Și nu s-a cățărat nimeni vreodată să-ți intre pe fereastră?

– Doar tu.

– Ei bine, iată deci, am fost în deplină siguranță și am avut un pat moale. Ăsta e singurul loc în care *chiar* pot să dorm adânc. În tabăra mea de pe deal mă trezesc la cel mai mic zgomot, chiar și la ruperea unei rămurele. În plus, nu mă caută nimeni prin părțile astea.

– Atunci de ce mi-ai cerut să te trezesc în zori, înainte ca ajutoarele de șerif să își facă rondul de dimineață? Că tot veni vorba, asta a fost acum treizeci de minute. Atâta a trecut de când tot încerc să te trezesc...

– La naiba, de ce n-ai zis așa? Urăsc să fiu în oraș pe lumină...

– Dar dacă nu te caută nimeni...

– Nu mă caută intenționat, dar afișele cu infractorii dați în urmărire au ajuns și până aici în nord. Le smulg atunci când le văd, dar șeriful nu face decât să lipească altele în loc. Probabil a primit un teanc întreg.

Max se strecură din așternuturi complet îmbrăcat, cu excepția pălăriei și a hainei, pe care le luă imediat. Nu își scoase nici tocul de pistol. Luella nu era încântată să doarmă lângă un Colt cu țeava lungă, deși era obișnuită cu armele de foc și ținea un mic pistol de buzunar ascuns în biroul ei, pentru situații de urgență. Dar era ceva ce o deranja și mai mult.

– Ai fi putut să te descalți cel puțin de cizmele alea nenorocite înainte să te duci la culcare, spuse ea, zgâindu-se la ghetele ponosite care tocmai se dăduseră jos din patul ei.

– Nu pot, în caz că trebuie s-o șterg repede, ca acum, spuse Max, deschizând fereastra, ieșind pe acoperișul verandei aflate în fața bordelului, apoi sărind la pământ.

Luella îl privi de la fereastră. Stând acolo doar în cămașă de corp, auzi un fluierat de pe cealaltă parte a străzii. Nu încercă să se acopere. În fond, o parte din munca ei consta în a atrage clienți în bordelul lui Chicago Joe. În Helena existau mult prea multe case de toleranță, iar concurența era acerbă.

Prea multe bordeluri, prea mulți milionari, prea mulți mineri, pe toți dracii, prea mulți oameni în general. Însă Helena era cel

mai populat oraș de pe teritoriul Montana, așa fusese încă de când se descoperise aur în canionul din apropiere, undeva prin '64. Optsprezece ani mai târziu, oamenii continuau să se stabilească în Helena chiar dacă majoritatea orășelelor care apăruseră odată cu descoperirea aurului se transformaseră în așezări-fantomă. Chiar și Virginia City, aflat mult mai la sud, era pe moarte, iar acel oraș se lăudase cu o populație de trei sute de mii de oameni în vremurile sale de glorie. Însă Helena, care avea sute de activități comerciale, nu se baza exclusiv pe aur pentru prosperitate. Era totodată și capitala teritoriului și mai avea și calea ferată ce se îndrepta într-acolo. Peste încă un an sau doi, avea să ajungă, cel mai probabil, în Helena, ceea ce avea să asigure supraviețuirea orașului chiar și după ce se epuizau resursele de aur.

Luella își spuse că Helena ar fi fost un loc drăguț în care să își întemeieze o familie dacă și-ar fi găsit un bărbat care să o vrea. Până în acel moment, primise cereri în căsătorie doar de la mineri, iar minerii nu aveau propriile lor case, nici nu câștigau prea mulți bani, așa că nu aveau mijloacele financiare necesare pentru a-și întemeia familii acolo. De regulă, bărbații cu stare nu erau interesați să își ia o târfă de soție când se puteau culca oricând cu una în schimbul a câtorva bănuți.

Luella îi aruncă o privire lui Big Al, bărbatul care o fluierase. Ieșise devreme, măturând veranda tavernei lui de peste drum. Era unul dintre clienții ei regulați și se purtase întotdeauna cu blândețe față de ea. Luella chiar îl luase în calcul ca potențial soț până în noaptea în care o salvase Max și se îndrăgostise pe loc. Era atât de prostesc din partea ei să cadă pradă acelei emoții.

Însă, având în vedere că Big Al avea propriul lui teren și propria afacere – și era necăsătorit, rămânea totuși o opțiune. Taverna lui era una dintre multele din oraș care nu își închidea niciodată porțile. Nici locul unde activa Luella nu se închidea niciodată. Josephine Airey, sau Chicago Joe, cum o numeau majoritatea, era proprietara acestui bordel și a altora de același fel. Era o adevărată moșiereasă, matroana lor, genul de femeie care credea că un bărbat căruia nu i se impunea un orar anume – cel puțin când își satisfăcea nevoile amoroase – era un bărbat fericit.

Big Al îi zâmbi obraznic acum – și nu mai fu atent la ce mătura. Praful zbură spre unul dintre mușteriii lui, care stătea sprijinit

de stâlpul verandei, cu o băutură în mână. Bărbatul era îmbrăcat elegant, probabil un om de afaceri, își spuse ea, până văzu pistolul de la șoldul lui și se grăbi să își desprindă privirea de la el. Își închipui că și Big Al îl trata cu prudență din moment ce îi permitea să bea în fața verandei. Big Al nu accepta niciodată așa ceva. Erau ordinele șerifului: nu era permis consumul de băuturi în stradă. Acum Al se grăbi să intre înapoi în tavernă înainte ca bărbatul să observe praful de pe spatele cizmelor lui lustruite.

Luellei nu îi plăceau pistolarii, deși Dumnezeu îi era martor că se culcase cu mulți. Pistolarii o înspăimântau fiindcă ei nu apelau la pumni când se enervau; în schimb, scoteau pistoalele. Probabil și Max făcea la fel, dar Max era diferit. Și ce ar fi putut să nu îți placă la Max Dawson?

– Ne vedem săptămâna viitoare, Luella! îi strigă Max.

– Sigur, scumpule, îi răspunse Luella și îi făcu semn cu mâna, însă Max galopa deja spre ieșirea din oraș.

Luella închise fereastra și se întoarse în pat. Spera că pistolarul nu o observase și că nu avea să vină să le facă o vizită.

Capitolul 3

Degan îl privi pe puști plecând în goană din oraș. Îl urmărise ieșind și din bordel. Când cineva se grăbea să o tulească pe fereastră în halul acela, de regulă însemna că altcineva avea să apară în scurt timp cu un pistol în mână, începând să tragă, însă acest lucru nu se întâmplase. În schimb, la fereastră apăruse o blondă drăguță, îmbrăcată doar în lenjerie, pentru a-și lua bun-rămas.

Scurta scenă fu suficient de bizară ca Degan să observe mai multe detalii decât în mod normal. Nu că nu ar fi fost în permanență atent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Era, dar de obicei se concentra pe ceea ce intuia că s-ar fi putut dovedi periculos. Haina lungă pe care o purta puștiul peste pantalonii și cămașa neagră nu era una tipică, ci una scumpă făcută din piele de căprioară moale. Pălăria cafenie, cu boruri largi, era fie nouă, fie bine îngrijită, fiindcă nu avea urme de deformare. Cizmele maro-deschis

ponosite în ultimul hal și o bandană albă arătau că băiatul era complet lipsit de simțul stilului. Avea ochii de culoare închisă, părul scurt, blond aproape alb, sub pălărie, și o față de copil. Un băiețandru atât de tânăr încât nici nu-i crescuse părul pe față încă, și totuși purta un pistol la brâu. De ce căutau violența la o vârstă atât de fragedă?

Însă acesta părea să iubească viața. Degan o văzuse în expresia puștiului când sărise pe cal și o auzise în râsul ce răsunase în urma lui după ce se îndepărtase în galop. O noapte reușită cu o femeie atrăgătoare putea avea un astfel de efect, își spuse el – sau iubirea tinerească. Apoi mintea îi aduse la suprafață unul dintre acele detalii pe care nu le observase decât vag și, dându-se înapoi, își ațintì privirea asupra afișului lipit pe stâlpul de care stătuse sprijinit.

Îl văzuse mai devreme, doar că nu îi acordase atenție. Oricine ar fi desenat în acel afiș probabil îl cunoștea pe bandit, căci asemănarea cu acesta era teribilă. Un bandit vizitează un bordel aflat peste drum de locul unde se află afișul care anunță că e dat în urmărire și că se oferă o recompensă de o mie de dolari pentru prinderea lui? Degan clătină din cap. Băieții erau mult prea îndrăzneți în ultima vreme. Însă acest lucru nu îl privea cu nimic. Era dispus să își pună forțele în slujba cuiva, dar nu avea de gând să facă treaba șerifului în locul acestuia.

Degan duse paharul gol înapoi în tavernă și se opri la bar. Pe singurul mușteriu aflat înăuntru îl lăsase dormind cu capul pe masă și acesta făcea în continuare același lucru. Degan nici măcar nu s-ar fi oprit la tavernă dacă nu ar fi călărit toată noaptea pentru a ajunge în Helena, iar taverna nu ar fi fost primul local pe lângă care trecuse și se afla deschis la o asemenea oră. Îi displăcea să doarmă în sălbăticie și nu o făcea decât atunci când era la distanță prea mare între două orașe. Nu îi plăcea nici să călătorească noaptea, însă noaptea trecută nu fusese îndeajuns de obosit pentru a se opri, iar ispita unui pat și a unei băi fierbinți îl motivaseră să își continue drumul.

– Vreau o sticlă din cel mai bun whisky al tău, la pachet, și o cârpă pentru cizmele mele.

Cârpa îi fu împinsă rapid peste bar de barman, care se făcu roșu la față. Pentru sticlă fu nevoie de căutări. Când bărbatul se întoarse, îi spuse ezitant:

– Ar trebui să vă avertizez că pe aici există o lege în privința băutului în stradă.

– N-aveam de gând să o fac, replică Degan și plăti, apoi adăugă: Nu consider veranda ta ca fiind în stradă.

– Și-asta e drept, spuse bărbatul, relaxându-se, acum că Degan nu se arătase ofensat.

– Care-i cel mai bun hotel din oraș?

– Probabil că International. Clădire mare de cărămidă. Greu de ratat dacă o țineți tot pe drumul ce intră în oraș. Deci tocmai ați sosit?

Degan nu răspunse. Îl irita că o singură întrebare din partea lui avea tendința de a dezlega limbile, stârnind un potop de întrebări care îi erau apoi adresate lui. Înțelegea că era o reacție de spaimă a oamenilor intimidați care sperau că, atâta timp cât vorbea, nu avea să tragă. Luă sticla și porni spre ușă.

Barmanul strigă după el:

– Poate discutați și cu șeriful nostru dacă vă căutați de lucru, domnule. La el apelează oamenii când au probleme, dar n-are întotdeauna timp să îi ajute pe toți, nici cu cele opt ajutoare ale lui. E un oraș mare. Sunt mulți pe aici cărora le-ar prinde bine un mercenar – dacă asta sunteți.

Degan îl salută ducându-și mâna la pălăria cu boruri largi, dar își continuă drumul. Nu își căuta de lucru încă. Câștigase suficienți bani în vest cât să se poată retrage pentru următorii zece ani dacă ar fi vrut. Dar pentru a face ce anume? Fusese educat să preia frâiele unui imperiu, dar îi întorsese spatele.

Acest oraș era mult prea mare pentru gustul lui, își dădu el seama, continuând să îl străbată. Prefera orașele mici în care problemele săreau în ochi de departe. Însă se afla aici doar pentru a se bucura de o baie, un pat și o masă caldă înainte de a-și continua drumul spre California, care fusese destinația lui în momentul în care Zachary Callahan reușise să dea de el și îi oferise prea mulți bani pentru a refuza, doar pentru a menține pacea timp de câteva săptămâni.

Nu era prima dată când era plătit excesiv. De fapt, așa se întâmplase de cele mai multe ori. Era unul dintre avantajele de a avea o reputație care ajungea oriunde înaintea lui. Celălalt avantaj al acelei reputații era faptul că își putea face treaba fără vărsare de sânge.

În trecut îl deranjase, ba chiar mult, faptul că îi înspăimânta atât de tare pe oameni. Obișnuia să îi asigure că nu aveau motiv să se teamă de el. Însă acea asigurare nu funcționa decât până îl vedeau scoțând pistolul. Și rareori putea să treacă printr-un oraș în care să nu fie nevoit să îl scoată dintr-un motiv sau altul – dacă oamenii descopereau cine era. Așa că încetase să mai fie sociabil, încetase să mai discute cu oamenii cu care nu era nevoit să o facă, încetase să se mai prezinte. Pe toți dracii, de multe ori nici nu conta dacă știau sau nu cine era. Nu putea nici măcar să intre într-o bancă fără ca toată lumea să se arunce la podea, crezând că urma un jaf. Ei bine, *acest* lucru era enervant. Poate că era timpul să se întoarcă în est – dar nu acasă.

Degan găsi destul de ușor hotelul International, însă cu siguranță nu se așteptase să dea peste cineva cunoscut în holul acestuia.

– Ei, dar știu că mă bucur să te văd, Degan Grant!

Degan se crispă, auzindu-și numele rostit atât de tare.

– Vorbește mai încet, spuse el, întorcându-se, dar apoi chiar zâmbi.

Nu își făcuse prea mulți prieteni în vest, însă pe John Hayes îl putea socoti printre aceștia. John avea în jur de patruzeci și cinci de ani acum, dar Degan îl cunoscuse la scurt timp după ce venise pentru prima dată în vest, cu cinci ani în urmă.

– Ce te aduce atât de departe spre nord, șerifule?

– Sunt șef de poliție acum, spuse John cu un zâmbet larg.

Degan ridică dintr-o sprânceană.

– Asta e ceva ce merită felicitări?

– Îmi permite să văd mai mult din țară decât am crezut vreodată că aș putea să văd, dar nu, nu tânjeam după poziția asta. Am fost convins să o accept la insistențele unui prieten vechi care e senator acum. Companiile de cale ferată au făcut presiuni considerabile asupra politicienilor de la Washington pentru a face curat în vest. Acum câțiva ani au angajat detectivi de la Pinkerton

pentru a rezolva o parte dintre jafurile asupra trenurilor, dar nu a fost de-ajuns. Acum începe să ia măsuri și guvernul nostru. Dar ce te aduce în Helena?

– Tocmai am terminat o misiune de menținere a păcii în teritoriu.

– Deci nu ai de lucru în momentul de față?

– Nu.

– Drace, ce ușurare!

Degan fu amuzat.

– În continuare respect legea, John. Chiar credeai că vei fi nevoit să mă arestezi?

– Nu, firește că nu. Dar, dacă tot nu ești ocupat momentan, aș vrea să profit de acea favoare pe care mi-o datorezi.

– Ce favoare?

– Pentru că ți-am salvat viața.

Degan pufni în râs.

– Eram pe vindecate. Nu ar fi fost cazul să mă târăști la un doctor.

– Erai pe jumătate mort și încă sângerai, îi aminti John.

John fusese șeriful unui oraș în care Degan fusese împușcat. Un trio de spărgători de bănci încercase să fugă din oraș împărțind gloanțe în toate direcțiile după ce se dăduse alarma. Străzile fuseseră pline de oameni în ziua aceea. Degan intervenise pentru a împiedica vărsarea de sânge nevinovat și sfârșise prin a încasa el însuși un glonț rătăcit. Plecase călare din oraș, rănit fiind. John reușise să îl găsească.

Dacă ar fi fost dispus să recunoască, își spuse că poate ar fi murit în ziua aceea dacă și-ar fi continuat drumul. Rana nu îl duruse prea tare. Deci nu știuse că sângera atât de abundent încât lăsase o dâră de sânge în urma lui.

– Recunosc, doctorul tău a făcut treabă bună în a mă coase la loc, spuse Degan. Abia dacă a rămas o cicatrice. De ce favoare ai nevoie?

– Ai grijă, va fi doar ceva temporar. Am nevoie ca măcar trei tâlhari de pe lunga mea listă să fie capturați în următoarele câteva luni. Nu numai că mi s-a încredințat sarcina de a face curat în vest, dar mi s-a mai și impus să o fac respectând un nenorocit de program.

Degan fu cu adevărat surprins.

– Vrei să faci din mine un vânător de *recompense*? Eu nu sunt copoi.

– Nici nu e nevoie să fii. Cei mai mulți dintre băieții ăștia se ascund la vedere în orașe aglomerate cum e acesta sau în unele prea mici pentru a avea șerifi buni în ele. Plata e bună, iar doi dintre bărbații căutați au fost văzuți prin zonă. Un al treilea a fost văzut ultima dată în Wyoming. Dacă preferi, poți să alegi pe urmele cui să pornești. După cum ziceam, am o listă lungă.

– Și de ce nu pornești tu pe urmele lor?

– Fiindcă mama mea e pe moarte. Am primit telegrama ieri. Ne-am cumpărat deja biletele de poștă pentru a pleca azi.

– Ne-am?

– Sunt aici cu soția și cu fiicele mele.

– Nu știam că ești căsătorit.

John rânji și se umflă în pene.

– Căsătorit și fericit de aproape zece ani deja. Fetele noastre au șase, respectiv șapte ani, iar Meg a mea e însărcinată din nou. Fiindcă sunt nevoit să călătoresc atât de mult în ultima vreme, de fiecare dată când știu că voi sta o vreme într-un loc anume, îmi iau și familia cu mine. Faptul că acum și căile ferate se întind mult spre vest face asta posibil. Această călătorie în Virginia ar putea să dureze câteva luni, fiindcă trebuie să lămuresc și situația moștenirii rămase de pe urma mamei mele. Iar pentru asta s-ar putea să plătesc pierzându-mi locul de muncă dacă nu reușesc în intervalul respectiv să mai tai cel puțin trei bandiți de pe lista mea.

– Îmi pare rău pentru mama ta.

John încuviință din cap.

– Știam că e bolnavă, doar că nu știam că e atât de grav.

– Presupun că ai încercat deja să îi ceri ajutorul șerifului local?

– Am vorbit cu el ieri, dar e prea ocupat, ceea ce nu mă surprinde. Pe toți dracii, cine s-ar aștepta să găsească un oraș *atât* de mare în Montana, care nici măcar nu e stat încă?

– Ăsta e efectul aurului.

– Cu siguranță așa e, consimți John. Deci poți să mă ajuți, Degan? Nu am nevoie decât ca în următoarele două luni să reușesc să capturez trei tâlhari de pe lista de urmăriți. Dacă termini mai

repede de atât, poți să-ți continui drumul. Dar va trebui să te fac oficial ajutor de șerif cât timp acționezi în numele meu.

– Drace, în nici un caz! Dacă fac asta, refuz să port insigna de om al legii.

John zâmbi larg.

– Nu e nevoie să pomenești nimănui despre asta dacă simți că îți va păta reputația. Ar fi doar pentru cazul în care ești nevoit să demonstrezi că ai autoritate, ceea ce, după cum te cunosc, probabil nu va fi necesar. Și îți vor rămâne ție recompensele care se oferă. Unele dintre ele s-ar putea dovedi mai generoase decât ceea ce obții în prezent.

– Mă îndoiesc.

– Ei bine, chiar vor fi, odată însumate. Și nici nu va fi prea greu să îi găsești pe bărbații respectivi. Am strâns o mulțime de informații despre acești răufăcători, informații pe care am să ți le dau și care sunt mai multe decât ceea ce apare pe afișele lor – prieteni și rude cunoscute, toate locurile unde au încălcat legea, eventualii complici pe care e posibil să îi aibă sau dacă acționează pe cont propriu. Mi-am notat o mulțime de detalii, și fac asta de câțiva ani deja. Te-aș ruga doar să îmi trimiți o telegramă în Virginia de fiecare dată când înhați câte unul, ca să îmi pot anunța superiorii că, deși mă ocup în timpul ăsta și de problemele de familie, tot nu mă abat de la program.

Degan încuviință din cap.

– Câtă vreme superiorii tăi nu pornesc apoi pe urmele mele în încercarea de a mă convinge să îmi continui cariera în domeniul ăsta.

John chicoti.

– Voi avea grijă ca numele tău să nu fie pomenit niciodată.

Capitolul 4

Geanta de piele pe care i-o dăduse John Hayes semăna cu o valiză mică și subțire, fără mâner, dar avea încuietoare și cheie. Degan nu o deschise când ajunse în camera de hotel, după ce își

luă rămas-bun de la John. Se mulțumi să o arunce pe podea lângă coburii lui și lângă propria valiză. Somnul era primul pe lista lui de priorități. Dar, când se întinse pe pat, nu adormi imediat.

Cuvintele „om al legii" și „vânător de recompense" îi tot alergau prin minte. Nici una din ocupații nu era pe potriva temperamentului său, și totuși acceptase misiunea. Fiindcă i-o ceruse un prieten. Nu fiindcă, deși era ceva ce nu ar fi recunoscut în fața nimănui, chiar îi plăcea să ajute oamenii. Dădea un oarecare sens rătăcirilor sale. Iar John Hayes era un om bun.

Când se trezi, era mijlocul după-amiezii, prea devreme pentru cină, prea târziu pentru prânz, dar el era flămând. Continuă să ignore geanta de piele a lui John și coborî, găsind însă sala de mese a hotelului închisă, după cum se așteptase.

Același recepționer din hol care îl ajutase pe Degan să se cazeze îi dădu și numele restaurantelor din apropiere, deși nu era sigur dacă erau deschise nici acestea. Expresia posomorâtă a lui Degan îl făcu pe recepționer să se grăbească să adauge:

– Dar, dacă așteptați în sala de mese, vă trimit ceva de mâncare.

– Mai bine în camera mea?

– Desigur, domnule. Imediat!

Degan se întoarse sus. Camera lui era plăcut mobilată, mai luxoasă decât la oricare dintre celelalte hoteluri în care se cazase de când venise în vest, așa că nu-l deranja să petreacă vreo câteva zile acolo dacă era nevoit. Spera că barmanul pe care îl întâlnise în dimineața aceea nu era genul pus pe bârfe. Dacă era, șeriful ar fi aflat deja că se afla în oraș. Și, chiar dacă șeriful nu i-ar fi știut numele, acest lucru nu l-ar fi împiedicat să îl caute pe Degan.

Rămase lângă fereastră preț de câteva minute. Aceasta oferea o vedere panoramică asupra orașului Helena, care se întindea peste dealurile joase ce încercuiau zona centrală. Străzile, nu puține la număr, îi aminteau de casă, fiind extrem de aglomerate la acea oră târzie a după-amiezii. Vestul fusese întotdeauna un loc unde oamenii o puteau lua de la zero. Însă o mare parte din regiune nu era încă îndeajuns de sigură pentru coloniști. În scurt timp avea să devină. Misiunea lui John, de a-i înhăța pe tâlharii care îi prădau pe coloniști, era una importantă. Căile ferate ce se întindeau tot mai mult spre vest aduceau cu ele progresul, un progres real.

Încă așteptându-și mâncarea, Degan deschise geanta lui John și întinse hârtiile pe pat. Numără douăzeci de afișe cu infractori dați în urmărire. Fiecare dintre acestea era însoțit de una sau două pagini cu notițe mâzgălite de mână de către John. Pe unul dintre afișe apărea Big Jim Mosley, ceea ce era convenabil. Acum nu mai avea de capturat decât doi tâlhari. Pe Mosley îl putea tăia de pe lista lui John, fiindcă îl omorâse pe individ cu un an în urmă, în Wyoming. Nu știuse că Mosley era căutat pentru crimă, însă, cum individul încercase să îl împuște pe la spate, nu era surprins. Aparent, șeriful acelui oraș nu reușise nici să îi confirme identitatea, acesta fiind motivul pentru care Mosley încă era căutat de oamenii legii. Ceea ce îl făcu să se întrebe câți alții de pe lista de douăzeci de nume a lui John ar fi putut fi morți deja. Bărbații care încălcau legea nu se puteau aștepta să trăiască până la adânci bătrânețe.

Max Dawson, tânărul cu față de copil, nu era însă mort și avea să fie ușor de găsit, având în vedere că îl văzuse la bordel în dimineața aceea. Kid Cade, un altul de pe listă, era tot un tâlhar cu care Degan se mai întâlnise o dată în Wyoming. Având aproape patruzeci de ani, puștiul nu mai era tocmai puști și se ținuse departe de el, așa că Degan nu îl considerase pistolar, ci doar hoț. Notițele lui John menționau că individul încercase fără succes să revendice drepturi asupra unui teritoriu, reușise să jefuiască mai multe poștalioane și avea la activ un jaf bancar în urma căruia fusese cât pe ce să își piardă viața după ce încercase să îl ducă singur la bun sfârșit. Reușise să scape neprins pentru fapta respectivă, precum și pentru numeroase alte jafuri în care fusese identificat ca autor. Fusese văzut ultima dată în zona orașului Butte, spre sud-vest, cu câteva luni în urmă.

Degan nu simți nevoia să citească mai departe. Evitase intenționat orașul Butte și o luase spre nord, spre Helena, din cauza minerilor din Butte care dăduseră de știre că se afla acolo. Degan nu era încântat de ideea de a face cale întoarsă, dar Cade și Dawson erau cel mai probabil cei doi urmăriți despre care John spusese că se aflau în zonă și cei pe care ar fi putut să-i înhațe cel mai rapid. Poate avea chiar să reușească să pornească din nou la drum spre California într-o săptămână sau două.

Dar apoi un alt afiș îi atrase atenția, singurul în afară de cel cu Max Dawson care oferea o recompensă de o mie de dolari. Notițele lui John explicau de ce. Charles Bixford, supranumit Roșcatul Charlie, devenise faimos după ce omorâse trei femei, doi copii și cincisprezece bărbați când aruncase în aer o primărie din Nebraska fiindcă în ea se afla și soția lui. Ea fusese una dintre femeile ucise, iar cei doi copii fuseseră ai lui. Însă acel moment reprezentase doar începutul unui lung șir de crime care continuase în Nebraska, apoi în Colorado și se sfârșise în Utah, unde fusese văzut ultima dată. Bixford nu era cunoscut ca fiind nebun, și totuși omorâse oameni nevinovați fără nici un motiv aparent. Între timp, omorâse și un șef de poliție care încercase să îl aresteze și îl rănise pe următorul care avusese o încercare similară.

Iar John trebuia să îl prindă pe acest ucigaș? John, care era căsătorit și avea și el copii? Ce fel de favoare i-ar fi făcut Degan de fapt dacă nu i-ar fi capturat decât pe cei mai puțin periculoși răufăcători de pe lista lui? Decise să îi înhațe pe cei doi care erau în apropiere și să îl adauge pe Bixford ca bonus înainte de a-și continua drumul spre California.

Degan era ocupat să pună afișele înapoi în geanta lui John, când se auzi o bătaie în ușă. O deschise, iar un tânăr cu șorț alb îi întinse speriat un platou cu sendvișuri fistichii și se îndepărtă în grabă. Era mai multă mâncare decât avea el nevoie, și nu mâncă decât jumătate din ea. Apoi folosi sala de baie de la capătul holului, după ce îngrijitorul instalat acolo îl asigură că aceasta era curățată după fiecare utilizare și îi dădu un prosop curat. Avea și în cameră o cadă mai mică, pusă în spatele unui paravan, dar aceasta nu era racordată la instalațiile sanitare și nu voia să aștepte să i se aducă apă.

O oră mai târziu, își înșeua deja calul în grajdul din apropiere, acela fiind momentul în care șeriful din Helena reuși să dea de el. Un bărbat înalt, șeriful avea un aer încrezător, purtând o carabină în brațe. Și era curajos dacă venise fără a fi însoțit de vreunul dintre ajutoarele sale care să îl susțină.

– Nu vrem probleme pe aici, domnule, deci sper că faptul că îți înșeuezi calul înseamnă că părăsești frumosul nostru oraș.

Degan nu avu chef să stea și să dea explicații, așa că se mulțumi să spună:

– Sunt un prieten al ofițerului Hayes. Cred că îl cunoașteți, nu-i așa?

– Da.

– Ofițerul mi-a cerut să îl ajut să-și facă treaba, deci, dacă vă aduc unul sau doi răufăcători pe care să-i închideți, presupun că veți avea loc pentru ei?

– Cu siguranță. Genul ăsta de ajutor e întotdeauna apreciat.

Degan încălecă, își duse mâna la pălărie și ieși din grajd înainte ca șerifului să îi treacă prin minte să îl întrebe cum îl cheamă. Era posibil ca reputația lui să nu fi ajuns chiar până în Helena, dar nu putea să se bazeze pe acest lucru când locuitorii din Nashart și Butte știau că se afla prin zonă. Iar șeriful ar fi înțeles la fel de limpede ca el că numele lui ar fi atras în oraș alți pistolari dornici de glorie. Indiferent dacă rămânea sau nu acolo, aceștia aveau să vină oricum să îl caute.

Se duse glonț la bordelul preferat de Dawson. Femeile sumar îmbrăcate care se lăfăiau în salonul încăpător deveniră brusc mai vioaie când intră. Auzi întâmpinări siropoase și promisiuni murdare. Două dintre ele chiar se îmbrânciră pentru a ajunge mai repede la el. O a treia porni cu pas seducător spre el, până îi observă ținuta – și pistolul, moment în care îi întoarse spatele. Expresia ei le alertase probabil și pe celelalte. Femeile încetară să mai încerce să îi atragă atenția. Câteva dintre ele ieșiră în grabă din încăpere. Degan era obișnuit cu acea reacție. Femeile erau mai înspăimântate de el decât bărbații și se străduiau mai puțin să o ascundă, chiar și femeile de teapa acestora, a căror companie putea fi cumpărată de oricine. Și nici nu *îl cunoșteau*, nu știau nimic despre el. Însă fusese de-ajuns să îi arunce o privire mai atentă, iar instinctul le făcu să își abată privirea.

Matroana, care se afla tot în salon, fu singura excepție. Era misiunea ei să se asigure că fiecare bărbat care intra pe domeniul ei pleca satisfăcut. Însă chiar și ea se apropie de Degan neliniștită, deși nu trădă acest lucru când spuse:

– Nu se întâmplă des să întâlnesc un bărbat care să mă facă să regret că sunt femeie măritată acum. Mi se spune Chicago Joe. De ce aveți poftă, domnule?

Erau trei blonde în încăpere, dar nici una nu era la fel de frumoasă precum cea pe nume Luella, pe care o văzuse stând

la fereastră în dimineața aceea, luându-și rămas-bun de la Dawson, iar Degan pentru ea venise.

– O caut pe Luella.

– Una dintre favoritele noastre! Matroana îi zâmbi. E sus, dar nu e disponibilă chiar acum. Pot să vă ofer ceva de băut până așteptați sau eventual o alta dintre minunatele noastre...?

Degan nu așteptă ca ea să termine. Urcă scările. Nu încercă nimeni să îl oprească. Camera Luellei fusese cea din colț, cu fereastră spre stradă. Ușa nu era încuiată, însă avea un mușteriu. Luella era singura care se afla deocamdată în patul în dezordine. Mușteriul ei încă se dezbrăca pentru a i se alătura. Amândoi ridicară imediat privirea spre Degan când acesta păși în cameră.

– Vreau doar să schimb câteva vorbe cu doamna, îi spuse Degan bărbatului. Poți fie să aștepți în hol după ea, fie să-ți găsești o alta dacă nu poți aștepta. Dar ieși...

Bărbatul își înșfăcase deja cămașa și ghetele, și se năpusti pe lângă Degan ținându-și capul plecat. Luella se dădu jos din pat și se îmbrăcă într-un halat subțire înainte de a se întoarce și a spune:

– Câteva vorbe, ei? Da' știu că ești un drăguț. Dă-ți jos pistolul, și-o să ne înțelegem de minune, domnule.

Degan își dădu seama că încerca să facă pe viteaza. Era adevărat că femeile deveneau îndrăznețe cu el odată ce își lăsa deoparte pistolul. Dar Luella începuse și să se apropie încetișor de biroul ei, în care probabil ținea o armă. Degan avansă în încăpere pentru a o împiedica să facă vreo măgărie.

– Nu am venit pentru farmecele tale, o asigură el. Ai să-mi spui unde se ascunde Max Dawson când nu vine să te vadă pe tine.

Luella clipi surprinsă, apoi își strânse brusc sprâncenele laolaltă.

– Ba n-am s-o fac.

– Ești sigură de asta?

Luella fugi de cealaltă parte a patului, pentru a pune un obstacol între ei. Degan își dădu seama că reușise să o înspăimânte cu tonul lui. Neintenționat. Ar fi vrut să o facă să se relaxeze, dar așa ceva nu ar fi servit nicicum scopurilor lui.

Prin urmare, Degan îi spuse clar:

– Dacă trebuie să aștept prin zonă încă o săptămână până când Dawson se va strecura din nou pe fereastra ta, cel mai probabil cineva va sfârși împușcat în timpul arestării, mai ales dacă Dawson încearcă să fugă. Afișul nu menționează dacă este căutat viu sau mort, dar nici nu specifică dacă e obligatoriu să fie viu.

– De unde știi chiar și...? O, tu erai bărbatul de peste drum azi-dimineață. Dacă îl vrei pe Max, de ce nu l-ai urmărit atunci?

– Atunci nu îl voiam. Acum, da.

Răspunsul lui fu întâmpinat de o tăcere prelungă, apoi Luella întrebă pe un ton dureros de plin de speranță:

– Și nu ai să-l împuști pe Max dacă nu ești nevoit să o faci?

– Nu, n-am s-o fac – dacă nu sunt nevoit.

Degan bănuise că tânărul Dawson nutrea anumite sentimente față de această fată, dar fu surprins că, aparent, acele sentimente erau reciproce – sau, cel puțin, exista ceva mai mult între ei decât dorința Luellei de a proteja un mușteriu care o plătea.

Așa că adăugă:

– Dacă îmi poți spune încotro a luat-o și dacă îl pot lua prin surprindere, aproape că îți pot garanta că nu se va ajunge la vărsare de sânge. Dar, dacă va trebui să îl capturez când vine din nou să te vadă, ar putea să sfârșească zăcând mort la picioarele tale. Oricum ar fi, eu am să-l găsesc. Deci încerci sau nu să îi salvezi viața?

Ea se așeză pe marginea patului, apoi îl privi peste umăr, ca el să poată vedea că plângea. Din politețe, reuși să nu pufnească în râs, dar era al naibii de sigur că nu era atât de naiv încât să se lase păcălit de lacrimi ce ar fi putut fi mimate cu ușurință. Nu ar fi fost înduioșat de ele nici dacă le-ar fi crezut reale. Trebuia să simți ceva pentru cineva pentru a fi afectat de lacrimile acelei persoane, iar el nu mai simțise nimic de genul acesta de foarte mult timp.

Fu însă nevoit să aștepte ca ea să își depășească indecizia, să își muște buza de jos de câteva ori și să îl implore cu frumoșii ei ochi albaștri. Totul în van.

În cele din urmă, Luella înțelese și chiar lăsă să-i scape un mic sunet de frustrare, înainte de a spune:

– Max a găsit o cocioabă abandonată undeva pe un deal. Vreun miner neghiob a construit-o cu ani în urmă, crezând că va putea

să găsească aur de unul singur, departe de canionul în care săpau toți ceilalți.

– Și de unde știi asta dacă era abandonată?

Ea îl privi mânioasă.

– Nu l-a împușcat Max pe miner, dacă asta sugerezi. Dar a găsit unelte miniere în ea, găuri săpate peste tot prin împrejurimi, chiar și un soi de peșteră săpată în pământul dealului de lângă cocioabă. Max a fost cel care a făcut presupunerea, nu eu.

– Deci tu nu ai fost acolo?

– Nu, eu nu ies niciodată din oraș. Max mi-a pomenit pur și simplu că a găsit-o după ce ne-am întâlnit luna trecută și mi-a zis că o va folosi o vreme. Zicea că se vede frumos întregul oraș Helena, așa că m-am gândit că trebuie să fie undeva mai sus, probabil pe dealurile împădurite de pe drumul spre Big Belt Mountain.

– Însă doar presupui?

– Ei bine, trebuie să existe vânat prin împrejurimi, fiindcă Max ne-a adus o căprioară săptămâna trecută și o ditamai grămada de iepuri morți cu o săptămână înainte.

– Așa plătește pentru serviciile tale?

– Nu, o face pur și simplu fiindcă e bun la suflet.

– Un ucigaș și spărgător de bănci bun la suflet?

Luella își împinse bărbia în față.

– Max nu e vinovat de nici una din aceste acuzații.

– Asta e treaba juraților să decidă, nu a ta sau a mea, spuse Degan înainte de a ieși din încăpere.

Capitolul 5

Zachary și Mary Callahan își serveau cafeaua pe veranda din față a casei lor de la fermă când observară norul de praf ce venea în direcția lor.

– Așteptai vreo vizită în dimineața asta? o întrebă Zachary pe soția sa.

– Nu, răspunse Mary.

– Ei bine, eu nu am prieteni care să vină în vizită în șaretă. Reușești să deslușești cine e în ea?

– Nu sunt îndeajuns de aproape, spuse Mary, mijind ochii. Dar par să fie două bonete, deci presupun că vin Rose Warren și camerista ei.

– Nu când gărzile lor sunt alții decât bărbații din familia Warren. Le-aș recunoaște caii. Și parcă ziceai că Rose a fost în vizită ieri, cât timp eram pe moșie?

– Așa e, dar Tiffany și Hunter vor pleca în curând la New York. Iar Rose și-a făcut o mulțime de griji în privința mariajului lor. E de înțeles că vrea să se convingă cu propriii ochi de cât de bine merge.

– Nu a trecut decât o săptămână de la nuntă. Iar cei doi nu ies din dormitor îndeajuns încât să apuce careva să se lămurească de ceva.

Mary chicoti.

– La drept vorbind, mi-aș face și eu griji – dacă ar ieși. Sau a trecut așa mult încât nu mai ții minte cum a fost la început când ne-am luat noi doi?

Zachary se aplecă și își sărută tandru soția.

– Dacă nu aș avea o fermă de administrat...

Mary râse vesel.

– Am să-ți amintesc la noapte că ai zis asta.

Aruncând din nou o privire spre norul de praf, Zachary admise:

– Cred că ai dreptate. Văd o pană destul de mare pe una dintre bonetele acelea. Nimeni din oraș, în afară de nora noastră, nu ar purta o asemenea pălărie – poate doar mama ei.

– M-am răzgândit. Nu cred că Rose a apucat să își despacheteze bonetele încă. Și nu le purta niciodată când locuia aici, mai demult. Preferă pălăriile cu boruri largi, la fel ca tine, pentru a-i feri obrajii de soare.

– Atunci mă dau bătută.

– Bun, fiindcă, dacă ai să-ți mai ții curiozitatea în frâu încă vreo câteva minute, vei afla exact cine vine să ne vadă, spuse Mary. Însă, când șareta opri în fața verandei, adăugă, ridicându-se să își întâmpine vizitatorii: Sau nu.

Tânăra femeie în mod cert nu era nici din Nashart, nici din vreun alt orășel din apropiere, la drept vorbind.

Dacă tânăra nu ar fi fost atât de bogat înveșmântată în mătase bleumarin, părul ei negru și ochii albaștri, precum și vârsta ei, pe care Mary i-o estimă în jur de douăzeci și cinci de ani, ar fi făcut-o pe Mary să creadă că aceasta era adevărata Jennifer Fleming pe care Frank Warren o angajase din Chicago pentru a-i fi menajeră, fata în al cărei rol încercase Tiffany să intre când fusese menajera *lor*. Mary nu își putu lua ochii de la hainele elegante ale femeii. Trei rânduri de volane scurte coborau pe fiecare dintre jumătățile părții din față a jachetei ei, de la umeri la talie, lucrate cu o finețe deosebită a detaliului, cu nasturi de perle coborând pe mijloc. Un alt rând de volane traversa partea din față a fustei în locul unde era drapată în spate pentru a forma o parte din turnura rochiei. Era doar un costum de călătorie, și totuși ar fi depășit prin eleganță și cele mai rafinate ținute de la oricare ceai dansant din Nashart.

Aceasta era o doamnă adevărată, o doamnă bogată, de la oraș, iar acum curiozitatea lui Mary deveni mult mai accentuată decât cea a soțului ei. Astfel de doamne nu veneau în Montana fără un motiv temeinic.

Cea de-a doua femeie era mai în vârstă și nu la fel de elegant îmbrăcată. Cei doi bărbați care le însoțiseră, venind călare de o parte și de cealaltă a șaretei, nu erau nici ei de prin zonă. Purtând costume de oraș, gambete și centuri de pistol, aceștia erau cu siguranță un fel de paznici. Unul din ei descălecă pentru a le ajuta pe femei să coboare din șaretă. Zachary se ridică și veni până la treapta de sus a scărilor de la verandă, urmat de Mary. Doar tânăra doamnă și însoțitoarea ei porniră spre verandă.

– Domnul și doamna Callahan, sper? întrebă tânăra.

– Sunt mulți de Callahan pe aici și nu doar o singură doamnă, răspunse Zachary.

Tânăra păru încântată, în pofida răspunsului indirect.

– Înseamnă că am venit unde trebuia. Eu sunt Allison Montgomery. Aceasta este camerista mea, Denise. Am venit tocmai din Chicago, în căutarea logodnicului meu, Degan Grant. Detectivii pe care i-am angajat ca să îl găsească au dat de el la ferma dumneavoastră.

– Ați ajuns cam târziu, spuse Zachary. Degan a lucrat pentru mine, dar misiunea lui aici s-a încheiat. A plecat săptămâna trecută, după nuntă.

Allison păru consternată.

– S-a... s-a căsătorit?

– Nu el, ci Hunter al nostru, interveni Mary rapid. Dar Degan nu a pomenit niciodată că ar avea o logodnică.

Zachary chiar chicoti.

– Nici nu m-aș fi așteptat. Individul nu vorbea niciodată despre el însuși.

Allison oftă.

– Nu pot spune că nu sunt dezamăgită că nu l-am mai prins aici. Știți încotro a luat-o când a plecat?

– Spre vest, dar asta poate însemna oriunde, replică Zachary.

– S-ar putea ca Hunter să știe mai multe, spuse Mary, apoi adăugă, adresându-se soțului ei: Ce-ar fi să mergi să-l aduci până mă duc eu după niște cafea? Sunteți invitată să poftiți în salon să așteptați, domnișoară Montgomery. Acolo e mai răcoare la această oră a zilei.

– Mulțumesc, sunteți deosebit de amabilă, răspunse Allison, apoi urcă treptele verandei împreună cu însoțitoarea ei.

Ajuns sus, Zachary bătu la ușa lui Hunter.

– Am nevoie de tine jos, băiete.

– Pleacă, tati, sunt ocupat! țipă Hunter din încăpere.

Zachary țipă la rândul său:

– Atunci, dezocupă-te și ia-ți și soția! Avem...

– Și Tiffany e ocupată, și nu am de gând să o întrerup. *Pleacă!*

Zachary își lipi urechea de ușă și auzi un chicot de râs, apoi un geamăt pasional. Își dădu ochii peste cap și izbi din nou în ușă.

– Logodnica lui Degan așteaptă jos și vrea să știe unde l-ar putea găsi. Chiar e ceva ce nu suportă amânare.

Doar o clipă mai târziu, Hunter deschise ușa ținându-și cu o mână pantalonii descheiați, fără a purta nimic altceva.

– Degan are o logodnică? Nu-mi vine să cred.

– Vino și convinge-te cu ochii tăi.

Odată îmbrăcați, Tiffany și Hunter coborâră scările aproape în fugă. Se opriră de îndată ce dădură cu ochii de salon și văzură femeile așezate pe canapea. Hunter crezuse că tatăl său doar

scornise o poveste năstrușnică pentru a-i face să iasă din dormitor, având în vedere că nu prea ieșiseră toată săptămâna. Tiffany știa că socrul ei nu ar fi glumit în privința existenței unei logodnice a lui Degan, deci nu fu surprinsă la vederea frumoasei tinere care aștepta în încăpere și se duse să se prezinte.

Hunter se opri să îi ofere lui Mary un zâmbet rușinos și un sărut pe obraz înainte ca aceasta să lase jos tava de cafele pe care tocmai o adusese în salon.

– Bună dimineața, mamă... E încă dimineață?

– Ai ști ce moment al zilei e dacă nu ați fi decis să vă consumați aici luna de miere.

– Călătoria la New York va fi o sesiune frenetică de cumpărături. Vom ajunge și acolo în cele din urmă.

– Ei bine, poartă-te frumos! Avem oaspeți.

– Văd și eu, spuse Hunter, și merse să se așeze pe brațul canapelei, lângă soția sa. Însă nu păru câtuși de puțin cordial când își ațintă privirea asupra lui Allison Montgomery și spuse: Dacă Degan ar fi avut o logodnică, nu ar fi umblat să-și vândă serviciile prin tot vestul. Cine ești, de fapt?

– Hunter! exclamă Tiffany.

Femeia roși intens acum, conștientă că fusese făcută mincinoasă pe față.

– Văd că va trebui să vă explic.

– Da, s-ar putea să fie o idee bună, consimți Hunter.

Mary turnă cafeaua în cești pentru oaspeții ei, dar cea a lui Allison rămase neatinsă. Tânăra își începu povestea:

– Ai dreptate, eu și Degan nu mai suntem logodiți, dar am fost cândva, și, dacă nu ar fi plecat din Chicago, am fi fost căsătoriți deja. El nu știe că l-am iertat.

– Pentru ce anume să îl ierți? întrebă Tiffany.

Ochii lui Allison înotară în lacrimi, dar clipi pentru a și le stăpâni.

– Am fost prieteni din copilărie și foarte îndrăgostiți. Dar Degan și-a permis ceva mai mult decât să flirteze cu o altă tânără în seara dineului nostru de logodnă. Eu nu l-am învinovățit. Nu eram căsătoriți încă și, ei bine, înțeleg că astfel de lucruri se mai întâmplă. Dar părinții mei nu s-au arătat la fel de înțelegători. M-au forțat să rup logodna. Eu nu voiam să o fac, dar nu puteam

să îi sfidez. Am sperat că părinții mei se vor îmbuna și că eu și Degan ne vom împăca, dar el a plecat din Chicago înainte ca părinții mei să apuce să se răzgândească.

Adoptând un ton mai prietenos acum, Hunter o întrebă:

– De ce ai așteptat atât de mult până să pornești în căutarea lui Degan pentru a repara lucrurile?

– Toată lumea mi-a spus să îi las un an sau doi să își facă de cap, că se va întoarce, dar au trecut cinci ani! Am încercat să îl uit. Am lăsat alți bărbați să mă curteze, am încercat să mă îndrăgostesc de ei, dar pur și simplu nu am reușit să mi-l scot din minte pe Degan. Noi doi am fost hărăziți de soartă unul pentru celălalt. Trebuie doar să îi amintesc acest lucru și să îi spun că încă îl iubesc și că îl iert.

– Nu l-aș fi luat niciodată pe Degan drept un șmecher de oraș, remarcă Zachary.

– Eu am ghicit, spuse Tiffany cu un rânjet.

– Voi vă recunoașteți între voi, Roșcato, își tachină imediat Hunter soția.

– Știe vreunul din voi încotro a luat-o Degan? îi întrebă Allison pe tinerii căsătoriți. Acum nu îl caut doar pentru mine. Tatăl lui e bolnav. Degan *trebuie* să se întoarcă acasă.

– A pornit spre California trecând prin Helena, pe drumul de nord, zise Tiffany.

– Dar e posibil să se oprească oriunde pe drum și probabil o va face, adăugă Hunter. E un pistolar în căutare de muncă, în fond.

– Așa am auzit și eu, spuse Allison și zâmbi călduros. Vă mulțumesc foarte mult. Dacă mă grăbesc, poate reușesc să îl ajung din urmă înainte să părăsească teritoriul.

– N-aș fi ghicit niciodată că inima frântă e motivul pentru care Degan a venit în vest, spuse Hunter de îndată ce Allison Montgomery plecă.

– Eu nu pot nicidecum să mi-l imaginez *pe el* cu inima frântă, spuse Tiffany.

Hunter ridică dintr-o sprânceană spre ea.

– Credeam că ai încetat să te mai temi în halul acesta de el.

– Am încetat, dar, sincer, *tu* poți să ți-l imaginezi pe Degan Grant suferind după o dragoste pierdută?

– Nu, dar mi-a plăcut Degan – mult. Dacă fata aia de la oraș îl poate face fericit, sper să îl ajungă din urmă. Și, dacă tot veni vorba de ajuns din urmă, hai să ne întrecem până sus.

Capitolul 6

Degan avu nevoie de patru zile și cinci seri pentru a găsi o cocioabă pe dealuri. Nu avusese încredere că Luella îl pusese pe calea cea bună. Pădurea din direcția lanțului Big Belt era prea departe de Helena, la o întreagă zi călare și presupunând cel mai probabil traversarea fluviului Missouri pentru a ajunge la ea. Chiar dacă era posibil să existe vreun feribot undeva pe cursul fluviului, se îndoia că un răufăcător precum Max Dawson ar fi fost dispus să petreacă aproape o oră în compania operatorului de feribot, care ar fi putut să îl identifice și să îl anunțe pe șerif de fiecare dată când Dawson o vizita pe Luella. Iar Degan nu avea de gând să piardă timpul căutând un feribot. Prefera să aștepte toată săptămâna în oraș, până când Dawson venea din nou în vizită, înainte să își îndrepte căutările în direcția aceea. Dar existau și în Helena zone împădurite care erau mai aproape de oraș, deci putea să îl caute pe Dawson acolo peste zi și să se întoarcă la hotel noaptea. Cele două dinspre sud-est și sud-vest erau destul de întinse, acesta fiind motivul pentru care căutarea îi luase atât de mult.

Apoi doi prospectori din două zone de exploatări pe lângă care trecuse menționaseră un perimetru revendicat ceva mai sus, pe un deal anume, acela fiind locul spre care își îndreptase căutările în acea zi. Însă începuse să se îndoiască și de acea informație – până dădu peste două colibe din bușteni și o casă din cherestea, ascunse printre copaci, dincolo de care găsi, în cele din urmă, ceea ce era în mod evident o cocioabă în vârful dealului. Fiind deja întuneric bine, ar fi ratat-o și s-ar fi întors în oraș dacă nu ar fi surprins pentru o clipă scânteierea lunii pe acoperișul de tablă. Apropiindu-se de cocioabă, văzu o lumină slabă răzbind prin crăpăturile dintre scândurile ce serveau drept pereți. Să existe oare

înăuntru o vatră sau un coș de jar portabil? Nu putea să-și dea seama până nu mergea mai aproape, ceea ce și făcu.

Cocioaba, încropită din lăzi de lemn rupte, scânduri de diferite lungimi și alte resturi de lemn, abia dacă era suficient de mare cât să încapă în ea un pat mic și eventual o masă și un scaun. Cu siguranță nu avea să țină frigul la distanță odată ce venea iarna, la cât de multe crăpături aveau pereții. Dar în lunile mai calde putea cel puțin să te ferească de ploaie. Și era, cu siguranță, o opțiune mai bună decât a dormi sub cerul liber.

Era cât pe ce să nu observe peștera menționată de Luella, aflată la capătul unei cărări ușor în pantă, deoarece se afla în umbra copacilor, la circa zece metri de cocioabă. Începu prin a o verifica pe aceea. Părea a fi nu mai mult decât o gaură săpată în coasta mai abruptă a dealului. Înăuntru era întuneric beznă. Ar fi fost iritat să constate că acolo dormea Dawson. Nu-și putea imagina ce fusese în capul minerului despre care se presupunea că ar fi săpat-o. Încercase să dea la o parte pământul, apoi să sape până ajungea la rocă, când nici măcar nu era sigur dacă exista rocă sub acel deal?

Scoase o cutie de chibrituri din buzunarul jachetei și aprinse unul, plecându-și capul și intrând în peșteră. Nu era foarte adâncă, doar cât să încapă în ea un cal, peste noapte. Animalul întoarse capul și îl privi, dar nu scoase nici un sunet, așa că Degan se retrase din văgăună și se întoarse pe cărarea ce ducea la cocioabă.

Ocoli construcția și găsi intrarea. Zona fusese curățată de copaci și de tufișuri. Văzu rămășițele unui foc de tabără, o tigaie lăsată pe un ciur de sârmă, focul stins peste noapte. Pe pământ lângă acestea se afla o șa. Nu fu surprins. Cocioaba ascundea probabil focul de ochii oricui aflat în aval. Era evident că minerul fusese hotărât să păstreze secretul asupra acelui loc.

Degan se apropie prudent de intrare. Dacă existase vreodată o ușă, aceasta dispăruse deja. Cocioaba abia dacă era la fel de înaltă ca el. Intrarea însă nu. Fu nevoit să se aplece din nou pentru a vedea înăuntru.

Lumina provenea de la un felinar aflat pe podea, dar era atât de slabă, încât ar fi putut fi la fel de bine stins. Chiar și așa, reuși să îl vadă pe Dawson dormind pe podea.

Deci Luella chiar încercase să îl pună pe o pistă falsă. Iubirea tânără, în acest caz, își spuse el, era al naibii de iritantă.

Se scursese aproape o oră de când Degan găsise cocioaba. Își lăsase calul la poalele dealului, pentru a nu scoate nici un sunet care să poată fi auzit. Și avansase foarte încet, având grijă să nu calce pe rămurele, acesta fiind motivul pentru care îi luase atât de mult. Erau multe crenguțe pe jos. Însă, în momentul în care păși în cocioabă, podeaua scârțâi, lucru inevitabil, din moment ce era făcută din resturi de la lăzi.

Dawson îl auzi, dar dormise pe burtă, astfel că, deși se întinse după pistol, tot ar fi trebuit să se întoarcă pentru a trage. Înainte să se întâmple acest lucru, Degan spuse:

– Spatele tău e o țintă ușoară, nu că mi-aș rata vreodată țintele atunci când trag. Și nu încerca să faci ceea ce te gândeai să încerci. Nu durează decât o secundă să mori, puștiule.

– Pot cel puțin să mă întorc?

– Nu cu pistolul în mână. Lasă-l jos, cu grijă, și prinde-ți degetele în spatele capului.

Poate că băiatul ar fi făcut întocmai, dar nu suficient de repede. Era evident că încă lua în calcul și opțiuni care să nu includă închisoarea. Așa că Degan veni în față și călcă pe încheietura dreaptă a lui Dawson, până când pistolul alunecă dintre degetele băiatului într-un torent de înjurături ce i se revărsa de pe buze.

– Norocul tău că nu îmi ies niciodată din fire, spuse Degan nepăsător, luând pistolul cu țeavă lungă și băgându-l la centură înainte de a se da înapoi. Dar pot să mă enervez când sunt obosit, iar în noaptea asta sunt al naibii de obosit, așa că poate ar fi mai bine să nu îmi pui răbdarea la încercare din nou – și tot nu-ți văd degetele în spatele capului.

Max începuse să-și scuture mâna pentru a se asigura că nu îi rupsese încheietura, dar acum se grăbi să îl asculte și își prinse mâinile la ceafă. Puștiul probabil continua să înjure, dar ceea ce ajungea la urechile lui Degan nu mai era decât un șir de bolboroseli, și chiar nu îi păsa. Lăsă jos sulul de frânghie subțire pe care îl avusese petrecut peste umăr și aruncă rapid o privire prin restul încăperii. Nu se afla nimic în ea în afară de felinar, doi coburi cu o pușcă sprijinită de perete între ei și pălăria cafenie atârnată într-un cui pe perete. Puștiul era complet îmbrăcat, exceptând haina, pe care o făcuse sul și o pusese sub cap drept pernă.

– Dormi pe o grămadă de frunze? Serios? întrebă Degan cu un oarecare amuzament.

– Ar fi trebuit să mă instalez ca în propria casă în cocioaba asta șubredă? Nu intenționam să stau mai mult de câteva zile.

– Și totuși, ai stat mai mult. De ce nu ți-ai luat pur și simplu o cameră în oraș, ca să te poți bucura de un oarecare confort? Helena e un oraș îndeajuns de mare pentru a putea să te ascunzi în el.

– Nu și când fața mea apare pe atât de multe afișe din locuri publice.

– Deci tu ești Max Dawson? Mersi că ai lămurit asta atât de rapid.

– Ei, fir-ar să fie! Nu erai sigur?

– Eram destul de sigur, dar nu prea ai lumină aici, nu-i așa?

Degan rezolvă situația lăsându-se pe vine pentru a vedea dacă putea să obțină mai multă lumină de la felinarul vechi. Reuși să facă lumina puțin mai intensă.

– Nu mai are prea mult combustibil, îl avertiză Dawson.

– Vom supraviețui dacă se stinge. Poți să te ridici acum.

Max făcu întocmai și își șterse frunzele de pe partea din față a cămășii înainte de a-și îndoi gâtul pentru a-și încheia vesta de piele. În afară de vestă, purta exact aceleași haine pe care i le văzuse Degan cu patru zile în urmă, inclusiv bandana albă. Doar că arăta ca și cum s-ar fi tăvălit în noroi între timp. Ei bine, plouase cu o zi în urmă, din câte își amintea, deci poate că băiatul alunecase. Noroiul era întărit pe unul din obrajii lui, întinzându-se pe una din mâneci și pe ambii genunchi. Avea puțin noroi chiar și în părul blond-cenușiu, făcându-l să se strângă în țepi din loc în loc.

Observând lungimea neuniformă a părului băiatului, Degan îl întrebă:

– Unde e cuțitul cu care ți-ai măcelărit părul?

– Nu-l mai am.

– Dacă mă obligi să te întreb din nou, va trebui să te dezbrac ca să-l găsesc, spuse Degan.

Max scoase cuțitul din cizmă și îl aruncă furios la picioarele lui Degan înainte de a ridica privirea cu o expresie încruntată. Dar încruntarea dispăru, iar ochii lui întunecați se făcură mari și rotunzi, însă nu de frică. Frica era ușor de recunoscut, dar la fel

și surpriza – și exact aceasta era emoția apărută acum pe chipul puștiului.

– N-am mai văzut niciodată un vânător de recompense îmbrăcat ca tine, spuse Max și coborî din nou privirea.

Degan băgă cuțitul în propria lui cizmă înainte de a spune:

– Eu nu sunt vânător de recompense.

– Nici om al legii îmbrăcat așa prețios n-am mai văzut până acum.

– Nu sunt nici om al legii, doar îi fac o favoare unuia.

– Și nu ți-ai putut alege alt moment să fii atât de al naibii de generos? îi aruncă Max.

Degan se trezi râzând. Doamne, chiar era obosit dacă lăsase să îi scape așa ceva. În profesia lui, nu își putea permite să trădeze vreo emoție. Un zâmbet putea fi înșelător. Un hohot de râs putea să risipească teama când el nu o voia risipită. O expresie mânioasă putea determina pe cineva deja speriat să scoată pistolul. Iar Dawson nu păruse temător încă, doar mânios. Pe de altă parte, Dawson era un puști, părea să nu aibă mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani. Băieții atât de tineri puteau fi nerezonabil de îndrăzneți. Iar acesta de față se zgâia din nou la el, făcând ochi mari de surprindere, din cauza acelui hohot de râs.

Degan lovi cu piciorul în sulul de frânghie, împingându-l spre Dawson.

– Leagă-ți capătul în jurul gleznelor. Dacă e prea larg legat, probabil n-o să-ți placă să îl strâng eu.

O altă strălucire de mânie trecu peste chipul lui, făcându-l să strângă din buze, apoi băiatul începu, încet și cu atenție, să lege nodul. Degan era prea obosit pentru a insista. De îndată ce Dawson era legat fedeleș, avea să tragă un pui de somn.

– De ce ai stat atât de aproape de Helena, puștiule? Din cauza fetei?

– Care fată? întrebă Dawson fără a ridica privirea.

– Sunt mai multe în oraș pe care le vizitezi?

Max încercă să se ridice, dar nu reuși, acum că picioarele îi erau deja legate.

– Dacă o rănești pe Luella...

– Arăt eu ca un bărbat care ar răni o femeie?

– Ba bine că nu!

– Chiar dacă pot să aflu ceea ce vreau să știu fără să mă străduiesc prea tare?

– Fiindcă arăți periculos? pufni Max. Faptul că arăți așa nu prea înseamnă mare lucru pe aici.

Degan ridică din umeri.

– N-am făcut decât să discut cu ea. Nu mi-a spus prea multe. De fapt, a încercat să mă inducă în eroare în privința locului în care să te caut.

Dawson rânji la aceste cuvinte.

– E o prietenă bună – și știe că sunt nevinovat.

– Ba nu știe așa ceva, ci pur și simplu crede ceea ce îi spui tu.

– Dar sunt nevinovat.

Degan nu auzi nici urmă de înverșunare în tonul băiatului, doar o notă de tristețe, care i se păru bizară. Dar apoi bănui că probabil așa reușise băiatul să o convingă și pe Luella – și pe oricine altcineva l-ar fi putut recunoaște – că nu era vinovat. N-avea decât să interpreteze rolul atunci când apărea în fața juraților.

– Nevinovăția nu apare în afișele prin care ești dat în urmărire. Să înțeleg că dama de care te-ai îndrăgostit e singurul motiv pentru care ai stat pe aici atâta timp sau intenționai să mai jefuiești vreo bancă de prin zonă?

– O luasem spre Canada, dar, când am auzit că acolo se vorbește mai mult franceza, m-am răzgândit. Știu spaniolă, dar nu și franceză. Poate ar trebui să merg în Mexic, mai degrabă.

– De mers vei merge la pușcărie. Te-ai prins de asta, nu?

– Nu-s prost, sclifositule, mârâi Dawson.

Ceea ce rămânea sub semnul întrebării. Pentru a încălca legea era nevoie de o doză de prostie – sau de disperare. Cel puțin în cazul bărbaților. Dar băieți ca acesta puteau să o facă și pur și simplu pentru amuzament, fiindcă erau prea tineri și nesocotiți ca să se gândească la consecințe. Max Dawson avea să afle în sfârșit acest lucru.

– Ridică-te în genunchi!

– De ce?

Degan nu îi răspunse, doar așteptă. Nu îi stătea în fire să vorbească atât de mult. Niciodată. În ultimii ani, cea mai recentă persoană cu care vorbise mai mult fusese Tiffany Warren, când aceasta fusese deghizată în menajeră în casa familiei Callahan.

Însă Tiffany îi amintise de atât de multe lucruri la care renunțase. Și avusese o grămadă de întrebări, în pofida neliniștii pe care i-o stârnea, deci fusese dificil să evite discuțiile cu ea.

Însă Dawson îi stârnise o oarecare curiozitate încă din clipa în care îl văzuse fugind pe geamul bordelului în Helena, atât de plin de exuberanță și de râsete. Un răufăcător fericit. Pe de altă parte, Degan își spuse că iubirea tânără putea explica o astfel de contradicție.

În cele din urmă, băiatul se ridică în genunchi. Degan îngenunche în spatele lui pentru a testa nodul care fusese legat, apoi înfășură frânghia în jurul picioarelor lui Dawson de alte câteva ori.

– Mâinile acum.

Câteva minute mai târziu, Dawson era legat fedeleș, frânghia întinzându-se de la picioare la mâini, petrecută de câteva ori în jurul gâtului și legată în final tot peste picioare.

– Ai habar cât e de inconfortabilă poziția asta? țipă Max furios când Degan îl împinse într-o parte pentru a putea să se întindă.

– N-aș putea pretinde că știu. Dar eu nu încalc legea, nu mă las luat prin surprindere și al naibii să fiu dacă m-ai prinde țipând ca o fetiță. Așa că taci dracului, Dawson!

– Nu mă duci să mă predai acum?

– Dimineață, răspunse Degan. Am dormit prea puțin în ultimele patru zile, de când am început să-ți caut pielea ticăloasă.

Degan luă pușca băiatului înainte de a ieși din cocioabă pentru a-și aduce calul și a-l lega acolo peste noapte. Animalul avea să îl avertizeze dacă se apropia cineva, deși nu se aștepta să apară nimeni. Dacă Luella ar fi știut unde se ascundea Dawson, ar fi venit de mult să îl avertizeze.

Intrând din nou în cocioabă, Degan văzu că băiatul era exact unde îl lăsase, culcat pe burtă în patul de frunze, deși își ridicase picioarele cât de mult putuse pentru a mai slăbi strânsoarea frânghiei în jurul gâtului. Spera că puștiul nu avea să se stranguleze înainte să adoarmă. Nu era în pericol de așa ceva dacă rămânea nemișcat, deci nu avea cum să slăbească legăturile. Se așeză și se sprijini atent cu spatele de perete, temându-se că întreaga cocioabă ar putea să-i cadă în cap dacă se lăsa prea în forță. Dar adormi în câteva momente.

Capitolul 7

Îl trezi scârțâitul ușor al lemnului. Degan deschise ochii și îl văzu pe Dawson furișându-se în vârful picioarelor pe ușă, ducând în mână coburii, îmbrăcat în haină și cu pălăria pusă. Faptul că Degan uitase să verifice grămada de frunze pe care răufăcătorul o folosise drept saltea demonstra cât de obosit fusese după ce își legase prizonierul. O grămadă de lucruri ar fi putut fi ascunse sub ea. Evident, și un alt cuțit.

– Eu nu aș face asta în locul tău, mârâi el.

Băiatul însă o făcu, zbughind-o pe ușă. Degan înjură și porni în goană după el, aproape împiedicându-se de coburii care fuseseră aruncați chiar în fața ușii. Nu scoase pistolul, deși ținta se vedea clar în lumina lunii. Nu împușcase niciodată un om pe la spate și nu intenționa să înceapă atunci. Și avea impresia că Dawson era în acel moment prea disperat pentru a se opri la amenințarea unui pistol, chiar dacă trăgea spre el.

Băiatul nu porni spre cal. Ar fi irosit prea mult timp întorcând calul în peștera strâmtă în care era ascuns. Alerga pur și simplu la vale, încercând să își recapete libertatea, țâșnind în zigzag printre copaci, probabil sperând că avea să dispară din raza vizuală a lui Degan, ca apoi să se poată întoarce și să-și ia calul. Poate că i-ar fi ieșit. Avea destui copaci în spatele cărora să se ascundă. Dar puștiul era scund, iar Degan avea picioare lungi.

Înșfăcă bine haina lungă din piele de căprioară care fâlfâia în spatele băiatului și smuci de ea. Mișcarea ar fi trebuit să îl oprească, însă Dawson își scoase brațele din haină, lăsând-o în mâinile lui Degan și continuând să fugă. Degan îl aruncă deoparte și îl ajunse din nou din urmă. De data aceasta puse mâna pe vesta lui Dawson, dar al naibii puști repetă figura, scoțându-și brațele și din aceasta, astfel că Degan rămase doar cu haina tare de piele – și cu sunetul hohotelor de râs ale puștiului alunecând până la el. Deci Dawson își plănuise mișcarea, descheind nasturii în timp ce fugea? Incredibil! Întreaga poveste începea să pară o farsă făcută pe seama lui Degan.

Nu mai alergase niciodată în felul acesta după cineva încă din copilărie, când se jucase cu frații lui mai mici. De când venise în vest, nu mai întâlnise niciodată o situație în care să fie nevoit să *alerge* după cineva. Iar pistolul lui ar fi putut să pună capăt acelei prostii, dar tot nu îl scoase. Însă nici nu avea de gând să cadă din nou în cursa lui Dawson, când puștiul probabil că deja își descheia și cămașa, pentru a-i scăpa și a treia oară.

– Dă-te bătut, sclifositule! țipă Max fără a privi înapoi. N-ai să mă prinzi!

Degan se aruncă peste băiat și îl trânti la pământ. Probabil îl lăsă pentru o clipă fără suflare, având în vedere diferența de greutate dintre ei. Puștiul era atât de nemișcat acum, încât își spuse că poate chiar își pierduse cunoștința. Sau punea la cale vreun alt vicleșug? Degan se săturase de jocuri copilărești.

Pălăria cafenie a lui Dawson se rostogolise la vale când căzuseră împreună la pământ. Degan se ridică de pe băiat, încleștându-și mâna în părul blond și țepos, și îl ridică pe Max în picioare. Puștiul se săltă fluturându-și pumnii. Degan îl împinse înapoi la pământ și, lăsându-se într-un genunchi, îl țintui acolo, căutând cuțitul pe care puștiul îl folosise pentru a-și tăia frânghiile. Băiatul i se opunea lovindu-l cu pumnii și cu genunchii. Pumnii nu ajungeau la fața lui Degan și aproape că nu îi simțea când îl izbeau în piept, dar genunchii ce îl împungeau în coaste deveneau enervanți. Apoi Max schimbă tactica și încercă doar să îndepărteze mâna lui Degan de pe abdomenul lui, însă nici acest lucru nu îi ieși.

– Aș fi putut să-ți tai beregata în timp ce dormeai, dar nu am făcut-o! mârâi Max spre el.

– Ai două puncte de la mine, puștiule.

– În schimbul vieții tale? Asta valorează o sută de puncte, după părerea mea!

– Nu mă interesează.

Cuțitul nu se afla la brâul băiatului, deci probabil era într-una din cizme. Degan își spuse că ar fi putut fie să îi dea una băiatului cât să îl facă să leșine, apoi să îl ducă înapoi la cocioabă pentru a căuta cuțitul, fie să riște să se aleagă cu o cizmă în față dacă i le scotea pe loc. Având în vedere câte probleme îi făcuse Dawson, optă pentru o lovitură care să îl lase lat o vreme, iar poziția

îi permitea să îi dea una cu mâna liberă, în timp ce cu cealaltă încă îl țintuia pe Dawson la pământ.

Însă Max ghici traiectoria pumnului și, cu ultimele puteri, se strădui să îl evite, încercând să se întoarcă pe o parte și să își acopere capul cu ambele brațe. Odată cu mișcarea lui bruscă, palma lui Degan alunecă în sus câțiva centimetri și dădu peste ceva moale.

Ceea ce îl făcu să sară rapid în picioare.

– Ce naiba...?

Puștiul stătea în continuare ghemuit pe pământ – ca o fată. O, pe toți dracii, nu. Probabil Dawson avea prins pe piept un săculeț cu bani sau orice altceva care să explice ceea ce simțise. În nici un caz *nu* avea de a face cu o nenorocită de fată.

– Ridică-te, mârâi Degan.

Puștiul o făcu, aruncându-i o privire circumspectă. Degan își încleștă degetele peste ceafa lui Max și, ținându-l în fața lui atât de departe cât îi permitea brațul, urcară înapoi dealul. Nu strânse hainele aruncate când trecură pe lângă ele. Gândurile lui erau la limita unei furii turbate, ceea ce era al naibii de derutant, având în vedere că nu mai fusese atât de mânios de ani buni.

Îl îmbrânci pe Max în cocioabă înainte de a-i da drumul. Felinarul încă ardea. Iar ochii întunecați ai lui Max reflectau teamă acum. Drace, era și cazul.

– Uite ce o să se întâmple acum, spuse Degan pe un ton jos. Ai să-ți dezbraci cămașa.

– Asta s-o crezi tu!

Max se retrase din fața lui Degan până se opri în perete.

– Dacă trebuie să o fac eu, rămâi fără nasturi la cămașă. Dacă e singura cămașă pe care o ai, cu atât mai rău. Nu mă interesezi tu, ci doar ceea ce se află sub cămașa ta.

– Și ce dacă am o pereche? Nu e nevoie să îi vezi odată ce deja i-ai pipăit!

– Gata cu prefăcătoriile din partea ta, puștiule, și cu presupunerile din partea mea. Arată-mi, altfel o să mă uit singur. Ai de ales.

Degan văzu o scânteiere de albastru în ochii întunecați ce îl priveau cu un soi de mânie ucigașă. Poate că ar fi fost surprins

de culoarea frumoasă dacă nu ar fi fost atât de furios și de frustrat el însuși. Dacă Max era fată, ce dracu' avea să facă în privința ei?

Cămașa fu descheiată foarte lent. Dacă privirea ei nu ar fi fost în continuare la fel de mânioasă, ar fi crezut că încerca să îl atâțe. Max trase într-o parte o margine a cămășii negre, dezvăluind un sân. Nu era mare, dar era satisfăcător de rotund și incredibil de frumos în ochii lui, ceea ce îi atrase atenția că fusese un neghiob să se lipsească de compania unei femei pentru atâta vreme. Max dădu să își dezgolească și celălalt sân. Probabil se zgâise prea insistent la ea. Dacă la început nu încercase să îl seducă, acum o făcea. Ar fi trebuit să profite de ceea ce îi oferea, să îi arate ce se întâmpla când te jucai cu focul. Nu că ea ar fi obținut ceea ce urmărea dintr-o astfel de manevră.

Îi întoarse spatele.

– Acoperă-te.

Fără a ști dacă o făcuse sau nu, ea se năpusti pe spatele lui, izbindu-l cu ambii pumni înainte de a țipa:

– Ești fericit acum, javră de om? Asta nu schimbă naibii nimic, știi prea bine!

Dar chiar așa era? se întrebă Degan. Poate că nu. Max Dawson, femeie, era totuși o răufăcătoare dată în urmărire pentru crimă și jefuirea unei bănci. Ce ar fi făcut John Hayes în astfel de circumstanțe? Și-ar fi făcut treaba, desigur, anume de a înhăța persoana și de a o duce în arest, ca un tribunal să poată decide apoi dacă era sau nu vinovată.

Pumnii ce se izbeau în spatele lui nu îl făcură să se clintească, dar, cum oricum bloca singura ieșire a cocioabei, nu se întoarse să o înfrunte. Avea să-i lase timp să își încheie cămașa și să-și ia și el răgazul de a uita ce se ascundea în spatele acelei cămăși. Când se întoarse în cele din urmă, Max se plimba agitată dintr-un capăt în celălalt, străbătând modestul spațiu de vreo trei metri al cocioabei, izbind cu piciorul în frânghiile tăiate și în grămada de frunze, singurele două lucruri din acea parte a cocioabei în care putea să dea cu piciorul.

Felinarul se afla în colțul din față, în dreapta lui Degan, iar sulul de frânghie în stânga lui, dar Max nu se apropie de ele. Se ținea departe de el acum, atât de departe pe cât putea. Era bine

că își adusese un sul lung de frânghie. Avea să fie nevoit să folosească și restul acum.

– Dă-ți jos cizmele, îi spuse el.

Ea se opri și îi aruncă o nouă privire mânioasă înainte de a se trânti la podea, întinzându-se spre una din cizme.

– Sigur! De ce nu? Nu pute deja suficient în cocioaba asta?

Două cuțite căzură la podea când își scoase prima cizmă. Un al treilea căzu odată cu cea de-a doua cizmă. Degan clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Știa că unul dintre acele cuțite fusese ascuns sub frunze. Nu ar fi avut cum să ajungă să bage mâna în cizme cât fusese legată. Era evident că își luase mai multe măsuri de precauție, având la ea atâtea arme.

Coborî privirea spre picioarele ei și văzu o pereche de șosete gri, ponosite și pline de găuri. Se întrebă dacă se descălța vreodată de bunăvoie. Și se întrebă dacă se spăla vreodată. Dar își spuse că probabil că da, din moment ce nu mirosea urât. Însă era evident că nu se mai spălase din ziua precedentă, când plouase.

Fața ei mânjită cu noroi era ca o mască – și nu una frumoasă. Știa oare cum arăta? Avea măcar o oglindă?

Desluși cele două rotunjimi de sub cămașa ei, acum că știa să le caute. Vesta tare de piele pe care obișnuia să o poarte îndeplinea rolul de corset, aplatizând și ascunzând ceea ce se afla sub ea. Dar tot îi venea greu să creadă că dincolo de acel exterior aspru și plin de noroi se afla o femeie. Își lăsă privirea să o cutreiere din cap până în picioare. Cămașa neagră și largă era băgată în pantaloni negri largi, lăsându-i talia și șoldurile nedefinite. Alesese hainele potrivite pentru a-și ascunde silueta feminină. Nu ar fi crezut niciodată că Max Dawson era femeie dacă nu i-ar fi văzut sânii superbi.

Luă cele trei cuțite și le aruncă afară înainte de a-i spune:

– Poți să te încalți înapoi cu cizmele, dar rămâi unde ești.

– Ai o inimă de aur, sclifositule, îi aruncă ea usturător.

Degan luă una dintre bucățile de frânghie de pe podea, suficient de lungă pentru a-i lega mâinile la spate. Nu se mai putea îndura să o lege din nou fedeleș, dar știa că, dacă se mulțumea să îi lege mâinile, nu ar fi fost suficient pentru a o împiedica să încerce din nou să fugă. Așa că luă restul de frânghie și o petrecu în jurul trunchiului și al brațelor ei pentru a-i imobiliza brațele pe lângă

corp. Apoi o trase până la peretele din spate și o așeză astfel încât să se poată sprijini de acesta.

– Îmi retrag cuvintele, mârâi ea. N-ai inimă deloc.

– Taci, spuse el sec. Ori așa, ori te leg de un copac afară.

– Prefer copacul dacă asta înseamnă să nu fiu nevoită să mă aflu în aceeași încăpere cu tine.

– Nu ți-am dat de ales.

Dădu să se așeze lângă ea pentru a putea termina imobilizarea ei cu frânghie, dar se răzgândi. Dacă își lega gleznele de ale ei, aveau să stea așezați unul lângă celălalt și, odată ce adormea, era posibil ca Max să ajungă să se sprijine de el și să lase o parte din noroiul uscat de pe ea pe jacheta lui. Ieși să își ia plosca de apă. Mai întâi îi oferi ei o înghițitură, pe care ea o acceptă fără tragere de inimă, apoi îi dădu jos bandana albă de la gât și o udă bine. Max încercă să evite bucata de material când se apropie de fața ei, dar neavând spațiu de manevră, căzu pe o parte. Degan o trase înapoi pentru a termina ceea ce începuse.

– Să știi că o să am nevoie să mi-o dai înapoi înainte să mă duci în arest.

El ridică bandana pentru a-i arăta cât era de murdară.

– Trebuie spălată mai întâi.

– Nu mă interesează cum arată, insistă ea. Am nevoie de ea pentru un scop anume și nu pentru a-mi proteja fața în timpul furtunilor de nisip.

– Îmi pot imagina.

– Ba nu poți. O folosesc ca să acopăr faptul că nu am nodul la gât, așa ca la tine.

– Da, am priceput deja asta. Iar nodul acela se numește mărul lui Adam.

– De parcă îmi pasă cum se numește? Doar pune-mi bandana înapoi în jurul gâtului.

– Poți face asta dimineață, după ce se usucă.

Atârnă bucata de material în cuiul din perete. Când se întoarse să se așeze lângă ea, se opri. Se străduise din răsputeri să nu se uite la ceea ce curățase, dar acum i-ar fi fost greu să o mai ignore. Nu se mustră singur că nu observase mai repede. Întâlnise prea mulți băiețandrii cu pielea fină, ajunși târziu la maturitate, ca fața ei de fetiță să îi trezească suspiciuni, chiar și dacă nu ar fi fost atât

de murdară. Ei bine, poate că nu era chiar așa. Acum, că noroiul și mizeria fuseseră curățate, Max Dawson era puțin cam prea frumoasă.

Capitolul 8

Max deschise ochii și îi închise pe dată la loc. Nu intenționase să adoarmă. Își dorise o ultimă șansă de a fugi, nu că i-ar mai fi rămas alte opțiuni în afară de a se foi până scăpa de sub frânghie și de a pune mâna pe unul dintre cuțitele aruncate afară de cel care o luase prizonieră. Bărbatul nu se trezise mai devreme, când aproape ieșise pe ușă. Dacă nu ar fi fost nenorocitele acelea de scânduri scârțâitoare prinse doar foarte puțin între ele, ar fi fost liberă acum, gonind spre Mexic, în șaua lui Noble, care ar fi galopat din toate puterile pentru ea. *Știuse* că ar fi trebuit să arunce acele scânduri când se instalase acolo, dar se săturase teribil să doarmă pe pământ.

Îi era foarte dor de căsuța pe care o găsise în Colorado. Acolo se instalase atât de confortabil în prima iarnă pe care o petrecuse ca fugar, încât rămăsese prin zonă până în toamnă și ar mai fi stat și mai mult dacă nu s-ar fi întors proprietarul. Și de casă îi era dor. Era plecată de aproape doi ani, și, după ce apăruseră afișele prin care era dată în urmărire, începuse să creadă că nu avea să se mai poată întoarce vreodată. Dar acest bărbat sclifosit avea de gând să o trimită înapoi în Texas. Pentru a se legăna în șireang. Și cine naiba mai era și el, îmbrăcat ca un cartofor șmecher de la oraș? Complet în negru în afară de o cămașă albă ce părea mai moale decât tot ceea ce avusese ea vreodată.

Era un bărbat chipeș, poate puțin *prea* chipeș. Înalt și cu umerii lați. Hainele îi veneau perfect, ca și cum ar fi fost croite anume pentru el. Nu avea nici barbă, nici mustață, însă în dimineața aceea îi apăruse pe față o umbră întunecată de barbă. Părul negru și ondulat nu era lung, dar nu era nici cu adevărat scurt. Ochii lui gri erau impenetrabili. Dar îl auzise râzând o dată, înainte de a se stăpâni, și îl văzuse de câteva ori încruntându-se; în rest însă,

nu dăduse nici un semn că ar fi avut emoții, ca oamenii normali. Însă avea cea mai frumoasă centură și toc de pistol pe care le văzuse vreodată. Cu gravură de argint? Cine își împopoțona centura de pistoale în asemenea hal, în afară de cazul în care voia să se fălească?

Singurii bărbați pe care îi văzuse îmbrăcați oarecum similar lui fuseseră proaspăt sosiți din est, însă novicii nu își purtau pistolul așa cum o făcea el, ca și cum ar fi știut să îl folosească. Acest bărbat era prea prețios și prea competent, iar când se încrunta părea de-a dreptul înspăimântător. Dar era prea furioasă că fusese prinsă pentru a-l trata cu prudență.

Bărbatul încă dormea lângă ea, cu spatele sprijinit de perete și cu picioarele ușor îndoite. Când încercă să se ridice, văzu și de ce. La naiba! Își legase picioarele de ale ei – probabil o făcuse din clipa în care ea adormise. Picioarele ei erau întinse. El nu se putea întinde fără a o trage de lângă perete. Și s-ar fi trezit în clipa în care ea ar fi încercat să se miște. Sau nu? Se plânsese de oboseală noaptea trecută. Judecând după lumina care se strecura prin ușa deschisă, soarele de-abia răsărise, deci nu prea apucase să-și recupereze din somn.

Se aplecă în față pentru a vedea dacă ar fi putut să-și scoată cu grijă piciorul din cizma pe care bărbatul o legase cu frânghie. Dar frânghia era legată strâns. O simțea efectiv apăsându-se prin piele peste glezna ei.

– Câți ani ai, Max?

Ea tresări ușor, surprinsă de sunetul vocii lui.

– În ce lună suntem?

El pufni, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că nu știa. Max scrâșni din dinți, frustrată că se trezise deja. Se alesese praful de opțiunile ei, în afară de a-l convinge cumva să-i dea drumul. Dar nu era sigură că putea să înceteze să mai mârâie la el suficient cât să facă așa ceva. Bărbatul se dovedea mai bun decât ea la fiecare pas. Nimeni nu îi mai făcuse așa ceva vreodată, nici măcar bătrânul ticălos Carl Bingham, care o vârâse în buclucul acesta murind când nu ar fi trebuit să moară.

Tot nu știa cum se întâmplase întreaga poveste. Nu cunoscuse pe nimeni în care să poată avea suficientă încredere cât să o ajute să corespondeze cu bunica ei, nu până când ajunsese în Helena.

După ce se împrietenise cu Luella, îi scrisese într-un sfârșit bunicii ei și îi ceruse să trimită răspunsul pe adresa Luellei, care avea să-i dea scrisoarea lui Max. Se aștepta ca Luella să primească răspunsul bunicii ei cât de curând. Dar acum nu avea să mai ajungă la ea, din cauza *lui!*

Era atât de frustrată, încât ar fi vrut să țipe, și mult prea furioasă chiar și pentru a-l privi pe bărbatul care o capturase, dar, cum el nu mai spusese nimic de când o întrebase vârsta și nici nu se mișcase încă, Max se lăsă pe spate și îi spuse:

– Dacă e iulie, socot că am douăzeci de ani. Dacă nu, atunci o să-i am curând. N-am de ce să țin socoteala zilelor, doar a anotimpurilor. Și nu am mai văzut un ziar de anul trecut. Așa că fă bine și păstrează-ți scepticismul pentru tine, sclifositule!

– Arunci câte un cuvânt precum „scepticism" și totuși măcelărești limba. Unde ai crescut?

– În Texas, și, dacă mă trimiți înapoi acolo, va fi pentru a muri. Va supraviețui conștiința ta știind asta?

– Nu sunt sigur că am așa ceva.

Se aplecă în față și își dezlegă picioarele de ale ei, apoi se ridică. Cum Max încă avea mâinile legate la spate și o bucată de frânghie petrecută în jurul brațelor și al trunchiului, ea nu se putea ridica, nu fără a se foi mult, așa că rămase nemișcată. Bărbatul luă bandana de pe perete și i-o aruncă în poală, dându-i de înțeles că avea să îi dezlege mâinile pentru a putea să și-o pună la loc. Însă nu o făcu. În schimb, ieși.

Max se ridică și ea cât de repede putu și se duse la ușă. Bărbatul nu se vedea pe nicăieri. Dar nici cuțitele ei. Calul lui era acolo, dar îi dăduse jos șaua peste noapte, deci nu putea să urce în spinarea animalului fără a-și elibera mâinile mai întâi. Și încă avea sulul de frânghie înfășurat în jurul ei. Încercă să întindă frânghia din dreptul încheieturilor pentru a-și scoate o mână prin ea.

– De ce ți-ai luat acest nume, Max Dawson?

Ea oftă dezamăgită. Plecase doar să se ușureze.

– Nu mi-am luat nimic. Am primit numele ăsta după tatăl meu, Maxwell Dawson, având în vedere că am fost primul copil născut și nu exista nici o garanție că avea să i se nască și un fiu, deși asta s-a întâmplat câțiva ani mai târziu. Numele meu e de fapt Maxine, dar familia mi-a spus întotdeauna Max, iar locuitorii din

Bingham Hills, unde locuiam noi, nu mă știau decât ca Max, deci așa îmi explic eu de ce ăsta e numele care a fost pus pe afișele prin care sunt dată în urmărire.

– Și de asta te și îmbraci în băiat? Nu te-ai gândit, măcar o dată că, dacă ai purta o rochie, ți-ai ascunde mai bine identitatea decât în orice văgăună în care te-ai piti?

– Da, m-am gândit la asta, recunoscu ea. Dar în caz că nu ți-e limpede, e mult mai periculos pentru o femeie să fie singură prin părțile astea decât un bărbat independent, dar care seamănă cu un răufăcător. În plus, nimeni nu ia în serios o fată care poartă un pistol. Iar mie îmi place să îmi port pistolul. Îl mânuiesc al naibii de bine, să știi. Ai noroc că al tău era deja scos.

– Dar cum se explică părul tău? În afiș apari având părul scurt.

– Mi l-am tuns scurt cu mult înainte să plec din Texas, dar bunica mi l-a tăiat mai bine decât mine. S-a gândit că o să mă facă mai puțin atrăgătoare, ca să nu îmi mai tot dea târcoale băieții din oraș. Dar nu a ținut figura.

El încuviință din cap, ca și cum ar fi fost de acord că părul scurt nu o făcuse cu nimic mai puțin atrăgătoare în ochii bărbaților.

Era un blestem să aibă un chip ca al ei când își dorea să nu fie observată. Însă, de când plecase de acasă, luându-și cu ea hainele fratelui ei în locul propriilor haine, de regulă fusese de ajuns să poarte o pălărie cu borul larg, să aibă fața în permanență mânjită cu mizerii și să se prezinte drept Max ca oamenii să o ia drept un băiat drăgălaș. Nici măcar Luella nu ghicise, și fusese nevoită să îi spună când se întâlniseră a doua oară.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul care o capturase o întrebă:

– Ținând cont de circumstanțe, cum ai ajuns să cunoști pe cineva precum Luella?

Max catadicsi să rânjească.

– Evident că nu pe calea obișnuită. Am salvat-o în noaptea când am trecut pentru prima dată prin Helena. Ea nu pleacă de regulă de la bordel, cel puțin nu noaptea și nu singură, dar una dintre fete se îmbolnăvise. Luella fusese trimisă să aducă un doctor, și un trio de haimanale puse pe scandal și-au spus că pot să-și facă poftele cu ea pe o alee din dos. Eu mă ținusem departe de strada

principală, furișându-mă prin spatele clădirilor. Altfel probabil că nu aș fi auzit-o strigând.

Bărbatul arcui dintr-o sprânceană.

– Ai pus pe fugă trei bărbați? Sau i-ai împușcat?

Ea pufni în râs.

– N-a fost nevoie să trag nici un foc. Poate că arăt ca un puști, dar sunt la fel de periculos ca oricine odată ce scot pistolul. Haimanalele și-au luat tălpășița, iar eu am condus-o pe Luella înapoi la bordel. Era prima oară când mă aflam într-unul, așa că am fost suficient de curioasă cât să o urmez în camera ei când m-a invitat să urc. Nu știam că voia să mă răsplătească în modul ei obișnuit. Acum, că privesc retrospectiv, a fost chiar amuzant cât de repede am șters-o de acolo.

– Deci ea nu știe că ești fată?

– O, știe acum și îmi păstrează secretul, dar în noaptea aceea nu știa. M-am simțit prost însă că am părăsit-o fără nici o explicație, așa că m-am dus înapoi în vizită, spre sfârșitul aceleiași săptămâni, după ce am descoperit cocioaba asta. I-am spus cine eram cu adevărat. Era seara ei liberă, și am povestit toată noaptea. În viața mea nu mi-am mai făcut un prieten atât de rapid. Pe toți dracii, ea e *singurul* prieten pe care mi l-am făcut de când am plecat de acasă. Și, o dată pe săptămână, când are o seară liberă, mă lasă să dorm în patul ei. Da' știu că mi-e dor de un pat moale, încheie Max cu un rânjet.

Bărbatul se postă direct în fața ei, dându-i impresia că se apleca amenințător peste ea. Max era înaltă pentru o femeie, având un metru șaptezeci și cinci, ceea ce o ajuta să se dea drept băiat, însă bărbatul tot avea cu vreo cincisprezece centimetri mai mult decât ea în înălțime. Dar nu avea de gând să îi dea satisfacția de a ridica ochii spre el, așa că se dădu înapoi și reintră în cocioabă.

Bărbatul o urmă și luă bandana care îi căzuse din poală când se ridicase. Max îi întoarse spatele, ca acesta să îi poată tăia frânghia din jurul mâinilor. Însă el nu o făcu. În schimb, îi petrecu bandana în jurul gâtului și i-o legă personal, ceea ce o făcu să scrâșnească din nou din dinți. Avea de gând să îi abandoneze vesta și haina acolo? Nu putea să le îmbrace la loc câtă vreme avea mâinile și brațele legate astfel.

– Cum se face că pe afiș nu se specifică faptul că ești femeie?

Max ridică din umeri, însă era posibil ca el să nu fi observat, stând atât de aproape de ea, așa că spuse:

– Afișul acela provine din Bingham Hills, Texas. Locuitorii de acolo sunt cei care vor să pună mâna pe mine. Poate și-au dat seama că, dacă ar oferi atâta bănet pentru o femeie, ar pune pe urmele mele și alte persoane, nu doar vânători de recompense și oameni ai legii, dacă înțelegi la ce mă refer. E doar presupunerea mea, ține cont! Dar mă bucur că au omis acest mic detaliu, indiferent de motiv – altfel poate că aș fi fost nevoită să ucid cu adevărat pe cineva.

– Așa încerci tu să mă convingi că nu ai omorât pe nimeni – încă? întrebă el, stând în continuare în spatele ei.

– A ținut?

Bărbatul era teribil de curios în privința ei în dimineața aceasta, însă nu se obosi să îi răspundă. În schimb, întrebă:

– Ce fel de mâncare ai la îndemână?

Max se îndepărtă de el înainte de a-i răspunde:

– Nimic. Obișnuiam să îmi vânez mâncarea după necesități.

– Ai supraviețuit aici mâncând doar carne?

Părea flămând. Încercarea ei disperată și impulsivă de a-l seduce cu trupul ei în noaptea precedentă nu funcționase, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere cât de murdară și de furioasă fusese. Și slavă Domnului că nu îi reușise, fiindcă nu se gândise deloc la ce s-ar fi întâmplat mai departe. Dar acum era vorba despre mâncare! Bunicii ei îi plăcea să spună că drumul spre inima unui bărbat trecea prin stomacul acestuia. Avea chiar și câteva mirodenii rămase în coburi, pe care le-ar fi putut folosi pentru a-i pregăti ceva special.

Se întoarse și îi zâmbi ezitant.

– Nu e tocmai sigur pentru mine să merg în oraș la cumpărături după orice altceva. Dar pot să vânez ceva pentru noi doi dacă ți-e foame. Mie sigur mi-e.

– Tu și pușca ta v-ați despărțit de tot, se mulțumi bărbatul să spună.

Max se întoarse la scrâșnit din dinți. *Nu* avea să mai încerce niciodată să se pună bine cu el, mai ales când era evident

că nu exista nimic bun în el. Avea să fie nevoită să găsească o altă cale de a evada în timp ce era transportată în Texas pentru judecată. Asta dacă avea să i se ofere o judecată. Acuzată de uciderea îndrăgitului fondator al orașului Bingham Hills, care fusese totodată și primarul acestuia și susținuse financiar jumătate din oraș, respectiv deținuse cea mai mare parte din el, probabil că nu, nu avea să i se ofere o judecată. Aveau să o trimită direct pe eșafod. Și nici măcar nu îl împușcase pe nenorocit.

Capitolul 9

Incredibil! Max clocotea de furie. Bărbatul îndrăznise să o târască în urma lui trăgând-o de nenorocita aceea de frânghie a lui, ca și cum ar fi fost un animal! Strânsese mai tare bucata înfășurată în jurul ei, apoi îi făcuse nod și prinsese capătul în pumnul lui. Îi luă mai întâi calul, aducându-l șontâcăind până lângă cocioabă, apoi o trase la vale după el, să îi recupereze haina și vesta.

Pălăria ei nu se vedea pe nicăieri, și, după doar cinci minute, renunță să o mai caute. Max deveni lividă. Ar fi trebuit să îi strângă lucrurile noaptea trecută, nu să aștepte până când pălăria îi fusese dusă de vânt!

– Cum îți zice, sclifositule? scrâșni ea în timp ce urcară înapoi dealul. Vreau să știu pe cine să ucid după ce scap.

– Degan Grant, răspunse el, fără a privi în urmă.

Max aproape se înecă.

– Sfinte Sisoe, pistolarul?

El nu îi confirmă, nu îi răspunse deloc, dar cine ar fi folosit acel nume fără a fi nevoit? Oamenii pretindeau că era cel mai rapid pistolar din câți existau, dar își aminti singură că astfel de zvonuri rareori erau adevărate. *Ea* era rapidă, cel mai probabil mai rapidă decât el. I-ar fi plăcut o șansă de a i-o demonstra.

Ajungând înapoi la cocioabă, lângă groapa în care fusese făcut focul, bărbatul tot nu o dezlegă, ba nici măcar nu dădu drumul la frânghie cât timp își înșeuă calul, astfel că Max fu ușor smucită în timpul ăsta. Nu putu face nimic altceva decât să stea acolo

și să îl privească. Nu era o sarcină complet neplăcută. Cu picioarele lui lungi, trunchiul solid și zvelt și mușchi ce se reliefau sub materialul jachetei în timp ce lucra, Degan Grant era frumos alcătuit. Poate puțin prea frumos. Nici nu era de mirare că impulsul ei fusese să încerce să îl seducă pentru a-și recâștiga libertatea. Poate că nu ar fi deranjat-o, până la urmă, dacă ar fi reușit. Ar fi meritat târgul – virginitatea în schimbul vieții ei? Nu era încă pregătită să facă acel târg.

Se întrebă dacă avea câte o drăguță prin fiecare oraș prin care trecea. Acel gând caraghios o făcu să zâmbească larg, fiindcă, dacă nu era cine pretindea a fi, ar fi putut foarte bine să fie adevărat. Dar, dacă într-adevăr era faimosul pistolar Degan Grant, atunci așa ceva nu ar fi putut fi adevărat decât dacă își păstra identitatea secretă. Ce femeie și-ar fi dorit un bărbat hărăzit unei morți premature? Sau unul atât de periculos precum se zvonea că ar fi fost acesta? Ei bine, putea înțelege de ce o femeie ar fi fost atrasă de un bărbat atât de chipeș, dar nu putea înțelege de ce ar fi vrut o femeie să se îndrăgostească de el. Era ceea ce bunica ei numea un hoț de inimi.

– Găsești ceva amuzant în situația ta? o întrebă bărbatul.

– Pe toți dracii, nu. Dar sunt de felul meu veselă. Uneori chiar râd și când sunt singură, dacă îmi trece ceva amuzant pe aici. Dădu să își ciocănească ușor capul. În schimb, scoase un sunet de frustrare, uitând, chiar dacă pentru scurtă vreme, că nu își putea mișca mâinile. Dar nu vei petrece suficient timp în compania mea cât să observi, slavă zeilor îndurători.

– Deci încă te gândești că poți evada?

Tonul lui era amuzat, chiar dacă expresia nu.

– Mă gândesc că Helena e la mai puțin de o oră distanță, se răsti ea.

– Așa e. Atunci, ce te-a făcut să rânjești?

Max era suficient de iritată cât să-i spună adevărul:

– Numele tău și gândul că probabil ți-e greu să pui mâna pe o femeie odată ce aude cine ești.

– Nu e nevoie să-mi audă numele când duhnesc a moarte de la o poștă, spuse el pe un ton neutru.

– Serios? E suficient să te vadă și o iau la fugă? Ei, la asta nu m-aș fi așteptat.

– De ce nu?

– Fiindcă pe mine nu asta m-ar pune pe fugă. Tu, sclifositule, ești o condamnare la moarte plutind deasupra capului meu. Ăsta e un motiv mai mult decât suficient pentru mine să nu vreau să te mai văd.

Bărbatul începu să desfacă frânghia ce îi imobiliza brațele, încolăcind-o din nou într-un sul pe măsură ce o desfăcea. Apoi o întoarse, presupuse ea, pentru a-i putea tăia legătura de la încheieturi, însă el nu o făcu. În schimb, stătu și dezlegă fără grabă frânghia de pe mâinile ei. Pentru a o putea refolosi? Al naibii bărbat, se gândise la toate, nu-i așa?

– Ai nevoie să te ușurezi înainte să plecăm?

Ea clipi.

– Chiar m-ai lăsa să mă duc singură în tufe?

– Nu.

Era convinsă că avea să-și macine complet dinții tot scrâșnind din ei cât timp se afla în compania lui.

– Nici nu mă așteptam, mârâi ea. Atunci, dacă e totuna pentru tine, am să mă piș în pantaloni. E mai bine decât să te știu stând lângă mine pentru așa ceva.

– Poți folosi cocioaba. Nu o să te mai întorci pe aici, deci nu contează.

Max fu surprinsă. Se ascundea oare un gentleman în spatele acelei aparențe periculoase? Însă nu îi lăsă răgaz să se răzgândească. Scuturându-și brațele pentru a și le dezmorți, se trezi aproape cu lacrimi în ochi. Intră în grabă în cocioabă, în timp ce bărbatul îl înșeuă pe Noble pentru ea. Calul ei castaniu nu era sperios. Noble îi aruncă o singură privire peste umăr lui Degan înainte de a-l ignora.

Când ieși din nou, Max își văzu haina și vesta drapate peste șaua calului lui Degan. Ușurată să își recupereze hainele, se duse să le îmbrace, dar calul lui încercă să o muște când se apropie. Instinctul ei fu să-i dea un pumn în bot, dar probabil că sclifositului nu i-ar fi plăcut așa ceva, chiar dacă nu îl lovea tare. Așa că se apropie de capul animalului și îi murmură cuvinte liniștitoare și îl răsfăță cu mângâieri tandre, până reuși să își ia înapoi hainele.

Își puse vesta și îi încheie nasturii, apoi își îmbrăcă haina. De regulă, nu își purta haina pe timpul verii. Nu avea nevoie

de o haină atât de călduroasă. Nu îl lua pe ea decât atunci când urma să se afle în preajma altor persoane, iar acum avea să fie plimbată ca la paradă prin oraș. Cu cât avea mai multe haine care să îi acopere sânii, cu atât mai bine. Oricum se simțea goală fără pistolul ei în teacă, fiindcă îl purtase atâta vreme. Chiar și un pistol descărcat putea opri brusc pe cineva. Însă Degan nu avea să i-l dea înapoi.

Apropiindu-se de calul ei, îl văzu pe Degan stând lângă baracă. Râse. Stătuse cu propriul lui pistol ațintit asupra ei în tot acest timp.

– Nu aveam de gând să fug pe calul tău.

– Nici nu te-ar fi lăsat.

– Vrei să punem rămășag?

El o ignoră și spuse:

– Dacă ai ceva ascuns pe aici, acum ar fi momentul să îmi spui.

– N-am nimic care să merite să fie ascuns.

Din obișnuință, luă tigaia rece și ciurul de sârmă din vatra focului, pentru a le băga la loc în coburi, care se aflau deja pe calul ei. Apoi își dădu seama că nu avea să mai gătească acolo unde mergea. Enormitatea a ceea ce urma să se întâmple în următoarea oră o izbi cu forță. Temniță, apoi o cușcă în care avea să fie cărată tocmai până în Texas, pentru a fi spânzurată drept pedeapsă pentru o crimă pe care nu o comisese. Văzuse o căruță de transportare pentru prizonieri pe drumul spre Utah. Cușca era cu adevărat minusculă.

Se întoarse și îl privi pe bărbatul care o capturase, simțindu-se mai disperată ca niciodată.

– Nu face asta! Nu ai nevoie de recompensă, știi bine. Eliberează-mă imediat!

Pistolul lui era în continuare ațintit asupra ei, evident din cauză că nu era legată și stătea lângă propriul ei cal.

– Chiar dacă până acum ai reușit să eviți vânătorii de recompense, acum ai pe urmele tale un șef de poliție. Eu te-am găsit ușor, și nu sunt specializat în urmăriri. Ofițerul Hayes este.

– Dar sunt nevinovată!

– Atunci ar trebui să fii bucuroasă că vei avea o zi la tribunal pentru a o dovedi.

– Nu va avea loc nici o judecată, nu dacă Carl Bingham chiar a murit.

– Dacă?

Max închise brusc gura. Când vorbea cu el, era ca și cum ar fi vorbit cu un măgar... Și cum ar fi putut să îi explice că era posibil ca un bărbat ucis să nu fie, totuși, mort? Degan nu avea să creadă așa ceva la fel cum nu ar fi crezut că era nevinovată. Se gândi că oricum lui nu îi păsa. Ea era doar o recompensă generoasă în ochii lui și un mijloc de a-și plăti favoarea pe care i-o datora prietenului său, șeful de poliție:

– În regulă, am să vin cuminte cu tine dacă ești dispus să îmi faci o favoare.

– Deja ți-am făcut o favoare, îi aminti el. Nu te-am împușcat.

– Ei bine, dacă punem la socoteală faptul că ești încă în viață, nici eu nu ți-am tăiat beregata noaptea trecută. Dar ai să încasezi o sumă caraghios de mare în schimbul meu, așa că ai putea cel puțin să îmi faci o mică favoare mai întâi.

Stoarse câteva lacrimi pentru a-și face rugămintea mai convingătoare, însă el se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană neagră.

– Nu te obosi, lacrimile nu au nici un efect asupra mea.

Nu se arăta însă dezgustat de tentativa ei de a-l manipula. Nici amuzat. Era oare chiar atât de mort pe dinăuntru, din cauza profesiei sale, încât își pierduse capacitatea de a mai simți ceva? Ea nu, iar acum rânji pentru a i-o arăta.

– Ei, *asta da,* ușurare. Și eu le detest. Trebuia să încerc însă, înțelegi.

– Desigur.

– Dar uite cum stă treaba, continuă ea. Au trecut aproape doi ani de când am plecat de acasă și nu am mai avut nici o veste de la familia mea de atunci. Nici nu am putut să îi anunț că sunt în viață. Singura dată când m-am furișat înapoi, erau ajutoare de șerif la noi acasă, așa că nu m-am putut apropia suficient cât să vorbesc cu bunica mea. Ba chiar am așteptat în pădure, sperând ca fratele meu să meargă la vânătoare, însă, în locul lui au apărut alți bărbați din oraș, așa că nu am putut să stau prea mult pe acolo, mai ales că era posibil ca Johnny să nu treacă deloc prin zonă. Lui nu i-a plăcut niciodată vânătoarea așa cum îmi place mie. Nu puteam risca nici să trimit în Bingham Hills o scrisoare cu numele meu

pe ea, nici să primesc vreuna, și nu am cunoscut pe nimeni în care să pot avea suficientă încredere cât să-i cer să facă asta pentru mine – până acum.

Continuând să țină pistolul ațintit asupra ei cu o mână, bărbatul îndepărtă rapid piedica de la picioarele calului ei cu cealaltă mână.

– Eu nu rămân în același loc suficient timp cât să primesc scrisori și probabil nici tu nu te vei afla în Helena suficient cât să primești una. Încalecă, adăugă el, luând frâiele calului ei.

– Nu sugeram ca *tu* să faci asta. Luella e prima prietenă pe care mi-am făcut-o de când am plecat din Texas. Am crezut că va avea deja răspunsul bunicii mele atunci când am vizitat-o acum câteva zile. Nu îl avea, dar e posibil să îl aibă acum. Putem cel puțin să ne oprim pe la ea să vedem dacă a primit acea scrisoare pentru mine – și să îmi dai ocazia de a-mi lua adio de la ea?

El nu spuse da, dar nu spuse nici nu, așa că Max își ținu gura când începură să coboare dealul. Era surprinsă că nu o legase din nou pentru întoarcerea în oraș și că era convins că a ține frâiele calului ei era de-ajuns pentru a o păstra în spatele lui. Poate că era, dar ea încă se gândea la soluții pentru a trece peste această măsură de siguranță. Dacă dădea pinteni calului ei și pornea în galop pentru a trece pe lângă el, frâiele i-ar fi fost smulse din mână – asta dacă încă le mai ținea. Era posibil să le fi legat de oblâncul șeii lui. Nu-și putea da seama, având în față spatele lui lat. Desigur, spatele *ei* ar fi fost ușor de țintit. Sau poate ar fi tras în calul ei.

Ca și cum Noble ar fi putut să îi citească gândurile, se aplecă în față pentru a-l mângâia pe grumaz și a-i șopti:

– Nu-ți face griji, nu voi face nimic care să atragă niște gloanțe asupra noastră.

Deși nu s-ar fi supărat să abată o ploaie de gloanțe asupra lui Degan.

Acesta îi prinsese pușca de șaua ei, probabil fiindcă nu avea inel de prindere pe propria lui șa. Pistolarii nu se complicau cu pușți, și ar fi pus rămășag pe calul ei că Degan Grant nu fusese niciodată nevoit să vâneze ceva de mâncare. Probabil se oprea să mănânce în fiecare oraș în care ajungea, în timp ce ea era nevoită să evite majoritatea orașelor. Era atât de sigură că pușca îi fusese

descărcată, încât nici măcar nu se obosi să verifice. Însă se lăsă cu grijă pe spate pentru a pipăi coburul în care își ținea muniția de rezervă. Mâna ei nu găsi nimic. Chiar și la acest lucru se gândise! Dar ar fi putut să se apropie călare suficient cât să-i dea una peste cap cu pușca...

– Ia-ți pălăria și fii atentă! Nu am de gând să te ucid, dar nu m-ar deranja câtuși de puțin să-ți trag un glonț în picior dacă încerci din nou să fugi.

Max coborî privirea spre pământ și văzu pălăria zăcând acolo între ei. Ea nu o căutase, dar el probabil că da. Și-o luă repede și încălecă din nou. Aproape ieșiseră din zona dealurilor. Soarele deja se ridicase deasupra lanțului Big Belt înspre est, iar ei îi era foame. Se întrebă cât avea să fie nevoită să aștepte până să primească de mâncare în temniță.

Fir-ar să fie! Reușise atât de bine să evite oamenii, în afară de fermierii cu care făcuse târguri, oferindu-le vânat proaspăt pentru a căpăta în schimb legume, mirodenii și muniție. Poate că Degan își închipuia că nu mânca decât carne și fructe de pădure, dar nu era așa. Știa să se descurce pe cont propriu, dar nu îi era întotdeauna la fel de ușor să facă față singurătății inevitabile asociate stilului ei de viață. Acesta era motivul pentru care lăsase garda jos în Helena. Fiindcă fusese atât de fericită să își facă o prietenă. Și rămăsese acolo mai mult decât ar fi trebuit.

Degan intră cu ea în oraș pe același drum pe care îl folosea și ea de obicei. Era chiar posibil să treacă pe lângă bordelul Luellei. Poate... Încercă să nu își facă speranțe prea mari. Dar, dacă trecea pe acolo și nu se oprea, era hotărâtă să sară din șa. Poate că Degan nici nu avea să observe înainte ca ea să apuce să intre pe ușa bordelului.

Însă el opri, descălecă și legă cei doi cai de stâlpul de la intrare. Nevenindu-i să creadă, Max descălecă încet, prea încet. El o apucă de umărul hainei și o îmbrânci prin ușa de la intrare a bordelului. Max porni spre scări, dar aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Degan încă așteptând lângă ușă. Îl fixă cu o expresie întrebătoare.

El dădu din cap spre ea.

– Cinci minute, puștiule. Dacă mă faci să regret favoarea asta, n-o să-ți placă.

Chiar avea de gând să o aștepte în salon? Extaziată, Max urcă în goană scările. Salvarea era la doar câțiva pași distanță.

Capitolul 10

Max nu închise încet ușa de la camera Luellei. Intenționase să o facă, dar se năpustise prea repede înăuntru. Dar măcar zgomotul nu o trezi pe Luella. Se rostogoli în pat, dădu să zâmbească, dar sfârși prin a căsca ochii mari.

– Ce s-a întâmplat? Tu de obicei nu...

– Trebuie să-ți împrumut pistolul, o întrerupse Max.

Luella arătă din cap spre birou.

– În sertarul de sus, dar al tău unde e?

– A fost capturat – când am fost capturată și eu. Cineva s-a furișat și m-a luat prin surprindere, și nu am decât un minut să scap de aici, altfel mă duce la închisoare.

– O, Doamne, pistolarul? Te-a găsit?

– Da.

– Dar eu l-am trimis spre Big Belt! Eram sigură că va sta acolo câteva săptămâni, căutându-te, și astfel aș fi avut timp să te avertizez când ai fi venit din nou în vizită săptămâna viitoare.

– Bănuiesc că nu a avut încredere în tine la fel cum nu are nici în mine, spuse Max, îndesându-și pistolul micuț în buzunar.

Luella sări din pat și deschise alte câteva sertare.

– Lasă-mă cel puțin să îți dau un rând de haine. Ești dezastru.

Max chicoti, imaginându-se plecând călare îmbrăcată în ținutele sumare ale prietenei ei.

– Nu avem timp, Lue, decât pentru asta.

O prinse pe Luella într-o îmbrățișare scurtă, care se transformă însă într-una lungă. Avea să-i fie teribil de dor de fata aceasta. Și avea să izbucnească în lacrimi într-o clipă dacă nu o ștergea de acolo. Strângând-o pentru ultima dată în brațe, se întoarse și porni spre fereastră.

– Să nu faci vreo prostie, Max. Pistolarul ăla arăta mult prea periculos.

– Ar trebui să fie totul OK dacă mă mișc repede. Am să-ți aduc pistolul înapoi când pot, după ce voi fi sigură că a plecat din zonă.

Ieșise pe jumătate pe fereastră, când Luella îi strigă:

– Stai! Ți-a sosit asta ieri.

Luella luă scrisoarea de pe noptieră și i-o aduse în fugă. Max o îndesă în buzunarul hainei cu un rânjet larg.

– Mulțumesc. Dacă veștile sunt bune, poate chiar am să mă pot întoarce acasă acum.

– O să-mi fie dor de tine, șopti Luella tristă, dar Max deja aluneca pe acoperișul verandei.

Coborî pe partea pe care fugea de obicei, atârnă în aer o clipă, apoi sări la pământ. Și încremeni. Degan stătea între ea și cai, la nici treizeci de centimetri distanță. Ultima ei nenorocită de șansă de a fugi de el, iar el nu se putuse abține să nu o verifice *din nou*?

– Nu te bucura în... Duse mâna la pistolul din buzunar, până observă că al lui era scos deja, așa că încheie. Sau dă-i bătaie, bucură-te! Doar spune-mi, *cum* ai știut?

– Dacă te-ai fi gândit puțin înainte să te arunci cu capul înainte, ai avea deja răspunsul. Îți închipui că i-am luat la întrebări pe toți cei din oraș pentru a afla ce bordel vizitezi și de la care fereastră îți place să pleci?

– M-ai văzut?! țipă ea. Atunci de ce nu m-ai oprit acum câteva zile?

– Fiindcă ofițerul Hayes nu apelase încă la mine pentru favoarea pe care i-o datorez. Atunci nu am văzut decât un puști fericit plecând de la o... prietenă.

Rușinea se adăugă celorlalte emoții furioase ce clocoteau în ea.

– Și de ce m-ai mai lăsat atunci să urc singură? Doar ca să mă testezi?

– Cred că aș fi dezamăgit acum dacă așa ar fi stat lucrurile.

– Asta e o glumă? De parcă ai fi capabil să simți ceva. Spune-mi că nu ai fi făcut același lucru în situația mea! Haide, spune-mi!

– Să ies pe o fereastră de la etaj nu ar fi fost prima mea opțiune, dar, pe de altă parte, eu am la dispoziție alte mijloace pe care tu nu le ai.

– Da, ei bine, era singura mea opțiune.

– Te-ai ales cu favoarea pe care mi-ai cerut-o. Ce-ar fi să ne oprim la asta? Dar ai ieșit cu mai mult decât ai intrat. Ai să-mi dai arma pe care ai primit-o de la prietena ta, oricare ar fi ea.

– N-am primit nimic, spuse ea și se dădu un pas înapoi.

– Prost obicei ai de a minți.

O prinse de haină și bagă mâna în buzunar. Ea îl izbi cu ambii pumni. Dar Degan tot puse mâna pe pistolul mic, precum și pe lenjeria pe care Luella se pare că i-o îndesase în buzunar în timpul îmbrățișării de rămas-bun. Max nu roși când Degan îndesă totul în buzunarul său. În schimb, îndreptă un pumn spre obrazul lui, apoi înjură, convinsă că se lovise mai rău la mână decât îl lovise pe el. Dar probabil gestul ei fu ultima picătură pentru el, căci o luă și o aruncă pe un umăr.

Max fu atât de surprinsă, încât rămase mută. Pentru o clipă. Dar apoi țipă, se zvârcoli, dădu din mâini și din picioare și îl izbi în spate, însă loviturile ei nu păreau să îl deranjeze, așa că se dădu bătută și își folosi mâinile pentru a-și ține pălăria să nu cadă.

– Dacă te tot zbați, o să-și dea seama toată lumea că ești fată, îl auzi spunând, pe acea voce profundă și enervant de seacă a lui.

– De parcă asta ar mai conta acum!

– Ei bine, atunci ai să arăți pur și simplu ca o neghioabă, nu-i așa? răspunse el.

Max se potoli. Degan probabil prinsese frâiele cailor, căci îi auzi urmându-l cât timp o purtă pe stradă preț de ceea ce părură a fi două, poate chiar trei cvartale umilitoare. Și, de fiecare dată când încerca să se ridice pentru a vedea unde mergeau, el o scutura pe umăr, făcând-o să-și piardă răsuflarea și dorința de a încerca din nou. De parcă nu ar fi știut încotro mergea. Nu era tocmai sigură unde se afla biroul șerifului, dar nu-i venea să creadă că avea de gând să o ducă până acolo exact așa.

Degan intră într-o clădire. Max auzi oameni vorbind. Apoi se făcu brusc liniște. Degan o puse jos în fața lui, lăsând-o să alunece încet peste corpul lui, puțin prea încet. Brusc, deveni conștientă de el ca bărbat, nu doar ca adversar. Îi simți în întregime pieptul musculos frecându-se de al ei, ca și cum s-ar fi îmbrățișat, îi mirosi părul și gâtul – și fu profund derutată de acea apropiere dintre ei. Nu era obișnuită să se afle atât de aproape de un bărbat.

Icni când simți mâinile lui Degan trecând ușor peste dosul ei, apoi pe partea din spate a taliei ei. Atingerea lui fu atât de intimă, încât stomacul efectiv îi tresări, iar respirația i se acceleră. Apoi își dădu seama ce făcuse. O căutase de arme!

– Ai fi putut să întrebi pur și simplu, spuse ea, când picioarele ei atinseră într-un sfârșit podeaua.

– Întrebatul nu merge cu tine, răspunse el și o îmbrânci ușor în spate.

Ținându-și răsuflarea, Max fu convinsă că avea să cadă în fund, însă ateriză pe scaunul spre care o împinsese. Pufni țâfnoasă până aruncă o privire în jurul ei și își dădu seama că se aflau într-un restaurant. Nouă persoane se aflau acolo, luând micul dejun. Acestea își reluară conversațiile, iar Max observă că se străduiau să nu se uite la Degan. Trei dintre ei chiar se ridicară și ieșiră în grabă din localul cu o singură încăpere. Alți câțiva se zgâiau la ea. O, sigur, nu era nimic de temut *la ea*.

Își trase scaunul la masă și întrebă obraznică:

– Faci cinste? Că eu sunt lefteră.

Degan nu se așezase încă.

– Descalță-ți cizmele.

– Din nou?!

– Ai avut dreptate, a fost o greșeală să te las să mergi singură în camera prietenei tale.

– Jur...

– Am stabilit deja că obișnuiești să minți. Tocmai ai făcut-o din nou când ai zis că ești lefteră. Am văzut banii din coburul tău.

– Nu sunt ai mei. Aș putea să mor de foame și tot n-aș cheltui banii ăia.

– Ești cam dramatică, replică el sec, apoi arătă din cap spre picioarele ei. Descalță-te, scutură-ți cizmele, apoi încalță-le la loc. Nu mănânci până nu faci asta.

Ea bombăni câte ceva în barbă, dar își împinse scaunul în spate și făcu întocmai ce îi poruncise Degan. Era la drept vorbind uluită că avea de gând să o hrănească înainte de a o preda șerifului. Își spuse că ar fi trebui să-i fie recunoscătoare, dar nu prea reușea să îl privească altfel decât ca pe cel mai negru coșmar al ei, iar unui coșmar nu îi mulțumeai pentru că te tortura.

Când își trase înapoi scaunul la masă, Degan veni în spatele ei și îi scoase pălăria. Max dădu să protesteze, dar îl văzu și pe el scoțându-și pălăria neagră și ducându-le pe amândouă pe cuierul din colțul lor. „Gentlemanul" din el ieșea din nou la iveală. Bunica ei zburase întotdeauna pălăria fratelui ei mai mic înainte de a-l lăsa pe Johnny să se așeze la masa de seară. Max știa că fratele ei o ținea pe cap doar pentru a o scoate din sărite pe buni. Doamne, cât îi era de dor de amândoi. Erau tot ce îi mai rămăsese drept familie.

Băgă mâna după scrisoarea din buzunarul ei. Dar, oricât de nerăbdătoare ar fi fost să afle ce îi scrisese bunica, era o chestiune prea personală pentru a o citi în fața acelui pistolar cu inimă rece. Ar fi putut să o facă să plângă, să verse lacrimi adevărate. Și *nu* avea de gând să îl lase pe bărbatul acela să vadă că uneori putea fi... moale.

Degan își trecu o mână prin părul negru înainte de a se întoarce la masă. Max nu se obosi să facă la fel. Știa că pentru părul ei nu mai exista nici o salvare. Nici măcar pieptene nu mai avea. Al ei se rupsese cu mult timp în urmă și nu avusese ocazia să îl înlocuiască.

Degan tot nu se așezase.

– Îți iau și haina.

– Ba asta în nici un...

– E cald aici, remarcă el. Și nu mai e nevoie să ascunzi ce ești. Sau nu te-ai gândit la asta încă?

Având în vedere ce senzații îi stârnise recent, lăsând-o să alunece în jos peste corpul lui, îl repezi:

– Ba trebuie, iar *tu* nu te mai gândi la mine așa.

– Cum anume?

– Ca și cum aș fi fată.

El nu spuse nimic, însă își dădu ochii peste cap. Cel puțin Max era sigură că ar fi făcut-o dacă s-ar fi putut înmuia atât cât să arate ce simțea. Însă nu insistă pe acest subiect și se așeză în dreapta ei, în scaunul orientat spre ambele uși ale încăperii. Era prudent oriunde se afla? Sau pur și simplu se aștepta mereu la probleme? Probabil a doua variantă, având în vedere că fiecare fibră din ființa lui îi trăda profesia de pistolar.

Degan chemă un chelner și comandă pentru amândoi fără a o întreba ce voia. Nu îi păsa. Trecuse atât de mult timp de când stătuse jos într-un restaurant, încât ar fi fost fericită cu orice li s-ar fi servit.

– Spune-mi de ce crezi că ești nevinovată.

Max încremeni și se zgâi la el. Îi dăduse deja de înțeles că nu ar fi contat dacă era sau nu nevinovată, că treaba lui era doar de a o captura, nu de a-i decide soarta. Atunci ce îl făcea să o întrebe așa ceva, când oricum nu credea nimic din ceea ce îi spunea?

Capitolul 11

– Te joci cu mine, sclifositule? Știm amândoi că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie ce anume m-a împins pe drumul ăsta.

Max închise ferm gura după aceste cuvinte. Dacă educația lui Degan îi impunea să poarte o conversație de complezență când stătea la masă, putea să găsească un alt subiect cu care să o hărțuiască.

– Asta ai de gând să spui și în fața juraților, la judecată, domnișoară Dawson?

– Nu-mi spune așa, șuieră ea spre el. Și ți-am zis, nu va exista nici o judecată. Oamenii din oraș vor doar să pună mâna pe mine ca să mă poată spânzura.

– De ce?

– Deoarece Carl Bingham, bărbatul pe care sunt acuzată că l-am ucis, a fost fondatorul orașului Bingham Hills, proprietarul acestuia, primarul acestuia și cel mai bun prieten al tuturor – mai puțin al meu. Însă, cum el era proprietarul caselor în care locuiau toți sau aproape toți cei din oraș, și încă un proprietar binevoitor, toată lumea îl iubea. De fapt, chiar și eu îl admiram cândva. Era nevoie de curaj pentru a întemeia un oraș atât de departe de oricare altele și despărțit de cel mai apropiat fort cale de peste o zi călare, în speranța că avea apoi să se umple pur și simplu de oameni. Desigur, Carl a dat de veste în est și nu a dat faliment așteptând să apară oamenii. Era deja bogat când a ajuns în Texas,

deci nu căuta să se îmbogățească – sau poate că da, având în vedere că tot extindea orașul. Era interesat să lase o moștenire în urma lui, un oraș pașnic, autosuficient, într-un loc care nu se bucurase până atunci de prea multă pace. Majoritatea oamenilor consideră că a reușit.

– Și atunci de ce l-ai ucis?

Max îi aruncă o privire tăioasă.

– Vrei să auzi povestea sau nu? Degan nu răspunse, iar privirea lui se dovedi chiar mai tăioasă decât a ei, așa că Max continuă bosumflată: Viața mea a fost frumoasă în Bingham Hills cât am crescut. Aveam mulți prieteni, băieții și fetele cu care mergeam la școală, și ne distram vânând, pescuind și călărind. Îmi plăcea chiar și cercul nostru de cusut, deși mă descurcam oribil cu acul, dar mai mult bârfeam decât coseam și râdeam mult. Însă totul s-a schimbat când am împlinit șaisprezece ani, fiindcă băieții din oraș nu mă mai lăsau în pace. Mă împlinisem deja și aveam părul lung și blond. Ți-am spus de ce l-am tuns, dar nu prea m-a ajutat să îmi ascund celelalte calități... Privirea lui coborî spre vesta ei, făcând să-i apară o ușoară roșeață în obraji. Fiindcă buni insista să mă îmbrac frumos, în fuste și bluze, mai puțin atunci când vânam. Băieții îmi acordau atât de multă atenție, încât prietenele mele au devenit geloase și au încetat să îmi mai vorbească. Buni le arăta mătura la băieți în repetate rânduri, iar fratele meu Johnny obișnuia să se ascundă în tufe și să tragă cu praștia în ei. Nici măcar asta nu i-a împiedicat să îmi dea târcoale.

– Deci nu ai purtat întotdeauna pistol?

– Dumnezeule, nu. Nici nu aș fi visat să port un Colt peste fuste – atunci. Chicoti pentru o clipă. Eu rămăsesem vânătorul în familie, după ce tatăl meu și-a luat tălpășița și nu s-a mai întors. Nu umblam niciodată cu pușca prin oraș, dar am început să port un pistol mic în buzunarul fustei când Bingham junior a devenit mai agresiv decât restul băieților și a început să facă diverse comentarii și avansuri necuviincioase la adresa mea, după ce am împlinit șaisprezece ani.

– Primarul?

– Nu, fiul lui, Evan. În copilărie, mergeam la pescuit cu el și cu prietenul lui cel mai bun, Tom, până în ziua când Evan s-a lăudat că într-o bună zi mă voi mărita cu el fiindcă așa a zis tatăl lui.

Eu nu credeam că primarul ar fi zis așa ceva, dar, după acel episod, i-am evitat pe Evan și pe prietenii lui. Apoi a început să mă ceară în căsătorie. În anul acela, cred că m-a cerut de vreo opt ori. Eu nu i-aș fi răspuns afirmativ chiar dacă nu i-aș fi făcut curte în acel moment tânărului recent apărut în oraș.

– Ce anume făceai?

Ea îl fixă cu privirea.

– Chiar trebuie să îți explic ce înseamnă a curta?

– Mă gândesc că poate că da.

– Nu mă refer că i-aș fi cerut lui Billy Johnston să se căsătorească cu mine, dacă la asta te gândești. Sunt îndrăzneață, dar nu în felul ăla. Doar l-am lăsat să vadă că eram interesată, îmi păstram zâmbetele doar pentru el, genul ăsta. Însă Billy a plecat din Bingham Hills înainte să împlinesc șaptesprezece ani, apoi a venit maiorul însuși și m-a cerut de nevastă pentru el. Probabil nu ar fi trebuit să râd la cererea bătrânului țap.

Degan ridică dintr-o sprânceană.

– Dar cât era de bătrân, mai exact, individul ăsta?

– Pe toți dracii, e mai în vârstă decât bunica mea cu vreo zece ani. Chiar și ea a râs când i-am povestit. Carl l-a avut pe Evan la o vârstă foarte înaintată. Se zvonește că ar fi încercat patru neveste, în efortul lui de a obține un copil, până a reușit în cele din urmă. Dar, după ce l-am refuzat, probabil s-a gândit că, dacă mă compromite, buni va insista să ne căsătorim.

– A funcționat?

– Am zis că așa a crezut el, nu că ar fi și reușit. Dar în mod cert a încercat, ticălosul. L-a pus pe șerif, care era marioneta lui, să mă aducă acasă la el într-o zi, spre sfârșitul dimineții. Ba chiar se descotorosise de majoritatea servitorilor pe ziua respectivă, în afară de bucătăreasa lui pe jumătate surdă, care nu m-ar fi auzit țipând. Nici nu aș fi știut că bucătăreasa se afla în casă dacă nu mi-ar fi spus Carl că pot să rămân la masă după ce terminăm și că prânzul avea să fie servit în curând. Dar, după ce m-am luptat puțin cu el pe canapea, am reușit să îmi scot pistolul din buzunar, pentru a-l face să dea înapoi. Ba chiar i l-am îndesat în burtă, ca să vadă cât de serioasă eram.

– Deci l-ai împușcat totuși?

– Nu, dar a naibii să fiu dacă nu aș fi făcut-o. S-a dovedit că fratele meu, Johnny, îl văzuse pe șerif ducându-mă acasă la Bingham și ne urmărise. Johnny a așteptat până a plecat șeriful, apoi a început să se uite prin ferestre. Printr-una dintre ele l-a văzut pe Carl încercând să mă siluiască. Dar nu a murit nimeni în ziua aceea. Cel puțin Carl era încă în viață când am plecat eu. Și nici măcar nu l-am împușcat eu, ci fratele meu, prin fereastra deschisă, încercând să mă protejeze. Dar Carl a coborât privirea și a văzut sânge – și a leșinat ca o fată. Așa că probabil a crezut că eu l-am împușcat. Asta speram și eu să creadă. Nu aveam de gând să-l las să ceară ca fratele meu să fie arestat pentru fapta lui bună. Mi-am luat tălpășița, ca vina să cadă pe capul meu.

– Ceea ce, evident, a funcționat, remarcă Degan.

– Da, vina pentru o rană superficială în umărul lui, doar atâta fiind, ba chiar sângerând prea puțin. Am verificat, doar ca să mă asigur că nu urma să sângereze până la moarte înainte să îl găsească cineva. Intenționam doar să îi las lui Carl ceva timp să se răcorească în privința întregului incident și să își vină în fire, eventual să se însoare cu vreo altă tânără și să nu mă învinovățească pentru că am încercat să mă apăr. Dar el sau fiul lui au trimis o poteră după mine. Mi-a luat câteva luni până am reușit să scap de ei. Carl plătea bine când își dorea ceva cu multă ardoare. Dar, până să se sfârșească anul, am dat peste un vânător de recompense care mi-a arătat afișul pe care scria „urmărit pentru crimă".

– Și cum ai scăpat din situația aia?

Chelnerul le puse micul dejun pe masă, așa că Max nu răspunse. Nu își putea lua ochii de la farfuriile pline ochi cu batoane fine cu fulgi de ovăz și cârnați și de la coșul plin cu felii de pâine dospită prăjită și cu tot felul de produse de patiserie pufoase. Era prea flămândă pentru a nu începe să mănânce imediat, golindu-și pe jumătate farfuria înainte de a apuca să spună:

– Eram deja înarmată cu un pistol cu șase gloanțe, dar vânătorul de recompense m-a obligat să îmi arunc arma. Așa că l-am convins că se înșelase arătându-i că sunt fată.

– La fel cum mi-ai arătat și mie?

Obrajii i se înroșiră. *Știa* că îi simțise sânii când fusese pe punctul de a-i da un pumn în față, noaptea trecută. Nu avusese nevoie

să îi arate ea. Era inundată de fierbințeală și roșea de fiecare dată când se gândea la acel moment și la felul instinctiv și seducător în care își dezgolise sânii în fața lui. Era atât de rușinos. Acesta fiind motivul pentru care se încruntă mânioasă spre Degan când spuse:

– Nu, a fost suficient să flirtez puțin cu individul și să îmi dau jos vesta, ca el să vadă că nu încercam să îl păcălesc. *Vesta*, nu cămașa. Apoi l-am invitat politicos să dispară naibii din tabăra mea. M-am asigurat că nu mă urmărea când am plecat.

– Iar minți.

Max se lăsă pe spate pufnind.

– De ce oare aș minți în privința a ceva ce nu am fost obligată să-ți spun?

– Faptul că i-ai arătat că ești fată nu avea cum să facă un vânător de recompense să se răzgândească, nu atunci când asemănarea cu afișul e atât de bună.

Ea rânji obraznic.

– Chiar e, nu-i așa? Cel puțin pe afișul ăsta nou. Dar toată povestea cu vânătorul de recompense a avut loc cu mai bine de un an în urmă, iar afișul pe care îl avea el nu era nici pe departe la fel de detaliat. Schița arăta ca orice alt băiat imatur de optsprezece ani. Dar, chiar și după ce am văzut afișul cu recompensa pentru vânător, tot nu mi-a venit să cred că într-adevăr Carl murise de la acea rană superficială pe care i-o făcuse Johnny.

– Rănile se pot infecta.

– Da, știu, dar Carl ar fi fost îngrijit de cei mai buni doctori din oraș. Indiferent dacă e mort sau viu, acum nu mai pot să mă întorc acasă, fiindcă mă vor spânzura, fără îndoială.

– Iar între timp te-ai apucat de jefuit bănci ca să te descurci? remarcă Degan.

– Ei, *aia* a fost o glumă proastă, bombăni ea pufnind în râs. Îmi făcusem bagajele și eram gata să plec în ziua aceea. M-am oprit pe la bancă să îmi scot propriii bani, toți cei șaizeci și patru de dolari pe care îi câștigasem vânzând carne în oraș oricui dorea. În Bingham Hills nu exista decât o singură bancă. Care era tot proprietatea lui Carl, desigur. Wilson Cox o administra pentru el. Era prea mică pentru mai mult de un angajat, așa că, atunci când

Wilson lua o pauză pentru a servi prânzul acolo, nu mai era nimeni care să îi ajute pe clienți. Însă nu se obosea să închidă banca. Cel mai probabil, se gândea că toată lumea din oraș știa că nu avea de ce să vină la bancă la orele amiezii. Dar eu de unde să știu asta? Eu nu mergeam des la bancă. Am intrat și mi-am cerut banii. Wilson a refuzat să mă ajute. Ne-am certat. El a rămas neînduplecat. Avea de gând să mă oblige să stau acolo și să aștept o jumătate de oră, chiar dacă el era în fața sertarului cu bani!

– Așa că ai jefuit banca.

– *Ba nu am făcut-o!* Dar mi-am scos pistolul și i-am spus lui Wilson că se poate opri din mâncat două minute cât să-mi dea banii. El i-a îndesat într-un sac pe care mi l-a aruncat în brațe enervat. De parcă pe mine nu m-ar fi înfuriat atitudinea lui țâfnoasă! De-abia o săptămână mai târziu, când am golit sacul, am găsit în el cu o sută trei dolari mai mult. Nu a fost în stare să îmi dea doar ceea ce i-am cerut, nu. În graba lui, mi-a pus banii într-un sac în care se aflau deja banii altcuiva. Greșeala a fost din partea lui, probabil fiindcă voia doar să mă vadă plecată odată, ca să se poată întoarce la prânzul lui.

– Ăștia sunt banii din coburul tău pe care refuzi să îi cheltuiești?

– Da, și am să-i dau înapoi, până la ultimul dolar nenorocit – într-o bună zi.

– Ai avut dreptate. E de râsul lumii – dacă într-adevăr așa s-a întâmplat.

– Așa a fost, deci tu de ce nu râzi?

El nu răspunse. Evident, nu credea nimic din tot ce îi spusese. Nu că ar fi contat dacă ar fi crezut. Îi zisese deja foarte clar că treaba lui nu era de a-i decide soarta, ci doar de a o da pe mâna oamenilor legii, pentru a putea fi judecată de alții.

El se ridică și luă ambele pălării.

– E timpul să mergem!

Max nu se clinti. Acum era acum. Șeriful nu se putea afla la mai mult de una sau două cvartale distanță. Chiar ar fi fost Degan în stare să o împuște acolo, de față cu martori, dacă mai încerca o dată să fugă?

Capitolul 12

– Indiferent la ce te gândești, copile, renunță! Da, am să îți trag un glonț în picior și da, am s-o fac chiar aici – în caz că te întrebai.

– Deci mai nou poți și să citești gândurile? mârâi Max spre Degan.

Acesta aruncă niște bani pe masă și arătă din cap spre ușa de la intrare.

– Ne oprim pe la hotelul meu mai întâi, așa că ce-ar fi să stai cuminte ca să nu fiu nevoit să te port din nou pe umăr până ajungem acolo.

Încă un răgaz? Max se ridică, dădu să pornească spre ușă, dar, cum nu avea chef să mai fie smucită, se opri să îl aștepte pe Degan, moment în care acesta se ciocni de ea, fiindcă fusese deja foarte aproape de ea. Max auzi un oftat iritat. O, Doamne, chiar reușea să îl enerveze? Emoțiile lui *puteau* fi răscolite? Ar fi rânjit dacă nu s-ar fi gândit că individul urma să o arunce în temniță în acea zi. Ce mare scofală era pentru ea să știe că era vulnerabil la înțepături dacă oricum aveau să se despartă în curând?!

Degan nu o puse să încalece, mulțumindu-se să ia frâiele cailor înainte de a porni cu ea pe stradă. Era mai aglomerat la acea oră târzie a dimineții, în special cu mineri, dar mai erau și oameni de afaceri și cowboy ce treceau călare. Căruțe cu mărfuri erau descărcate în fața prăvăliilor, iar femei cu brațele îngreunate de coșuri își făceau cumpărăturile de dimineață. Aruncând o privire în jurul ei, Max observă că ea nu atrăgea deloc atenția, însă Degan cu siguranță da. Oamenii îl studiau pe furiș. Puse pe seama naturii umane faptul că oamenii erau așa curioși în privința cuiva atât de amenințător ca Degan.

Acesta se opri la un grajd în cvartalul următor și plăti ca ambii cai să fie țesălați și hrăniți. Chiar dacă acest lucru nu avea să dureze prea mult, Max tot îl privi ca pe o altă amânare pentru ea. Fu încântată, până își dădu seama că temnița trebuia să fie foarte aproape. De fapt, era posibil să nu își mai vadă vreodată calul. Niciodată. Îmbrățișă grumazul lui Noble pentru ultima dată

și îi șopti scuze în cazul că se dovedea că avea dreptate. Trecuseră prin multe împreună. O salvase dintr-o mulțime de situații-limită.

La naiba, nu voia să-și ia adio de la el!

– Crezi că îl vor lăsa pe Noble să vină cu mine chiar dacă...?

– Pe cine?

– Pe calul meu, îi explică Max.

– Drăguț nume.

– I l-am dat ca să-l încurajez. Apoi adăugă în șoaptă, ca Noble să nu o audă: Era o idee cam stângaci când era mai tânăr. Dar îl vor lăsa să mă urmeze chiar dacă pe mine mă vor băga în cușca aia care îți rupe spatele, ca să mă ducă în Texas?

Drept răspuns, Degan îi întinse coburii, dar se opri să o fixeze cu privirea, probabil fiindcă tonul ei fusese unul plin deopotrivă de speranță și de mâhnire. Chiar dacă ea nu încerca niciodată să își ascundă emoțiile și spunea clar și răspicat ce simțea, privirea lui Degan rămase la fel de impenetrabilă ca întotdeauna.

– Cred că te referi la cuștile de transport pentru prizonieri. Tu încă nu ai fost condamnată.

– Atunci, cum mă vor duce în Texas?

El ridică din umeri și își aruncă în spate propriii coburi.

– Cu trenul, diligența sau călare, presupun eu. Două dintre aceste mijloace de transport permit să fii dusă purtând cătușe. Ești îngrijorată?

– Îmi făceam griji pentru spatele meu, da. Va fi frânt până la capătul unui asemenea drum lung. În cuștile alea nu te poți ridica în picioare, să știi.

Din nou, el nu spuse nimic, poate pentru că pur și simplu nu îi păsa. De ce i-ar fi păsat? Nu însemna nimic pentru el în afară de bani în buzunar – și încă o sumă a naibii de generoasă. Azi avea să îl facă bogat, dacă nu cumva era deja.

Hotelul lui era peste drum de grajduri. Când intră în el, fu ca și cum ar fi pășit într-o altă lume. Brusc, se trezi înconjurată de canapele și scaune moi, din catifea, mese sculptate cu vaze prețioase pe ele, tablouri uriașe, podele de marmură strălucitoare, candelabre aprinse! Max se uită în jurul ei, făcând ochii mari, în timp ce Degan o trase spre ghișeul din hol. Crezuse că avea să îl facă bogat cu banii din recompensă, dar fără îndoială era deja bogat dacă își permitea să stea într-un hotel elegant ca acesta.

– Domnule Grant, spuse recepționerul pe un ton politicos. V-a sosit o telegramă.

Bărbatul o privi pe Max cu puțin prea multă curiozitate după ce îi dădu lui Degan bucata de hârtie. Ea se întrebă dacă văzuse afișele prin oraș sau dacă era pur și simplu prea înțepat și politicos pentru a-i pune întrebări lui Degan în privința cowboy-ului ponosit și murdar care îl însoțea. Se afla îndeajuns de aproape de Degan pentru a putea citi telegrama odată cu el. Era de la un detectiv din brigada Pinkerton care îi solicita o întâlnire în după-amiaza următoare pentru a discuta o problemă confidențială.

– Prieten de-al tău? întrebă ea, bătând cu degetul în hârtie.

– Nu, probabil are legătură cu treaba pe care o fac pentru ofițerul Hayes. Mi-a zis că brigada Pinkerton investighează jafurile din trenuri, spuse el, apoi adăugă pe un ton aproape iritat: Nu ar fi trebuit să le spună superiorilor lui că îl înlocuiesc temporar, cât e plecat. Se pare că totuși a făcut-o.

Ea zâmbi larg.

– Sau poate își imaginează că ai devenit un...

El îi aruncă o privire atât de tăioasă, încât ea nu mai termină ce avea de spus, recunoscând în schimb:

– În regulă, a fost o glumă proastă. În plus, companiile de cale ferată ar da faliment dacă ai începe *tu* să jefuiești... Cum privirea lui deveni atât de întunecată, de data aceasta Max tresări. Acum o să tac.

Fu surprinsă când îl auzi cerând să îi fie adusă apă fierbinte în cameră, însă nu comentă nimic pe această temă. Când vorbea cu el, reușea să se enerveze chiar mai tare decât când nu vorbea. Și o făcuse mult prea mult. Bănuia că pălăvrăgea de teamă. Degan chiar o neliniștea puțin, însă doar fiindcă nu reușea să îl înțeleagă. Cu majoritatea oamenilor, aveai suficiente indicii care să te avertizeze ce ar fi putut să facă. Cu Degan Grant, pur și simplu erai luat prin surprindere.

Însă, când urcară spre camera lui, începu să se întrebe în privința acelei ape fierbinți. Avea de gând să facă o baie *înainte* de a o duce la închisoare? Așa ceva ar fi fost în mod cert bizar. Sau chiar atât de pretențios era? La drept vorbind, la cât arăta de îngrijit, nu ar fi fost surprinsă să descopere că era genul care simțea

nevoia să facă baie în fiecare zi și probabil sărise peste o zi sau două cât o căutase pe ea pe dealuri. Deci poate că simțea că efectiv nu mai putea aștepta nici o clipă până să se spele. Și-ar fi dorit ca Degan să i-o spună, ca să poată râde de el.

Și ea *fusese* așa cândva. Acum nu mai avea acest lux și se obișnuise cu mizeria. Dar, când se apropiară de camera lui de la etaj, nu îi mai veni să râdă. De fapt, începu să se simtă neliniștită. Chiar avea de gând să se dezbrace în fața ei? Dar dacă îi cerea să îl spele pe spate? Ar fi însemnat să fie nevoită să își pună mâinile pe corpul lui solid, puternic și fabulos! Nu putea, refuza să o facă. Fusese suficient de derutată când el o pusese jos în tavernă, lăsându-i corpul să alunece peste al lui. Ce-o fi fost în capul lui dacă voia să facă baie cu ea în încăpere?

Max încremeni când Degan deschise ușa. Acum ar fi fost momentul să fugă, însă el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, își puse mâna pe spatele ei și o îmbrânci ușor înăuntru. Era o cameră frumoasă, dar acest lucru nu era surprinzător având în vedere că se afla într-unul dintre cele mai mari hoteluri pe care Max le văzuse vreodată. Un pat mare cu o superbă cuvertură de brocart roșu-închis, două scaune tapițate într-un material trandafiriu, cu o măsuță joasă între ele, o mică masă de scris, un dulap mare și un covor moale la picioare. Dacă nu ar fi văzut valiza lui Degan în încăpere, ar fi crezut că abia acum intra în ea pentru prima oară, atât era de curat și de ordonat totul. Își puse jos coburii și se apropie de una din cele două ferestre. Amândouă dădeau spre stradă și nu aveau acoperiș de verandă sub ele, pentru a avea pe ce să sară. La naiba!

Întorcându-se, îl privi pe Degan smulgând de pe pat așternuturi ce păreau curate. Traversă încăperea și le aruncă făcute mototol în holul din fața ușii. Max ridică dintr-o sprânceană spre el când se întoarse, însă Degan nu era interesat să îi ofere vreo explicație. Lăsă ușa deschisă totuși. Dacă ar fi reușit să ajungă mai spre mijlocul camerei și ar fi putut să țâșnească în fugă spre ea...

Apoi sosi apa, patru găleți cărate de doi bărbați tineri care le goliră în cada din spatele unui paravan din colț. Se mișcaseră repede, observă Max. Dar nu terminaseră. Câteva minute mai târziu, se întoarseră cu alte patru găleți. Se gândi că sursa de apă trebuia să fie undeva mai aproape, nu la parter. Lăsară o găleată

de apă pentru clătit, apoi îl întrebară pe Degan dacă mai avea nevoie de ceva. Acesta clătină din cap și închise ușa în urma lor, apoi își îndreptă spre ea întreaga atenție.

– Dezbracă-te!

– S-o crezi tu, spuse ea și își încrucișă brațele peste piept.

– Nu ți-am dat de ales.

Inima ei începu să bubuie de spaimă când Degan se dezlipi de lângă ușă. Voia ca ea să facă o baie înainte să se culce cu ea! Acesta era motivul pentru care îndepărtase așternuturile, ca să nu rămână urme pe pat după ce...

Țâșni disperată spre ușă, însă îi simți brațul încolăcindu-i-se ferm în jurul taliei înainte să ajungă acolo. Se răsuci pe călcâie și dădu să îl lovească, dar căzu pe spate pe pat când el o îmbrânci ușor.

– Dacă nu-ți dai jos hainele, am să te ajut eu să te dezbraci, dar, cum ai da-o, tot dezbrăcată vei sfârși.

Cu ochii ei albaștri măriți de spaimă, Max îl privi încuind ușa, dându-și jos jacheta și punând-o atent pe un scaun, apoi pornind spre pat.

Capitolul 13

Max nu avea decât câteva clipe pentru a-și decide soarta – dacă reușea să își stăpânească panica îndeajuns cât să poată gândi. Era evident că Degan o dorea, deci de ce nu ar fi putut manipula acest lucru în avantajul ei și să facă un târg cu el, oferindu-i virginitatea în schimbul libertății? Traversă în grabă patul și se ridică în picioare pe cealaltă parte, pentru a mai câștiga câteva secunde. Putea să o facă fără ca el să-și dea seama de cât era de înspăimântată? Trebuia cel puțin să încerce.

Inspiră adânc.

– Pot să mă dezbrac și singură, spuse ea cu un zâmbet cochet și, împingându-și un șold în față, începu să își descheie cămașa.

Degan ridică dintr-o sprânceană spre ea.

– Ai de gând să încerci asta din nou?

Max încremeni și își simți obrajii inundați de roșeață. Fu atât de rușinată la gândul că îi interpretase greșit intențiile, încât rămase efectiv fără replică.

– Baia e pentru tine, continuă el, ca și cum nu ar fi observat cât de rușinată era. Poți să te dezbraci în spatele paravanului.

Toate acestea pentru o baie pe care ar fi fost încântată să o facă? Dar Degan avea, fără îndoială, un motiv – și nu cel pe care îl bănuise ea în mod greșit.

– De ce vrei să mă spăl? Ți-e teamă că nu îți vei primi recompensa dacă mă predai murdară?

– Te-ai uitat într-o oglindă? se mulțumi el să spună.

Max știa cât era de murdară, dar nu avea de gând să roșească din nou. Ridică bărbia cu o expresie de încăpățânare întipărită pe chip.

– Nu fac baie cu tine în încăpere.

Degan dădu să ocolească patul. Max se rostogoli din nou pe saltea și fugi spre paravanul din colț. Apoi scrâșni din dinți când îl auzi spunând:

– Aruncă-ți hainele aici înainte să intri în cadă.

Își trase cizmele, se aplecă pe după paravan și le azvârli spre el. Doar una din ele îl lovi în pieptul lat. Dar o surprinse încruntarea lui înainte de a se ascunde din nou în spatele paravanului.

– Poate ar trebui să te percheziționez din nou, să nu ai arme.

– Ba nu! Nu trebuie!

În viața ei nu se dezbrăcase atât de rapid, aruncând fiecare articol de îmbrăcăminte peste paravan, chiar și chiloții, șosetele și curelele. Nu avea de gând să îi ofere un pretext pentru a veni acolo să verifice dacă făcuse întocmai cum îi poruncise el. Trecuse mai bine de un an de când își permisese să plătească pentru o cameră de hotel, pentru a putea să facă o baie decentă. *Nu* avea de gând să i se mai împotrivească lui Degan pentru această baie, când ar fi trebuit chiar să îi mulțumească – dacă nu l-ar fi urât atât de tare. De fapt, nu îl ura deloc, ura doar faptul că o prinsese și că acest lucru avea să însemne condamnarea ei la moarte.

Lângă cada mică se afla o masă scundă și îngustă, pe care se aflau prosoape și borcane cu săpun cremă. Săpunurile de casă grosolane nu aveau ce să caute în acel hotel elegant. Desfăcu unul

dintre prosoape pentru a vedea cât de mare era și pufni în râs. Era moale, dar nu îndeajuns de mare cât să îl înfășoare în jurul ei.

Auzi ușa închizându-se, apoi zgomotul distinct al unei chei răsucindu-se în broască. Aruncă o privire pe după paravan. Degan chiar o lăsase singură în cameră. Dar, când studie camera, văzu că luase totul cu el, coburii lor, hainele ei, chiar și valiza lui, nelăsându-i nimic altceva în afară de câteva prosoape minuscule cu care să se acopere. Dar, și mai important, nu îi lăsase nimic de care să se poată folosi pentru a-și confecționa o frânghie improvizată care să o ajute să fugă pe fereastră.

Iar acum știa de ce îndepărtase și așternuturile de pat perfect curate.

Își luase toate măsurile de precauție, ca și cum nu era prima dată când făcea așa ceva, deși îi spusese că nu era vânător de recompense. Era pur și simplu prea al naibii de deștept, pregătindu-se pentru toate posibilitățile. Și chiar și pentru ea ar fi fost prea de tot să alerge prin oraș goală pușcă, chiar dacă ar fi reușit să se strecoare cu grijă pe pervaz până la o fereastră deschisă. Pe de altă parte, probabil ar fi căzut și ar fi murit încercând, deci nu avea de gând să o facă.

În schimb, se băgă în cadă și se cufundă în apă cu un zâmbet visător. În unele perioade, când fusese tot pe fugă, se scurseseră săptămâni întregi până să găsească un ochi de apă decent în care să se poată îmbăia. În dealurile din împrejurimile cocioabei ei se aflau câteva iazuri de unde își luase apă pentru ea și pentru calul ei, dar nu erau îndeajuns de izolate pentru a face baie în ele, așa că se dusese călare la lacul cel mare din est, o dată la câteva zile, pentru a face baie și a-și spăla hainele. Dar nu fusese o experiență de îmbăiere ideală, cu atât mai puțin cu cât fusese nevoită să se întoarcă la cocioabă udă leoarcă.

Se frecă bine din cap până în picioare. Nici nu mai ținea minte când fusese ultima dată când se simțise atât de curată. Și capul ei! Săpunul pe care îl căra cu ea reușea să le curețe pe ea și hainele ei, dar îi irita scalpul ceva teribil, așa că încetase să își mai săpunească părul cu mult timp în urmă. Însă simplul fapt de a-și băga capul în apă când făcea baie nu prea îi oferea senzația de păr curat. Nu ca acum. Era deja aproape complet uscat, și cea mai mică scuturare din cap îi făcea părul să i se unduiască în jurul feței. Ba chiar

se ridică să îl privească unduindu-se în oglinda ovală de deasupra măsuței de bărbierit. Și râse.

Simțea chiar o oarecare bunăvoință față de Degan pentru acest dar pe care i-l oferise. Doar puțin – în regulă, poate că doar nu era furioasă pe el în acel moment, deși rămânea circumspectă.

– Ai adormit acolo? întrebă Degan.

Auzind aceste cuvinte – și zgomotul coburilor ei alunecând pe podea spre ea –, Max redeveni conștientă de realitatea cruntă a situației ei, de faptul că era timpul să plece... la închisoare.

Max întoarse capul spre vocea lui Degan.

– Nu, doar îmi așteptam hainele. Dar când văzu că bagajele ei nu reușiseră să ajungă chiar până dincolo de paravan, până la ea, își dădu seama că Degan ar fi putut încerca să remedieze situația și se grăbi să țipe: Le iau eu!

Ieși din cadă, se uscă în mare grabă și întinse doar un braț dincolo de paravan pentru a-și trage coburii până la ea. Scoțându-și singurul set de haine, își văzu furoul la fundul sacului. Era moale, fin lucrat și delicat, așa că nu îl purta prea des, dar, în cazul în care coburii aveau să-i fie confiscați la pușcărie, voia să aibă măcar pe ea cele mai bune haine.

– Am uitat de astea, îl auzi pe Degan spunând, înainte ca lenjeria de corp dăruită de Luella să apară în zbor peste paravan.

De-abia reuși să le prindă înainte să aterizeze în cada cu apă. Uitase că Degan îi luase din buzunarul hainei și altceva în afară de micul pistol. Max îmbrăcă pantalonașii bufanți, însă se îmbujoră, căci Degan văzuse cât de mătăsoși erau, ba chiar pusese mâna pe ei.

Termină cu îmbrăcatul și ieși din colțul rezervat pentru baie, ducându-și bagajele și o pereche curată de șosete. Ochii lui Degan o urmăriră. Nu era nevoită să îl privească pentru a simți acest lucru. Celelalte haine fuseseră întinse pe patul fără așternuturi, iar cizmele ei se aflau pe podea lângă pat. Își luă cizmele și se duse la un scaun, să le încalțe. Nu ar fi vrut nici în ruptul capului să se așeze pe pat. Simpla lui vedere îi amintea ce caraghioasă fusese când încercase din nou să îl seducă. Individul era indiferent la farmecele ei. Prea bine. Ar fi preferat oricum să evadeze și să-i dea cu tifla – după ce pleca.

Capitolul 14

– Nu mai arată chiar atât de urât ciopârțit acum.

Max roși ușor. Comentariul lui Degan despre părul ei demonstra că o privise atent și încă o făcea. Însă se inspiră din exemplul lui și nu îi răspunse.

Evitase intenționat să se uite la el cât timp traversase încăperea. Dar acum ridică privirea spre el și îl văzu pliind paravanul și sprijinindu-l de perete. Ceea ce i se păru ciudat, până când Degan se opri în fața mesei de bărbierit de lângă cadă. Părul îi era ud, deci, aparent, făcuse baie.

Dar încă nu se bărbierise. Max își dădu seama că îndepărtase paravanul ca să vadă bine restul încăperii – și pe ea – până își termina ritualul de îngrijire.

Se apropie relaxată de ușă cât timp Degan era ocupat în colț. Trebuia să verifice. Când încercă să răsucească atent mânerul și nu reuși, oftă. O încuiase din nou. Era sigură că Degan văzuse ceea ce tocmai făcuse, dar nu comentă nimic.

Se învârti pentru scurtă vreme prin mijlocul camerei, înainte de a ceda impulsului de a-l privi bărbierindu-se. Individul chiar era un exemplar excelent. Dar exista întotdeauna un echilibru, căci nimeni nu era perfect. El era prea chipeș, dar și prea periculos.

– Obișnuiam să fac asta pentru tatăl meu înainte să-și ia tălpășița, spuse Max. Îi plăcea să aibă toată fața netedă, mai puțin mustața, la care ținea mult. Mă descurc destul de bine la asta. Vrei să îți arăt?

Hohotul lui de râs fu spontan, dar fu totodată atât de scurt, încât Max se întrebă dacă îl auzise cu adevărat. Apoi își dădu seama că acesta era felul lui de a-i spune ce părere avea de ideea ca ea să se apropie cu briciul de gâtlejul lui. Însă pe Max o interesă mai mult faptul că râsese, chiar dacă fusese doar un râs batjocoritor, când în mod evident nu ar fi vrut să o facă.

– Nu te simți în largul tău când râzi, așa-i? speculă ea.

Nu se așteptase cu adevărat la un răspuns, deoarece Degan părea să se concentreze asupra bărbieritului, nu asupra ei, însă primi unul:

– Profesia mea interzice emoțiile.

– Fiindcă ucizi oameni? ghici ea.

– Vine un moment când ești destul de rapid la scos pistolul cât să nu mai fii nevoit să ucizi. Pe de altă parte, am pierdut șirul tuturor bărbaților pe care am fost nevoit să îi rănesc, însă de regulă nu mor din asta.

– Înseamnă că nu ai omorât niciodată pe nimeni, nici măcar în legitimă apărare?

– N-am spus asta.

Și nici nu mai zise nimic altceva legat de acest subiect. Firește că era un ucigaș. Acest lucru răzbătea din fiecare fibră a ființei lui. Max îl privi în tăcere preț de încă un minut. Acum Degan devenise deosebit de lent și de metodic în a-și rade începutul de barbă de pe față, poate pentru că *într-adevăr* îi strica ea concentrarea. Zâmbi larg. Ar fi putut să-l bărbierească mai rapid și fără cea mai mică tăietură.

– Deci cu ce te ocupi, de fapt, în afară de a te vârî în înfruntări cu pistoale? îl întrebă ea apoi.

– Accept slujbe la care se dovedește util talentul meu specific.

– Ești mercenar? Și nu ai acceptat niciodată o misiune de a ucide pe cineva?

– Asta nu ar fi o misiune, ci o crimă.

Ea arcui o sprânceană.

– Și chiar faci diferența? E bine de știut.

El nu comentă nimic, așa că Max îl lăsă să termine ceea ce avea de făcut. Oricum voia să își ia din săpunul acela care îi plăcuse atât de mult înainte de a părăsi camera, așa că scotoci prin bagajele ei, care se aflau în spatele lui lângă cadă, căutându-și săculețul de piele. Când îl găsi, îi goli conținutul în cada de baie.

Degan se întorsese să o privească, probabil fiindcă nu putea sta liniștit știind-o atât de aproape de spatele lui.

– De ce te descotorosești acolo?

– Praf de aur, răspunse ea, luând unul dintre borcanele cu săpun și turnând cu grijă săpunul cremos în săculețul ei. Am obținut puțin în tavă când am trecut prima dată pe aici.

– Preferi să ai săpun în loc de aur?

– Praful ăla nu valorează probabil mare lucru. Săpunul ăsta e mai prețios – pentru mine.

– De ce nu ai luat pur și simplul unul dintre borcane?

– Ar fi însemnat să fur.

– Dar dacă iei săpunul nu furi?

– Bineînțeles că nu. De unde să știe ei că nu l-ai folosit pe tot pe corpul ăla mare și fabulos al tău?

– Poate fiindcă am folosit sala de baie de la capătul holului, iar îngrijitorul știe asta.

– Oh. Ei, înseamnă că o să-ți ia câțiva bănuți în plus. Ce-i făcut e bun făcut, spuse ea și îndesă micul sac înapoi în coburul ei. Dar apoi se încruntă. Dar o să-mi dea voie să fac baie în închisoare?

Degan se întorsese deja înapoi spre oglinda ovală.

– Habar nu am. Nu am avut niciodată ocazia să văd interiorul unei celule.

Bineînțeles că nu. Probabil ar fi împușcat pe oricare șerif dacă ar fi încercat să îl aresteze. Se îndepărtă de el și se duse direct la haina ei. Din moment ce Degan era ocupat cu altceva, ar fi fost o ocazie potrivită pentru a citi scrisoarea bunicii. Scoase plicul din buzunarul hainei și îl rupse. Ochii i se umplură de lacrimi când văzu scrisul bunicii ei.

Scumpa mea Max,

Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Sunt copleșită de bucurie să primesc vești de la tine și să aflu că ești bine. Îmi imaginez că ultimele douăzeci de luni au fost mult mai grele pentru tine decât au fost pentru mine și pentru Johnny. Ne lipsești atât de mult. Eu sunt suferindă. Te rog să te întorci acasă! În ciuda tragediei care te-a făcut să fugi, știu că vei fi judecată corect dacă te întorci de bunăvoie acasă și le explici...

Max își simți inima făcându-i-se cât un purice. Ce voia să spună bunica ei prin „sunt suferindă"? Și când pomenea despre „tragedie" se referea la moartea lui Carl?

– Găsești o geantă în valiza mea. Cuvintele lui Degan îi întrerupseră gândurile. Scoate-o și spune-mi dacă îl cunoști pe vreunul dintre bărbații din afișele cu infractorii dați în urmărire care se află în ea.

Trăgându-și nasul pentru a-și ascunde lacrimile de privirea lui Degan, Max îndesă scrisoarea și plicul înapoi în buzunarul

hainei. Avea s-o termine de citit când rămânea singură în închisoare. Se întoarse și deschise valiza. Scoțând geanta subțire din piele, își văzu Coltul dedesubt și îl luă și pe acesta.

– Te deranjează dacă îl port? îl întrebă ea peste umăr, ridicând pistolul în aer. Mă simt dezechilibrată fără greutatea pistolului la șoldul meu drept.

– Nu mă deranjează.

– Dar l-ai golit.

– Tot e o armă grea.

Max se schimonosi. Chiar *trebuia* să se gândească la toate. Îndesă pistolul înapoi în valiză și duse geanta din piele pe scaun, apoi o deschise. Scoase teancul de hârtii din ea și îl răsfoi.

După o clipă, aruncă din nou o privire spre Degan și întrebă:

– Și de ce mă uit la astea?

– Trebuie să predau trei dintre acei răufăcători înainte ca șeful de poliție să se întoarcă în Montana.

– Intenționezi să ne prinzi pe toți înainte de a ne preda? Mie îmi convine, spuse ea cu un rânjet.

Degan nu răspunse. Firește. Ajunse la propriul ei afiș și citi pagina de observații prinsă de el.

– Aici zice că n-am deloc școală, remarcă ea posomorându-se. Asta e o minciună.

– Este probabil doar o presupunere bazată pe pronunția ta cumplită.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el.

– Știi că mă doare fix în cot de nu-ți place cum vorbesc.

– De asta mi-am dat seama deja.

Max observă o ușoară curbare a buzelor lui. Nu își putu da seama dacă era un zâmbet. Probabil că nu. Dar în mod cert observase o oarecare ironie în tonul lui.

– Și scrie și că nu am decât cincisprezece ani. Informația asta nu a venit din Texas. Probabil prietenul tău a obținut-o de la vreunul dintre fermierii de pe aici cu care am făcut diverse târguri.

– Asta e posibil, având în vedere că știa că te afli prin zonă.

Citi cu voce tare:

– „Max Dawson e mai periculos decât pare." Ei, asta chiar e amuzant!

– Dar corect, spuse Degan, frecționându-și locul de pe piept unde îl lovise cizma ei.

Max își dădu ochii peste cap și termină de studiat afișele. Pe doi dintre acei bărbați îi întâlnise întâmplător în călătoriile ei. Despre alți trei doar auzise. Doar unul singur avea o recompensă la fel de mare ca a ei, Charles Bixford, un ucigaș care spulberase cincisprezece oameni și care mai era cunoscut și drept Roșcatul Charley. O înfurie gândul că era comparată într-un fel cu un bărbat atât de crud și de periculos. Nu avea logică, chiar dacă rana provocată de glonț l-ar fi ucis într-adevăr pe Carl. Ce îi făcea pe locuitorii din Bingham Hills să își dorească atât de arzător să pună mâna pe ea? Și de ce îi spunea bunica să se întoarcă acasă dacă exista o recompensă atât de mare pusă pe capul ei?

– Prin urmare eu cu ce mă aleg dacă te ajut? întrebă ea pe un ton posac.

– Nu am decis încă.

Ce naiba voia să zică? Bineînțeles că nu i-ar fi răspuns, chiar dacă l-ar fi întrebat, așa că nu îl întrebă. Dar nici nu avea de gând să îl ajute, când era evident că o arunca direct în brațele morții. Așa că îndesă afișele înapoi în geantă, pe care o azvârli lângă valiza lui. Apoi își încrucișă brațele, provocându-l să îi ceară din nou ajutorul pentru a putea să îi râdă în față.

Max nu apucă să râdă de el. Degan probabil înțelese că nu avea de gând să îl ajute, judecând după felul încăpățânat în care își împinse bărbia înainte, așa că nu mai aduse vorba despre afișe. Se mulțumi să își strângă trusa de bărbierit, își luă lucrurile și haina, apoi spuse:

– Să mergem!

Max începea să deteste acele două cuvinte. Dar nu se clinti, ci îi întinse mâna.

– Dă-mi haina mai întâi.

– Nu, spuse el și își aruncă haina lungă peste umăr. Ești curată. Hai să avem grijă să rămâi așa o vreme! Cum ea tot nu se clinti, adăugă: Nu e nevoie să ascunzi că ești femeie câtă vreme te afli cu mine. În plus, vesta ta reușește să facă asta destul de bine.

Max detesta când el avea dreptate. Șeriful urma să afle într-un fel sau altul că era femeie, deci nu avea rost să mai lupte pentru o cauză pierdută.

Cedă, dar, cum Degan părea hotărât să părăsească definitiv hotelul, avu curiozitatea de a-l întreba:

– Ai uitat de întâlnirea ta de mâine cu detectivul ăla?

– Programul meu nu e dictat de oameni pe care nu îi cunosc. Dacă e important, detectivul mă va ajunge din urmă. Dacă nu, înseamnă că nu a fost important.

– Tu chiar faci totul după bunul-plac sau deloc, nu?

Degan nu îi răspunse, dar nici nu o scoase direct din hotel. Și de data aceasta se opri la recepție în hol. Iar ea profită de ultima ei șansă de a fugi, aruncându-și lucrurile și țâșnind pe ușă câtă vreme Degan își plătea cazarea și, eventual, lăsa un mesaj pentru acel detectiv. Se așteptă să simtă durerea înțepătoare a unui glonț din clipă în clipă. Poate că fusese deja împușcată și pur și simplu nu auzise sau nu simțise nimic fiindcă inima îi bubuia atât de sălbatic în urechi. Dar nu o opri nimic, așa că alergă mai departe.

Erau sute, dacă nu chiar mii de locuri în acel oraș anume în care ar fi putut să se ascundă până la lăsarea întunericului. Alese singurul loc în care Degan nu ar fi căutat-o, propriul lui hotel.

Pornind în goană spre partea din spate a uriașei clădiri, se asigură că Degan nu era pe urmele ei, apoi se furișă pe intrarea de serviciu. Se opri pentru o clipă pentru a-și trage sufletul și a-și calma bătăile înnebunite ale inimii, apoi zâmbi larg. Reușise! Se dovedise mai vicleană decât el!

– Ești prea previzibilă, spuse Degan din spatele ei.

– Nu m-ai văzut intrând aici! îl acuză ea fără a se întoarce.

– Nici n-a fost nevoie. Știam că nu vei fugi fără săpunul tău.

Cumva, pistolarul tocmai făcuse o glumă? Ghici că lui situația i se părea amuzantă, ceea ce o făcu să îi sară țandăra. Fără a-i răspunde, se răsuci pe călcâie și își înfipse violent coatele în el, apoi dădu să îl lovească unde durea mai tare. Din păcate, Degan pară acea lovitură, cea care i-ar fi permis să își ia din nou tălpășița. Și, petrecându-și un braț de oțel în jurul umerilor ei, o duse înapoi prin hotel. Max știa că nu ar fi avut cum să scape de sub strânsoarea lui, dar încercă oricum, zbătându-se până ajunseră în hol.

Își spuse că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu îi făcuse cadou acel glonț pe care i-l promisese. Desigur, nu se aflase efectiv într-o poziție în care să îi permită să tragă. Sau da? Poate că o văzuse înainte de a dispărea după colțul clădirii, ghicind astfel

că intrase înapoi în hotel. Rezistase impulsului de a trage în ea? Nu prea conta, având în vedere că o prinsese oricum. Din nou.

Degan îi dădu drumul când se opri iarăși la recepție, însă ochii lui o urmăriră când se duse să își ridice coburii, care se aflau tot în mijlocul holului, unde îi lăsase. Max măsură din priviri distanța dintre ea și Degan, apoi se uită spre ușă. Fu prima care o observă pe doamna frumoasă care intră în hol. Cu părul negru strâns în bucle și cârlionți și o adorabilă pălărioară cocoțată în vârful coafurii. Straturi peste straturi de mătase și dantelă, cu o jachetă trasă în spate pentru a forma o turnură în spatele ei. Era îmbrăcată suficient de elegant cât să meargă la un bal. Max nu mai văzuse niciodată pe nimeni ca ea.

Tânăra se opri brusc când îl observă pe Degan, ochii ei albaștri devenind deodată cât se poate de mari. Max începea să se obișnuiască să vadă acea reacție stârnită de el. Probabil că doamna avea să iasă în grabă pe ușă...

–Degan? spuse tânăra. Degan Grant? În sfârșit te-am găsit, dragul meu!

Capitolul 15

Lui Degan nu îi veni să-și creadă ochilor. Era o nebunie! Allison Montgomery în Helena? Fusese atât de sigur că nu avea să o mai vadă niciodată, și totuși iat-o acolo, arătând la fel de frumoasă cum și-o amintea. Fu năpădit de amintiri vechi, bune și rele. Dar cea cu impactul cel mai puternic fu ultima lui amintire despre ea, căci aceea îl bântuise cel mai mult timp. Alungă acea amintire și în clipa aceea, Degan își dădu seama că Max dispăruse.

Traversă în fugă strada până la grajdul unde lăsase caii. Sperase să o prindă înșeuându-și calul, dar ar fi trebuit să știe că nu avea să fie atât de proastă. Nu ar fi riscat să piardă timpul, știind că el nu putea fi distras prea mult timp, și într-adevăr chiar așa se întâmplă. Însă apariția lui Allison Montgomery îl șocase, ceea ce fusese de-ajuns ca Max să se furișeze neobservată.

Îi spuse grăjdarului să păzească animalul lui Max cu prețul vieții și îi dădu ceva bani în plus pentru a se asigura că nu avea să fie furat. Max și-ar fi dorit să plece din oraș, așa că în cele din urmă s-ar fi întors să încerce să îl ia. Nu ar fi furat un altul. Femeia refuza să cheltuiască bani care nu îi aparțineau, așa că în mod cert nici nu avea să fure un cal. Dar ar fi putut convinge vreun bărbat să îi dea voie să călărească în șa cu el.

Gândul îl înfurie pe Degan, dar acea mânie păli în fața a ceea ce simți când Allison intră în grajd. Nu ar fi avut ce să caute în Helena. El venise în vest tocmai pentru a se asigura că drumurile lor nu aveau să se mai intersecteze vreodată. Fu năpădit din nou de alte amintiri. „Gândește-te la Max", își spuse. Max, ucigașă sau nu, era ca o gură de aer proaspăt în comparație cu trecutul lui. Și unde naiba s-ar fi putut ascunde până aștepta ca el să renunțe la a o mai căuta?

– Îmi întorci pur și simplu spatele fără să îmi adresezi un cuvânt? spuse Allison, nevenindu-i să creadă. *Chiar așa*, Degan?

El o făcu din nou, întorcând spatele și ei, și amintirilor. Trebuia să caute în bordelul Luellei. Era alegerea evidentă în materie de locuri în care ar fi putut Max să se ascundă – poate puțin prea evidentă. Nu se aștepta cu adevărat să o găsească acolo, dar tot trebuia să verifice.

– Degan, să nu îndrăznești!

Degan se răsuci pe călcâie când ajunse la ușa grajdului.

– Nu știu ce cauți aici și nu-mi pasă. Întoarce-te acasă, Allison!

– Sunt aici pentru tine.

– Atunci, ți-ai pierdut vremea.

– Am fost prieteni înainte de a fi iubiți, spuse ea. Și încă sunt logodnica ta.

– Asta s-o crezi tu.

– Nu se poate să fii în continuare supărat pe mine pentru noaptea aia. După toți acești ani în care te-am așteptat să te întorci acasă?

– M-ai așteptat credincioasă? Asta va fi următoarea ta minciună?

– Te-am căutat! Am angajat nenumărați detectivi. Singurele vești pe care mi le-au dat au fost zvonuri caraghioase cum că ai fi devenit un fel de pușcaș și că ai căpătat obiceiul de a ucide

oameni. Complet absurd. Nu-ți pot spune câți astfel de detectivi am concediat pentru o asemenea incompetență.

– Nu așa i se spune pe aici.

– Chiar nu mă interesează cum vrei să-i spui. Nici unul dintre noi nu a crezut așa ceva, desigur. Ei bine, fratele tău a crezut-o. Lui Flint i s-a părut amuzant, chiar ironic, gândul că te-ai fi apucat să porți pistol, când tu ai detestat întotdeauna armele de foc. A insistat că asta confirmă intențiile tale de a nu te mai întoarce niciodată. Dar eu nu l-am crezut.

Tonul ei devenise mult prea triumfător.

– Am să-ți muște momeala. Cum ai reușit totuși să ajungi aici?

– Un prieten mi-a sugerat că probabil îmi îndreptasem căutările în direcția greșită. M-a trimis către agenția Pinkers... ăăă... Pinkerers.

– Pinkerton?

– Da, acolo. Și au oameni peste tot în țară, se pare. Bărbatul amabil care m-a ajutat și-a petrecut pur și simplu câteva zile trimițând telegrame către asociații lui. După o săptămână, m-a informat că te puteam găsi în micuțul oraș Nashart din acest teritoriu rustic. Când am ajuns în Nashart, am aflat că deja...

Degan o întrerupse:

– El e cel care mi-a trimis o telegramă pentru a-mi solicita o întâlnire mâine? Unul dintre agenții tăi Pinkerton?

– Da, dar asta doar pentru a te reține să nu pleci din orașul acesta înainte să ajung eu, și nici n-am fost foarte sigură că voi ajunge. A fost o călătorie chinuitoare. Dar am aflat de la familia Callahan că intenționai să îți continui drumul spre vest în direcția asta, așa că am sperat că voi reuși să te prind din urmă. Și iată-ne aici!

Era ultima dată când Degan avea să își mai împărtășească intențiile, indiferent cu cine ar fi avut de-a face, prieten sau nu.

– Ți-am mai spus, Allison, dar presupun că trebuie să îți repet. Ți-ai pierdut timpul venind aici.

– Dar te-am găsit! exclamă ea. Și nu doar pentru mine. *Trebuie* să te întorci acasă, cât timp mai există acasă cineva pentru care să te întorci. Flint e...

El o întrerupse aspru:

– Nu vreau să știu. Nu mă interesează nimic din ceea ce se întâmplă acolo. Când am tăiat acele legături, am făcut-o pentru totdeauna.

Ea păru oripilată.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da.

Degan îi văzu privirea alunecând peste el, oprindu-se la centura unde purta pistolul.

– Te-ai schimbat.

– Tu nu.

– *Cândva,* ascultai de glasul rațiunii.

– Cândva, făceam multe lucruri, eram în multe feluri: fiu ascultător, frate iubitor... logodnic devotat. Dar tu mi-ai răpit toate astea, nu-i așa?

– Nu ar fi trebuit să pleci!

– Ah, nu? Vrei să știi ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas?

Se apropie încet de ea și își puse mâinile pe umerii ei. Ea își încolăci de îndată brațele în jurul lui și ridică ușor capul, crezând, evident, că voia să o sărute. Degan o îmbrânci în spate. Orice ar fi intenționat să facă, gândurile mai raționale reușiră să se impună, și îi întoarse pur și simplu spatele.

Auzi un foc de armă când ajunse la ușa grajdului, iar un glonț lovi peretele de lângă el, prea aproape pentru a fi fost unul rătăcit. Cu pistolul în mână, studie scena de afară, în timp ce restul oamenilor se împrăștiară, căutând să se pună la adăpost.

O ambuscadă în plină zi? Părea ceva tipic pentru Jacob Reed, iar Reed îl căuta de câțiva ani deja. Individul era atât de hotărât să răzbune moartea fratelui său, de care se făcea vinovat Degan, încât era dispus să moară în acest scop.

Allison auzise și ea împușcătura și veni în grabă lângă el. Degan o prinse de umăr și o împinse în spatele zidului.

– Stai jos până nu încasezi un glonț!

– Și tu? Locul ăsta e îngrozitor! Asta nu s-ar fi întâmplat în Chicago, unde *ar trebui* să fii acum.

Degan o ignoră și continuă să îl caute pe cel care trăsese. Acoperișurile de pe cealaltă parte a străzii păreau goale, dar existau unele locuri care ar fi putut servi drept ascunzători. Și erau și destul de multe ferestre deschise pe celălalt trotuar, în special la hotel.

Dar cel care trăsese s-ar fi putut afla oriunde. Sau poate fusese un foc ratat, un accident pe care nu îl revendica nimeni, de rușine. Ieși din grajd pentru a testa acea teorie, pregătit pentru orice mișcare, dar nu se întâmplă nimic. Dacă cineva voia să îl ucidă, probabil nu era dispus să încerce când Degan era pregătit. Și își irosise destul timp, când ar fi trebuit să o caute pe Max.

Allison fu suficient de deșteaptă cât să nu vină după el de data aceasta. Ceea ce nu însemna însă că putea să și-o scoată din minte. Era în continuare mai mult decât surprins să o vadă în Helena. Ce o determinase pe Allison, o membră de marcă a societății din Chicago, să bată atâta drum ca să îl caute? Nu ar fi trebuit s-o lase să îi spună atât de multe – sau poate ar fi trebuit să își controleze mânia și să o lase să spună mai mult. La ce se referise când îi ceruse să se întoarcă acasă cât timp mai găsea pe cineva acolo? Era Flint pe punctul de a ruina familia fiindcă nu știa să gestioneze banii? Însemna acest lucru că tatăl lui murise? Dacă aceasta era vestea adusă de Allison, nu avea de gând să o lase să vadă dacă îl afecta sau nu. Nu era sigur dacă l-ar fi afectat. Când plecase de acasă, se așteptase să nu își mai vadă niciodată familia și să nu primească vești de la membrii ei.

Nu îl interesase ce avea să se întâmple cu ei. Nu numai că tăiase toate legăturile, dar și aruncase naibii resturile de frânghie.

Înainte de a se duce la bordelul favorit al lui Max, făcu un ocol pentru a trimite o telegramă unei vechi cunoștințe din Chicago.

Insigna lui John se dovedi utilă la bordel, împiedicând orice eventuale proteste ale matroanei, dacă aceasta s-ar fi împotrivit ca bordelul să îi fie percheziționat. Îi luă câteva ore, fiindcă își făcu treaba temeinic. Verifică fiecare încăpere, uitându-se sub fiecare pat, în fiecare cufăr, dulap de vase și de haine, speriind câțiva clienți și multe dintre femeile care erau în diverse grade de dezbrăcare sau erau ocupate să se îmbrace. Dar avusese dreptate. Max fusese prea deșteaptă pentru a se întoarce în primul loc în care ar fi căutat-o. Atunci unde naiba se ascundea?

Înainte de a începe să caute prin taverne, cafenele și alei dosnice, se întoarse la oficiul telegrafic, de unde își luă răspunsul la telegramă. Nici tatăl lui, nici fratele lui nu muriseră, și amândoi se ocupau cu aceleași lucruri ca în urmă cu cinci ani. Indiferent ce punea la cale Allison Montgomery, ținea doar

de ea, și nu de familia lui – sau cel puțin nu implica și familia lui într-un mod care să conteze pentru el.

Degan își petrecu restul zilei căutând-o pe Max. Frustrarea îi crescu treptat, căci nimeni nu o văzuse fugind din hotel, nimeni nu o văzuse intrând în vreo tavernă sau țâșnind pe vreo alee. Cum era posibil așa ceva? Încetă să mai arate afișul cu imaginea ei când doi indivizi dezagreabili îl auziră întâmplător discutând cu proprietarul unui grajd aflat la cinci cvartale distanță de cel pe care îl folosea el. Bărbații îi mulțumiră pentru informația că era posibil ca Max Dawson să se afle prin împrejurimi, fiindcă în mod cert ar fi avut pe ce să cheltuiască o mie de dolari. Nu îi plăcea ideea ca Max să fie capturată de altcineva. Era prizoniera lui.

Când se întoarse la hotel în noaptea aceea, nu mai dădu pese Allison, însă îi văzu câinii de pază așezați în hol și privindu-l. Călătorea însoțită de două astfel de gărzi, bărbați masivi și înarmați. Nu catadicsi să îi mai acorde apoi nici un alt gând întunecat.

În dimineața următoare, Degan se trezi devreme pentru a căuta în cealaltă parte a orașului. Nimeni dintre cei cu care vorbi nu îl văzuse pe Max Dawson, dar toți părură încântați de ideea că un răufăcător pe capul căruia se pusese o recompensă atât de mare fusese văzut prin oraș și îl asigurară că aveau să înceapă și ei să îl caute pe Max Dawson. La începutul după-amiezii, se duse călare până la cea mai apropiată tabără de mineri, pentru a-i lua și pe aceștia la întrebări. Și primi același răspuns: nimeni nu văzuse nici urmă de Max Dawson. Se duse chiar și până la cocioabă, gândindu-se că poate convinsese pe cineva să o ducă până acolo. Însă aceasta era goală.

Când se întoarse la hotel, câinii de pază ai lui Allison erau în continuare plantați în hol. Recepționerul de la intrare îi întinse un bilet, însă Degan îl rupse când văzu că era de la Allison. În timp ce își luă cina în cameră, conchise că Max reușise cumva să fugă rapid din oraș. Era suficient de descurcăreață cât să fi reușit și fără a-și lua calul. Detesta să recunoască acest lucru, dar era dezamăgit. Chiar dacă încă nu hotărâse cum să procedeze în privința ei, începuse să îi facă plăcere compania ei. Se străduia atât de tare să fie băiețoasă, dar, când dăduse praful de aur pe săpun cremos, se dovedise atât de feminină.

Nu avea nici urmă de viclenie cochetă în toată ființa ei, preferând o îndrăzneală scandaloasă în locul acesteia. Prima ei încercare de a-l seduce fusese caraghioasă, deși el se simțise tentat. Nu avea cum să ocolească adevărul – era atras de ea. Bravada ei țâfnoasă și mânia ce se aprindea în ea fulgerător de repede și pe care nu părea să știe cum să o controleze erau amuzante. Era furtunoasă – și adorabilă. O, era mult mai mult de atât. După ce se spălase, devenise mult prea frumoasă pentru liniștea lui sufletească, de aceea ar fi trebuit să se bucure că nu reușea să o găsească. Și totuși, nu se bucura.

Scoase geanta lui John și începu să răsfoiască afișele cu răufăcători. Se săturase să piardă vremea în Helena. Trebuia să înceapă să facă progrese ca să acorde favoarea promisă.

Plecă de la hotel devreme și își luă calul. Se zgâi la animalul castaniu al lui Max preț de nu minut prelung. Aproape că decise să îl ia cu el. Dar Max reușise să scape de el. Se dovedise mai bună decât el. Nu avea de gând să o forțeze să rămână captivă acolo doar din pură răutate – dacă încă se afla în Helena. Îi lăsă acolo și haina, precum și șaua. Max făcea eforturi mari de a ascunde cine era cu adevărat sub haina aceea. Degan înțelegea asta. Făcuse și el același lucru, doar că folosise un pistol.

Își luase un sac de mâncare de la hotel, îndeajuns cât să îi ajungă pentru câteva zile, dar mai avea nevoie de ceva înainte de a pleca din oraș: o sticlă de whisky. Nu era obișnuit să urmărească răufăcători, nici să se abată de la calea bătută, dar era posibil ca, în căutarea lui Kid Cade, să fie nevoit să doarmă o noapte sau două sub cerul liber. Și, chiar dacă zilele începuseră să devină inconfortabil de fierbinți, nopțile încă puteau fi cam reci, iar o dușcă sau două de whisky ar fi putut alunga frigul. Așa că porni direct spre singura tavernă care știa că avea să fie deschisă și dimineața, cea a lui Big Al.

Înainte de a intra în tavernă, aruncă din nou o privire spre bordelul de peste drum. Ferestrele erau toate deschise, dar clădirea era cufundată în tăcere, fetele dormind probabil până târziu. Doi bărbați ieșiră împleticindu-se pe ușă, după ce, aparent, își petrecuseră noaptea acolo. În loc să pornească spre casă, ei traversară strada spre tavernă, părând a fi prinși într-o dispută amicală.

Degan îi ignoră și intră să își plătească sticla, dar la ieșire făcu o scurtă pauză când îi auzi pe bărbați certându-se cine avea să fie primul care să o încerce pe noua fată de la bordelul lui Chicago Joe. Se întoarse spre unul din bărbați și îl întrebă:

– Când a apărut fata cea nouă?

– Acum două zile, domnule. Deja s-a făcut o coadă lungă la ea, iar noi suntem în capul listei.

– Ați văzut-o?

– Nu a văzut-o nimeni încă, dar matroana susține că e cea mai frumușică târfuliță blondă din câte s-au văzut vreodată în Montana.

Degan ieși din tavernă, își puse bine sticla de whisky și își duse calul pe cealaltă parte a străzii. Chicago Joe, matroana bordelului, se afla în salon. Se întrebă dacă femeia dormea vreodată. Era așezată pe o canapea, cu o ceașcă de cafea în mână, flancată de două dintre fetele ei, în ținută de dimineață, care consta pur și simplu din lenjeria lor sumară, prea puțin acoperită de halatele descheiate.

Joe îi zâmbi. La fel și una din fete, studiindu-l din cap până în picioare. Degan știa că familiaritatea avea de regulă darul de a liniști oamenii, iar el trecuse deja de trei ori pe la acel bordel, în căutarea lui Max – fără a ucide pe nimeni. Deci femeile nu îl mai priveau ca pe o amenințare atât de mare. Totodată, acum păreau să îl considere un om al legii.

– Încep să cred că vă place la noi, domnule șerif, toarse matroana. O vizită de plăcere, de data aceasta, sau tot cu treburi?

– Asta depinde.

– De ce anume?

– Dacă noua ta fată e dorită de brațul legii sau doar de clienții tăi.

Joe râse și îi făcu apoi cu ochiul.

– Dulceața aia e cât se poate de inocentă. Dacă e vinovată de ceva... e faptul de a fi prea frumoasă.

– O iau pentru toată ziua.

– Încă nu e gata. Mai are de învățat.

– Atunci, am s-o învăț eu câte ceva. Nu sunt dispus să aștept.

Matroana se încruntă ușor, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar se răzgândi și ridică din umeri, arătând din cap spre scări.

– Cum doriți. A doua ușă la dreapta. Dar să nu vă plângeți dacă nu sunteți satisfăcut.

Capitolul 16

– Chiar ai nevoie să înveți, nu-i așa, scumpo? Ăla trebuie tras în jos, nu în sus.

Max renunță la eforturile de a trage bustierul de satin roșu ceva mai sus și îi aruncă o privire lui Candy, care stătea sprijinită în cadrul ușii, făcându-și vânt cu o pană roz lungă. Candy adora rozul.

Întreaga ei garderobă era roz. Fusta scurtă cu volane pe care o purta Max în acel moment era a lui Candy. Bustierul roșu îi aparținea lui Scarlet.

Fetele de la bordelul lui Chicago Joe erau ca o familie mare. Râdeau, se tachinau și se ciorovăiau, dar țineau una la cealaltă. Și se considerau norocoase. Atmosfera nu era la fel de plăcută în toate bordelurile. Unele stăteau să plesnească de certuri între fete și de concurență acerbă, dar Luella o asigurase pe Max că astfel de lucruri nu se întâmplau și aici. Toate fetele o primiseră bucuroase și multe insistaseră să îi împrumute din hainele lor până câștiga suficient pentru a-și cumpăra propriile ținute.

Lui Max îi făcu plăcere să probeze hainele. Nu purtase niciodată culori atât de intense sau rochii cu tivul atât de înalt și decolteul adânc, nici lenjerie de corp care să îi scoată în evidență rotunjimile. Toate acestea o făceau să arate ca o persoană complet diferită, atât de diferită față de cine era cu adevărat, încât nu se putu abține să nu râdă – de ea însăși. Multe dintre haine erau fie prea strâmte, fie prea largi, fie prea scurte; prea puține dintre ele îi veneau cu adevărat. Dar își aminti că nu trebuia să le poarte decât pentru câteva zile.

Fetele nu veneau în vizită doar pentru a-i aduce câte ceva de îmbrăcat. Treceau pe la ea și pentru a-i oferi sfaturi despre cum să se poarte cu un bărbat și să îi ofere plăcere.

– Nu îi enerva, o avertizase Scarlet în cadrul unei astfel de sesiuni. Ocazional, asta se poate dovedi interesant, dar de regulă nu va fi.

– Și fă-le complimente! adăugase o fată scundă și plinuță pe nume Sue Annie. Bărbaților le place să se simtă speciali, chiar dacă nu e adevărat.

Însă Candy pufnise în râs.

– Asta se poate întoarce împotriva ta, deci nu te îndepărta niciodată prea mult de adevăr.

Max roșise. Și de câteva ori lăsase să îi scape pe negândite:

– Serios?

Luella încercase să le alunge pe fete din camera lui Max, insistând că avea să o învețe ea pe Max tainele meseriei. Dar celelalte fete doar încercau să se facă utile, neștiind că Max nu făcea decât să folosească bordelul drept ascunzătoare. Așa că nu prea putea să le ceară să o lase în pace.

Nu așa și-ar fi dorit Max să se ascundă aici când se furișase în bordel după ce fugise de Degan. Se temuse că atenția lui nu avea să fie suficient timp distrasă de acea femeie frumoasă care îl numise dragul ei. Dar probabil așa se întâmplase. Max reușise să se strecoare din nou din hotel, însă de data aceasta luase o jachetă din garderoba angajaților, pentru a nu arăta la fel când începea Degan să o caute. Ținându-și capul plecat și umblând tot pe alei dosnice, pentru a nu fi văzută de nimeni, se dusese glonț la bordel și intrase pe ușa din dos, apoi urcase în fugă scările din spate, ajungând în camera Luellei.

Însă fusese panicată, convinsă că Degan urma să apară din clipă în clipă, căutând-o, dar avusese nevoie să ceară bani împrumut de la Luella pentru a putea să fugă din oraș. Apoi Luella începuse să o dezbrace, spunându-i că avea un plan: Max avea să se ascundă exact acolo unde ajutorul de șerif nu s-ar fi așteptat niciodată să o găsească – printre fetele lui Chicago Joe. Max știuse că era o opțiune riscantă. Dar la fel de riscant ar fi fost orice altceva ar fi încercat pentru a-l evita pe Degan, până pleca din oraș.

Luella chemase alte câteva dintre fete pentru a le face cunoștință cu Max, fără a le spune planul ei. Și sincronizase totul perfect, fiindcă, în clipa în care îl auzise pe Degan venind spre camera ei, aruncase o rochie cu volane peste capul lui Max, făcând-o să arate ca și cum ar fi fost pe punctul de a se îmbrăca, iar trucul funcționase. Degan nu văzuse decât picioarele lui Max! Și nici măcar nu o observase pe Luella ascunzându-se în spatele fetelor care o înconjuraseră pe Max, deci probabil crezuse că tocmai Luella era cea pe care o ajutau. Și, după ce se uitase în dulapul ei de haine, plecase să verifice o altă cameră. Când Degan părăsise în cele din urmă bordelul, Luella o îmbrăcase complet pe Max și i-o prezentase lui Chicago Joe ca fiind o prietenă de demult care voia să intre în breaslă. Matroana fusese mai mult decât încântată să o primească și chiar acceptase să îi lase lui Max câteva zile de pregătire înainte de a o pune la treabă, oferindu-i una dintre camerele suplimentare.

Cum pe Max o îngrijora atât de tare nevoia de a se feri de Degan și de brațul legii în general, i se părea derutant când fetele intrau în camera ei fără a bate la ușă, cum tocmai o făcuse și Candy.

– Joe nu o să mai aștepte mult, o avertiză Candy. Are deja o grămadă de bărbați care stau la rând pentru tine.

Max păli.

– Dar nu am ajuns aici decât de două zile.

Candy chicoti și, apropiindu-se veselă, îi trase în jos bustierul roșu.

– Uite, așa e mai bine. Și nu e nevoie de câteva zile ca să înveți cum să faci un bărbat fericit. Nu știu ce-a fost în capul Luellei de a sugerat să aștepți atât.

Max dorise să aștepte atât. Voia să fie al naibii de sigură că Degan plecase înainte să fugă și ea din oraș. Poate că ar fi trebuit să plece în noaptea aceea, înainte ca matroana să o dea în vileag și să trimită un bărbat la ea. Dar era un gând intimidant. Avea să fie nevoită să plece pe jos – și fără nici o armă. Chiar dacă Noble, calul ei, ar fi fost încă în oraș, nu îndrăznea să încerce să meargă după el, nu când era posibil ca Degan să fi lăsat pe cineva să îl păzească, sperând ca Max să se întoarcă după cal. Naiba să-l ia pe Degan Grant!

De îndată ce Candy plecă, Max coborî privirea spre sânii ei pentru a vedea ce anume considerase fata a fi „mai bine" și pufni în râs. Aproape că i se vedeau sfârcurile! Trase din nou de material în sus, iritată că tot nu urca prea mult. După părerea ei, ar fi fost mai bine să lase puțin loc imaginației, pentru a stârni cu atât mai tare poftele unui bărbat, dar nu, aceste fete considerau că afișarea ostentativă a mărfurilor era cea mai bună modalitate de a atrage un bărbat.

– Nu face asta pentru mine.

Max inspiră icnit. Ar fi recunoscut acea voce oriunde. Ridică privirea pentru a vedea cât era de furios, apoi inspiră cu un oftat.

Momentul în care îl văzuse pe Degan rămas mut de surprindere în fața acelei doamne elegante la hotel fusese unul neprețuit. Chicotise în sinea ei de fiecare dată când și-l amintise, fiindcă datorită acelui moment era liberă. Dar nu îi mai veni să chicotească acum, deși Degan arăta din nou, în mod cert, cât se poate de surprins – de ceea ce purta ea. Și o studie încet, cu totul, trecându-și privirea peste picioarele ei lungi, în cea mai mare parte dezgolite, căci fusta scurtă nu-i ajungea decât până la jumătatea coapselor. Peste brațele și umerii complet goi. Și peste sânii pe jumătate dezgoliți. Max avusese parte de momente repetate de jenă în ultimele două zile, când fetele o tachinaseră și vorbiseră atât de deschis despre sex, dar nimic din toate cele întâmplate nu se compara cu ceea ce simțea acum.

Astfel că obrajii ei nu se încinseră doar de furie că fusese prinsă din nou. Dar fără îndoială era mânios și el, pentru că ea fugise și reușise să se țină departe timp de două zile, chiar acolo, în oraș. Doar că nu își trăda mânia fiindcă era prea ocupat să o dezbrace din priviri. Dacă nu ar fi fost vorba despre *Degan*, ar fi putut jura că tocmai îi stârnise impulsuri senzuale.

Își încrucișă brațele peste piept.

– Nu ar fi trebuit să te întorci aici.

– Să mă întorc? spuse el, intrând încet în încăpere.

Max ar fi rânjit dacă nu ar fi fost atât de furioasă pe el.

– Ai trecut chiar pe lângă mine acum câteva zile, când verificai bordelul.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Unde erai ascunsă?

Nu ar fi trebuit să îi spună. Dacă ar fi simțit oricât de puțină curiozitate, poate și-ar fi ieșit din minți încercând să ghicească. Dar nu simțea, așa că Max îl lămuri:

– Aveam o rochie pe deasupra capului. Nu mi-ai văzut decât picioarele.

Degan coborî privirea spre picioarele ei lungi și spuse:

– Nu știam că picioarele tale sunt atât de frumoase. Ai noroc că nu îți erau expuși și sânii goi, fiindcă nu am uitat cum arată.

Max nu știa cum să se descurce și cu furia, și cu rușinea în același timp, așa că renunță să își mai acopere sânii suficient cât să îndrepte un pumn spre el. Ceea ce nu-i ieși prea bine. Degan o prinse. Ea se zbătu în brațele lui, încă sperând să reușească să îi dea un pumn decent dacă putea crea puțin spațiu între ei, dar nici acest lucru nu îi reuși. Iar apoi căzură împreună pe pat – sau el o împinse astfel încât ea să cadă acolo, iar el se lăsă pur și simplu peste ea; Max nu fu sigură de ce anume se întâmplase. Dar se grăbi să își încrucișeze din nou brațele peste piept – atrăgând imediat privirea lui în acea direcție.

– Nu-mi ascunde marfa pentru care plătesc, spuse el.

Max icni. Chiar credea că se afla aici pentru *așa ceva*? Se grăbi să îi spună:

– Dacă vrei o femeie, găsești mai încolo pe hol o jumătate de duzină.

– Și dacă te vreau doar pe tine?

Cuvintele lui o învăluiră ca o briză caldă. I-ar fi fost prea ușor să îl primească în brațele ei pe acest bărbat. Dar el refuza să facă un târg! Max încercase acest lucru încă din noaptea când fusese capturată, însă el nu se arătase interesat. Fusese pregătită să ajungă la o înțelegere și cu o zi în urmă, dar tot ce își dorise el fusese să o pună să facă baie, pentru a nu fi murdară când i-o preda șerifului!

Dar putea fi și ea la fel de clară.

– Ghinion!

Se împinse de sub el pentru a se ridica de pe pat. Degan îi dădu voie, dar, înainte să apuce să se întoarcă, Degan ajunse în spatele ei, mișcându-și degetele pe abdomenul ei într-un gest circular, lent și senzual, trăgând-o înapoi la pieptul lui.

– Ridică brațele și pune-ți mâinile la ceafă, îi porunci el.

– Mă arestezi? întrebă ea.

– Mai târziu. În momentul de față, vreau acces deplin la... farmecele tale.

Înainte ca Max să poată trece peste șocul produs de acele cuvinte, mâinile lui se strecurară în sus peste sânii ei și se opriră acolo, strângându-i ușor. Apoi o făcu din nou. O, Doamne! Spirale de fierbințeală o săgetară până în miezul ființei ei, imobilizând-o pentru o clipă. Chiar și genunchii i se înmuiară. Și fu nevoită să inspire adânc de câteva ori. Avu nevoie de fiecare fărâmă de voință cu care era înzestrată pentru a se întoarce, făcându-l să înceteze acele mângâieri, însă, când ridică privirea spre ochii lui și văzu pasiunea din ei, nu reuși decât să se excite și mai tare. Se dădu în spate, împleticindu-se, și se întoarse pentru a nu mai vedea senzualitatea brută din privirea lui. Nici de data asta el nu o împiedică. Dar apoi spuse:

– Deci te pregătești, dar încă nu exersezi pe bărbați?

Max auzi umorul din tonul lui. Degan *voise* ca ea să îl audă. Nu făcuse decât să o tachineze? Sau îi lua în râs alegerea în materie de ascunzătoare?

Cel mai probabil a doua variantă, căci Degan adăugă:

– Așa te ascunzi? Lăsând-o pe matroană să dea de știre că are în meniu o blondă nouă și frumoasă?

Max se întoarse să îl privească furioasă.

– Nu trebuia să facă asta!

– De ce nu? E benefic pentru mersul afacerii. Dar, dacă aș fi crezut cu adevărat că vrei să te apuci de prostituție, te-aș fi întins peste genunchi și te-aș fi bătut la fund până îți suna apa în cap.

Ei, *acesta* era Degan cel pe care îl cunoștea, rece și crud.

– *Asta* nu e una dintre opțiunile tale – vreodată.

– Decizia nu îți aparține, Maxie. Dar acum e timpul să plecăm. Poți să te îmbraci în hainele tale sau te scot de aici așa cum ești acum. Chiar nu îmi pasă ce porți.

– Mă schimb, bombăni ea. Doar ieși pentru un minut.

– Nici o șansă. Ai fereastră și ușă aici. Nu ieși pe nici una din ele fără mine.

Max făcuse o scurtă pauză de la scrâșnitul din dinți în timpul cât fusese departe de Degan. Dar acum își reluă ticul. Nu era nici un paravan în camera mică, în spatele căruia să se poată retrage

pentru a se schimba. Era un bordel. Aici nu ascundea nimeni nimic. Dar refuza să se expună în fața lui Degan.

Deschise furioasă dulapul mic și, luându-și pălăria, și-o trânti pe cap. Îi venea să țipe. Fusese *atât* de aproape de a scăpa de închisoare. Ba chiar hotărâse să plece din oraș. Ar fi fugit în acea seară.

Se întrebă dacă un țipăt i-ar fi determinat pe cei doi bătăuși ai lui Chicago Joe să urce și să îl pună la punct pe Degan. Aceștia se aflau întotdeauna la bordel, pentru a menține pacea. Și ar fi putut să se furișeze din nou cât timp Degan era ocupat cu ei – nu, s-ar fi mulțumit să îi împuște, și ar fi făcut-o rapid.

Stând cu spatele spre Degan, își băgă picioarele în cracii pantalonilor și îi trase până sus înainte de a desface fusta minusculă, lăsând-o să cadă pe podea.

– Te superi dacă o împrumut eu?

Max recunoscu vocea lui Scarlet și, preț de o clipă foarte scurtă, crezu că fata se referea de fapt la Degan. Dar, când aruncă o privire, văzu că Scarlet deja se aplecase să ridice fusta roz, deși ochii ei îl admirau pe Degan, chiar și când îi șopti lui Max:

– Bravo! Când termini cu el, trimite-l în camera mea!

Max protestă:

– Nu e clientul meu!

Însă Scarlet se mulțumi să chicotească și ieși veselă din cameră, cu fusta în mână, cu ochii *în continuare* ațintiți asupra lui Degan. Max se strădui să nu scrâșnească din nou din dinți și termină cu îmbrăcatul, luându-și cămașa peste bustieră, apoi desfăcând haina roșie și strâmtă și lăsând-o și pe aceasta să cadă la podea, înainte de a-și încheia nasturii de la cămașă și a o băga în pantaloni. Restul decurse rapid, acum că era complet acoperită. Își luă cobururii și se întoarse spre Degan.

– Ei, asta a fost dezamăgitor, spuse el luându-i bagajele.

O tachina din nou? Dar, îmbrăcată în propriile haine, se simțea din nou în largul ei și nu avea de gând să se lase dusă la închisoare fără să i se împotrivească.

Însă apoi Luella se năpusti brusc în cameră și, precum o cloșcă, se băgă între Degan și Max și începu să țipe la el:

– Cum poți să faci asta? Nu e o infractoare! Nu poți s-o lași să atârne în streang când e nevinovată!

Expresia lui impenetrabilă nu se schimbă, motiv pentru care Luella își spuse că probabil își pierdea vremea cu el. O prinse pe Max, o îmbrățișă și începu să plângă, atât de zgomotos, încât atrase și alte câteva fete în cameră. Max încercă să o aline pe Luella, dar era și ea în pragul lacrimilor, dându-și seama că nu avea să își mai vadă niciodată prietena. Iar lacrimile se dovediră contagioase, căci și celelalte fete izbucniră în plâns.

Degan se arătă destul de exasperat și o prinse pe Max de braț, smulgând-o de lângă Luella și scoțând-o din cameră. Dar toate femeile o urmară, plângând și mai tare. Apoi Max o auzi pe Luella strigând:

– Să nu îndrăznești să-i faci rău!

Degan nu se opri, dar spuse pe un ton amenințător:

– Nu-ți face griji! Domnișoara Dawson va primi exact ceea ce merită.

Capitolul 17

– Mergem în Butte, îi spuse Degan la ureche.

Mergem? Erau la un cvartal distanță de bordel. Max încetă pe dată să se mai zbată, dar a naibii să fie dacă pricepea ce punea Degan la cale. Și *de ce* nu putuse să-i spună mai repede acest lucru? De exemplu, cu două zile în urmă, când plecaseră din camera lui de hotel? Lipsa asta de comunicare avea să îi atragă *lui* sfârșitul într-o bună zi.

Și nu făcuse doar să îi dea speranțe pentru a o determina să nu se mai zbată. Merseră direct la grajd, pentru a-i lua calul. Însă nu îi lăsă decât o clipă să îl îmbrățișeze pe Noble și să se bucure că îl revedea, apoi îi prinse mâinile și le legă din nou cu o frânghie. Max fu surprinsă că așteptase atât de mult până să o lege. Odată ce reușise să fugă de el, știa că acum nu avea să mai îndrăznească să o scape din ochi. Reuși oricum să încalece singură și, ținând din nou frâiele calului ei, Degan o scoase din oraș pe drumul de sud, cel care se întindea tocmai până în Utah și care era folosit pentru a transporta mărfuri în teritoriul Montana din vestul îndepărtat.

Max așteptă până când Helena rămase mult în urma lor înainte de a-și dezlănțui curiozitatea și de a-l lua la întrebări:

– Tu și șeriful de acolo nu prea vă înțelegeți? Așa că mă duci la un altul?

– Ajungem în Butte până diseară.

– Dar e la peste o sută șaizeci de kilometri de aici!

– Poate jumătate din distanța aia, plus minus câțiva kilometri. Dacă ai fi citit notițele șefului de poliție, ai fi știut că Butte e orașul în preajma căruia a fost văzut ultima dată Kid Cade.

– Deci *chiar* ai de gând să ne prinzi pe toți trei înainte de a-l preda pe vreunul dintre noi?

Degan nu îi răspunse la acea întrebare, însă, își dădu ea seama, nu îi răspunsese nici la celelalte două. Dacă frâiele ar fi fost în mâinile ei, s-ar fi oprit pe dată. Dar nu avea acel lux. Și începea să înțeleagă că orice discuție cu el era nu doar o sursă de iritare, ci și un efort nejustificat. Așa că încetă și se bucură de faptul că, indiferent de motiv, nu se afla încă într-o celulă de închisoare.

Degan purtase caii într-un pas ce varia între galop mărunt, puțin trap enervant și din când în când mers la pas, așa că reușeau să avanseze cu viteză fără a obosi animalele, iar Degan nu îi scoase de pe drum pentru a se odihni decât pe la mijlocul după-amiezii. Stomacul ei chiorăise întruna în ultima oră, dar Max continuase să își țină gura și intenționa să facă același lucru și pe mai departe, până ajungea *el* să o întrebe ceva, ca *ea* să poată avea plăcerea de a nu-i răspunde. Dar cele mai atente planuri...

Degan îi duse pe o colină mică pe care creșteau numeroși copaci umbroși, precum și din cei cu flori și tufișuri presărate în jur. Drumul nu era atât de departe încât să nu îl poată vedea când priveau în urmă. Până în acel moment, trecuseră doar pe lângă o mână de călăreți, majoritatea mergând sau venind spre taberele de mineri aflate la sud de Helena, câteva căruțe cu coviltir, o căruță trasă de boi și, dincolo de tabere, câțiva cowboy care aduceau mai mult a haimanale și care ieșiseră de pe drum pentru a-l ocoli pe Degan. Max îi privi și pufni în râs. Degan nu păru să observe.

După ce Degan îi dezlegă mâinile, Max descălecă și își dezmorți picioarele plimbându-se în cercuri în jurul colinei, ca nu cumva Degan să creadă că se pregătea să o ia la fugă. În părțile însorite, pământul era acoperit de lupin violet și de margarete galbene.

Max văzu o diligență trecând în goană pe drumul de sub ei. Din fericire, ea și Degan reușiseră să evite la limită să fie învăluiți în norul de praf stârnit de aceasta. Se întrebă cine erau pasagerii din trăsură. Era una dintre cele mai importante rute pentru coloniștii care intrau pe teritoriu. Diligența făcea drumul între Virginia City, în sud, și Fort Benton, pe fluviul Missouri, în nord. Cu mai puțin de o oră în urmă, trecuseră pe lângă micul orășel Boulder, o așezare care se dezvoltase în jurul uneia dintre stațiile de poștă. Boulder marcase jumătatea distanței până în Butte, deci încă era posibil să ajungă până la lăsarea întunericului, având în vedere că soarele nu apunea decât în jur de ora nouă în acea perioadă a anului.

Degan începu să dezlege un sac de pe șa. Max poate s-ar fi oferit să meargă să vâneze ceva de mâncare dacă nu ar fi fost în continuare hotărâtă să nu îi mai vorbească. Simți mirosul de pâine proaspătă înainte ca Degan să o scoată din sac. O rupse în două și îi aruncă și ei jumătate. Apoi scoase o roată de caș și o rupse și pe aceea în două.

– *Nu* arunca aia! spuse ea, apropiindu-se pentru a i-o lua din mână.

Așteptă să vadă dacă avea să mai scoată ceva din sac, dar Degan începu să mănânce, așa că Max se așeză sub un stejar mare, sprijinindu-se cu spatele de trunchi, și îi urmă exemplul. Era o mâncare simplă, și totuși avea un gust atât de bun. Rareori i se ivea ocazia să mănânce pâine și caș, de aceea savură fiecare îmbucătură.

Degan termină de mâncat înaintea ei și deschise geanta de piele a prietenului său, scoțând toate afișele. Veni lângă copacul de care stătea ea sprijinită și se așeză lângă ea. Umerii aproape li se atingeau, dar Max nu se clinti.

Cu stomacul plin și adormită de sunetul păsărilor care ciripeau și al albinelor care zumzăiau, Max uită pentru o clipă că jurase să păstreze tăcerea. Aruncând o privire spre hârtiile din mâinile lui, îl întrebă:

– Ce încerci să-ți dai seama?

– Ți-am zis că am nevoie de trei dintre voi până să pot considera că mi-am plătit datoria față de John și să îmi văd de ale mele.

Max decise că s-ar fi putut dovedi avantajos pentru ea dacă Degan avea de ales între alți răufăcători, în caz că reușea totuși

să îl convingă cumva să nu o includă printre cei trei, așa că reveni asupra hotărârii ei de mai devreme de a nu-l ajuta și îi luă hârtiile din mână.

Răsfoindu-le, scoase un afiș.

– Individul ăsta se ascunde în Colorado. Am petrecut suficient timp în statul ăla cât să îl văd de mai multe ori în decursul a opt luni. De fiecare dată era însoțit de o fetiță. Mie mi s-a părut un bărbat familist, nu un jefuitor de bănci.

– Aparențele pot să înșele.

Max îndreptă spre el o privire scârbită, știind prea bine că remarca se referea la ea, însă Degan se uita la afișul pe care îl indicase ea, nu la ea, așa că îi arătă un alt afiș.

– Individul ăsta Bixford, căruia i se spune Roșcatul Charley... am auzit oamenii vorbind despre el de câteva ori cu teamă. Stilul lui de a ucide, aruncând în aer clădiri și tot ce se află în ele, îl face imprevizibil, și de asta oamenii speră să fie prins înainte să ajungă prin împrejurimi.

– O metodă neobișnuită de a ucide.

Cum acesta fu singurul comentariu al lui Degan despre sălbaticul proscris, Max scoase un alt afiș pentru a i-l arăta.

– Bun, *acesta* chiar a împărțit tabăra cu mine la începutul primăverii, când îmi croiam încet drum prin Wyoming. M-am oprit înainte să se întunece pentru a-mi vâna ceva pentru cină și aveam pe foc un iepure și doi păstrăvi, fapt ce l-a atras spre mine.

– Pescuiești?

– Nu cu metoda obișnuită – sau cel puțin nu de când am plecat de acasă. Purtam cu mine o mică plasă de pescuit, până când, într-o noapte, am fost nevoită să îmi abandonez fulgerător tabăra și am lăsat-o în urmă. Dar în ziua aceea încă mai aveam plasa și mergeam pe lângă un pârâu plin ochi cu pești. Oricum, individul arăta flămând – și probabil chiar era –, având în vedere că ne aflam atât de departe de orice oraș, iar eu aveam mai mult decât suficient să împart și cu alții. Nu știam că e căutat de lege. Nu i-am recunoscut numele când mi l-a spus. Părea destul de inofensiv și călătorea singur.

– Deci obișnuiești să primești în casa ta orice vagabond peste care dai întâmplător?

Max detectă o notă de dezaprobare în tonul lui. Era evident că nu știa ce însemna să fii nevoit să eviți civilizația, să se scurgă luni întregi în care să nu vezi sau să nu vorbești cu nimeni altcineva.

– În nici un caz. Dar, după cum ai ghicit, poate, îmi place să vorbesc, și trecuseră secole de când nu mai vorbisem cu nimeni în afară de mine însămi sau de Noble, iar Noble nu prea îmi răspunde, așa că am făcut o excepție. Nu am dormit în noaptea aceea. Nu am *chiar* atâta încredere. Dar el și-a luat tălpășița dimineață, iar eu am mai rămas o zi în tabără, pentru a recupera din somn.

– Presupun că ai aflat ceva despre el din moment ce mi l-ai menționat?

– În notițele alea scrie că ultima dată a fost văzut în Arizona, dar el mi-a spus că și-a petrecut iarna în Montana, tratându-se de un episod de febră a aurului. Într-adevăr, a venit dinspre nord și a luat-o spre sud când a plecat. Dar zicea că se duce acasă, în Kansas, că acolo avea un frate care deținea o fermă. Poate te interesează să adaugi și asta la notițele prietenului tău – doar dacă nu cumva crezi că te mint și în privința asta.

Degan nici nu îi confirmă, nici nu neagă, doar o întrebă:

– Mai e ceva?

– Da. Willie Nolan și banda lui nu mai dau lovituri pe căile ferate din Kansas. În ultima vreme, el și băieții lui preferă linia companiei Northern Pacific, din teritoriul Dakota, puțin mai la est de aici.

Degan luă afișul din mâinile ei.

– Serios?

– Asta ți se pare interesant?

– O prietenă de-a mea a fost jefuită în trenul acela în timp ce se îndrepta spre Nashart, chiar anul acesta.

Prietenă? Deci într-adevăr avea prietene în toate orașele, așa cum bănuise ea? Gândul o irită, deși nu înțelegea prea bine de ce. Bineînțeles că nu avea nevoie de motive pentru a fi enervată pe Degan Grant. I-ar fi fost mai greu să găsească un motiv pentru a *nu* se simți iritată de el.

Dar, când Degan aduse vorba despre prietenele lui, îi aminti lui Max despre cea care, fără să știe, o ajutase să fugă.

– Cine e doamna aceea elegantă care s-a bucurat atât de mult să te vadă în Helena?

Degan catadicsi în sfârșit să o privească, dar Max își dori să nu o fi făcut. Aproape că putea simți răceala bruscă emanând dinspre el.

– Nimeni important.

– Serios?

Degan nu avea de gând să îi explice. În schimb, o întrebă:

– De unde știi că banda lui Nolan se află în Dakota?

– Să nu îndrăznești să-mi arunci în cârcă jaful asupra acelui tren, mârâi ea.

– A fost o întrebare simplă, Max.

Acum o considera țâfnoasă? Pufni înainte de a spune:

– Am auzit câțiva mineri vorbind despre asta când m-am dus la una dintre taberele din Helena, să fac un târg cu ei pentru niște petrol lampant. Unul dintre ei venise în Montana pe linia Northern Pacific și fusese nevoit să îndure unul dintre acele jafuri. Cum în trecut locuise în Kansas, i-a recunoscut pe doi dintre jefuitori ca fiind membri ai bandei lui Nolan.

– Will Nolan este cel căutat de oamenii legii. L-a văzut minerul respectiv și pe el în timpul jafului?

– Habar nu am. Doar l-am auzit spunându-i prietenului său, care părăsea teritoriul, că, dacă merge cu trenul, să nu ia nimic pe care nu ar vrea să-l piardă sau să folosească o altă rută. Și ăsta e motivul pentru care s-a lansat apoi într-o poveste lungă despre cum a fost jefuit în tren și cine a făcut-o.

Auziră amândoi potera năpustindu-se pe drum dinspre nord aproape în aceeași clipă. Aici se sfârșea amânarea execuției pentru ea. Probabil că unul dintre ajutoarele de șerif o recunoscuse când ieșiseră din Helena.

– Nu face o față așa lungă, spuse Degan, ridicându-se. Nu după tine vin.

– De unde știi?

– Recunosc armăsarul acela alb. Jacob Reed călărește unul identic.

– Nu am auzit niciodată de el. Cine e?

– L-am împușcat pe fratele lui acum câțiva ani. A fost o luptă dreaptă. Jacob chiar a fost de față și a văzut și el, dar e hotărât să mă ucidă pentru asta. A încercat în aceeași zi, a pornit după mine călare pe armăsarul acela.

– Și totuși e încă în viață?

Degan ridică din umeri.

– Era înnebunit de durere. Nu aveam de gând să îl ucid pentru asta. Câteva răni, am sperat eu, aveau să-l trezească la realitate, însă singurul efect a fost că s-a întors în oraș după un doctor. Am aflat anul trecut că de atunci mă tot caută.

– Și pare să se apropie, din câte îmi dau seama. Sau poate nu pe tine te urmărește azi.

– Eu nu m-aș baza pe asta. Am stat în Montana mult prea mult timp, și multă lume o știe. Iar cineva a tras spre mine în Helena. M-am gândit că se putea să fi fost Reed. Treci în spatele copacului, spuse el, ducând caii puțin mai jos pe cealaltă parte a colinei. Aș prefera să nu am de-a face cu Jacob și cu prietenii lui cât timp te am pe tine sub supraveghere.

– Ți-e teamă să nu încasez vreun glonț rătăcit?

– Nu, mi-e teamă că va trebui să trag în tine când vei profita de faptul că mi-e distrasă atenția pentru a încerca să fugi.

Max chicoti.

– Firește că aș fugi. Dar aș fi putut să-ți rezolv problema cu Reed dacă nu mi-ai fi golit din coburi toate gloanțele de pușcă. Aș fi putut să-i nimeresc pe toți cinci pe măsură ce treceau pe lângă mine.

– Deci ești o ucigașă?

Cumva păruse dezamăgit? *El?* Max pufni.

– Nimeresc exact ceea ce țintesc, iar câte o rană făcută fiecăruia dintre ei i-ar fi trimis înapoi în Boulder în căutarea celui mai apropiat doctor.

– Sau ar fi stârnit un schimb de focuri care ar fi putut să se întindă până la lăsarea întunericului.

Ar fi fost și aceasta o posibilitate dacă nu ar fi tras astfel încât să îi rănească grav, așa că Max admise că avea dreptate și schimbă subiectul:

– E o cărare pe aici prin apropiere care ne va duce peste dealuri direct spre sud. Sunt câteva lacuri de mărime adecvată în zona aia.

– Cum se face că știi atât de multe despre partea vestică a teritoriului? Credeam că ai ajuns aici venind prin Wyoming.

– Așa e, dar ne aflăm la doar câteva ore călare de cocioaba pe care o foloseam. Nu puteam să risc să intru în Helena mai mult de o dată pe săptămână, așa că îmi ocupam timpul explorând. E util să știi pe unde se află vâlcele, râuri mari și lacuri. S-ar putea să ne ia cam o oră în plus până să putem coti din nou spre Butte, dar cărarea peste dealuri ne va împiedica să îi ajungem din urmă pe călărețiii ăia dacă o ținem tot pe drumul principal.

– Sau am putea să mai așteptăm puțin aici, comentă Degan.

– Sau ai putea să mergi să îl ucizi pe Jacob Reed și să rezolvi problema, replică ea. În plus, nu o să-l găsești pe Kid Cade *în* Butte. Știe că e căutat de oamenii legii, așa că probabil evită orașele, la fel ca mine. Dar, dacă e pe undeva prin părțile astea, va trebui să fie lângă apă, și sunt destule surse între locul ăsta și Butte, puțin mai la est de drumul pe care merg prietenii tăi. Cel mai probabil vei ajunge oricum să cercetezi zona asta. Cine știe, s-ar putea să ai noroc și să ne poți preda pe amândoi șerifului din Butte chiar în noaptea asta.

– Haide, încalecă, spuse el.

Max aruncă o privire pe după copac, pentru a se asigura că Reed și prietenii lui dispăruseră, înainte de a porni spre calul ei. Însă Degan o prinse de braț și o trase spre calul lui auriu.

– Ce...? dădu ea să spună.

– Nu ai cum să îmi arăți drumul dacă te trag după mine.

Voia să meargă călare *cu* el? Dădu să facă un pas în spate, dar nu se uită pe unde călca. Se împiedică de o piatră mare, căzu și chiar se rostogoli mai bine de un metru, zdrobind flori și înțepându-se în ghindele căzute din stejar. Însă nu doar florile fură deranjate. Auzi albinele înainte de a le vedea și intră în panică la prima înțepătură în partea de sus a brațului. Sări în picioare și începu să se plesnească peste brațe, cap, picioare. Crezu că scăpase de toate, până simți încă o înțepătură la ceafă și își smulse vesta, folosind-o pentru a lovi aerul în spatele ei. Însă o nouă înțepătură pe spate o făcu să țipe la Degan:

– Scoate-o! Își descheie rapid cămașa și și-o trase de pe umeri. Grăbește-te!

Degan îi trase cămașa de pe spate și coborî privirea înăuntrul ei. După o clipă, spuse:

– Una tocmai a zburat.

– Mai sunt și altele? Mă simt ca și cum aș fi fost înțepată pe tot spatele.

– Albinele au dispărut, dar văd câteva pete roșii și una pe dosul brațului tău stâng.

– *Urăsc* albinele!

– N-o să pățești nimic.

– Nu sunt prea sigură. Buni zicea că am făcut o reacție urâtă la o înțepătură de albină când eram copil. Eu nu țin minte, dar m-a avertizat întotdeauna să stau departe de albine.

– Poate ar fi trebuit mai degrabă să îți atragă atenția să nu te împiedici în propriile picioare.

Încercase cumva să facă o glumă? Sau voia doar să îi distragă atenția de la usturimea provocată de înțepăturile albinelor? Oricum ar fi fost, replica lui îi atrase o privire mânioasă în loc de mulțumiri.

Dar icni când Degan adăugă:

– Ceea ce știu sigur despre înțepăturile de albine e că trebuie să scoți acul cât mai repede, altfel ajunge și mai mult venin în răni. Dă-ți jos cămașa!

Capitolul 18

Era, fără îndoială, cel mai inconfortabil drum călare din viața ei, remarcă Max pentru a zecea oară, și nu din cauza petelor care îi apăruseră pe spate și pe braț în urma înțepăturilor de albine. O mai usturau, dar nu la fel de rău ca mai devreme. Câtă vreme nu lăsa cămașa să i se frece de ele, aproape că le putea ignora. Aproape. Și nu fusese jenată nici când Degan îi scosese acele, fiindcă nu se dezbrăcase de cămașă. Doar o coborâse, apoi o ridicase, ca el să poată ajunge la toate locurile unde fusese înțepată. Dar, stând atât de aproape de el, nu se putea relaxa, fiindcă ar fi ajuns să se sprijine de pieptul lui Degan. Nu putea evita să își atingă picioarele de ale lui, fiindcă nu avea unde altundeva să și le pună. Deși teoretic ea era cea care dicta direcția, Degan nici măcar

nu îi lăsase ei frâiele! Iar brațele lui se tot atingeau de ale ei de fiecare dată când ghida animalul pe unde îi spunea ea.

Întregul aranjament era *atât* de netrebuincios. Oricum calea de urmat era în cea mai mare parte evidentă. Apoi începu să simtă lucruri pe care nu ar fi trebuit să le simtă. Tresărirea inimii ei când picioarele lui intrau ușor pe sub ale ei – ca o mângâiere. Furnicături când răsuflarea lui o atingea pe ceafă când ajusta frâiele. Atingerea ușoară a umărului lui când se întorcea să privească în spate o făcea să roșească fierbinte, fără un motiv anume. Individul ar fi trebuit să stea nemișcat!

– Pune-mă înapoi pe calul meu, îi spuse ea în cele din urmă. Pot să țip la tine când e cazul să cotești.

– Luella nu avea scrisoarea ta?

De unde naiba venise acea întrebare? Sau doar încerca să îi distragă atenția de la înțepăturile albinelor? Însă avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția – de la el – așa că îi răspunse:

– Ba da.

– Vești bune sau rele?

– Mai mult rele, dar și derutante. Și încă nu am apucat să o termin de citit.

– Atunci, termin-o! S-ar putea să îți lămurească nedumerirea.

Avea dreptate. Chiar dacă scrisoarea era dezamăgitoare, era posibil ca bunica să fi adăugat ceva util spre final. Își dăduse jos haina când se opriseră să mănânce pe colină, acesta fiind motivul pentru care fusese înțepată atât de rău, dar acum o avea pe ea, și scoase din nou scrisoarea din buzunar. Câteva minute mai târziu, era cu ochii scăldați în lacrimi. O parte din scrisoare era în continuare lipsită de sens, dar, când bunica ei menționase din nou tragedia cu care se confrunta orașul Bingham Hills, mintea ei pricepuse cu adevărat realitatea morții lui Carl. Se agățase atâta timp de speranța că încă era în viață, că într-o bună zi avea să se poată întoarce acasă fără a fi așteptată cu ștreangul pregătit. Acea speranță dispăruse acum, iar Degan urma să aibă grijă ca ea să nu-și mai poată evita prea mult acea soartă.

Îndesă scrisoarea înapoi în buzunar, prea deznădăjduită pentru a mai spune ceva. Restul scrisorii era despre bunica ei, despre Johnny și despre cum se descurcau. Johnny preluase rolul ei de vânător al familiei și principal ajutor al bunicii lor la fermă, însă

adevărul era că nu prea avusese de ales. Max și fratele ei nu semănau deloc. Ea încasa ce avea de încasat și nu se plângea... prea mult. Johnny trăgea bine, dar nu prea îi plăcea să vâneze, nici să se ocupe de sarcinile de la fermă. Iar Max știa că Johnny era prea sensibil pentru a nu fi chinuit de remușcări la gândul că o lăsase pe ea să-și asume vina de a-l fi împușcat pe Carl. Știuse că fratele ei mai mic nu ar fi reușit să supraviețuiască singur în sălbăticie, cum făcuse ea. Așa că îi ceruse bunicii lor să îi promită că avea să îl împiedice să facă vreo mărturisire prostească privind rolul pe care îl avusese în împușcarea lui Carl.

Desigur, nu se așteptase să fie plecată atâta timp. Ea era cea care ar fi trebuit să aibă grijă de bunica lor. Era rolul pe care și-l asumase de îndată ce învățase să tragă cu pușca, adică imediat după ce tatăl lor își luase tălpășița. Johnny avea visuri mărețe de a vedea mai mult din lume, de a deveni marinar, la fel ca tatăl lor. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea, probabil că Johnny ar fi plecat deja din Texas. Poate că dorința lui avea să se împlinească în anul acela...

– Ești în continuare derutată, sau veștile proaste au devenit și mai rele?

Drumul larg printr-o vâlcea le permisese să avanseze cu viteză destul de mare. Însă Max, adânc cufundată în gânduri, aproape nu observă ieșirea ușoară din vâlcea, ceea ce îi încetini pentru scurtă vreme, forțându-i să meargă la pas. Și de ce se arăta Degan brusc interesat de situația ei? Din plictiseală, probabil. Dar poate că ar fi trebuit să-i împărtășească veștile proaste. Dacă avea cât de puțină conștiință dincolo de exteriorul complet lipsit de emoție, ar fi putut cel puțin să îl facă să se simtă puțin vinovat pentru că o ducea la moarte, chiar dacă el nu avea să admită așa ceva.

– Ei bine, buni s-a bucurat să primească vești de la mine, având în vedere că nu știa dacă mai sunt în viață. Dar vrea să mă întorc acasă, fiindcă îi e dor de mine, iar starea ei de sănătate s-a înrăutățit.

– Îmi pare rău pentru sănătatea ei, dar asta te-a derutat? Faptul că te încurajează să te întorci acasă?

– Tocmai asta e, zicea că, în ciuda morții lui Carl, e sigură că voi fi judecată corect dacă vin acasă și îmi explic acțiunile. Iar asta nu are logică, fiindcă ea știe că nu eu l-am împușcat pe Carl

și că am rugat-o să îmi promită că nu-l lasă pe Johnny să facă vreo mărturisire prostească, deci știe că nici nu voi fi dispusă vreodată să declar că Johnny a făcut-o. Dar mă sâcâie și faptul că a menționat starea ei de sănătate. S-a bucurat întotdeauna de o sănătate înfloritoare și, chiar și atunci când se îmbolnăvea, refuza să se plângă.

– Deci crezi că nu ea a scris, de fapt, scrisoarea?

Max făcu ochii mari.

– Asta nu mi-a trecut prin cap. Am fost prea supărată că veștile nu erau cele pe care sperasem să le primesc.

– E scrisul bunicii tale?

– Așa pare, fu nevoită ea să recunoască.

– Ea primea corespondență cu regularitate sau sosirea unei scrisori pentru ea ar fi fost o ocazie specială?

Max începu să simtă o fărâmă de speranță.

– De asta am rugat-o pe Luella să îmi trimită scrisoarea, fiindcă buni nu primește niciodată corespondență și probabil că întregul oraș a aflat despre scrisoare înainte să ajungă în mâinile ei.

– Cine e șeful poștei în orașul tău?

– Unul dintre arendașii lui Carl, desigur.

– Discrepanțele sugerează că scrisoarea ta a fost interceptată și cineva ți-a răspuns cu o scrisoare falsă, pentru a te încuraja să te predai de bunăvoie.

Max se întoarse și îl privi sceptică.

– *Sugerezi* că poate Carl e încă în viață?

– Nu, e mort. Bingham Hills a făcut eforturi prea mari pentru a pune mâna pe tine, oferind o recompensă atât de substanțială și intervenind în corespondența familiei tale, ca lucrurile să stea altfel. Dar eu presupun că bunica ta se bucură probabil în continuare de o sănătate înfloritoare.

Max fu ușurată să audă măcar atât, însă și iritată că îi înăbușise fărâma de speranță abia încolțită la gândul că poate nu o aștepta ștreangul la întoarcerea acasă. Însă își aduse aminte că Degan era cel mai sceptic om pe care îl cunoscuse vreodată. Se întrebă dacă acel scepticism era o trăsătură înnăscută sau una pe care și-o desăvârșise pentru profesia lui.

Apoi își dădu seama de ceva alarmant.

– Dar, dacă ai dreptate, înseamnă că ei știu unde să mă găsească acum.

– Ai fost deja găsită – de mine.

Și cum ar fi putut uita așa ceva?! Închise furioasă gura și nu mai scoase nici un cuvânt, hotărâtă să se concentreze asupra unei alte speranțe pe care încă o nutrea – aceea de a scăpa *de el*.

Puțin mai târziu, Degan spuse:

– Ai uitat să menționezi că vom avea un râu în drum.

Părea enervat, ceea ce o făcu pe Max să chicotească.

– Ăsta e unul din cele două care trec pe aici, ambele brațe ale râului Little Boulder, dar știu pe un' să le traversez.

Înainte să ajungă să traverseze, văzură un bărbat care își pescuia cina cu un băț într-o mână și o pușcă în cealaltă. Degan se duse călare până la el pentru a-i arăta afișul cu Cade. Bărbatul clătină din cap, dar se zgâi la Max, spunând:

– Dar tu îmi pari cunoscut.

Degan merse mai departe și se opri din nou lângă un miner care spăla nisip aurifer, arătându-i și acestuia afișul. Bărbatul clătină și el din cap, așa că merseră mai departe. Trecură pe lângă două femei indiene care își spălau hainele pe malul râului, dar Degan nu se mai opri de data aceasta.

După ce traversară prin vad, reușiră să avanseze bine, căci erau multe cărări bătute pe acel mal al râului. Însă în cele din urmă fură nevoiți să încetinească, dând peste alți oameni pe cărări, în special mineri noi. Cum se găsise atât de mult minereu prin preajma orașelor Helena și Butte, nou-veniții încercau cu încăpățânare să găsească un perimetru propriu. Cei mai mulți dintre ei făceau recunoaștere timp de câteva luni, și, dacă nu aveau succes, se mulțumeau să lucreze în perimetrul altcuiva sau să se întoarcă acasă.

Când ajunseră la cel de-al doilea râu, reușiră să călărească și mai rapid datorită cărării lungi ce se întindea pe lângă acesta. Chiar și așa, Max începu să creadă că subestimase timpul necesar pentru a ajunge în Butte. Era deja început de seară și încă nu ajunseseră nici măcar la primul lac. Nu avea de gând să o spună, dar bănuia că aveau să fie nevoiți să doarmă sub cerul liber în noaptea aceea. De fapt, îi era teamă chiar și să pomenească de așa ceva. Era evident că sclifositul de lângă ea nu era genul de pistolar care să doarmă în tabere.

Când ajunseră la fâșia lată de pământ plat aflată la nord de primul lac, Degan îi dădu voie să se întoarcă pe calul ei. Max fu prea recunoscătoare că se găsea din nou la o oarecare distanță de el pentru a-i atrage atenția că mai aveau de urmat câteva cărări până să ajungă înapoi pe drumul spre Butte. Dar galopau destul de rapid acum, iar întinderea mare de apă le apăru sub ochi în doar câteva minute.

Erau destul de multe tabere în jurul lacului, formate în special din mineri, dintre care unii încă spălau nisipul profitând de cât mai rămăsese din lumina zilei, în timp ce alții își pregăteau cina. Trecură pe lângă o familie de opt persoane, jumătate dintre ei copii, care aduceau a fermieri. Erau și câțiva singuratici, împrăștiați pe malul lacului. Max zâmbi privind scena. Aici începea să se formeze o comunitate. Erau cu mult mai mulți oameni decât văzuse ultima dată când trecuse pe acolo. Briza aducea miros de mâncare, precum și sunetul scos de cineva care cânta la muzicuță.

Pe Max nu ar fi deranjat-o să își petreacă noaptea acolo. Trebuia doar să îi spună lui Degan că nu puteau ajunge în Butte până la lăsarea întunericului. Probabil că ar fi reușit, dacă o luau într-acolo chiar în acel moment, dar ar fi putut să mintă și să spună că nu era posibil. Ar fi avut astfel ocazia să își spele celălalt rând de haine. Și i-ar fi dat încă o șansă de a fugi – dacă Degan nu știa să înoate. Dacă nu știa, ar fi putut să iasă afară din lac la o distanță suficient de mare față de locul unde se afla el. Nu o încânta ideea de a fugi fără calul și fără lucrurile ei, dar nu se afla într-o poziție în care să poată face nazuri.

Dar, când descălecară lângă cel mai numeros grup de mineri, care stăteau așezați în jurul focului de tabără, nu mai fu tocmai sigură că putea să înoate. Uitase de toate acele nenorocite de înțepături de albină cât timp fusese călare, dar, când cămașa i se frecă de umflătura rămasă pe braț, în timp ce descălecă, atingerea îi aminti dureros de ele. Poate că apa ar fi calmat înțepăturile. Și poate că era suficient de disperată să ignore durerea.

Tocmai dezbătea în gând dacă să își asume sau nu riscul, când un bărbat i se adresă:

– Da' tu nu ești Max Dawson?

O spuse suficient de tare ca mai mult de un miner să pornească spre ea. Max duse instinctiv mâna spre pistolul de la șold, dar

nu era acolo! Însă al lui Degan era. Brusc, se trezi cu el poziționat între ea și mineri, cu pistolul scos. Nu fu nevoit să spună nimic. Majoritatea bărbaților se așezară înapoi și încercară să-i evite privirea. Un miner îi dădu înapoi afișul pe care îl plimbaseră din mână în mână, însă o făcu ezitant.

Apoi un alt bărbat îi spuse:

– Verificați mai încolo pe malul lacului, domnule. Era un individ suspect care a apărut acum câteva zile și nu a plecat încă, dar n-aș putea spune că l-am văzut prea bine.

– Rămân recunoscător, replică Degan și, cu un gest scurt din cap, îi făcu semn lui Max să încalece din nou.

Ea o făcu bucuroasă, doar crispându-se ușor când cămașa i se frecă din nou de bubele de pe corp. Dar era clar că nu putea rămâne în *acea* zonă fără pistol – sau fără protecția lui Degan.

Degan porni cu ea spre unul dintre bărbații solitari, ce stătea așezat lângă un foc de tabără. Max nu îl recunoscu pe bărbat în vreunul dintre afișe, așa că fu surprinsă când îl auzi pe Degan întrebând:

– Kid Cade?

– Nu, răspunse bărbatul circumspect. Și nici n-am auzit...

Degan scoase pistolul. Bărbatul se predă imediat, ridicând brațele în aer.

– Bine, bine, așa mi se zice! Numai nu trage!

Max își dădu ochii peste cap. Oare Degan avea același efect asupra majorității bărbaților sau doar asupra celor lași precum Cade? Descălecă odată cu Degan și se întoarse să privească lacul cât timp el îl legă pe Kid Cade. Poate că planul ei ar fi funcționat, în ciuda înțepăturilor de albină, dar nu și acum, când minerii știau cine era. Fără îndoială l-ar fi ajutat pe Degan să o scoată din apă. Oftă.

– Rămânem peste noapte? întrebă ea.

– Nu, și fă-te utilă și stinge focul ăla!

Max se duse în față pentru a face ceea ce-i ceruse, dar se opri mai întâi să-i șoptească la spate:

– De unde ai știut că e el?

– După vârstă și purtare.

– Cum adică „purtare"?

– Nu e un ucigaș. E mai mult un hoț stângaci.

– Aud ce zici, bombăni Cade.

Max aruncă pământ peste foc, în timp ce Degan înșeuă calul lui Cade. Degan îi spuse bărbatului:

– S-ar putea chiar ca închisoarea să-ți placă mai mult decât asta. Mese regulate, un pat care nu se umple de noroi când plouă. Când a fost ultima dată când ai mâncat?

– Am rămas fără bani acum două zile. Minerii care spălau nisipul pe lângă apă erau împrăștiați și se certau pe granițe de parcă și-ar fi putut revendica perimetre pe un nenorocit de lac. Dar, când am apărut eu, s-au aliat și au început să posteze un om de pază la tabere.

– Fiindcă nu arăți a miner și nici nu ai venit aici echipat cu cele trebuincioase, ghici Max. Și intenționai să-i jefuiești, nu-i așa?

– Păi, da, spuse Cade. Dar am încercat și metoda lor. Chiar am găsit câteva pepite, doar că încă nu m-am dus în oraș să le vând.

– S-ar putea ca o vreme petrecută în închisoare să îți ofere o nouă perspectivă, spuse Degan.

– O nouă ce?

Max își dădu din nou ochii peste cap.

– Se referă la faptul că s-ar putea să te ajute să-ți dai seama că ăsta nu-i un mod de viață bun.

În câteva minute, Degan porni cu amândoi după el, ținând atât frâiele calului ei, cât și pe cele ale calului lui Kid Cade. Poate că avea și ea nevoie de o perspectivă nouă, acum, că știa că moartea lui Carl era o certitudine, iar potera din Bingham Hills se apropia tot mai mult de ea. Dar tot aruncă o privire plină de regret către lac.

Capitolul 19

– Înțeleg acum de ce locul ăsta e considerat cel mai bogat deal de pe pământ, spuse Max ușor uluită când Degan opri caii pentru a coborî privirea spre uriașul oraș minier. Și eu care credeam că Helena e cam cât de mare se poate prin împrejurimile astea.

– Ai explorat în amănunt dealurile aflate la nord de aici, dar nu ai mai pus niciodată piciorul în Butte?

– Evit orașele și drumurile, spuse ea ridicând din umeri, dar, cum Degan părea să studieze și el orașul, adăugă: Scuza ta care e?

– Eu doar l-am evitat pe acesta anume. Câțiva dintre minerii aflați temporar în ultimul oraș în care am stat erau din Butte și, când s-au întors aici, au dat de știre că mă aflu prin zonă. Am văzut deja rezultatele acestui lucru.

– Vrei să spui că Reed ăla și prietenii lui te căutau pe aici?

– Printre altele. Zvonurile se răspândesc mult prea rapid în vest.

Era în mod cert o nemulțumire. Chiar dacă fusese rostită fără inflexiuni, tot o făcu să chicotească.

– Despre ce altceva ar putea să vorbească oamenii? Tu, în special, ești un excelent subiect de bârfă palpitantă prin părțile astea.

Degan îi aruncă o privire piezișă. Ea îi răspunse cu un rânjet, sfidându-l să o contrazică. Dar apoi Kid Cade mormăi de pe cealaltă parte a lui Degan:

– Eu sunt tot lihnit, polițaiule. Poți să mă cari odată la închisoare, să primesc ceva de mâncare?

Degan nu-i legase lui Cade mâinile la spate, pentru drum, ci în fața lui. Și îi dăduse o jumătate de franzelă rămasă de la masa anterioară când plecaseră de lângă lac. Pentru Max ar fi fost suficient ca să-și umple burta, însă ea nu stătuse două zile fără să mănânce. Dar nici nu se grăbea să se trezească la pușcărie.

Timpul necesar pentru a ajunge în Butte se dovedise mai scurt decât sperase ea. De-abia se înserа, dar în acea perioadă a anului tot trecuse cu mult de ora normală pentru cină și începea să i se facă și ei foame.

– Mă gândesc că n-ai să ne hrănești înainte? îndrăzni ea să sugereze, plină de speranță.

El nu întrebă „înainte de ce". Se mulțumi doar să spună:

– Nu.

Și apoi intră cu ei în oraș.

Max oftă. Poate că Degan nu avea să reușească să găsească biroul șerifului. Poate că măcar de data aceasta avea să fie pitit pe undeva, pe vreo străduță lăturalnică, în loc de a fi la vedere

pe strada principală. Și sigur că Degan nu s-ar fi coborât într-atât încât să ceară lămuriri. Ar fi putut irosi ore întregi în căutarea sa. Putea spera. Dar acest oraș chiar avea indicatoare ce trimiteau către diverse locuri. Se zgâi la unul care arăta drumul spre gară.

Reușise să meargă la pas cu Degan chiar și fără a avea frâiele propriului cal.

– Nu știam că trenul Northern Pacific a ajuns atât de departe, remarcă ea. Luella zicea că în Helena nu era preconizat decât abia pentru anul viitor.

– Cel de la Northern Pacific nu a ajuns încă, de-abia își croiește drum spre vest dinspre Billings. Dar compania Utah & Northern Railway a ajuns aici anul trecut. Face legătura cu Transcontinental Railroad.

– Dacă știai asta, de ce nu ai luat trenul ca să părăsești teritoriul?

– Nu vezi prea mult din țară când mergi cu trenul, și nu mă grăbesc să ajung unde mă duc.

– Anume?

Degan nu îi răspunse. Max aproape că râse. Doamne ferește să poarte o conversație normală care să nu fie întreruptă brusc de tăcerea lui. Dar de data aceasta poate că motivul ținea de faptul că ajunseseră la destinație. Max se încordă. Spera că pușcăria avea mai mult de o celulă. Nu îi plăcea ideea de a împărți una.

Degan descălecase și începuse să-l tragă pe Cade jos de pe calul lui. Max descălecă rapid, înainte să o ia Degan și pe ea la fel. Șeriful sau ajutorul său, greu de zis care, având în vedere că nu i se vedea ecusonul, stătuse așezat pe verandă, dar se ridică de îndată ce deveni evident că Degan venise cu treburi.

– Șerifule? întrebă Degan.

– Ajutor de șerif Barnes, răspunse bărbatul înclinându-și pălăria. Dacă aveți nevoie de șerif...

– N-am, îl întrerupse Degan.

Îl încredință pe Kid Cade în mâinile lui Barnes, dându-i și afișul cu imaginea lui Cade. Pe al ei nu i-l dădu. Însă ajutorul de șerif o fixa cu privirea, așa cum stătea la baza treptelor, în spatele lui Degan.

– Tu îmi pari cunoscut.

Degan urmări privirea ajutorului de șerif și răspunse înainte ca Max să apuce să o facă:

– Auzim asta frecvent, dar ea e cu mine.

– Ea? zise ajutorul de șerif.

Chiar și Kid Cade repetă asta. Max își simți inima gonindu-i spre obraji. Dar Degan coborî din nou scările și o împinse spre calul ei, înainte de a-i arunca ajutorului de șerif peste umăr:

– Vin după recompensă mâine-dimineață.

Degan încălecă și așteptă să facă și ea la fel. Încremenită de uluire, Max avu nevoie de câteva clipe pentru a lua hățurile și a se urca din nou în șa. Calul ei îl urmă pe al lui fără să-i dea pinteni, deja obișnuit să o facă. Fata aruncă o privire în urmă către închisoare în timp ce se îndepărta de ea.

Nu pricepea nimic din ceea ce tocmai se întâmplase și nu reușea să se dumirească. Degan nici măcar nu îi luase frâiele de data asta!

Veni în dreptul lui pentru a-i arunca o privire tăioasă. Măcar acum ar fi trebuit să tacă mâlc, dar nu putea. Pur și simplu nu îi venea să creadă.

– Deci cum se face că nu-s și eu acolo lângă Cade? întrebă ea.

Degan rămase cu ochii ațintiți asupra străzii, pe ambele părți. Îl căuta pe Reed? se întrebă ea. Sau doar era atent la potențiale probleme?

Nu era sigură că Degan o auzise și era pe punctul de a întreba din nou, când el îi răspunse:

– Încă nu m-am decis ce să fac cu tine.

Max așteptă detalii, dar, ca de obicei, nu le primi. Însă nu avea de gând să-l lase să scape atât de ușor de data aceasta.

– Fiindcă acum crezi că sunt nevinovată?

– Nu, fiindcă ești femeie.

Max făcu ochii mari. Glumea? Era dispus să renunțe la o mie de dolari fiindcă fusese cândva un gentleman, iar a arunca o femeie în închisoare încălca vreun principiu nescris pe care el îl respecta? Cum ajungea un bărbat cu astfel de principii chiar și să își pună vreodată pistolul la brâu?

Clătină din cap:

– Deci care sunt opțiunile între care eziți?

– Astea nu sunt deschise discuției.

Max fu surprinsă că el spusese chiar și atât. Dar, dacă tot părea dispus să răspundă la întrebări, mai făcu o încercare:

– De ce i-ai spus ajutorului de șerif Barnes că sunt fată?

– Dintr-un motiv evident.

Max scrâșni din dinți.

– Ceea ce e evident pentru tine nu-i evident și pentru mine, altfel n-aș întreba.

– Fiindcă o să-și amintească de ce i-ai părut cunoscută, dar acum o să ignore asta, crezând că doar semeni cu un băiat căutat pentru crimă. Sau ai prefera să facă legătura și să vină să te caute?

– Dar ție de ce-ți pasă? bombăni ea.

– Nu-mi pasă. Dar sunt și așa destui oameni care încearcă să mă găsească. Nu vreau să adaug și un ajutor de șerif plin de entuziasm.

Max fu pe dată străbătută de impulsul de a se întoarce și de a porni în direcția opusă. Având frâiele în mâini, chiar putea să o facă. Firește că lui Degan nu îi păsa. El pentru tot ceea ce făcea avea motive care îl priveau doar pe el și pe nimeni altcineva – cu siguranță nu pe ea. Dar mai era ceva care încă îl ținea lângă el, și îi puse întrebarea acum:

– Presupun că, dacă plec de lângă tine, tot o să mă împușți.

– Da.

– Deci te aștepți să rămân pur și simplu cu tine fără a-mi explica în vreun fel motivul pentru care ar trebui să o fac?

– Deocamdată.

Max începea să își dea seama că, în cazul lui, era nevoie să citească printre rânduri – sau, mai exact, printre cuvinte –, căci acel unic cuvânt, „deocamdată", spunea, de fapt, foarte multe. Spunea că *era posibil* să îi dea drumul – la un moment dat.

Ceea ce fu de-ajuns pentru a-i calma iritarea, făcând-o chiar să întrebe pe un ton mai agreabil:

– Deci plecăm din oraș acum, pentru a-l evita pe Jacob Reed?

– Nu.

– De ce nu?

– Fiindcă nu dorm pe pământ când există un pat în apropiere.

Max clipi.

– Asta e mai important decât să eviți să fii luat prin surprindere de cinci bărbați?

– Da.

Max izbucni în râs. Sclifositul ducea prețiozitatea la un cu totul nou nivel, pe cuvânt dacă nu. Dar acum bărbatul o privi cu asprime pentru că râsese de el.

– Mai ai ceva de spus?

Ea rânji cu nerușinare.

– Eu nu!

Trecuseră pe lângă câteva hoteluri mici în drum spre închisoare, nu mai mari decât niște pensiuni. Degan avansă spre centrul orașului, probabil căutând unul comparabil cu hotelul cel mare în care se cazase în Helena. Ajunseră într-o parte a orașului ce părea mai nouă, având clădiri din cărămidă și găzduind diverse sedii comerciale. Max ghici că locul fusese pustiit de un incendiu, nu cu mulți ani în urmă. Majoritatea orașelor se construiau rapid, iar pentru ca lucrurile să avanseze cu viteză se folosea cherestea. Dar era suficient un singur incendiu care să se întindă în tot orașul pentru a determina oamenii să reconstruiască totul, folosind materiale mai durabile, care să nu fie mistuite de flăcări înainte chiar să apuce careva să facă o tentativă de a le stinge.

Degan găsi ceea ce căuta și porni direct într-acolo: un hotel cu două etaje și suficient de mare cât să aibă cel puțin zece camere de oaspeți, poate chiar și o altă sală de baie comună. *El* fără îndoială își dorea să facă o baie, deși probabil făcuse una și dimineață, înainte de a o găsi pe ea. Dar o baie pe zi era un lux pentru ea, așa că Max nu simțea nevoia să se spele deocamdată.

Degan achită o cameră și ceru să li se aducă mâncarea sus, plăti un angajat al hotelului să aducă un unguent pentru înțepăturile de albină de la doctorul din localitate, plăti chiar și pentru a instala caii într-un grajd peste noapte, înainte de a o conduce spre scările hotelului. Max fu surprinsă de treaba cu unguentul. Crezuse că reușise să își ascundă destul de bine tresăririle de durere, dar poate că nu. Fu surprinsă de cât de multe sarcini aruncă Degan în stânga și în dreapta, chiar dacă erau lucruri pe care ar fi putut să le facă el însuși. Cel mai probabil avusese numeroși servitori la dispoziția sa, în prima parte a vieții, iar hoteluri precum acesta, cu un personal considerabil, îi aminteau de acea perioadă.

Sclifositul chiar fusese un bărbat simandicos, deci de ce să renunțe la toate acestea?

Urcaseră deja pe jumătate scările, când un bărbat le strigă de jos:

– Sunteți Degan Grant?

Degan se întoarse rapid, cu mâna lângă pistol. Era gata să ucidă. Reieșea limpede asta. Bărbatul care vorbise pricepu clar mesajul. Pălind, bărbatul ridică mâinile în aer și spuse pe nerăsuflate:

– Mă gândeam că ar trebui să știți că a trecut cineva pe aici să întrebe de dumneavoastră.

– Jacob Reed?

– Nu, a fost o doamnă. Nu și-a spus numele.

Bărbatul fugi. Max nu era sigură dacă Degan intenționase să își ceară scuze fiindcă îl speriase, dar acum părea relaxat. Ea se arătă ușor năucită. Pe toți sfinții, pentru un bărbat atât de masiv, era capabil să se miște foarte rapid.

– O altă prietenă? întrebă ea, continuând să urce scările.

– Puțin probabil.

– Cineva interesat să te angajeze?

– Momentan, am o sarcină de îndeplinit, deci nu contează.

– De fapt, nu, ai doar de întors o favoare. A avea pe lângă asta și una dintre sarcinile tale normale sună interesant.

– Interesant pentru tine?

Ea zâmbi larg.

– Da. Nu am văzut decât o singură luptă cu pistoale. În Bingham Hills nu s-a întâmplat niciodată așa ceva. Eram prea departe de drumul bătut pentru a fi vizitați de pistolari. Singura luptă pe care am văzut-o a fost în Colorado. Mi s-a părut destul de plictisitoare însă. Unul dintre bărbați a fost împușcat în picior, iar celălalt – în umăr. Au decis să nu încerce din nou și s-au dus împreună să caute un doctor. Deci nu mi-ar displăcea să îl văd pe faimosul Degan...

El o întrerupse:

– Sarcinile mele obișnuite mă obligă să rămân într-un singur loc măcar o vreme. În momentul de față, asta nu e o opțiune.

Rânjetul ei deveni mai larg.

– Dar majoritatea luptelor te găsesc ele pe tine, nu-i așa?

– Așa îți dorești să-ți obții libertatea? Cu prețul morții mele?

Max fu luată complet pe nepregătite. Și, pentru prima dată, își dădu seama că Degan era furios. Mânia radia dinspre el, din ochii lui deveniți de un gri furtunos, din încordarea bărbiei lui, din conturul aspru al gurii strânse într-o linie. Era, fără îndoială, extenuat dacă își dezvăluia astfel emoțiile, iar presupunerea ei era întemeiată. Probabil nu dormise prea mult în ultimele câteva nopți dacă umblase după ea prin toată Helena. Sau poate lăsase garda jos fiindcă fusese cât pe ce să ucidă un angajat nevinovat al hotelului.

Dar nu avea de gând să îi răspundă în nici un fel, având în vedere că moartea lui *chiar* i-ar fi permis să își recapete libertatea. El nu ar fi crezut-o niciodată – sau poate chiar s-ar fi înfuriat și mai tare – dacă i-ar fi spus că nu își dorea libertatea cu acest preț.

Capitolul 20

Până ajunseră în cameră, furia lui Degan dispăruse, complet înfrânată din nou. Max se întrebă *cum* putea să o dezactiveze atât de rapid. Ei bine, probabil încă era prezentă, doar că nu voia să o mai lase pe ea să o vadă. Individul o surprindea prea tare azi. Trebuia să înceteze sau măcar să-i ofere o explicație mai clară. Sau se obișnuise atât de tare să fie singur încât uitase cum să se poarte în rest? Dar nu ar fi trebuit să se plângă. Dacă tot urma să călătorească în compania lui, nu strica să aibă parte de un drum interesant. Previzibil sigur nu avea să fie.

Max se instală confortabil, atât cât îi permiteau ceea ce păreau a fi patru înțepături de albină de pe spate și una de pe dosul brațului stâng. Își întinse haina și vesta peste unul din cele două scaune și își aruncă cizmele, șosetele și curelele pe podea lângă acesta. Și-ar fi dorit să se poată dezbrăca și de cămașă, ca să nu îi mai irite înțepăturile, dar nu o putea face în prezența lui Degan.

Singura fereastră a camerei era deschisă și dădea spre partea din față a hotelului, dar nu se auzea prea multă gălăgie de afară. Max nu se obosi să verifice dacă ar fi avut pe unde să fugă. Avea

să aștepte o oportunitate mai bună în loc să sară de la o fereastră aflată la etajul doi și să-și rupă gâtul.

În cameră existau un birou și o mică masă de scris, la care fusese tras celălalt scaun de masă, dar nici un alt obiect de mobilier confortabil. În mod cert nu era un hotel la fel de elegant mobilat precum celălalt hotel la care stătuse. Măsuța de bărbierit și cada din colț nici măcar nu aveau paravan, dar poate că acea cameră nici nu era gândită pentru două persoane, în ciuda patului mare.

Max aruncă o privire spre patul dublu și zâmbi. Cu siguranță s-ar fi putut obișnui cu nazurile lui Degan dacă i-ar fi permis să doarmă într-un pat în fiecare noapte. Dar unde avea să doarmă el în noaptea aceea?

Mâncarea sosi înainte ca Degan să termine de aprins lămpile din cameră. Farfuriile care fură așezate pe masa micuță conțineau porții generoase de plăcintă cu carne de pui, însoțite de un coș cu fursecuri și o farfurioară cu unt.

Un alt chelner aduse o sticlă de vin.

– Din partea casei, domnule, și scuze din partea bucătarului. Dacă nu s-ar fi stricat peștele, am fi avut mai multe să vă oferim.

– Nici nu mai țin minte de când n-am mai băut vin, spuse Max și se întinse după sticlă.

Degan își scotea jacheta pentru a o atârna în dulap.

– Ești sigură că vrei să bei vinul acela?

Ea zâmbi larg și turnă în paharele goale de pe masă.

– Mai lasă puțin de la tine, sclifositule! Nu mai mergem nicăieri în noaptea asta, nu? N-ai schimburi de focuri în program? Ne culcăm apoi, nu?

El nu îi răspunse, ci veni să i se alăture la masă. De-abia după ce sorbi prima înghițitură de vin, Max își dădu seama că Degan ar fi putut interpreta pălăvrăgeala ei drept altceva decât intenționase ea, ceea ce o făcu să adauge pe nerăsuflate:

– Nu în sensul de *împreună*!

El își dădu ochii peste cap. *Era* de neînduplecat. Pur și simplu nu se atinse de vin. Max nu fu surprinsă. Degan nu ar fi riscat să își slăbească reflexele, indiferent de motiv, câtă vreme acele reflexe îl țineau în viață. Ceea ce probabil însemna că nu se mai bucurase de o beție zdravănă de ani buni. Ea însă, da. Poșirca era ușor de obținut, iar singurătatea reprezenta o motivație

puternică pentru a se strecura în dosul câte unei taverne și a face rost de ceva de băut. Însă în noaptea aceea nu își dorea nici ea cu adevărat să bea din vin. La cât era de obosită, exista riscul ca alcoolul să o adoarmă înainte să termine de mâncat.

– Povestește-mi despre familia ta!

Max îi aruncă o privire, cu furculița ridicată pe jumătate spre gură.

– E obligatoriu pentru tine să faci conversație în timp ce mănânci? Te ajută la digestie sau ceva de genul ăsta?

– Ești cea mai vorbăreață femeie pe care am cunoscut-o vreodată, iar acum ai, dintr-odată, ceva împotriva conversației?

– Pe toți dracii, nu, doar că mă întrebam de ce nu te arăți deschis la discuții decât atunci când mănânci ceva.

– Numai când am companie la masă – spre deosebire de cineva care recunoaște că vorbește singură.

Ea râse de gluma lui, indiferent dacă așa fusese sau nu gândită.

– Te-a învățat maică-ta acest simplu gest de politețe?

– Nu e nevoie să te învețe cineva, când așa ai fost crescut. Nici familia ta nu mânca în tăcere, așa-i?

– De obicei, eu și fratele meu ne certam la masă. Și sporovăiam mult, spuse ea chicotind.

– Deci nu te înțelegeai bine cu fratele tău?

– O, ba da – în cea mai mare parte a timpului. Dar eu eram sora mai mare, autoritară, arogantă și cu tendința de a mă făli cu ceea ce realizasem. El era fratele mai mic și invidios care nu avea încă nici o realizare. Îl iubesc de mă prăpădesc, dar știa cum să mă scoată din sărite. N-aș zice că asta era tocmai o realizare, dar era ceva la care se pricepea de minune.

– De regulă, certurile la masă sunt interzise, remarcă el.

Ea râse.

– Cine zice? Dar eu mă refeream la perioada când eu și Johnny eram copii. Doar pozne tipice pentru copii. Nu ne-am mai certa acum, că suntem mai mari – dacă aș fi acasă.

Nu avea de gând să se lase pradă melancoliei stârnite de dorul de fratele ei, însă se cufundă în tăcere. Poate că emoția se văzu pe chipul ei totuși, fiindcă Degan se opri din mâncat și își ațintă privirea asupra chipului ei. Pe neașteptate, spuse:

– Am cunoscut un porc pe nume Max.

Ea își împreună brusc sprâncenele.

– Mă faci porc?

– O doamnă s-a împrietenit cu el și i-a pus numele Maximilian, deși se mulțumea să îi spună Max. Nu, nu te-am făcut nicicum.

Max continuă să mănânce. După câteva înghițituri, iritarea îi dispăru și spuse:

– Un porc, ei? N-ar trebui să mă surprindă. Eu aveam drept favorit un cocoș, îi dădeam cele mai bune grăunțe, nu mă supăram când mă trezea mai devreme decât aș fi vrut eu să mă scol. Îl încurajam de fiecare dată când se lua la bătaie cu un cocoș mai bătrân pe care îl aveam și îl consolam de fiecare dată când pierdea. Dar a murit într-una dintre acele lupte. Am plâns ca un copilaș și aproape că l-am împușcat pe bătrânul păsăroi care îi făcuse felul, dar nu m-a lăsat buni, și pe bună dreptate. Asta fac cocoșii, și nu poate exista decât unul stăpân. Dar după aceea nu m-am mai atașat de nici un alt animal în afară de Noble. Nu-mi place să pierd pe cineva – sau ceva – de care m-am atașat.

– Deci ai crescut la fermă?

– O fermă de găini. Bunicii mei și-au construit casa departe de oraș, pentru a nu-l avea pe Carl Bingham drept proprietar. I-au cerut permisiunea mai întâi, având în vedere că deținea cam întregul oraș, iar el le-a dat-o. Dar orașul s-a dezvoltat în direcția noastră, deci poate Carl a ajuns să regrete că le-a dat voie să construiască acolo.

Se auzi o nouă bătaie în ușă.

– Ăsta ar trebui să fie medicamentul tău, spuse Degan, ridicându-se să deschidă. Luă sticluța pe care i-o întinse angajatul hotelului, apoi încuie ușa. Dacă te-ai săturat de mâncat, ar trebuie să-ți aplic loțiunea asta pe urmele de la înțepături.

Max se ridică și întinse mâna.

– Pot s-o fac singură.

– Ba nu poți. Așa că vino încoace și întinde-te!

Max se zgâi la pat. Și rămase neclintită. Apoi Degan adăugă răbdător:

– Știu că ești obișnuită să te descurci singură, dar asta e ceva la care vei avea nevoie de ajutor, fiindcă n-ai cum să ajungi la mijlocul spatelui. Și, deși sunt perfect capabil să te duc cu forța la pat...

– Știu că ești! Ai făcut-o azi-dimineață, nu se putu abține Max să remarce, apoi regretă imediat că îi amintise de acea întâlnire rușinoasă.

– Din câte țin minte, încercai să mă lovești, replică Degan.

Lui Max i se păru că îi vede buzele curbându-se în sus pentru o clipă, însă nu era sigură.

– Ei bine, ai meritat-o, spuse ea, roșind.

– Îmi închipui că înțepăturile alea de albină te ustură destul de rău în momentul de față. Există cu adevărat vreun motiv pentru a nu-mi accepta grațios ajutorul?

Când punea astfel problema, ar fi părut complet copilăresc din partea ei să îl refuze. Iar înțepăturile chiar o dureau. Se apropie de pat, ridicându-și spatele cămășii înainte de a se întinde pe burtă, și așteptă încordată atingerea lui. Nu îi venea să creadă că făcea așa ceva. Nu îi venea să creadă nici că *el* făcea așa ceva. Purtarea frumoasă a lui Degan față de ea i se părea... nefirească.

– Dă-ți jos cămașa!

Tot soiul de gânduri îi goniră prin minte, dar nici unul dintre ele nu o convinse să își dea jos cămașa pentru el.

– Nu, spuse ea ferm.

Degan chiar oftă.

– Nu glumesc. Cămașa o să șteargă loțiunea pe care am să ți-o aplic. Te poți lipsi de ea pentru o noapte, cât să lași înțepăturile să se vindece.

Chiar trebuia să vorbească atât de logic?

– În plus, ăsta e un hotel, nu un bordel.

Chiar trebuia să facă din nou referire la acel episod?! Dar apoi Degan adăugă:

– Ți-am văzut deja spatele, în întregime, când am lăsat albina aia să zboare.

Max strânse din dinți. Avea de gând să îi aducă aminte că îi văzuse deja și sânii?

– E un spate foarte frumos, dar nu am alte intenții cu el decât să îl dau cu loțiune.

– Bine! Întinde-mi odată loțiunea aia pe spate, spuse ea, chinuindu-se să-și scoată cămașa fără a se ridica.

Degan o ajută să și-o tragă peste încheieturi, aruncând-o deoparte înainte de a se așeza pe pat lângă ea. Max închise strâns ochii, pregătindu-se pentru durerea pe care avea să i-o provoace atingerea urmelor lăsate de înțepături. Dar ceea ce simți când el o atinse în cele din urmă fu o senzație răcoritoare și calmantă, deloc dureroasă. Tot nu se putea relaxa însă, nu când Degan era atât de aproape, iar degetele lui o masau blând pe spate.

– Unde au fost părinții tăi când erai mică?

Max avu impresia că el încerca să îi distragă atenția. Nu credea că putea să funcționeze. Nimic nu ar fi funcționat când atingerea lui era atât de plăcută, dar totuși îi răspunse:

– Mama mea a murit aducându-l pe lume pe Johnny, așa că nu mi-o amintesc deloc. Tata ne-a dus să locuim cu părinții lui în Texas, ca să pot fi crescută de o femeie. El însă n-a stat prea mult pe acolo. Câțiva ani mai târziu, a plecat, și nu a mai aflat nimeni nimic de el de atunci. Spusese întotdeauna că îl atrăgea oceanul.

– Deci nu știi dacă mai trăiește sau e mort?

– Nu, a murit pe mare. Am primit de la un prieten de-al lui un pachet cu lucrurile lui personale, însoțit de un bilet în care scria că se înecase. Plescăi nemulțumită. Era atât de dornic să fie marinar, dar nu știa să înoate. Asta s-a întâmplat cu câteva luni înainte să moară bunicul, moment în care am preluat eu sarcina de a vâna și de a avea grijă de bunica mea.

– Ea e invalidă?

– Nu, e o bătrână care se ține bine pe picioare, dar nu vreau s-o știu trăind singură sau muncind mai mult decât ar fi nevoită. Acum e rândul tău, sclifositule!

– Mi-aș dori eu să fie – dar eu nu am fost înțepat.

Nu la acest lucru se referise ea, dar zâmbi în sinea ei de felul în care el evitase să spună ceva despre propria persoană. Și savură senzația delicioasă dată de faptul că-și simțea durerea alinată sub rotocoalele blând desenate de degetele lui pe spatele ei, pe gâtul ei, pe brațul ei. Deveni prea somnoroasă și prea satisfăcută pentru a insista să dezvăluie și el ceva despre propria persoană. Și era aproape adormită când i se păru că îi simte atingerea ușoară a buzelor lui pe umăr.

Capitolul 21

– Cam atât de înalt, îi spuse Degan vânzătorului, ridicând mâna până la jumătatea de sus a pieptului său. Și slăbuț.

– Ar fi mai bine dacă ați veni cu băiatul să probeze cămașa.

– Nu, n-ar fi, replică Degan. Doar vezi dacă ai ceva care să fie pe măsura cuiva de mărimea asta.

Degan așteptă, în timp ce vânzătorul dispăru în fundul prăvăliei. Intră o femeie, însoțită de o fetiță. Când copila arătă spre lanțurile de picioare pe care Degan și le petrecuse în jurul gâtului, femeia se răsuci pe călcâie și ieși.

Degan își dădu jos lanțurile și le puse pe tejghea. Dacă vânzătorul se întorcea cu mâna goală, putea cel puțin să îi ceară un sac pentru cătușele de fier. Nu că s-ar fi simțit vinovat fiindcă îi ceruse șerifului acele lanțuri când se dusese să își ia recompensa pentru Kid Cade. Probabil nu aveau să se dovedească necesare, cel puțin nu pentru Max. Pe de altă parte, poate că da. Dar Max avea nevoie de o cămașă curată azi, ca umflăturile provocate de albine să nu i se infecteze, și nu era convinsă că ea avea așa ceva.

Degan își termină treburile în Butte, care incluseră și trimiterea unei telegrame către John, pentru a-l anunța de capturarea lui Kid, și se întoarse la hotel. O lăsase pe Max dormind când plecase, și, deși era încă devreme dimineața, era posibil ca ea să fi fugit între timp. Degan lăsase acest lucru în voia sorții, legându-i doar una dintre încheieturi de tăblia patului – și nu atât de strâns cât ar fi trebuit să o facă, pentru a evita să o deranjeze.

Nu reușise să doarmă prea mult știind-o lângă el, nu de data aceasta. Nu după ce o văzuse în acele haine sumare la bordel și după ce îi atinsese sânii. Nu după ce călărise cu ea așezată în poala lui. Iar noaptea trecută, auzind suspinele ei de plăcere când îi masase loțiunea pe spate... nu putea nega cât de plăcut fusese și pentru el. Lăsase garda jos fiindcă Max fusese rănită și vulnerabilă, dar nu își putea permite să o facă din nou.

Intră în cameră și închise ușa înainte de a se uita să vadă dacă ea mai era acolo. Deși lăsase acest lucru în voia sorții, acum nu mai era sigur că nu l-ar fi deranjat dacă Max ar fi dispărut.

Dar ea era tot acolo, dormind. Era incredibil cât de profund dormea. Peste noapte, îi mai aplicase de câteva ori loțiunea pe spate, fără a o trezi. Experiența aceea fusese o sursă de plăcere mai mare pentru el decât își imagina că fusese pentru ea, dar părea să fi funcționat. Umflăturile provocate de înțepăturile albinelor dispăruseră în mare parte.

Puse cătușele la fundul valizei lui și întinse cămașa cea nouă peste un scaun înainte de a inspira adânc și de a se apropia de marginea patului. O privi pe Max preț de o clipă, o clipă prelungă. Dormea tot pe burtă, cu cearșaful ridicat până la mijlocul spatelui, așa cum îl lăsase el, însă acum avea capul întors spre el. Era atât de frumoasă. Atât de enervantă. Nu era surprins că se atașase de ea. Surpriza era că se întâmplase atât de rapid.

– Trezește-te, îi spuse el, dezlegându-i mâna de pe tăblia patului. Ni se aduce imediat apă pentru baie.

– Ni se aduce? întrebă ea somnoroasă.

– Va trebui să împărțim cada.

– S-o împărțim?!

Era uluitor cât de rapid putea să tragă concluzii greșite și să se supere.

– Separat, îi explică el. Putem da cu banul, să stabilim cine e primul, dacă dorești. Sau poți accepta faptul că manierele mă îndeamnă să dau prioritate doamnelor.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el.

– Chiar ai fost cândva gentleman, nu-i așa? Nu, îmi retrag cuvintele, adăugă ea, observând în sfârșit frânghia de la încheietură. *De ce* m-ai legat din nou? Ziceai că nu mă duci la închisoare încă, așa că de ce aș fi încercat să fug?

– Fiindcă nu-ți place de mine. Fiindcă ai prefera să fii de capul tău. Fiindcă nu pot avea încredere în tine. Fiindcă a te da pe mâna legii e în continuare o opțiune. Alege oricare dintre astea.

– Le aleg pe toate, mârâi ea și își smuci mâna imediat ce el i-o eliberă. Mișcarea bruscă făcu cearșaful să alunece, dezgolindu-i complet sânii sub privirea lui Degan. Bombăni. Probabil am visat că te-ai purtat frumos cu mine azi-noapte.

Degan zâmbi în sinea lui, dându-și seama că ar fi putut spune și el același lucru. Dar nu o făcu. O privi când ea își dădu seama că nu purta nimic de la brâu în sus și trase cearșaful de pe pat pentru

a-l strânge ca pe o pelerină în jurul ei înainte de a se ridica în capul oaselor. „Ce dezamăgitor", își spuse el. Mare păcat că îndrăzneala fetei nu se aplica și când venea vorba despre trupul ei.

Dar, amintindu-și remarca ei de mai devreme, o întrebă:

– Ce ai putea tu să știi despre gentlemeni?

– Bingham Hills nu era o fundătură. Aveam și noi gentlemenii noștri, majoritatea sudiști însă. Familii care pierduseră totul în război și se mutaseră în vest pentru a-și obloji rănile. Pe tine ce te-a adus în vest?

El nu îi răspunse, ceea ce o făcu să adauge răutăcioasă:

– O, da, am uitat. Nimic personal – din partea ta. Și nu am nevoie de baie azi.

Avea de gând să facă pe nesuferita toată dimineața?

– Și din ce motive ai refuza o baie?

– Ieri am avut haina să mă protejeze de praf. Dar, când el se mulțumi să o fixeze cu privirea, se bosumflă. Bine. Merg eu prima.

Luându-și cearșaful cu ea, se dădu jos din pat și își întinse brațele și picioarele pe sub el, apoi îi aruncă lui Degan o privire prelungă, observând că era complet îmbrăcat și studiindu-i centura unde purta pistolul.

– Unde te-ai mai dus în afară de a comanda apă pentru baie? O, stai așa, cumva ți-a apărut la ușă femeia de ieri? Apoi chicoti. Care dintre ele a fost de data asta?

Degan avu nevoie de o clipă până să-și amintească de ce se gândea la mai mult de una. Nu se întrebă decât în trecere cine ar fi putut fi femeia care se interesase de el aici, la acest hotel. Mai fusese angajat și în trecut de câteva femei, una care pur și simplu avusese nevoie de protecția lui pe durata unei călătorii, o alta care rămăsese de curând văduvă și al cărei cumnat încerca să-și revendice pentru sine proprietatea pe care ea o moștenise de la soțul ei. Dar, după cum îi spusese lui Max în seara precedentă, nu era dispus să accepte alte însărcinări în acel moment. Și nu credea că femeia care întrebase de el fusese fosta lui logodnică. Chiar dacă Allison ar fi fost îndeajuns de neghioabă încât să îl urmărească, era foarte puțin probabil să fi ajuns în Butte înaintea lui. De fapt, diligențele călătoreau destul de rapid...

Gândul îl enervă atât de tare, încât se răsuci pe călcâie și se duse la fereastră înainte ca Max să observe. O auzi plescăind în spatele lui.

– Ăsta e cel mai enervant obicei pe care l-am văzut vreodată.

– Care anume?

– Faptul că nu răspunzi la întrebări simple.

Degan își încrucișă brațele pe piept și se întoarse din nou spre ea.

– Nu era nimic simplu în întrebarea ta. Încercai să mă provoci. N-ar trebui s-o faci atât de fățiș.

Ea zâmbi larg.

– Dar a ținut?

– O întrebare mai bună ar fi de ce vrei să o faci, replică el.

– Fiindcă nu ești atât de rece și de indiferent cum vrei să-i faci pe alții să creadă. Te-am văzut lăsând garda jos de câteva ori. Și fiindcă mie *îmi place* să port conversații, ceea ce am stabilit deja. Și, chiar dacă am recunoscut că uneori vorbesc singură, îți spun deschis că nu îmi place cine știe cât.

– De fapt, ce vrei să spui pe ocolite?

– Cu tine, am mereu impresia că vorbesc singură, zise ea bosumflată. Nu ar strica să mai lași să iasă la iveală și bărbatul din spatele pistolarului. Măcar când suntem doar noi doi, și nu te-ar vedea nimeni altcineva dacă ai râde, nici nu ar fugi nimeni înspăimântat dacă te-ar vedea înfuriindu-te.

– Spune-mi ceva...

Ea îl întrerupse:

– *Nu* fără să îmi întorci favoarea.

– De ce nu ți-e frică de mine?

Max se zgâi la el preț de o clipă prelungă înainte de a izbucni în râs.

– Asta e întrebarea pe care mi-o pui după ceea ce tocmai ți-am spus? Serios? Sau doar așa înțelegi tu să schimbi subiectul?

– Din prima noapte nu ți-a fost frică. Te-ai arătat disperată o dată, dar niciodată înspăimântată.

Ea ridică din sprâncene.

– *Vrei* să-mi fie teamă de tine?

Voia? La drept vorbind, nu. Trecuse atâta timp de când nu mai întâlnise pe cineva care să i se opună, încât uitase cât de enervant

și de frustrant, dar uneori și cât de amuzant putea să fie. Se întâmplase de mai multe ori să vrea să râdă la ceva spus de ea, iar de câteva ori nu reușise să își stăpânească impulsul. Nu, nu îl deranja deloc că nu îi stârnea neliniștea. Dar în mod cert îl deruta faptul că nu îi fusese teamă atunci când toți ceilalți tremurau în fața lui – cel puțin la început.

– E treaba mea să cunosc oamenii. Tu nu te încadrezi în nici una dintre categoriile tipice.

Max își aruncă mâinile în aer:

– Și acum mă faci ciudată?

– Nu. Fie nesocotită, fie prea curajoasă.

Ea chicoti.

– Înseamnă că nu te-ai gândit îndeajuns. Dacă vrei să știi adevărul, de regulă sunt prea furioasă pe tine pentru a mai simți orice altceva.

Degan clătină din cap.

– Teama nu e o emoție exclusivă. Poți să fii furioasă și prea speriată pentru a face ceva în privința asta.

– Ha! Știi că nu-i cazul cu mine.

Era adevărat. Îl atacase în repetate rânduri lovindu-l cu pumnii, dăduse în el cu piciorul de mai multe ori, aruncase cu cizmele în el, îl biciuise cu replici acide și mârâise spre el de furie și frustrare. Inima ei era ca o carte deschisă, și își exprima întotdeauna emoțiile, dar teama nu se numărase niciodată printre ele. În acel moment, expresia ei îi spuse că era încântată de curiozitatea lui – pe care ar fi trebuit să și-o păstreze pentru sine.

Răspunsul ei nu fusese foarte satisfăcător. Era o răzbunare pentru toate acele situații când el însuși nu îi răspunsese? Sau învăța de la el cum să evite un subiect pe care nu voia să îl discute?

Se întoarse din nou să privească pe fereastră, arătându-i astfel că terminase cu tacticile ei de eschivare. Auzi ușa de la micuța toaletă deschizându-se și închizându-se. Fu surprins că încăperea era dotată cu așa ceva, câtă vreme nu avea și sală de baie. Iar hotelul era nou, deci ar fi trebuit să ofere un asemenea confort. Dar poate că unele dintre afaceri întâmpinaseră greutăți financiare considerabile când fuseseră nevoite să reconstruiască, după incendiul despre care auzise. Cada de baie nici măcar nu avea paravan.

Baia avea să fie o experiență interesantă... Max ieși din toaletă.

– De ce durează atât de mult să aducă apa pe care ai cerut-o?

– Eu presupun că acum o încălzesc, răspunse el fără a se întoarce.

Max veni lângă el la fereastră. Degan coborî privirea spre creștetul ei. Părul ei îi păruse ca de mătase când îl atinsese noaptea trecută, după ce ea adormise. Era mai bine să nu se gândească la acest lucru. Și nu mai era înfășurată în cearșaf. Găsise cămașa pe care o purtase cu o zi în urmă și o îmbrăcase. Degan nu pomeni despre cea curată, pe care i-o pregătise, având în vedere că urma să facă baie în curând.

Apoi ea îl surprinse revenind la întrebarea lui:

– Știi, nu sunt tocmai sigură de ce nu mă înspăimânți, sclifositule, dar pot să speculez, dacă dorești. S-ar putea să fie din cauză că ești atât de chipeș, încât nu prea mai observ nimic altceva în afară de asta. Sau poate fiindcă mi-a devenit limpede că nu ești un ucigaș. Au existat câteva ocazii când ai fi putut să mă împușți, dar nu ai făcut-o. Însă mai presus de toate e din cauză că nu m-ai lovit atunci când ai fost cât pe ce să o faci, în noaptea aceea pe deal, ceea ce mi-a dat limpede de înțeles că nu ai face rău unei femei. Presupun că ăsta ar fi răspunsul pentru tine.

Degan nu mai auzi mare lucru dincolo de afirmația ei cum că era chipeș și fu surprins de cât de încântat îl făcea asta să se simtă.

Capitolul 22

Max îl văzu pe Jacob Reed trecând călare pe lângă hotel. Era singur și nu se grăbea, studiind ambele părți ale drumului. Strada era plină de oameni care își vedeau de treburile lor. Reed părea să arunce câte o privire fiecăruia dintre ei, deși cineva ca Degan ar fi sărit în ochi de la un cvartal distanță, dacă într-adevăr pe el îl căuta Reed. Și, judecând după ceea ce îi spusese Degan, nu se îndoia că era exact ceea ce făcea Reed. Dar de ce era singur? Sau credea că Degan nu avea să și-l mai amintească? Era posibil, deoarece individul nu prezenta nimic remarcabil. Avea părul castaniu lățos

și o mustață stufoasă, era subțire și nu foarte înalt. Dar armăsarul lui alb era cu siguranță memorabil.

– Prietenul tău pare să caute pe cineva, remarcă Max.

– Nu mi-e prieten, se mulțumi Degan să spună.

Părea distras. Încă se gândea la conversația lor? Max era în continuare uluită că efectiv purtaseră una! Sau faptul că îl pomenise pe Reed îi retrezise mânia din seara precedentă, când ea recunoscuse că nu i-ar fi displăcut să îl vadă într-o înfruntare cu pistoale? Era mai bine să întrebe:

– Gata, ți-a trecut furia pe mine?

– Arăt furios?

Max pufni în râs. De parcă nu ar fi știut că felul în care arăta nu oferea nici un indiciu despre ceea ce simțea – de obicei. Îi aruncă o privire piezișă, pentru a-i aminti.

– Nu ar fi trebuit să te enervezi așa pe faptul că mi-ar plăcea să te văd în acțiune. Nu e ca și cum nu sunt sigură că ai câștiga. Apoi zâmbi larg. Mai puțin, poate, împotriva mea.

– Dă-i bătaie, ia-ți pistolul!

– Serios?

– Știi unde e.

Max fu mult prea încântată că i se oferea să își demonstreze dreptatea pentru a se întreba de ce îi permitea așa ceva. Traversă în grabă camera pentru a-și lua centura cu toc, pe care și-o puse la brâu, apoi scotoci în valiza lui după pistolul ei și îl puse în toc înainte de a se întoarce cu fața spre el. Degan se întorsese, dar rămăsese lângă fereastră, având în spate lumina intensă a zilei, ceea ce era un dezavantaj pentru ea; dar chiar și așa îi văzu pistolul și observă că își dăduse la o parte jacheta pentru a-i face loc. Ea era rapidă, avusese la dispoziție aproape doi ani pentru a exersa frecvent. Dar nu fusese niciodată implicată într-o luptă cu pistoale reală, într-o confruntare adevărată. Iar Degan arăta atât de mortal așa cum stătea acolo, așteptând, rece și complet lipsit de emoție.

Max începu efectiv să transpire. Nu era atât de ușor cum se așteptase ea să fie. *Voia* să fie mai rapidă decât el, dar poate că nu era. Iar pistolul ei nu era încărcat, în vreme ce al lui da. Dacă Degan apăsa pe trăgaci din obișnuință, fără să vrea? Chiar dacă ea era mai rapidă, tot risca să sfârșească moartă.

– În regulă, a fost o idee proastă. S-o lăsăm baltă, spuse ea și se răsuci pe călcâie, întorcându-i spatele.

– Cum dorești.

Max lăsă să-i scape din piept aerul pe care îl ținuse în ea și își aruncă pistolul înapoi în valiza lui. La naiba! Era evident că pentru înfruntările față în față era nevoie de genul de curaj pe care ea nu putea decât să și-l dorească, iar înfruntarea de acum nici măcar nu fusese una adevărată! Dar cel puțin Degan nu o lua peste picior pentru faptul că dăduse înapoi. Era femeie, în fond. Probabil că exact la așa ceva se și așteptase din partea ei.

Se auzi în sfârșit și bătaia în ușă. Degan lăsă îngrijitorii să intre. Veniseră patru de data aceasta, deci cel mai probabil aduceau toată apa necesară odată.

De îndată ce aceștia se retraseră unul câte unul din cameră, Degan îi spuse:

– Ai o cămașă nouă pe scaun.

Max fu surprinsă.

– Ai cumpărat-o pentru mine?

– Ca rănile să îți rămână curate până se vindecă, deși cea mai mare parte a inflamației s-a redus deja datorită acelei loțiuni.

„Și a îngrijirilor lui tandre", își spuse ea. Acela nu fusese un vis. Degan Grant continua să o surprindă. I-ar fi mulțumit pentru bunătate dacă el nu ar fi adăugat:

– Cinci minute, Max, și mă întorc.

Nu avea de gând să-i ia și hainele de data aceasta?

– Zece, negocie ea.

– Opt și nici un minut în plus, spuse el și ieși pe hol, închizând ușa în urma lui.

Max nici măcar nu se uită pe fereastră. Tot nu o tenta să își frângă gâtul ieșind pe geam. Dar opt minute nu erau prea multe pentru o baie, și nu se îndoia că Degan o aștepta în fața ușii. Se dezbrăcă rapid și intră în cadă. Acest hotel nu avea săpunuri cremoase și fine, însă calupurile de săpun erau modelate în formă de flori și miroseau frumos, așa că Max nu își scoase rezervele din celălalt săpun. Se spălă rapid din cap până în picioare.

Ieșind din cadă, se încruntă când își dădu seama că avea să fie nevoită să îmbrace aceiași pantaloni pe care îi purtase și cu o zi în urmă, dar cel puțin avea o cămașă curată mulțumită lui Degan.

Când o luă pe ea, constată că îi venea prea strâns pe corp, ceea ce nu era nicidecum acceptabil. Nu, avea să se descurce și așa. Avea să își închidă pur și simplu vesta peste cămașă, în loc de a o lăsa deschisă, cum făcea de obicei.

Avea nevoie de mai multe haine, în mod evident, sau de mai puțin timp petrecut în hoteluri și mai mult într-o tabără lângă un lac sau un râu, unde să își poată spăla ceea ce avea. Dar, călătorind cu cineva hotărât să dicteze în permanență drumul, nu avea cum să găsească timp pentru astfel de lucruri necesare. Însă nu-și putea permite alte haine. De câte ori obținea bani ca urmare a târgurilor pe care le făcea, îi cheltuia refăcându-și proviziile de muniție. În plus, nu putea câștiga bani cât timp era cu Degan, fiindcă el ar fi refuzat s-o lase să vâneze.

Încă își usca părul, când Degan intră din nou în cameră și se duse întins la cadă. Nu mai încuiase ușa în urma lui. Lui Max acest lucru i se păru bizar, până îl văzu punându-și pistolul pe suportul de prosoape aflat foarte aproape de cadă. Deci n-avea decât să se întrebe din nou dacă ar fi fost într-adevăr în stare să o împuște dacă o lua la fugă cât el era gol pușcă. Ar fi trebuit să încuie ușa în loc să o ispitească astfel!

Îl privi dezbrăcându-se până ajunse la pantaloni. Făcu ochii mari când își dădu seama că urma să și-i dea jos, deși știa prea bine că ea încă îl privea.

Îi întoarse spatele și spuse:

– Ar trebui să aștept în hol, cum ai făcut și tu.

– Nu.

– Așa nu e cuviincios.

– Nimic legat de tine nu e cuviincios. Stai jos! Întoarce-te! Prefă-te că nu sunt gol.

Obrajii lui Max se încinseră. *Era* gol acum? Sau era cel puțin așezat în cadă, ca să se poată uita din nou în direcția lui? Nu își asumă riscul. Știu instinctiv că imaginea lui i s-ar fi întipărit în minte pentru totdeauna. Mai văzuse și altă dată bărbați goi, spre exemplu minerii pe care îi întâlnise pe lângă râuri sau lacuri și care nu ezitaseră să se dezbrace și să intre în apă, înconjurați doar de alți bărbați. Desigur, aceia nu știuseră că era femeie. Nu se simțise rușinată atunci. Dar acum nici măcar nu se uitase spre Degan,

și deja obrajii îi erau fierbinți de roșeață. Pur și simplu nu era la fel când un bărbat era atât de chipeș – când își *dorea* să privească!

Se uită în toate direcțiile, mai puțin spre colțul în care se afla el și totuși se fâstâci atât de tare la gândul că Degan se dezbrăca, încât se întoarse fără să vrea și îl întrezări pentru o clipă în timp ce își punea pantalonii peste grămada de haine din spatele lui. I se tăie răsuflarea. Privelișteа spatelui lui lat și musculos și a coapselor ferme, precum și a feselor tari, îi stârni un val de căldură în tot corpul. Preț de o fracțiune de secundă, chiar dădu să întindă mâna spre el, dorindu-și să îl atingă, dar apoi închise strâns ochii și se întoarse. În nici un caz *nu* era adevărat că tocmai îi văzuse corpul superb și masiv gol pușcă. Fu nevoită să își repete acest lucru de mai multe ori. Dar nu îndrăzni să respire din nou decât când auzi plescăitul apei, indicându-i că acum cel puțin o parte din corpul lui era ascunsă de cadă.

Dar tot refuză să îl privească. Însă, inspirând adânc și ținându-și privirea ațintită în cealaltă parte a camerei, reuși în cele din urmă să își recapete cât de cât calmul. Degan nu avea să fie nevoit să se bărbierească după ce termina cu baia. Aparent o făcuse înainte să iasă, în timp ce ea dormise. Se simți oarecum ușurată, știind că avea să se îmbrace imediat ce ieșea din cadă, în loc să stea acolo pe jumătate gol cât timp se bărbierea.

– O să stăm ascunși aici până pleacă Jacob Reed din oraș? Sau suficient timp cât să-mi spăl hainele?

– Nu.

– Dar e undeva prin preajmă căutându-te chiar în acest moment. Ai observat asta, nu?

– Da.

– Dacă îl duce cât de puțin capul, următorul lui pas va fi să te caute prin hoteluri.

– Nu mă semnez în registre. Și i-am avertizat deja pe angajați să uite că m-au văzut.

– Apariția ta în oraș e o veste importantă, remarcă ea. Chiar crezi că nu se vor lăuda că te-ai cazat la hotelul lor?

– De obicei, oamenii nu îndrăznesc să mă enerveze, se mulțumi el să spună.

Putea crede așa ceva. Iar sporovăitul o ajuta să ignore faptul că Degan era gol, așa că nu se dădu bătută:

– Tot am nevoie de o zi să îmi spăl hainele. Ce rost are să fac baie dacă sunt nevoită să port haine murdare? E bun orice ochi de apă dacă nu rămânem aici.

– Poți să te întorci acum, Max.

Ea aruncă prudentă o privire peste umăr, apoi se întoarse. Părul lui ud era dat pe spate, dar era îmbrăcat din nou, iar pistolul își reluase locul obișnuit la șoldul lui. Îi trecu prin minte că și el ar fi avut nevoie să își spele hainele. Chiar dacă valiza lui era destul de încăpătoare, se uitase în ea și constatase că nu era plină de haine.

El o măsură din cap până în picioare cu ochii cenușii înainte de a spune:

– Trebuie să-ți găsim o rochie pe care să o poți purta înainte să intrăm în vreun oraș.

Ea pufni în râs.

– Nu prea cred. Nu pot purta rochie pe cărările din pădure, deci nu prea ar avea rost.

– Am spus înainte de a intra într-un oraș.

Ea clătină din cap spre el.

– Prea multă bătaie de cap, și tot nu mi-ai spus de ce.

– Ca să evităm să fii arestată sau împușcată de vreun vânător de recompense.

– Pot să îmi țin capul plecat, cum fac întotdeauna. N-o să mă recunoască nimeni.

– Decizia va fi a mea, nu a ta.

Ea îi aruncă o privire îndărătnică.

– Ba nu este decizia ta dacă eu refuz să îmbrac vreo rochie.

– S-ar putea să mi se pară interesant să te îmbrac eu cu ea.

Ea icni.

– N-ai îndrăzni!

– Tu sperai ca lucrurile să devină interesante. Sau posibilitatea ca eu să fiu împușcat e singurul lucru pe care l-ai găsi interesant?

Chiar ar fi îndrăznit să o îmbrace. Fiindcă era în continuare furios pe ea că sugerase, cu o seară în urmă, că i-ar fi plăcut să îl vadă în acțiune. Sau poate nu. Detectase oare o notă de umor în tonul lui?

Degan își puse pălăria.

– Să mergem!

Max scrâșni din dinți la auzul aceleiași replici enervante pe care i-o tot servea el, dar de data aceasta reacționă.

– Ai putea cel puțin să adaugi ceva la asta? Cum ar fi, să mergem la gară. Sau să mergem înapoi în Helena. Sau să mergem să luăm micul dejun. Orice amănunt care ar putea indica încotro o luăm.

– Chiar contează încotro o luăm?

Max ridică bărbia.

– Contează atunci când mi-e foame.

– Chiar crezi că nu am să te hrănesc?

Max auzi din nou în vocea lui acea firavă notă de umor, doar o vagă sugestie în tonul lui, iar de data aceasta fu sigură. Se dădu bătută, perfect conștientă că el evitase încă o dată să îi spună unde mergeau.

Capitolul 23

– Există mai multe orașe de aici și până în Billings. Putem să ne oprim într-unul dintre ele suficient cât să găsim o spălătoreasă.

Max nu fu surprinsă să îl audă pe Degan oferindu-i în sfârșit acea informație. Se aflau la masă, acesta fiind singurul moment al zilei când nu îl deranja să converseze.

Restaurantul hotelului era doar puțin peste jumătate ocupat cu alți oaspeți sau cu oameni din oraș. Doar două mese se goliseră când intrase Degan în încăpere. Max fu încântată să constate că avea o ofertă bogată pentru micul dejun. I-ar fi plăcut să guste câte puțin din toate dacă ar fi crezut că putea să mănânce atât. Se opri la cârnați, ouă și o jumătate de bucată de friptură.

– De ce Billings? întrebă ea.

– De acolo luăm trenul.

– Credeam că nu-ți place să mergi cu trenul.

– Nu-mi place, când nu sunt presat de timp. În momentul de față, am de ajuns într-un loc anume, iar trenul Northern Pacific s-ar putea să fie jefuit în timp ce ne aflăm noi în el. Mă va scuti de a scotoci prin toată Dakota în căutarea bârlogului lui Nolan.

Max începea să aibă impresia că urma să mai rămână multă vreme în compania lui. Era posibil să le ia mai bine de o săptămână doar pentru a ajunge în Billings. Dar, după ce îl înhăța pe Nolan – *dacă* îl înhăța –, ar fi avut în palmares doi răufăcători arestați și ar fi fost nevoit să decidă dacă să o includă pe ea ca fiind cel de-al treilea. Deci probabil ar fi trebuit să se bucure că îi aștepta o călătorie îndelungată. O grămadă de alte ocazii pentru a se furișa de lângă el.

– O, pe toți dracii, nu, mârâi brusc Degan pe sub mustață.

Max tresări la auzul furiei foarte reale din tonul lui, chiar dacă expresia lui nu trădă nimic. Cel puțin mânia lui nu era îndreptată asupra ei de data aceasta. Aruncă o privire peste umăr pentru a vedea la ce se uita. *Ea* din nou? Frumoasa brunetă era îmbrăcată la fel de elegant ca atunci când o văzuse în Helena. Însă azi rochia ei, jacheta și pălăria erau în trei nuanțe diferite de albastru. Adorabila ei pălărioară nu avea un bor practic, care să o protejeze de razele soarelui. Era pur decorativă. Max nu se îndoia că toate femeile din salonul restaurantului o invidiau pe tânără și și-ar fi dorit să poată purta ceva la fel de frivol și de drăgălaș. Max oftă în sinea ei.

Tânăra se apropie de masa lor și se așeză. Aruncându-i o privire mai atentă, Max își dădu seama că nu era doar frumușică, ci de-a dreptul superbă. Și teribil de neobrăzată dacă îndrăznise să se așeze la masa lor fără a fi invitată.

– Cât de departe ai de gând să mă obligi să te urmăresc, Degan? întrebă ea bosumflată.

– Nu te oblig să faci nimic, Allison. Și te-am avertizat că nu am nimic să-ți spun.

– Nu te cred.

– Nu-mi pasă.

Se ridică și îi făcu semn din cap lui Max să se ridice și ea. Max aruncă o privire plină de regret spre farfuria ei, doar pe jumătate golită, dar se ridică rapid, înainte ca Degan să o smucească.

– Degan, așteaptă, spuse Allison pe un ton frustrat când el dădu să iasă din încăpere. Tatăl tău...

– E în viață. Am verificat deja asta. Deci, oricare ar fi jocul tău, se sfârșește aici.

Nici măcar nu se opri cât spuse aceste cuvinte, dar femeia insistă:

– Nu e nevoie ca omul să fie mort pentru a nu mai fi cine era. E...

Max nu mai auzi restul vorbelor ei, căci el și Max ieșiră din hotel. Însă femeia nu se dădu bătută. Îi urmă afară și țipă:

– Degan Grant, întoarce-te aici!

El își continuă drumul spre grajdul aflat la colțul cvartalului următor, în timp ce Max încerca să privească în urma lor. Doamna cea elegantă părea nebună de legat. Max nu era surprinsă. Doamna era prea frumoasă pentru a fi obișnuită să fie ignorată.

– Degan, oprește-te! țipă ea din nou. *Trebuie* să mă asculți până la capăt!

Max își dădu ochii peste cap.

– Dacă până acum nu știa nimeni că ești în oraș, acum știu toți. Chiar ai de gând să o lași să-ți urle în continuare numele în halul ăsta?

El nu îi răspunse, dar răul fusese deja făcut. Max îl văzu pe Jacob Reed coborând de pe promenadă din susul străzii și pornind pe mijlocul drumului, spre Degan. Era tot singur – sau nu? Fusese însoțit de patru bărbați când îl văzuseră pe drumul spre Butte, cu o zi în urmă. Max aruncă rapid o privire în jurul ei, dar nu îl văzu pe nici unul dintre prietenii lui Reed. Apoi da.

Reed aflase probabil unde se cazase Degan și își aranjase din timp oamenii pentru o ambuscadă. *Fusese sigură* că acei angajați ai hotelului nu aveau să-și poată ține gura în privința faptului că un pistolar atât de renumit era cazat în hotelul lor.

– E un bărbat pe acoperișul din față, cu o pușcă ațintită asupra ta, îl avertiză ea pe Degan. Asta e o ambuscadă.

– Știu. Am văzut deja alți doi.

– Dar ăla e în afara bătăii pistolului tău, în timp ce tu ești o țintă ușoară pentru el.

– S-ar putea să nu conteze dacă îl ucid pe Jacob mai întâi. Asta e lupta lui, nu a lor.

Chiar nu era momentul ca Degan să pară atât de al naibii de calm sau să se bazeze pe presupuneri. Și unde se afla cel de-al patrulea bărbat? Strada începea deja să se golească. Când doi bărbați porneau astfel unul spre celălalt, era limpede ca lumina

zilei ce urma să se întâmple. Și „s-ar putea" nu era suficient pentru ea.

– Nu crezi că ar fi mai bine să ne punem la adăpost? sugeră ea.

– Tu da, replică el. Întoarce-te la hotel, și încă repede!

Max nu așteptă să i se spună de două ori, ci o luă la fugă spre hotel. Doamna cea elegantă nu făcea același lucru. Ea *încă* îl urmărea pe Degan, ridicându-și fusta cu delicatețe la doar câțiva centimetri de pământ, privind în jos pentru a avea grijă să nu calce în balegă. Probabil nu știa ce se petrecea și poate nici nu avea să ghicească decât după ce se trăgeau primele focuri.

– Va fi un schimb de focuri, o avertiză Max când trecu pe lângă ea.

Max nu așteptă să vadă dacă femeia făcea cale-ntoarsă. Și nici nu intră în hotel pentru a se ascunde. Se duse direct la recepție și îi spuse bărbatului aflat acolo:

– Dă-mi armele pe care le aveți ascunse.

– Nu avem...

– Ceea ce țineți pentru protecția proprie, îl întrerupse ea, adăugând: Minte-mă, și în câteva minute ai să te trezești cu domnul Grant înăuntru, împărțind gloanțe în toate direcțiile.

În materie de amenințări, aceasta se dovedi destul de eficientă. Bărbatul se aplecă și, când se ridică, ținea o pușcă în mâini. Max o luă și o ascunse sub haină, apoi ieși din nou și traversă rapid promenada.

Când trecu pe lângă Degan și Reed, aflați acum suficient de aproape unul de celălalt pentru a putea să vorbească, îl auzi pe Degan spunând:

– Nu te-am ucis data trecută fiindcă erai îndurerat de moartea fratelui tău. Ai avut timp suficient să faci față acelei dureri.

După asta se auzi râsul lui Jacob.

– Ești cam încrezut pentru un bărbat care urmează să moară, Grant.

Max își continuă drumul și nu se opri până nu ajunse suficient de aproape încât să-i poată ținti pe doi dintre prietenii lui Reed, care stăteau ghemuiți pe vine pe acoperișurile a două clădiri, de pe cealaltă parte a drumului. Știa că, de îndată ce Degan scotea pistolul, avea să fie sfârtecat de alice. Nu avea de gând să aștepte ca Degan să moară ca să apese pe trăgaci. Dar începuse

să transpire. Nu era la fel ca atunci când vânai un animal pentru cină. Animalele nu trăgeau asupra ta! Dar nu avea de ales. Nu era de acord cu ce spusese Degan cum că era *posibil* ca pușcașii de pe acoperișuri să nu conteze. Și nu avea timp de ezitări, dacă să-i împuște sau nu pe indivizi; era deja prea târziu.

Auzi un schimb de focuri în stradă în spatele ei. Cu privirea ațintită asupra unuia din bărbații plasați pe acoperiș, nu îndrăzni să se uite în spate pentru a vedea cine câștigase înfruntarea. Doar apăsă pe trăgaci în clipa în care prietenul lui Reed se ridică să țintească. Îi nimeri pușca, rupând-o și probabil retezându-i și câteva degete. Bărbatul dispăru, dar Max îl auzi țipând. Își ațintă pușca asupra celui de-al doilea bărbat, dar acesta apucase deja să tragă o dată, iar acum se ascundea în spatele unui coș de fum. Max trebuia să aștepte ca el să își facă din nou apariția.

Auzi din nou focuri de armă în spate, așa că își spuse că Degan probabil nu murise încă – doar dacă nu cumva se implicase și vreunul dintre ajutoarele de șerif din localitate. Tot nu voia să se uite, nu știa ce ar fi simțit dacă Degan ar fi fost mort. De fapt, nu i-ar fi plăcut. Ce alt motiv ar fi putut avea pentru a rămâne acolo, încercând să-l ajute, în loc să folosească acea oportunitate perfectă de a fugi?

Bărbatul din spatele coșului își părăsi ascunzătoarea și fugi spre marginea acoperișului plat. Max trase înainte ca acesta să se lase într-un genunchi pentru a-și ocupa noua poziție. Glonțul ei îl făcu să se răsucească, pierzându-și în același timp echilibrul. Max se crispă când îl văzu căzând de pe acoperiș. Bărbatul încercă să se ridice, dar nu reuși, alegându-se probabil cu câteva oase rupte în urma căzăturii.

Max se întări sufletește pentru a întoarce privirea spre locul unde se produsese schimbul de focuri, apoi îndrăzni să răsufle. Degan nu mai era acolo acum. Însă Jacob Reed da, zăcând pe burtă în praful străzii. Deși nu se mai trăgea nici un glonț în acel moment, încă nu se apropia nimeni de el pentru a vedea dacă mai era în viață. Însă ajutorul de șerif Barnes și un alt bărbat alergau spre ea dinspre celălalt capăt al orașului.

Cu pistolul scos și cu răsuflarea întretăiată, Barnes se opri să o întrebe:

– Ce s-a întâmplat aici?

Max arătă din cap spre Reed.

– El și prietenii lui au încercat să îl prindă într-o ambuscadă pe ofițerul Grant. Mai sunt încă doi ascunși.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, corpul unui bărbat se izbi de acoperișul verandei de deasupra capetelor lor, apoi se rostogoli până în stradă, în fața lor. Bărbatul nu avea răni prin împușcare, deși nasul părea să îi fi fost spart destul de urât.

– Și cu ăsta mai rămânem doar cu unul, dacă nu cumva Grant s-a ocupat deja și de el, adăugă Max, veselindu-se în sinea ei.

Cel puțin acum știa unde se afla Grant. Oamenii legii începură să verifice trupurile întinse la pământ. Max traversă în fugă strada pentru a vedea dacă reușea să îl găsească pe ultimul bărbat pe acoperișurile clădirilor de pe partea de stradă unde stătuse ea, însă o mișcare lângă grajduri îi distrase atenția. Ar fi fost un loc bun pentru bărbat să se ascundă sau să ia un cal și să fugă în cazul în care nici unul dintre prietenii săi nu ar fi supraviețuit.

Dar, când intră în grajd și aruncă o privire, nu era nimeni acolo. Nu erau decât câteva baloturi de fân pe o parte a ușilor mari de grajd și o căruță nelegată pe cealaltă parte. Apoi un bărbat ridică scurt capul de după marginea căruței și se lăsă rapid înapoi la pământ.

Cum grajdul se afla aproape de intersecție, Max o luă pe după colț, îndreptându-se spre intrarea în grajd de pe cealaltă stradă, astfel încât să se poată strecura în spatele căruței nelegate. Avea deja pușca pregătită când se apropie. În continuare transpira din cauza nenorocitei de haine și a nenorocitei de călduri de iulie. *Nu* era speriată.

– Sus, domnule! Aruncă-ți pușca într-o parte, și fă-o foarte încet! Dacă trag cu pușca în tine de la distanța asta, s-ar putea să îți fac o gaură cât să-mi treacă pumnul prin ea. Prefer să nu, dar am s-o fac dacă observ vreo mișcare bruscă.

– Nu trage!

Bărbatul își aruncă pușca din căruță, apoi un pistol, înainte de a se ridica. Max ocoli căruța prin față și dădu cu piciorul în pușcă pentru a o împinge mai departe, apoi își puse pistolul în toc.

Ridicând privirea spre bărbat, văzu acum că era doar un puști, chiar mai tânăr decât ea, care arăta înspăimântat.

– Ești unul dintre prietenii lui Jacob Reed? îl întrebă ea când acesta se târî afară din căruță. Sau doar te ascundeai de gloanțe?

– Jacob mi-a salvat viața. Îi eram dator.

Max nu intenționase să îi servească o scuză pe tavă, însă băiatul fusese prea prost pentru a profita. Max plescăi nemulțumită.

– Ar fi trebuit să găsești o altă modalitate de a-i răsplăti favoarea, una care să nu includă o crimă. Știi că despre asta e vorba, nu? Ai habar ce înseamnă o ambuscadă? Nu prea există nimic mai laș de atât.

– Cred că a prins ideea, spuse Degan din spatele ei, luându-i pușca din mâini.

Max se răsuci pe călcâie. Degan era însoțit de unul dintre ajutoarele de șerif, care îl luă pe puști de acolo. Iar Degan nici măcar nu arăta precum cineva care tocmai trecuse printr-un schimb de focuri și printr-o luptă corp la corp pe acoperișul unei clădiri. Nu i se clintise nici un fir de păr de pe cap. Avea însă în continuare un aer tensionat, ca și cum nu ar fi ieșit încă din atmosfera de luptă. Nici ea nu o făcuse, deși teama părea să i se fi risipit, locul acesteia fiind luat de iritare.

– Serios? Primul lucru pe care îl faci este să mă dezarmezi? Nu să-mi mulțumești că ți-am salvat viața?

– Cum îmi așternași așa dorm, deci trebuie să îndur singur toate consecințele, îi spuse Degan. Înfruntarea asta nu a avut nici o legătură cu tine. *Tu* ar fi trebuit să stai la adăpost în hotel.

– Da, dar am reușit să îți demonstrez ceva prin faptele mele, în caz că nu ai observat, îi aruncă ea.

– Că nu știi să asculți?

Replica lui o făcu să scrâșnească din dinți, dar fu prea curioasă pentru a nu întreba:

– Deci Reed o să se facă bine și o să vină din nou după tine sau l-ai ucis?

– E consultat de un doctor acum, dar l-am avertizat că data viitoare îl voi ucide. Să mergem!

– Faimoasele tale cuvinte, bombăni ea. Am să le țin minte pentru epitaful tău.

Capitolul 24

Max își spuse că era probabil cea mai fierbinte zi a anului. Cerul albastru intens nu era însuflețit nici măcar de șoapta unei brize sau pătat de umbra unui petic de nor. Dacă ar fi fost singură, ar fi găsit un loc umbros lângă un lac sau pârâu și ar fi așteptat pur și simplu să se mai risipească din căldură înainte de a merge mai departe. Nu credea că lui Degan i-ar fi plăcut o astfel de sugestie.

Se dezbrăcase deja de haină și o pusese pe spatele calului ei, în plus își suflecase mânecile. Nu fusese de-ajuns. Acum își dădu jos și vesta și o agăță pe oblânc. Nu era momentul să își facă griji că i se observau sânii prin noua cămașă strâmtă. Ba chiar își descheie câțiva nasturi. Nimic nu o ajută. Avea impresia că de pe drum se ridicau valuri de aburi, atât era de cald și de înăbușitor.

De două ori fuseseră nevoiți să se dea la o parte din drum pentru a face loc unei diligențe. Dacă Degan se grăbea atât de tare să ajungă la gara din Billings, își dăduse seama fără îndoială că o diligență i-ar fi putut duce până acolo mai rapid. Vizitiii nu se străduiau să își țină caii la un pas moderat; îi schimbau pur și simplu la fiecare stație de poștă. Și ar fi putut să își lase propriii cai într-un grajd, ca apoi să-i ia din nou la întoarcere. Asta dacă Degan intenționa să se întoarcă tot pe acolo. Poate că nu. Nu prea îi împărtășea planurile.

Nu încăpea îndoială că și Degan era sâcâit de căldură, fiindcă se dezbrăcase de jachetă și de vesta de mătase și își suflecase mânecile. Chiar și fără ținuta lui oficială, tot arăta periculos. Nu hainele lui elegante erau cele care le semnalau oamenilor că era mortal. În mod evident, întreaga lui purtare dădea de înțeles că era genul de bărbat care trebuia evitat, genul de bărbat care impunea atenție – genul de bărbat de care e bine să fugi. Iar ea îi salvase viața în dimineața aceea. Probabil avusese un moment de nebunie. Fusese cea mai proastă idee din viața ei. Și tot nu primise încă mulțumiri.

Călărea purtând la șoldul drept pistolul pe care îl confiscase. Degan i-l văzuse fără îndoială de îndată ce se dezbrăcase de haină.

Era imposibil să nu-l fi observat. Așa că, în mod evident, avea de gând s-o lase să-l păstreze. Să fi fost acesta modul lui de a-i mulțumi pentru că îl ajutase în Butte? Sau era din cauză că știa că nu ar fi fost nici ea în stare să tragă în el la fel cum nu ar fi putut nici el s-o împuște pe ea? Ar fi preferat să își primească înapoi propriul pistol, dar, dacă i-l cerea din nou, risca să îl determine să i-l ia și pe acela pe care îl avea, așa că nu intenționa să verifice acea presupunere.

Degan nu îi adresase nici un cuvânt de când plecaseră din Butte. Tăcerea, în special cea nejustificată, o scotea din sărite ceva de groază.

În cele din urmă, Max spuse:

– Eu de regulă călătoresc prin păduri și pe dealuri. Cel puțin copacii asigură umbră.

– Eu prefer drumurile.

– Și nici nu obișnuiesc să călătoresc când e atât de cald. Uită-te la cer, nu se vede nici un nor pe nicăieri, ceea ce înseamnă că la noapte vom avea din belșug lumină de la lună care să ne permită să ne continuăm drumul. În zile fierbinți ca asta, eu de obicei mă cuibăresc...

– Noi n-o vom face, o întrerupse el. Vom dormi când doarme toată lumea, pentru a nu fi luați prin surprindere.

Max pufni în râs.

– Toată lumea privește probabil lucrurile la fel ca mine și se refugiază din fața căldurii în asemenea zile.

O oră mai târziu, încercă din nou:

– Avem nevoie de apă. Am să leșin dacă nu mă pot răcori puțin cât mai curând.

– Ajungem la râul Jefferson până diseară.

– E prea mult până atunci. Am trecut pe aici când mă îndreptam spre nord. Există un lac mic la circa un kilometru și jumătate la sud de drum. Ai trece chiar pe lângă el dacă nu ai ști de existența lui.

El nu îi răspunse imediat, dar în cele din urmă spuse:

– Ia-o înainte!

Max se conformă. Concesiile din partea lui erau prea rare pentru a nu se agăța de fiecare atunci când i se oferea ocazia. Lui Degan chiar nu îi plăcea să facă lucrurile altfel decât își dorea.

Ei bine, și ea prefera ca totul să meargă după bunul ei plac, dacă binevoia să recunoască.

Judecând după stomacul ei, trecuseră deja două ore de la ora prânzului când găsi poteca de căprioare ce ducea spre lac. În apropierea malului creșteau plopi cu scoarța albă și câțiva pini galbeni, cu flori de câmp presărate printre aceștia, însă Max nu observă imediat cât de frumos era locul, fiindcă ochii ei se ațintiră asupra apei de un albastru-închis. De îndată ce sosiră, se îndreptă către lac, aruncându-și pe drum curelele și pălăria și oprindu-se doar cât să se descalțe de cizme înainte de a intra direct în apă, cu tot cu șosete și cu restul hainelor. Apa nu era ca gheața, dar era cu siguranță rece – întocmai de ce avea ea nevoie. Se lăsă pe spate și pluti, oftând de plăcere.

Degan nu îi urmă exemplul, deși Max era sigură că ar fi vrut să o facă. Însă a se răcori într-un lac într-o zi fierbinte de vară ar fi însemnat să lase garda jos prea mult – și ferească sfântul să facă așa ceva. El se mulțumi să ducă animalele la apă și să se stropească puțin pe față și pe cap. Apa i se scurse pe cămașă, atrăgând atenția lui Max asupra locurilor unde bumbacul ud și subțire se lipea pe pieptul lui musculos. Se grăbi să ridice ochii spre fața lui.

– Hainele ți se vor usca în doi timpi și trei mișcări, remarcă ea. Vino în apă!

Degan se zgâi la ea preț de o clipă prelungă înainte de a-i spune:

– Spre deosebire de tine, eu prefer să îmi dau jos hainele înainte de a înota.

– Ei bine, să nu faci asta!

El continuă să o fixeze cu privirea, dar nu se clinti. Iar Max începu să și-l imagineze dezbrăcându-se, așa cum o făcuse în dimineața aceea. Obrajii i se încinseră. Aproape avea impresia că din jurul ei se ridicau din nou aburi, deși apa era în continuare rece. Băgă capul sub apă pentru a-și șterge din minte imaginea trupului lui gol.

Se întrebă dacă Degan făcea vreodată ceva spontan, ceva distractiv care să îl facă să râdă. Vezi să nu! Firește că nu făcea așa ceva.

Când ieși de sub apă, văzu că Degan îi întorsese spatele și începuse să desfacă sacul cu mâncare.

– Aruncă-mi săpunul, bine? Găsești un calup în coburii mei. Și hainele, de fapt. E un moment cât se poate de potrivit să...

– Nu, asta poate aștepta până diseară, când vei avea timp să le usuci. Hai să mănânci! Nu rămânem aici mai mult decât e absolut necesar.

Ea nu se mișcă. Era prea plăcut exact acolo unde se afla. Iar de la distanța aceea putea să îl privească în întregime pe Degan fără ca el să-și dea seama că se uita la altceva decât fața lui.

– Ieși din apă, Max!

– Nu.

– Max!

– Nu.

Degan lăsă jos sacul de mâncare și începu să își descheie cămașa. Max știu că avea să o facă. Avea să se dezbrace complet. Însă nu avea să intre în apă pentru a se relaxa puțin, ci doar pentru a o târî pe ea afară.

– Ai câștigat, sclifositule, zise ea și ieși din apă râzând.

Se duse la calul ei și trecu în spatele acestuia înainte de a se dezbrăca de cămașa udă leoarcă, deschizând coburul pentru a-și lua una uscată. Una uscată și murdară. Se schimonosi și scoase cămașa de corp a Luellei, îmbrăcându-se cu aceasta. Nu era la fel de delicată și de fină ca a ei și nici la fel de subțire, deci probabil ar fi rezistat unei zile fierbinți ca aceasta.

– O să-mi fie mult mai răcoare dacă te ții departe de drumuri, ca să pot merge îmbrăcată cu asta, spuse Max.

Degan ocoli calul pentru a vedea la ce se referea.

– În nici un caz. Poate că ție ți-ar fi mai răcoare, dar vederea ta ar încinge sângele oricărui bărbat care te-ar întâlni, și nu am chef să mai împart gloanțe azi.

Max roși. Nici expresia, nici tonul lui nu păruseră trăda furie, însă fierbințeala era evidentă în ochii lui ațintiți asupra sânilor ei, care erau clar conturați sub cămașa de corp. Se referise la el însuși? Era sângele *lui* deja încins? Avea impresia că al ei începea să clocotească.

Se întâmplă rapid, atât de rapid. El o trase în brațe, săltând-o de la pământ, iar brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui, gura lui acoperind-o pe a ei. Nu mai simțise niciodată o asemenea explozie violentă de senzații. Săruturile lui Billy Johnson fuseseră

dulci și plăcute, dar pline de nesiguranță, fiindcă ea îi stârnea atâta neliniște. Însă acum avea de-a face cu o pasiune brută. Acum avea de-a face cu Degan, un bărbat care probabil nici măcar nu știa cum să fie neliniștit. Și era mai palpitant decât și-ar fi putut imagina vreodată. Căldura, nervii lor întinși la maximum, indiferent ce l-ar fi determinat să o sărute, nu voia să înceteze niciodată. Era atât de gustos, iar atingerea lui – chiar mai plăcută. Degan împinse sărutul mai departe, băgându-și limba în gura ei cu o nerăbdare senzuală ce dezlănțui un fior profund în ea, o senzație atât de incredibil de plăcută, încât gemu. Dar își dori apoi să nu o fi făcut! Poate din cauza sunetului pe care îl scosese ea sau din alt motiv, el își puse mâinile pe talia ei și o coborî pe pământ, ținând-o la distanță. Privirile li se întâlniră.

– Asta e ce se poate întâmpla într-o zi toridă, fu tot ce spuse el înainte de a se îndepărta.

Max rămase năucită pentru o clipă. *De ce* încetase să o mai sărute? Vreun nenorocit de cod de onoare legat de faptul că era încă prizoniera lui? Dacă da, atunci nu ar fi trebuit să o sărute deloc! Dezamăgirea ei era mai intensă decât rușinea. Și nici măcar nu câștigase disputa privind ceea ce avea să poarte.

Însă dezamăgirea o făcu să țipe spre spatele lui:

– Asta e fără îndoială cea mai fierbinte zi pe care a văzut-o *vreodată* teritoriul ăsta!

– Asta fiindcă azi nu bate deloc briza.

– Nu mă interesează care e cauza. Ar trebui să rămânem aici unde avem umbră și apă să ne răcorim până trece tot ce e mai rău.

– Nu, spuse el și scoase una dintre propriile lui cămăși și i-o aruncă. Îmbracă-te cu asta!

Max i-o azvârli înapoi.

– Prefer s-o port pe a mea udă. Poate îmi ține răcoare vreo zece nenorocite de minute, înainte să înceapă să iasă aburi din ea!

Fu cât pe ce să adauge „*și* din ea". Însă probabil că Degan își dădu seama și singur, fiindcă întrebă:

– De ce ești furioasă?

O, Doamne, nu știa! Poate era fiindcă întrerupsese brusc un sărut care nu ar fi trebuit să se întâmple. Era fără îndoială din cauza căldurii – și a încăpățânării lui. De ce trebuia să fie atât de neînduplecat? Nu îi sugerase decât să facă o scurtă pauză în călătoria sa.

Dar știa de ce. Cu cât își plătea mai repede datoria față de ofițerul Hayes, cu atât avea să se descotorosească mai rapid de ea.

Inspiră adânc pentru a se calma înainte de a spune:

– Nu sunt. Și nu e cazul să îți ceri scuze pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Buzele lui chiar se curbară într-un zâmbet ușor când se apropie din nou de ea.

– Nu aveam de gând să o fac. Îi întinse cămașa lui. Când ea tot refuză să o ia, o avertiză: Ai să te alegi cu arsuri de la soare dacă nu porți decât cămășuța aia. Vrei să te dau din nou cu loțiune?

– Nu, eu... ei bine, aia a fost foarte... las-o baltă, încheie ea, convinsă că o tachina acum.

– Atunci, îmbracă-te cu asta, altfel am să te ajut eu să te îmbraci. Adăugă blând: Chiar nu mă deranjează să te ajut.

Max îi luă cămașa înainte ca Degan să i-o dovedească, dar, de îndată ce își trecu brațele prin mâneci, el i-o dovedi oricum, întinzând mâna spre nasturi. Max nu îl opri. O deruta din ce în ce mai mult. Brusc, se simțea timidă având-l atât de aproape. Avea de gând să o sărute din nou? Poate că se oprise doar de teamă să nu-și ardă ea pielea.

Atracția pe care o simțea față de el începea să devină cam prea puternică. Ar fi trebuit să se gândească la evadare, nu la un nou sărut! Și totuși, stătu acolo plină de speranță, lăsându-l să îi încheie cămașa, năpădită de o emoție caldă doar la gândul că el și-ar fi dorit așa ceva. Și chiar îi plăcea să îl știe atât de aproape și făcând un gest afectuos față de ea. Nu putea nega acest lucru, chiar dacă această latură grijulie a lui o nedumerea.

Îi luă de trei ori mai mult timp decât i-ar fi luat ei să încheie acei nasturi, dar Max nu schiță nici un gest să îl dea la o parte pentru a o face singură. Oare Degan îi privea sânii sau nasturii pe măsură ce se apropia încet de ei? I se tăie răsuflarea când simți dosul degetelor lui atingându-i ușor pielea. Fusese din greșeală? Dar senzația era atât de plăcută! Apoi privirea lui se ridică spre ochii ei și rămase ațintită acolo. Pentru a-i judeca reacția? Max roși. Nu se putu abține.

Degan lăsă ultimii doi nasturi de la gât descheiați, însă ridică gulerul, degetele lui atingându-se din nou ușor de pielea ei, și spuse:

–Asta ca să nu te arzi pe gât.

Apoi se îndepărtă, lăsând-o să se minuneze de furnicăturile pe care le simțea pe spate. Însă începu să facă exact ce făcuse și ea mai devreme, pornind spre lac, cu diferența că el se dezbrăcă de haine. Nu își păstră decât pistolul la el, ținându-l deasupra apei în timp ce intră cu tot restul corpului în lac. Fascinată, Max nu mai reuși de data aceasta să își ia ochii de la el până când el ieși din apă și ea văzu cât de bine făcut era cu adevărat. Atunci se întoarse, roșind din nou.

Capitolul 25

De data aceasta nu purtară nici o conversație la scurta lor masă de prânz. Max nu încercă să schimbe acest lucru, fiind prea ocupată cu propriile gânduri și mustrându-se pentru că se lăsase cuprinsă de vraja relaxării. Încercă să dea vina pe lac. Era tare plăcut aici, și și-ar fi dorit să poată rămâne mai mult. Dar totul era din cauza lui Degan. Individul o fascina. O făcea să simtă multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le simtă. O făcea să se poarte ca o fetișcană sfioasă și... înfierbântată. Dar trebuia să înceteze să se mai gândească la cât era de chipeș și la cât de mult îi plăcuse să îl sărute. Iar el fusese atât de generos, oferindu-i una dintre cămășile lui elegante pentru a o proteja de soare.

Ceea ce reprezenta o altă problemă. Trebuia să înceteze să se mai gândească la cât era de *generos* și să își amintească mai adesea că era omul care o capturase, că încă era posibil să o dea pe mâna autorităților. Oricât de mult începea să îl placă, nu ar fi trebuit să aibă încredere deplină în el.

Briza începu în cele din urmă să bată când se întoarseră pe drum. Dar nu era deloc răcoroasă. Se revărsă asupra lor ca și cum cineva ar fi deschis ușa unui cuptor. O vreme, făcu aerul și mai sufocant, dar în cele din urmă păru să întrerupă valul de căldură, alungând ce fusese mai rău.

Când se scutură de senzația că inspira fierbințeală la fiecare răsuflare, Max îndrăzni să spună:

– Te-am văzut uitându-te peste umăr teribil de des astăzi. Auzi ceva ce mie îmi scapă?

– Nu.

– Dar pe Reed l-ai rezolvat... Sau mai sunt și alții ca el care te caută hotărâți?

– Probabil toți pistolarii rapizi din țară.

Max avu impresia că asta însemna pentru el să facă o glumă, deși replica nu fu însoțită de zâmbet.

– Nu mă refer la cei care vor să se dueleze cu tine ca să se poată lăuda cu asta. Mă refer la dușmani adevărați care vor să te ucidă în orice mod posibil.

– Nu poți să te ocupi cu ceea ce mă ocup eu și să nu-ți faci dușmani. Ăsta e unul dintre motivele pentru care merg tot înainte, niciodată înapoi.

– Dar nu faci cale-ntoarsă chiar acum?

– De unde știi asta?

Ea râse.

– Ți-am zis, sclifositule, ești un subiect important de bârfă. Chiar și eu am auzit că te afli pe teritoriu la est de locul ăsta – înainte să decizi să-mi fii un ghimpe în coaste. Și știi despre râurile din fața noastră, deci le-ai traversat cel puțin o dată.

– Am avut o însărcinare în Nashart.

Max făcu ochii mari. Chiar îi oferise de bunăvoie o informație despre el însuși fără a se afla la masă?

– Ne vom opri acolo?

– Nu, trenul nu va rămâne acolo mult timp. Poate la întoarcere.

Întoarcere? La ce anume să se întoarcă? Hotărâse deja ce să facă în privința ei? Aveau să se întoarcă pentru a o duce pe ea la închisoare sau să se întoarcă pe aici pentru ca Degan să mai captureze un răufăcător, astfel încât să aibă trei în total? Asta dacă îl captura pe Willie Nolan în Dakota, acesta urmând a fi numărul doi.

Astfel de gânduri îi stricară complet buna dispoziție, și nu mai spuse nimic tot restul după-amiezii. Observase deja câțiva iepuri și un oposum și întrezărise coarnele unui căprior dormind în tufe, animale pe care în mod normal nu ar fi ezitat să le ucidă pentru cină. Și era destul de sigură că nu aveau să ajungă

la următorul oraș în ziua aceea, deci erau nevoiți să-și instaleze tabăra undeva.

Înainte să se întunece, sugeră:

– Dacă îmi dai înapoi pușca – încărcată –, pot face rost de carne proaspătă pentru cină înainte să se întunece prea tare.

Degan își reluase obiceiul de a nu-i răspunde. Probabil avea mai multă mâncare în sacul lui. De ce nu putea să îi spună? Dar, zece minute mai târziu, fără avertizare, Degan scoase pistolul și trase. Max fu ocupată încercând să îl calmeze pe Noble, care începu să țopăie și să descrie un cerc complet până reuși ea să îl liniștească.

Degan descălecase deja și ieșise de pe drum pentru a aduce iepurele pe care tocmai îl împușcase. Se întoarse și îl legă la spatele șeii lui, apoi încălecă din nou, totul fără a scoate un cuvânt.

Max râse.

– Pun pariu că n-ai jupuit niciodată unul.

– Pariul ăla l-ai câștiga. Am să las jupuitul în seama vânătorului cu experiență.

Probabil el nu își dăduse seama că îi făcea un compliment, dar Max așa îl interpretă. Reîncepu să zâmbească larg în sinea ei, regăsindu-și buna dispoziție. Însă Degan continuă să privească peste umăr din când în când și tot nu îi explicase în mod satisfăcător de ce era neobișnuit de circumspect în ziua aceea.

În cele din urmă, Max îl întrebă din nou:

– Pe cine te aștepți să vezi ajungându-ne din urmă?

– Cineva a tras asupra mea în Helena fără să mă nimerească. Dacă ar fi fost Reed, ar fi fost mai multe gloanțe. A fost mai degrabă un foc de avertizare.

– Și crezi că persoana respectivă, oricine ar fi fost ea, voia doar să te alunge din oraș pentru a putea să te ucidă fără martori?

– E și asta o posibilitate.

– Sau s-ar putea să fi fost pur și simplu un glonț rătăcit.

– Asta e o altă posibilitate.

Însă era evident că prefera să rămână prudent și să fie pregătit pentru cel mai sumbru scenariu, ceea ce ar fi limitat surprizele. Dar se întrebă dacă ar fi fost vreun pic îngrijorat dacă ar fi fost singur sau dacă nu cumva prezența ei îl făcea să fie mai prudent decât de obicei. Apoi Degan își opri calul și îl întoarse. Max smuci frâiele și ridică privirea spre el.

– Ce mai e acum?

– Mă gândeam că poate vrei un moment de răgaz să privești asfințitul. Femeilor par să le placă lucrurile de genul ăsta.

O, Doamne, iar se purta frumos cu ea! Iar ea nici măcar nu își dăduse seama că în spatele lor cerul fusese deja inundat de valuri de portocaliu și de trandafiriu. Era frumos, dar se întrebă de unde știa Degan că femeilor le plăceau astfel de peisaje încântătoare – și de ce era dispus să oprească pentru a o lăsa să savureze momentul.

Nu zăboviră mult, dar ea se simți oricum înduioșată de gestul lui. Bărbatul ăsta continua să o uluiască, surprinzând-o cu fațete pe care nu s-ar fi așteptat să le întâlnească la un pistolar înrăit. Era, fără îndoială, o reminiscență a felului în care fusese crescut înainte de a deveni frate cu arma. Și-ar fi dorit să îl fi cunoscut pe atunci. Un gentleman rafinat? Poate lipsit de griji? Eventual fermecător? Nu, în nici un caz, nu Degan. Pur și simplu nu își putea imagina așa ceva.

Se lăsase deja amurgul până traversară primul dintre cele trei râuri bifurcate, și se făcuse întuneric complet când îl traversară și pe cel de-al doilea și își instalară tabăra aproape de malul râului. Erau câțiva copaci în zonă și multă iarbă înaltă, o parte din ea întinzându-se până la apă, dar găsiră și un petic de pământ golaș. Max făcu focul, în timp ce Degan dădu jos șeile de pe cai și îi țesălă.

Max se opri să îl privească pe Degan muncind. Mușchii de pe spatele și umerii lui se conturau frumos pe sub materialul umed și subțire al cămășii lui albe în timp ce peria caii. Când se aplecă să verifice una din copitele calului auriu, privirea ei coborî spre fundul lui ferm și spre coapsele musculoase. Când își dădu seama că se zgâia la el în loc să-și facă treaba, se mustră singură. Trebuia să înceteze să se mai gândească la cât era de atrăgător. Trebuia să înceteze să îl mai placă! Nu se schimbase nimic între ei. Era în continuare prizoniera lui și trebuia să își amintească acest lucru și să nu se mai lase atât de ușor distrasă de el.

Scoase din coburi ceea ce îi trebuia, tigaia, grătarul de fier cu picioare scurte, săculeții ei cu ierburi aromatice pe care îi tot completase de câte ori găsise astfel de plante crescând în sălbăticie. Găsi un băț lung bun pentru a frige iepurele pe foc

și câteva pietre mari pe care să îl sprijine. Apoi jumuli iepurele și îl curăță de măruntaie, frecându-l cu ierburile aromatice înainte de a-l pune pe foc. Îl privi timp de câteva minute pentru a se asigura că flăcările întețite de zeama ce picura din carne nu aveau să îl ardă.

Se spălă pe mâini în râu înainte de a se apuca de următoarea sarcină: spălatul hainelor. Degan se așezase lângă foc și stătea sprijinit cu spatele de șa.

– Ce altceva mai ai în sac? îl întrebă Max.

– Pâine, caș, condimente, sendvișuri, fructe. S-ar putea să avem chiar și desert.

Ea se zgâi la el.

– Deci nu aveam nevoie de carnea proaspătă?

El ridică din umeri.

– Nu neapărat – dar iepurele tău miroase bine.

Max se uită în sacul lui, apoi clătină din cap.

– Dacă tot ai de gând să jefuiești bucătării înainte de a pleca dintr-un oraș, ar trebui să-ți iei un coș de picnic pentru a ține alimentele separat, ca să nu se facă terci. Când și-l imagină pe faimosul pistolar trecând călare printr-un oraș cu ditamai coșul de picnic după el, izbucni în râs. Sau lasă! Asta ți-ar păta *enorm* reputația.

Degan nu sesiză umorul din sugestia ei și se mulțumi să spună:

– Și prefer să mănânc la masă.

Da, firește că da, la fel cum prefera și să doarmă într-un pat. Dar se aflau probabil la vreo cincizeci de kilometri de următorul oraș, deci pur și simplu nu avea noroc în această privință în noaptea aceea.

Aerul se răcorise odată cu apusul soarelui, iar Max știa din experiență că temperatura avea să scadă și mai mult peste noapte, dar era încă suficient de cald cât să se spele, așa cum obișnuia. Putea să doarmă în cămașa pe care i-o împrumutase Degan.

Puse la uscat primul set de haine pe care le spălase, întinzându-le peste câteva tufișuri, înainte de a-i arunca o privire lui Degan și a-i sugera:

– Pot să le spăl și pe ale tale dacă tot m-am apucat.

– Ajungem în Bozeman mâine. Pot aștepta.

Nu se uita la ce făcea ea, ci stătea doar cu privirea ațintită în foc. Max se uită din nou spre apa ce curgea încet și care arăta atât de ispititor. S-ar simți mult mai bine cu părul spălat și cu praful și transpirația îndepărtate de pe corp. Se duse în spatele cailor pentru a-și da jos majoritatea hainelor, lăsându-și doar cămășuța de corp și pantalonașii bufanți, apoi scutură cămașa lui Degan și o lăsă să se aerisească pe cel mai apropiat tufiș. Băgându-și calupul de săpun în partea din față a cămășii de corp, intră în apă ducând cu ea săculețul cu săpun cremos și își vârî capul sub apă înainte de a-și săpuni fața și capul, apoi aruncă săculețul înapoi pe mal pentru a se freca temeinic cu săpunul solid.

– Nu e o idee bună să dormi în haine ude, spuse Degan din spatele ei.

Deci o urmărise totuși din priviri. Îi răspunse fără a se întoarce spre el:

– Am să mă îmbrac din nou în cămașa ta imediat ce termin. Nu încerc să te enervez, să știi. De regulă, sunt mai îmbrăcată decât acum în momentele când mă spăl.

– Mai am o cămașă curată în valiză, poți s-o folosești ca să dormi în ea.

– Așa voi face, mulțumesc.

Când termină cu spălatul, ieși din apă și luă valiza lui Degan, ducând-o cu ea în spatele cailor pentru a se schimba. Când deschise valiza, își văzu Coltul. Luă pistolul puștiului de mai devreme și scoase gloanțele pentru a le muta în Coltul ei, astfel încât să poată schimba cele două arme între ele. Dar pistolul puștiului nu avea gloanțe. Aproape izbucni în râs. Probabil că Degan le scosese la lac, cât timp ea se aflase în apă și nu îl privise. Aici se spulberau speranțele ei că începuse să aibă încredere în ea.

Fu nevoită să scotocească adânc în valiza lui pentru a-i găsi ultima cămașă curată. Degetele ei atinseră un alt obiect de metal și fu suficient de curioasă cât să-l scoată pentru a vedea ce era. Cu siguranță nu se așteptase să vadă două inele de fier prinse între ele cu un lanț scurt ruginit.

Luă în mână cătușele și, ocolindu-și calul, se duse să îl întrebe:

– Ce *dracu'* sunt astea?

Capitolul 26

Max se înfurie la gândul că Degan ar fi fost în stare să o lege cu lanțuri acum, după ce îl ajutase în dimineața aceea în Butte. Dar era clar că așa stăteau lucrurile. În mod evident, trebuia să își protejeze interesele. Iar pentru el ea era echivalentul unei sume de bani păstrate la bancă, și nu voia să rămână fără bani dacă ea își lua tălpășița în timp ce el dormea.

Luă lanțurile și le aruncă spre el, deoarece nu îi răspunse imediat. Și nu îl nimeri, la naiba! Se întoarse între cai pentru a se schimba. Îi luă o clipă să își descleștеze pumnii. Apoi îl auzi spunând:

– Nu am de gând să le folosesc – dacă nu voi fi nevoit.

– Dar ai crezut că va fi cazul? mârâi ea peste spinarea calului ei.

– Am crezut că da.

Ziua aceea *chiar* fusese suficient de plină de evenimente cât să îl facă să se răzgândească în privința intențiilor de a o lega cu lanțuri. Dar nu se lăsă îmbunată câtuși de puțin.

Echipată doar cu cizmele, cu șosetele trase la câțiva centimetri deasupra acestora, cu cămașa albă și largă a lui Degan căzându-i până la genunchi, cu centura de arme închisă jos peste aceasta și cu vesta deasupra, era perfect conștientă de faptul că arăta ridicol. Dar nu era nimeni acolo să o vadă în afară de Degan, iar el nu conta. Atunci de ce își dori brusc să își fi luat, când plecase de acasă, cel puțin o cămașă de noapte frumoasă? Nu se mai gândise niciodată la acest lucru și pe bună dreptate. Singură pe potecă, fusese nevoită să rămână în permanență pregătită să plece cât ai clipi, nu să se pună la culcare ca și cum ar fi fost în siguranță acasă.

Era încă țâfnoasă când se întoarse la foc. Își întinse pătura de pe cal pentru a se așeza pe ea și își drapă haina peste picioare pentru a putea sta turcește până termina de pregătit mâncarea fără a fi acuzată din nou de Degan că îl ispitea. Ba chiar își încheiase cămașa până la gât. Fusese nevoită să îi sufleace mânecile. Chiar și cu manșetele închise, tot îi atârnau peste degete. Îi simți privirea ațintită asupra ei, ca și cum el s-ar fi așteptat

ca ea să continue să îl cicălească. În schimb ea îl ignoră, de parcă nici nu era acolo.

Luă iepurele de pe foc și îl puse să se răcească, apoi scotoci prin sacul cu mâncare al lui Degan și scoase câteva lucruri, inclusiv câteva mere. Felie pâinea în mâini, obișnuită să se descurce fără tocător. Exista o limită în materie de lucruri pe care le putea căra cu ea, iar un tocător ar fi fost pur și simplu prea voluminos. Puse câteva bucăți în tigaie să se încălzească și fărâmiță puțină brânză deasupra lor.

Avusese cândva o farfurie de tablă din care mânca, dar în ultima vreme mânca direct din tigaie. La fel ca plasa de pescuit, farfuria ei fusese abandonată într-o noapte când sunetul unei rămurele rupându-se o făcuse să își strângă lucrurile și să plece în grabă. Nefiind obișnuită să doarmă singură și să își facă tabăra sub cerul liber, fusese sperioasă foarte mult timp. Se văzuse nevoită să depășească însă acele temeri luându-și măsuri de precauție rezonabile și adoptând o atitudine de fie ce-o fi, dar nu se așteptase să dea peste cineva precum Degan, care să îi dejoace planurile de fiecare dată, prea perspicace pentru a se lăsa amăgit de trucurile ei. Și totuși, ruperea unei rămurele nu ar fi deranjat-o câtuși de puțin dacă l-ar fi avut pe el prin preajmă. Se simțea protejată, complet protejată, atunci când era cu Degan.

Iată deci un gând cu adevărat bizar, având în vedere că Degan o sărutase, iar ei îi plăcuse. Nu avea de gând să lase ca acest lucru să se întâmple din nou. În nici un caz. Să sărute un bărbat care o legase, care intenționase să o imobilizeze *cu lanțuri*? Avea noroc că nu îi aruncase cuțitul direct în inimă.

– Nu mai sta bosumflată.

Max luă cuțitul și îl aruncă spre el.

– Ar fi bine să ți-l iei înapoi înainte să îi găsesc o utilizare mai bună.

Degan ridică dintr-o sprânceană.

– Să îți iau și pistolul pe care îl porți?

Ea pufni în râs.

– După ce mi-ai scos deja gloanțele? N-ai decât.

El ridică din umeri și îi aminti:

– Parcă țin minte că mi-ai zis că îți dorești să simți greutatea pistolului pentru echilibru. Și știu bine că un pistol, cu sau fără

gloanțe, poate fi o armă de care se prea poate să ai nevoie în această călătorie – doar că nu împotriva mea.

Max își aminti într-adevăr că îi spusese că îi lipsea greutatea pistolului. Iar azi el privise în urma lor suficient de des cât să își dea seama că se aștepta la probleme. Ba chiar îi dăduse de înțeles că ea i-ar fi făcut *lui* o favoare continuând să poarte pistolul, câtă vreme acesta nu avea și gloanțe. Fiindcă nu avea încredere în ea. Fiindcă ea era, în fond, prizoniera lui.

Degan nu se întinse după cuțitul pe care îl aruncase spre el. Însă luă lanțurile de picioare lăsate pe pământ în fața lui și le aruncă în râu.

– Tocmai fugiseși de mine și stătuseși ascunsă timp de două zile în Helena, spuse el. Să nu-mi mai pui niciodată la îndoială motivele.

Dacă era o explicație, fusese cu siguranță una scurtă. Pe de altă parte, cum de obicei nu îi dădea deloc explicații, Max înțelese că însemna mult. Dar ceva se schimbase în mod cert între ei. Și, aparent, el nu avea de gând să spună limpede ce anume. Poate că nici nu știa.

Însă ținu să remarce:

– Nu te văd aruncându-ți și frânghiile.

– Frânghiile au alte utilizări.

Era acesta felul lui de a spune că nu avea să o mai lege nici cu frânghii? Era timpul să se mai domolească, dar ea își forță norocul:

– Dar tot ai să mă împuști dacă îmi iau tălpășița?

– Îndepărtează-te, și vom afla.

Nu îi răspunsese cu un da categoric de data aceasta? Își spuse că era totuși un progres. Se înmuie, chiar destul de mult.

Rupse iepurele în două și îi dădu lui bucata mai mare. Pentru a doua oară în ziua respectivă, Degan nu inițiе o conversație la masă. De data aceasta, o făcu ea.

– Nu mi-ai spus niciodată câți oameni ai ucis, îi aminti ea.

– Nu, nu ți-am spus.

Pur și simplu nu avea să dezvăluie care era numărul victimelor pe care le făcuse. Poate că nu știa. Era posibil. Îi spusese că rănise mulți bărbați, că nici nu mai știa cât de mulți. Deci poate

că nu stătea apoi să vadă dacă rănile pe care le provocase se și vindecaseră.

– Nu mi-ai spus nici de cât timp te ocupi să rezolvi problemele altora, remarcă ea apoi.

– Nu m-ai întrebat niciodată.

Max mai că își dădu ochii peste cap. Degan era al naibii de bun la a evita să răspundă întrebărilor despre el însuși, fie prin tăcerea lui enervantă, fie eschivându-se pur și simplu.

– Te întreb acum.

El ridică din umeri.

– De vreo cinci ani.

– Dar nu te-ai născut în vest, așa-i?

– Am crescut în Chicago, am urmat cele mai înalte școli, am fost atent pregătit să preiau afacerea tatălui meu.

Max făcu ochii mari la auzul atâtor informații personale, deși Degan i le oferi pe un ton plin de răceală.

– Atunci ce naiba cauți aici?

Degan nu îi răspunse. Max mai așteptă câteva minute, în caz că încerca să decidă cât de multe să îi spună, dar el tot nu se grăbi să îi răspundă. Era probabil supărat pe el însuși și pentru ceea ce îi spusese deja.

Încercă o abordare diferită.

– Deci ai fost un simplu hoinar la început?

– Am plecat să văd țara. S-ar putea spune că pe jumătate am terminat.

– În Texas ai fost?

– Nu, intenționam să îl las la sfârșit.

Max fu cât pe ce să izbucnească în râs, fiindcă era ceva ce putea înțelege. Texasul era uriaș. Ar fi putut dura ani întregi să cutreiere tot Texasul.

Apoi îl întrebă din impuls:

– Atunci, te-aș putea angaja, eventual, să lămurești încurcătura asta în care m-am vârât în Texas?

– Ești bogată?

Ea chicoti.

– Ți-am zis că sunt lefteră, dar am alte bunuri de preț, îl tachină ea.

Degan dădu să se ridice. Max icni și se săltă stângace în picioare, grăbindu-se să adauge:

– Doar glumeam cu tine, sclifositule. *Nu* dau la schimb favoruri nici pentru libertate, nici pentru nimic altceva.

Degan o ignoră. Nu făcuse decât să meargă mai aproape de foc, pentru a putea ajunge la una dintre feliile de pâine. Max fu atât de rușinată, încât, dacă ar fi putut să se lovească singură, ar fi făcut-o. *Nu* ar fi trebuit să îi amintească de favoruri. Dar cel puțin nu avea să-i scoată ochii cu ceea ce tocmai spusese. Dar apoi el o făcu:

– Țin minte că exact asta intenționai să faci.

Max reuși să nu roșească, ba chiar spuse obraznică:

– Asta a fost înainte să începi să mă placi suficient cât să nu mă dai pe mâna unui șerif.

El nu îi confirmă acea presupunere, ci se mulțumi să spună:

– Ți-am zis de ce.

Da, îi spusese, că nu se hotărâse încă, și era evident că *tot* nu se hotărâse, altfel i-ar fi spus-o chiar atunci. Se așeză din nou lângă foc pentru a-și termina masa în liniște. Simțea deja scăderea dramatică a temperaturii. Se întâmpla negreșit; dacă ziua era perfect senină, peste noapte se făcea frig. Dar avea haina și pătura, iar părul i se uscase deja, deci nu își făcea griji că urma să sufere de frig în noaptea aceea.

Încă mai mânca unul dintre mere, când Degan se duse să se spele pe mâini în râu. Când se întoarse, îi întinse propria batistă. Era de un alb imaculat și părea moale ca mătasea, având marginile acoperite cu o broderie delicată. Cineva îi confecționase acea batistă cu multă grijă iubitoare. O soție? Fu surprinsă că nu îi trecuse mai de mult prin minte gândul că poate avea o soție. Era deja bărbat în toată firea când venise în vest, nu un puștan, deci era posibil să se fi căsătorit mai întâi. Dar aceasta era o întrebare pe care nu avea de gând să i-o pună, nu când el ar fi putut s-o interpreteze greșit și să creadă că îi păsa dacă era sau nu căsătorit. Însă fu nevoită să admită că îi păsa.

Își șterse mâna pe pătură înainte de a lua batista de la el, ațintind asupra lui o privire întrebătoare. Degan îi privi obrajii și spuse:

– Fața ta, chiar și părul tău, scânteiază de la praful de aur. Chiar dacă pe mine nu mă deranjează, va atrage atenția asupra ta când ajungem în următorul oraș, deci poate vrei să te descotorosești de el.

Max râse. Habar nu avusese că săpunul moale avea să absoarbă praful de aur rămas încă în săculețul de piele. Își ciufuli rapid părul cu mâinile pentru a scutura particulele strălucitoare și a le face să cadă. Însă fu nevoită să scuture batista de mai multe ori pentru a se asigura că își șterse tot praful de aur de pe față.

Nu îl rugă pe Degan să îi verifice chipul pentru a fi sigură că scăpase de tot praful, ci doar îi dădu batista înapoi când termină. El nu i-o luă, ci spuse:

– Păstreaz-o!

Deci batista nu avea valoare sentimentală? Max se gândi că acest lucru însemna că nu fusese confecționată de o soție. *Avea* una? La naiba, întrebarea avea să o sâcâie acum. Și poate că o cunoscuse deja pe soția lui. Cu siguranță păruse să o cunoască bine pe femeia aceea pe care o numise Allison. *Ea* se purtase ca o soție tipică față de Degan. Cine altcineva ar fi putut să țipe la el în halul acela? O soție abandonată ar fi putut fi, în mod cert, în stare de o asemenea izbucnire furioasă.

Max încercă să își alunge din minte întrebarea despre statutul lui Degan, continuându-și activitățile de seară. Strânse resturile de mâncare care ar fi atras animale sălbatice, mai puse crengi pe foc pentru a-l face să ardă aproape toată noaptea și găsi un tufiș des în spatele căruia să se ușureze. Când se întoarse la foc, văzu că Degan își mutase pătura lângă a ei și tocmai lua o dușcă dintr-o sticlă de whisky. Ambele lucruri îi stârniră neliniștea.

Însă el îi întinse sticla când se apropie.

– Împotriva frigului, spuse el.

Max se relaxă. Dacă Degan se îmbăta, putea deveni periculos. Dădu să refuze, dar simți cât de rece era aerul pe gambele ei dezgolite, așa că luă o dușcă și reuși să nu se înece. Whisky pur de cea mai proastă calitate. Mai băuse și altă dată, dar în mod cert nu îi plăcea.

Îi întinse sticla înapoi și menționă cel de-al doilea lucru care o neliniștea:

– Ai venit prea aproape de pătura mea.

– Depinde de tine. Poți să dormi lângă mine sau altundeva. Dar, dacă alegi să dormi altundeva, va trebui să-ți leg mâinile.

Ea icni scandalizată.

– *Cred* că glumești! După ce ți-am salvat viața!?

– Și eu care am crezut că ai făcut-o fiindcă începi să ții la mine. Nu e așa?

– Nu, mârâi ea. Te-am ajutat doar fiindcă detest să văd o luptă nedreaptă.

Se ridică și își mută pătura mai departe de a lui, apoi se așeză și îi întinse înțepată încheieturile, fiindcă în mod cert nu voia să rămână lângă un bărbat atât de exasperant. Degan veni și îi legă mâinile. De îndată ce termină, Max îi întoarse spatele și se ghemui lângă foc, cu haina întinsă peste picioare pentru a-i ține de cald. Dacă cineva avea să sufere de frig în noaptea aceea, acela urma să fie Degan, fiindcă, aparent, el nu își adusese o pătură în plus. Nici ea, dar haina ei îndeplinea de regulă acest scop, cel puțin până venea iarna. Și spera că el avea să-și petreacă o noapte chinuitoare dârdâind de frig!

Dar, până să apuce să se dezmeticească, se trezi cu Degan mutându-și din nou pătura lângă a ei.

– Nu-i drept! protestă ea, privindu-l mânioasă peste umăr. Ai zis...

– Ai fugit de mine în Helena, o întrerupse el. Iar explicația ta despre motivul pentru care m-ai ajutat în Helena îmi confirmă că nu am de ce să cred că nu vei încerca să fugi din nou. Cel puțin nu am de gând să-ți leg și picioarele.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un premiu de consolare? Ce bărbat odios!

Max nu ațipi imediat. Era devreme, iar ea era încă țâfnoasă. Poate avea să-i ia câteva ore. Dar nici nu intenționa să îi mai adreseze vreun cuvânt lui Degan. Astfel că efectiv tresări când îl auzi spunând:

– Dacă ți se face frig, poți folosi căldura corpului meu ca să te încălzești.

Max roși violent, deși *știa* că sensul cuvintelor lui nu fusese cel pe care îl interpretase ea. Apoi îl simți trăgându-i haina până peste umeri, ca și cum ar fi pus-o la culcare.

Nu îi mulțumi, știind că ar fi putut s-o facă și singură dacă nu i-ar fi legat el mâinile.

Capitolul 27

Max se ridică brusc în capul oaselor, dezorientată pentru o clipă și nefiind sigură ce anume o trezise. De regulă, dormea adânc. Fusese un zgomot? Dacă da, Degan nu îl auzise. Sunetul discret și uniform al răsuflării lui sugera că dormea. Max își plimbă privirea prin tabără. Era miezul nopții, iar acum, că focul era aproape stins, nu mai vedea prea departe.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să îl trezească pe Degan pentru a investiga. Dar caii erau liniștiți, nu scoteau sunete de spaimă. Dacă ceea ce o trezise fusese într-adevăr un zgomot, orice l-ar fi provocat se îndepărtase deja. Apoi se înfioră, simțind frigul pe piept și spate. Haina îi alunecase până la brâu când se ridicase.

Se întinse după ea, dar își aminti că mâinile îi erau legate laolaltă. Chiar și așa, încercă să își tragă haina în sus, însă nu reuși să o prindă, așa că preferă să își întindă mâinile spre foc. Însă briza bătea dinspre est, tocmai peste apă, și alunga căldura de lângă ea. Mai că mârâi de frustrare. Era aproape ca și cum ar fi fost goală, căci cămașa subțire de batist a lui Degan îi oferea prea puțină protecție în fața frigului nopții.

Se uită la sticla de whisky pe care Degan o pusese lângă foc. Sticla era probabil caldă. Iar ceea ce se afla în ea i-ar fi rezolvat problema – și probabil ar fi făcut-o să vomite. Se întinse după ea oricum, apoi râse de ea însăși. Nu putea să-i scoată dopul! Cel puțin sticla îi încălzi mâinile pentru câteva minute, dar în scurt timp i se făcu din nou deranjant de frig.

Îl privi pe Degan. Părea să doarmă adânc. Nu arăta deloc periculos acum, ci doar ca un bărbat chipeș odihnindu-se peste

noapte. În timp ce ea era cât se putea de trează și dârdâia. Iar el i-ar fi putut oferi căldură și confort. De ce mai ezita? Doar el făcuse acea sugestie.

Se trase pe pătură și se ghemui lângă el, având grijă să nu îl trezească. Era mult mai bine. Degan chiar reușea să o ferească de vânt. Însă haina ei rămăsese dincolo. Acum îi era frig la picioare. Încercă să își apropie picioarele de ale lui fără a-l trezi.

Brusc Degan se rostogoli pe burtă. Max încercă să se dea la o parte, dar nu se mișcă suficient de repede și se trezi cuibărită la pieptul lui. Noua lui poziție de somn îi oferi un braț gros drept pernă și îi permise să se bucure de mai mult din căldura corpului lui – mult mai mult decât intenționase. Era pe punctul de a suspina mulțumită, când îi văzu ochii deschizându-se. Se grăbi să îi spună:

– A căzut haina de pe mine. Mi-e frig, și ai spus că pot să mă folosesc de căldura corpului tău pentru a mă încălzi.

Degan se aplecă peste ea pentru a-i lua haina și a i-o pune peste picioare înainte de a o trage mai aproape de pieptul lui și a-și trece mâna peste brațul și umărul ei vreme de câteva minute.

– E mai bine acum?

– Nu, tot mi-e frig.

El își mută mâna pe spatele ei și o mângâie acolo.

– Acum ți-e cald?

– Așa e puțin mai bine.

Degan se aplecă și o sărută. Gura lui se mișcă blândă și caldă peste a ei. Max fu uluită că un pistolar atât de periculos și de lipsit de emoții era capabil să sărute atât de blând și totuși pasional și putea să o stârnească atât de rapid.

– Începi să te încălzești acum? o întrebă el fără a-și desprinde buzele de ale ei.

Max nu îi răspunse imediat, savurând senzațiile delicioase pe care le trezeau în ea sărutul lui și apropierea fizică de el.

– Asta pare să funcționeze, dar poate ar trebui să încerci din nou.

El o făcu și începu în același timp să îi descheie cămașa. Max dădu să îl atingă, însă nu reuși decât să își ridice mâinile legate

între ei. Degan se opri să îi dezlege mâinile fără a se lăsa rugat. Și, de îndată ce mâinile ei fură eliberate, o sărută din nou.

Acum nu mai era o pasiune mistuitoare ca un foc de vegetație, precum cea care se aprinsese între ei în după-amiaza aceea. Era un foc lent și intens, ce părea să devină din ce în ce mai fierbinte. Însă îi stârnea aceleași emoții puternice, aceeași descătușare în adâncul ființei ei, aceeași goană nebună a sângelui ce o făcea aproape beată de fericire. El îi trase picioarele peste ale lui, aducând-o și mai aproape.

Și totuși, sărutul era atât de blând! Deschis, adânc, o explorare lentă și chinuitoare pentru amândoi. Nu îi lua, ci îi oferea. Inima ei bubuia în continuare. Ridică o mână spre capul lui și își trecu degetele prin părul lui.

Un alt aspect care o încânta la săruturile lui era faptul că nu păreau spontane. Erau calculate, controlate, ceea ce însemna că nu avea să se oprească. Avea să lase această decizie în seama ei. Cât de surprins ar fi dacă ea nu s-ar opri?

Mâna lui aluneca vioaie peste coapsa ei, peste fundul ei, urcând pe spatele ei în încercarea continuă de a o încălzi. Și reușea – reușise deja doar cu săruturile lui –, dar nu era singurul efect pe care îl avea atingerea lui asupra ei. Chiar și prin materialul subțire al cămășii pe care o purta, alunecarea mâinii lui peste trupul ei părea mai degrabă o mângâiere, o dezmierdare intimă ce o excita.

– Ești caldă acum, spuse el cu buzele lipite de ale ei. Să mă opresc?

În replică, ea se urcă peste el, trecându-și coapsele de o parte și de cealaltă a șoldurilor lui. Degan încă nu știa că nu avea chiloți pe sub cămașa lui. Perechea udă și-o atârnase pe cealaltă parte a tufișului, ca el să n-o vadă. Dar ceea ce simți din cauza absenței acelui articol de îmbrăcăminte fu uluitor. Descoperi o umflătură tare ca piatra. Nu se putu abține să nu se frece de ea.

Cu mâinile pe gâtul lui, cu degetele dezmierdându-l sub urechi, Max continuă să îl sărute mult mai apăsat acum, odată pasiunea aprinsă în ea. Mâinile lui alunecară sub cămașa ei și îi găsiră pielea dezgolită, provocând senzații șocant de dulci și minunat de fierbinți. Max gemu sub gura lui când mâinile lui se închiseră peste fiecare din sânii ei, frământându-i, făcându-i să vibreze

și întărindu-le sfârcurile. Max se apăsă și mai tare peste el. Iar răsuflarea i se opri în gât când tensiunea se acumulă în ea.

Dar, brusc, Degan îi ținea fața în mâini, forțând-o să-l privească în ochi. Ochii îi erau tulburi, iar vocea îi sună răgușită:

– Știi ce se va întâmpla dacă nu ne oprim?

– Arată-mi, șopti ea.

Cu un geamăt, Degan o răsturnă pe spate, își făcu loc între picioarele ei și se chinui să își desfacă pantalonii, dezbrăcându-i rapid. Apoi carnea lui tare se apăsă peste ea, la intrare, ispitind-o, tachinând-o, ceva absolut fantastic aflat atât de aproape de atingerea ei.

Max ridică picioarele și își încrucișă gleznele peste spatele lui, apăsându-l spre ea, trăgându-l și mai aproape.

– Arată-mi!

Degan se strecură în ea. Fu ca și cum s-ar fi făcut zob, iar el ar fi reîntregit-o, ca și cum ar fi fost frântă, dar acum devenea completă. Apoi începu să se miște în ea. Nimic nu i se păruse vreodată mai firesc – sau mai exploziv. Se întâmplă în câteva minute, un val de plăcere dulce și fierbinte ce îi inundă întregul trup, ridicându-se, revărsându-se, pulsând. Fu destul de sigură că țipase. În mod cert se agăță strâns de umerii lui, mișcându-se deodată cu el, refuzând să-i dea drumul până nu simțea și el ceea ce simțise ea sau ceva la fel de fantastic. Când îi simți întreaga greutate peste ea pentru o clipă, își dădu seama că se întâmplase. Se înmuie toată, lăsându-și brațele și picioarele să îi alunece de pe el, cu un zâmbet întipărit pe buze, extaziat și mândru.

„Oamenii nu ar fi trebuit să păstreze secretul în privința unui lucru ca acesta", își spuse ea. Luella încercase să îi spună că a fi cu un bărbat putea fi foarte plăcut, însă era o descriere foarte puțin grăitoare pentru ceva atât de minunat.

Degan se rostogoli pe o parte, dar o trase cu el, astfel că Max sfârși pe jumătate lungită peste pieptul lui. Se întinse în spatele ei după haină și și-o trase peste picioare. Era sigură că o vreme nu avea nevoie de nimic mai mult de atât. Fu cât pe ce să-i spună că era excelent pe post de cuptor, dar asta ar fi făcut-o să râdă. Orice ar fi spus în acel moment i-ar fi putut stârni un hohot de râs.

Atât de bine se simțea. Iar tăcerea lui era plăcută de data aceasta. Nu o deranja absolut deloc.

Capitolul 28

Max se trezi prima. Sau cel puțin avu impresia că Degan încă dormea, având în vedere că era în continuare cuibărită în brațele lui. Obrajii i se încinseră înainte să deschidă complet ochii. Chiar făcuseră dragoste? Dacă ar fi fost doar un vis, nu s-ar fi trezit cu un asemenea rânjet prostesc pe buze, nu-i așa? Încercă să își forțeze buzele într-o linie dreaptă, dar nu reuși, căci colțurile gurii insistau să i se tot ridice. Deci nu fusese un vis. Putea fie să se simtă copleșită de rușine pentru că noaptea trecută încălcase toate limitele pe care ar fi putut să le încalce, fie să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dădu să se ridice, dar brațul lui Degan petrecut peste spatele ei o ținea culcată.

– Am să mă căsătoresc cu tine, desigur.

Max fu năucită de cuvintele lui. Căsătorie? Apoi își dădu seama că ieșise din nou la iveală gentlemanul din el, oferindu-se să o ia de soție fiindcă era convins că așa ar fi fost corect – nu fiindcă era ceea ce își *dorea* să facă. Și pusese problema ca și cum ar fi fost vorba despre o afacere. Firește! Îi spusese că fusese pregătit să conducă un imperiu. Ha! Dacă avea să se căsătorească vreodată – *dacă!* –, al naibii să fie dacă momentul nu avea să fie precedat de o declarație de iubire și de un val de fericire care să o însoțească, nu de o cerere seacă precum o propunere de afaceri, care dădea impresia că își onora o *obligație*.

Se desprinse din brațele lui, luându-și haina pentru a se acoperi, și se ridică în grabă.

– Nu-mi face favoruri, sclifositule! Aveam nevoie să fiu încălzită noaptea trecută. Tu te-ai ocupat de asta într-o manieră plăcută. Asta e tot ce-a fost, așa că nu-ți mai bate capul cu asta, și n-am s-o fac nici eu.

Se îndepărtă înainte să se dezlănțuie furioasă asupra lui. Cum îndrăznea să se ofere să se sacrifice pe altarul convențiilor sociale și să încerce să o oblige și pe ea să facă la fel? Era încă țâfnoasă când se întoarse la tabără, după ce se ușurase. Degan plecase să facă același lucru, așa că Max își luă rapid hainele uscate și se îmbrăcă înainte de a strânge restul.

Molfăia o bucată de pâine când se întoarse Degan. Expresia lui era la fel de controlată ca întotdeauna, fără a trăda nici unul dintre gândurile care-i umpleau mintea. Max se gândi că el poate nici măcar nu își dăduse seama că ea fusese jignită de propunerea lui lipsită de emoție. Probabil ar fi trebuit să lase lucrurile astfel.

– Nu am vrut să par nerecunoscătoare, spuse ea, dar căsătoria cu tine pare o decizie forțată de împrejurări. Prefer să aștept un motiv fericit și real pentru a mă căsători, dacă nu ai nimic împotrivă. Cum Degan nu îi răspunse, nici măcar nu o privi, Max adăugă: Obișnuiești să îi ceri fiecărei femei cu care te culci să se mărite cu tine?

– Doar celor virgine.

Replica lui *ar fi putut* fi o încercare de a glumi dacă Degan nu ar fi spus-o cu un aer perfect serios. Dar Max râse oricum.

– Nu zic că nu eram, dar acum nu mai e mare scofală pentru mine, mai ales că mă așteaptă streangul. Ce naiba, eram gata să renunț la ea când aveam doar șaisprezece ani.

– Dar n-ai făcut-o.

Pe Max o irita să poarte acea conversație cu un Degan întors cu spatele spre ea, dar el începuse să își înșeueze calul și nu se opri din ceea ce făcea pentru a discuta.

– Doar fiindcă bărbatul care îmi plăcea s-a îmbrăcat și a plecat din oraș. Probabil alungat de bărbații familiei Bingham. Puseseră ochii pe mine pentru unul dintre ei încă de pe atunci.

– Așa zici tu.

– Tot crezi că mint?

– Cred că acum sunt nevoit să aflu.

Max se zgâi la el, nevenindu-i să creadă. Furia revenise, dar și-o înăbuși rapid. Nu avea de gând să caute de dinți calul de dar, nici să mârâie la el.

Ezitantă, îl întrebă:

– Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

– O vom lua spre Texas după ce termin în Dakota.

Degan avea de gând să o ajute! Max se simțea extaziată. Și nu o costase nimic altceva decât cea mai incredibil de frumoasă noapte din viața ei. Era timpul să i se mai schimbe norocul.

Încă zâmbea când Degan veni să ia pătura pe care era așezată, pentru a putea înșeua și calul ei. Max se ridică pentru a arunca pământ peste focul stins, în caz că rămăseseră tăciuni aprinși în vatră, apoi își luă haina și pălăria. Nu își îmbrăcă haina și nici nu plănuia să o facă până nu ajungeau în oraș. Ziua se anunța frumoasă deocamdată, nu foarte caldă încă, fiind foarte devreme, și bătea o briză ușoară, așa că spera să nu îi mai aștepte zile sufocante precum cea de ieri.

Ajunseră în Bozeman la mijlocul după-amiezii. Nu era un oraș minier, ceea ce însemna că era puțin probabil să dispară odată ce se epuiza minereul. În oraș se aflau și soldați din apropiatul Fort Ellis. Hotelul era mic, dar camera care le fu oferită era confortabilă, cu milieuri de mână pe obiectele de mobilier și cu vase cu flori proaspete așezate pe mesele aflate de o parte și de cealaltă a patului mare.

Degan o lăsă acolo, mulțumindu-se să îi spună că avea să se întoarcă la timp pentru a o duce să cineze. Faptul că își luă valiza cu el îi sugeră lui Max că pleca să caute o spălătoreasă. Nici măcar nu încuie ușa. Știa că nu ar mai fi fugit acum, nu după ce o momise cu ceea ce își dorea.

Max hotărâse deja să nu mai facă niciodată greșeala de a spăla mai mult de un rând de haine o dată. Încă dădea vina pe cămașa subțire a lui Degan și pe gambele ei dezgolite pentru frigul pe care îl îndurase noaptea trecută și care o împinsese să caute căldura în brațele lui. Privind patul, se întrebă care erau așteptările lui Degan după ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Nu avea să se mai întâmple. De acum înainte, urma să doarmă în hainele *ei* groase, pentru a-i arăta clar că nu avea nevoie și nici nu își dorea să fie încălzită.

O oră mai târziu, îi fură aduse un pachet și apă pentru baie. Așteptă până rămase singură pentru a deschide pachetul, apoi râse când scoase din el o fustă, o bluză cu volănașe și câteva panglici de diferite culori. Ce făcuse oare – cumpărase acele haine direct de la cineva care le purta? În afară de salopete și cămăși

de bărbați, hainele gata făcute, în special cele de femei, nu erau ușor de găsit în magazinele de provincie. De regulă, femeile își făceau singure hainele sau găseau o cusătoreasă care să le coasă pentru ele.

Max se îmbăie, apoi se îmbrăcă în hainele noi înainte să se întoarcă Degan și să îi ceară să le îmbrace. Nu o deranja. Fusta avea un model drăguț cu flori roz și galbene și avea loc pentru jupe, care ei îi lipseau. Bluza albă avea două rânduri de volane care urmau linia decolteului până la V-ul de unde începeau nasturii. Își luase cămașa de corp pe dedesubt, așa că nu urma să aibă nevoie de vestă. Luă una dintre panglici, una roșie, și și-o legă în păr. Camera de hotel nu avea oglindă în care să se vadă din cap până în picioare, deci nu putea să știe cum arăta, dar chiar se simțea frumoasă, o senzație pe care nu o mai cunoscuse de când plecase din Texas. Își spălă și hainele pe care le purtase în prima parte a zilei, știind că aveau să apuce să se usuce până a doua zi dimineața. Dar începu apoi să se plictisească. Și i se făcu foame. Nu avea la îndemână sacul cu mâncare al lui Degan. Acesta îi spusese grăjdarului să îl arunce atunci când ajunseseră în oraș.

Tocmai era pe punctul de a pleca să îl caute, când Degan deschise ușa. O măsură din cap până în picioare, dar singura lui replică fu cea obișnuită:

– Să mergem!

Pe Max nu o deranjă de data asta. Faptul că Degan hotărâse să o ajute în loc să o trimită la închisoare schimba totul. Iar acum trebuia să fie atentă să nu facă ceva care să-l determine să se răzgândească în privința deciziei de a se întoarce cu ea în Texas. Așa că nu se plânse că întârziase, că mațele îi chiorăiau, că abia dacă o privise și nici măcar nu menționase cât de drăguță era în noile haine – care fuseseră ideea *lui*. Poate că acum o ajuta, dar un lucru tot nu se schimbase deloc: în continuare putea fi al naibii de enervant.

Micul hotel în care erau cazați nu avea restaurant, dar exista unul peste drum. Așteptară să treacă pe lângă ei două căruțe cu coviltir, apoi un cowboy ducând o vacă la măcelar. Bozeman era un oraș prosper și părea să crească. Max văzu un chioșc de ziare mai jos pe stradă și chiar și o bibliotecă. Ei bine, cel puțin semnul

de deasupra drogheriei susținea că exista o bibliotecă la etaj. Asta era ceva ce nu văzuse prea des: un oraș cu o bibliotecă adevărată.

Restaurantul era aglomerat. Pentru prima dată, Max observă că oamenii se zgâiau și la ea, nu doar la Degan. Acesta își închisese jacheta, pentru a ascunde pistolul de ochii curioșilor, deci poate că acesta era motivul. Nu găsiră nici o masă de colț disponibilă. Max știa că Degan ar fi preferat o astfel de masă pentru a putea să stea cu spatele la perete. Dar, dacă îl deranjă faptul că se așezaseră în mijlocul sălii, nu o arătă.

Și își reluase obiceiul de a face conversație la masă; nici măcar nu așteptă să sosească mâncarea și deja întrebă:

– Cât de mare e orașul tău de baștină?

– Nu e la fel de mare și de aglomerat ca Butte, dar e mai mare decât acesta și mai răsfirat. Bingham Hills a fost fondat în anii '40 și avea o singură stradă principală lungă. Acum are peste o duzină de străzi, cinci taverne, trei grajduri, două hoteluri și o mână de pensiuni. Carl Bingham a fost foarte mândru să îi ghideze dezvoltarea. Pe toți dracii, a construit chiar și case pentru negustorii care își doreau ceva mai mult de câteva camere deasupra prăvăliilor lor pentru a avea unde să locuiască. E un motiv în plus pentru care oamenii din orașul ăla îl iubesc atât de mult.

– Trebuie să încetezi să vorbești ca și cum individul e încă în viață, Max.

– Știu, dar tot nu-mi vine să cred că a murit de la împușcătura aceea.

Degan scoase un sunet de frustrare.

– Trebuie să presupui că e mort, fie de mâna fratelui tău, fie ucis de altcineva, care a aruncat apoi vina în cârca ta, fiindcă tu ai fugit. Nu există nici un alt motiv logic pentru care afișul cu imaginea ta să fi fost distribuit prin tot vestul.

– Ba firește că există, fiindcă vor...

– Ascultă-mă! Afișele se fac în urma unor fapte reale. Chiar dacă în povestea cu jaful bancar a fost o neînțelegere la mijloc, tot ai ieșit din bancă luând cu tine mai mult decât propriii bani. Cineva a crezut că Bingham e mort – sau pe moarte – din momentul ce a solicitat intervenția poliției federale a Statelor Unite și a cerut distribuirea afișului ce conținea ambele acuzații. Fiul lui probabil își dorește să se răzbune, nu?

– Da, dar...

– Lasă-mă să termin! Dacă individul *nu* ar fi mort, oamenii din orașul tău ar ști asta, cei care vizitează orașul ar afla și ei și oricare alți oameni ai legii de prin zonă ar afla la rândul lor, deci afișul tău ar fi fost retras măcar în ultimul an. Dar nu s-a întâmplat asta.

– Doar dacă nu cumva nu a fost distribuit deloc în Texas.

Privirea pe care i-o aruncă Degan fu atât de usturătoare, încât Max își strânse buzele laolaltă. Și totuși știa că se amăgea singură cu speranțe deșarte, pur și simplu fiindcă *avea nevoie* să creadă că nu se înșela. Alternativa era ștreangul, și nici măcar Degan nu ar fi putut să o apere de un oraș întreg care ar fi vrut să o vadă plătind pentru uciderea îndrăgitului lor fondator.

Degan, în mod evident, nu se gândise la acest lucru, deoarece continuă:

– Deocamdată pornim de la premisa că e mort. Nu vom afla exact cum s-a întâmplat până nu ajungem acolo. Acum, dacă e adevărat ceea ce mi-ai povestit despre evenimentele care au culminat cu împușcarea lui Bingham, trebuie să existe un motiv pentru care cei doi s-au străduit cu atâta înverșunare să te includă în familia lor și au recurs la măsuri atât de radicale pentru a-și îndeplini scopul.

Max ridică din umeri.

– Eu m-am gândit că pur și simplu își doreau copii frumoși, având în vedere că nici unul dintre bărbații familiei Bingham nu era nu știu cât de arătos.

– Pentru așa ceva s-ar fi găsit o mulțime de soluții care să nu te implice neapărat pe tine. Doar dacă nu cumva unul dintre ei era îndrăgostit de tine?

Max pufni în râs.

– Dacă da, interesant mod au găsit de a mi-o arăta, punând o recompensă pe capul meu.

– Pe afișul tău nu scrie „viu sau mort", îi aminti Degan.

– Nu scrie nici că mă vor neapărat vie.

Când sosi mâncarea, tăcură. Comandaseră amândoi plăcintele cu pește recomandate de bucătar, trei pateuri mari care

le umplură farfuriile, cu două sosuri diferite și morcovi glasați drept garnitură. Dar, de îndată ce chelnerul plecă, Degan întrebă:

– Ce altceva din ce ai și-ar fi putut dori bărbații din familia Bingham?

– Hainele de pe mine? Când Degan o privi cu ochii ușor mijiți, Max chicoti și adăugă: Nu dețin nimic care să poată stârni invidia unei familii bogate precum Bingham.

– Deții o proprietate care stă în calea dezvoltării orașului, dacă e adevărat ce mi-ai spus despre faptul că orașul se apropie tot mai mult de ferma voastră. Sau există și alte direcții în care s-ar putea extinde orașul?

Max se încruntă.

– Da, există și alte direcții.

– Și sunt folosite?

– Da, presupun că da. Având dealuri în spate și o grămadă de teren plat în cealaltă parte, Carl a ales să folosească în mare terenul plat. Dar spre est există o carieră de care probabil nu voia să se apropie prea mult, iar pădurile... De fapt, singurul teren plat și *neocupat* e în direcția noastră.

– Deci ferma familiei tale stă în calea obiectivului lui Carl Bingham de a-și transforma orașul în metropolă.

Max zâmbi larg.

– Ambiția asta e puțin cam grandioasă chiar și pentru el, deși am auzit discuții, înainte de a fugi, cum că intenționa să construiască o cale ferată secundară care să facă legătura între Bingham Hills și Texas și Pacific Railroad la Fort Worth sau Abilene. Dacă reușesc să facă asta, atunci da, populația orașului ar putea ajunge să se dubleze destul de rapid.

– S-ar putea să fie mai mult decât plănuise Bingham inițial, dar, dacă e atât de bogat pe cât susții tu, ar putea plăti indiferent de prețul pe care l-ar cere familia ta pentru acel pământ. S-a oferit să îți cumpere ferma?

– Nu e a mea să o vând.

– Nu i-a fost lăsată moștenire tatălui tău?

– Așa ar fi fost normal, dar el a murit înaintea bunicului meu, așa că a fost moștenită de buni. Iar ea i-o va lăsa lui Johnny.

– A încercat Bingham să o cumpere de la bunica ta?

– Dacă a făcut-o, ea nu ne-a pomenit niciodată despre asta. Dar ea a trăit în casa aceea mai mult de o jumătate din viață. E căminul ei. Nu ar vinde-o.

– Nici dacă i s-ar oferi o avere?

Max clătină din cap.

– Nu poți pune preț pe ceva pe care-l iubești.

Degan nu mai spuse nimic legat de acest subiect, însă în mod cert îi răscolise tot felul de gânduri în minte. Crezuse că ea fusese punctul central de interes al bărbaților din familia Bingham, ea personal. Dar, dacă de la bun început fusese vorba despre fermă, ce îl făcuse pe Carl să creadă că includerea ei în familia lui i-ar asigura controlul asupra fermei? Ce l-ar fi determinat pe un bărbat pe care toți cei din oraș îl iubeau și îl respectau să devină un afacerist fără scrupule în privința unei bucăți de pământ? Fusese dispus chiar și să o violeze pentru a putea să-i pună inelul pe deget. Dar, ca acea proprietate să ajungă în mâinile lui prin căsătorie, restul familiei ei ar fi trebuit să moară. O, Dumnezeule, oare cei doi bărbați Bingham le făcuseră ceva rău bunicii ei și lui Johnny? se întrebă Max. Încercă să se calmeze și să gândească limpede. Nu, dacă cei doi Bingham ar fi fost capabili de crimă, ar fi trecut la fapte înainte ca ea să plece din Texas.

Max oftă. Degan îi dăduse prea multe teme de reflecție. Fusese atât de încântată de gândul că el se arătase dispus să o ajute, dar acum nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva acest lucru ar putea să îl ucidă. Știa că era capabil să facă față răufăcătorilor și altor pistolari, dar cum ar fi putut să înfrunte un oraș întreg? Erau încă foarte departe de Texas, așa că nu avea de gând să deschidă acest subiect deocamdată.

Când se întoarseră în camera lor, Max văzu imediat că li se adusese o pătură mare și pufoasă care fusese întinsă pe pat. Își spuse că avea să îi servească foarte bine drept saltea.

– Eu dorm pe podea, spuse Max.

– E un pat mare. Poți să te înfășori în pătura aia și să dormim amândoi în el. Dacă nu vrei să te ating, e suficient să îmi spui.

Max își zise că aranjamentul ar putea funcționa, dar îi explică oricum:

– Nu va fi necesar să mă atingi. Pătura îmi va ține de cald. Mulțumesc că te-ai gândit la asta.

Degan dădu să mai spună ceva, dar preferă să iasă din cameră pentru a o lăsa să se pregătească de culcare. Max se dezbrăcă de hainele noi și frumoase și se îmbrăcă în cămașa ei groasă și în pantaloni, pentru a dormi. Probabil nu avea nevoie de ele, având pătura, dar nu voia să își asume nici un risc. Se bagă în pat și înfășură pătura în jurul ei. Era mult mai bine decât pe podea, dar acum spera că nu avea să-i fie prea cald.

Capitolul 29

Max se trezi și dădu cu ochii de Degan, fără cămașă și sprijinit într-un cot pe pat, fixând-o cu privirea. Îi studie pieptul lat și gol – zăbovind, poate, puțin prea mult.

– Te-ai răzgândit în privința atinsului?

Max ridică ochii spre ai lui. Ar fi fost atât de ușor să îi spună da, însă nu putea renunța la hotărârea ei. Ceea ce se întâmplase în urmă cu câteva nopți nu mai putea fi repetat. Și totuși, nu îi răspunse suficient de repede. Degan se aplecă în față și își atinse ușor buzele de ale ei. Ea ridică mâna pentru a-l împinge în spate, dar, în clipa în care îi atinse pielea goală, se trezi răsfirându-și degetele peste ea. Sărutul lui deveni mai adânc. Max gemu de cât îi era de dificil să îi reziste acestui bărbat! Dar trebuia.

Făcând apel la întreaga ei voință, se rostogoli de pe pat, fugind de el, apoi aproape se împiedică în pătura căzută pe podea. Nici nu era de mirare că Degan crezuse că se răzgândise. Probabil îi fusese atât de cald, încât aruncase pătura de pe ea în toiul nopții.

Îl auzi ridicându-se și el din pat. Apoi se deschise ușa.

– Data viitoare îți fac rost de un pat de campanie.

Max se crispă când Degan închise ușa în urma lui, dar era mai bine așa. Să nu creeze legături pe care le-ar fi putut interpreta greșit, să nu riște să îi piardă ajutorul, să nu se atașeze atât de mult încât la sfârșit să nu îi poată întoarce spatele – atunci când el avea să o facă.

Călătoria cu trenul până în Dakota fu lipsită de peripeții, iar trenul nu fu jefuit. Era destul de amuzant să considere acest lucru

drept un ghinion, însă Degan exact așa îl privi. Max se mulțumi să savureze prima călătorie cu trenul din viața ei. Era palpitant să mergi atât de repede.

Încă nu îi spusese lui Degan că a o ajuta în Texas s-ar fi putut dovedi o idee nu tocmai inspirată. Pentru el. Cel mai probabil el nu ar fi fost de acord, așa că probabil ar fi mai bine să-și ia ea tălpășița de lângă el și să se întoarcă singură acasă pentru a înfrunta orice o aștepta acolo. Acum, că Degan părea să aibă încredere în ea într-o oarecare măsură, nu s-ar fi așteptat ca ea să dispară. Dar era încă acolo, cu el. De fiecare dată când i se oferise o ocazie de a se furișa de lângă el înainte de a ajunge la gara din Billings, nu profitase. Nu era sigură de ce. Poate fiindcă îi făcea plăcere să călătorească în compania lui. Poate fiindcă era posibil ca Degan să aibă deja un plan prin care să rezolve temerile ei, și ar fi trebuit să îl întrebe mai întâi despre asta. Asta era, în fond, slujba lui: să rezolve probleme. Și poate că nu îl întrebase dacă avea un plan pentru că pur și simplu nu era pregătită să își ia adio de la el. Probabil fiindcă știa că mai avea timp. Dar nu i se mai oferiseră ocazii de a fugi odată ce urcaseră în tren în Billings, având în vedere că ambii cai ai lor se aflau acum în vagonul pentru animale. Iar caii aveau să rămână acolo până ajungeau la destinația finală.

Însă acea destinație nu fusese stabilită încă, deși Degan înclina spre un oraș aflat în centrul teritoriului. Punea întrebări tuturor angajaților căilor ferate pe care îi întâlnea în tren și în gările în care se opreau. Aflase că doar trenurile ce se îndreptau spre vest și care transportau banii de salarii ai companiei de căi ferate deveneau ținta jafurilor, motiv pentru care trenul în care călătoreau ea și Degan nu fusese jefuit și cel mai probabil nici nu avea să fie. Unul dintre angajați acceptase să îi arate în ce punct al căii ferate avusese loc ultimul jaf, dar acest detaliu nu urma să-i ajute prea mult să identifice locul în care se ascundeau Nolan și banda sa. Soldați, detectivi angajați de căile ferate și alți șefi de poliție îi căutau pe acei răufăcători de câteva luni deja și nimeni nu fusese nici măcar pe aproape de a-i găsi, nici măcar după jafurile recente, când le-ar fi fost ușor să îi urmărească.

– Ai nevoie de un copoi, remarcă Max când coborâră în sfârșit din tren în Bismarck, pe malul estic al fluviului Missouri, pe teritoriul Dakota.

Degan porni cu ea spre vagonul cu animale, pentru a aștepta să le fie descărcați caii.

– Ești vânător, dar nu știi să iei urma vânatului?

Glumea? Fără îndoială. Max pufni în râs.

– Pot să iau urma vânatului, dar nu am încercat niciodată să dau de urma vreunei persoane.

– Nu contează. Un copoi ne-ar fi util doar imediat după un jaf. Mie mi-ar fi util un cercetaș – sau cel puțin cineva care să cunoască foarte bine teritoriul și să îmi poată sugera eventualele locuri în care s-ar putea ascunde un grup de bărbați.

– Ai mai trecut pe aici vreodată?

– Aproape.

Max se zgâi la el.

– Aproape?

– A trebuit să aleg în ce direcție să o iau când am plecat de acasă. Din câte auzisem, căile ferate ajunseseră destul de departe în direcția asta. Dar se apropia iarna, așa că am decis să evit o rută nordică. Apoi am decis să evit complet trenurile și să o iau pur și simplu spre vest.

– Mi-e greu să mi te imaginez ca pe un băietan cu cașul la gură.

– Atunci nu o face.

Ea râse.

– Dar chiar ai fost, nu-i așa?

Degan nu îi răspunse. Firește că nu ar fi făcut-o.

– Tot calul ăsta auriu îl aveai când ai plecat de acasă?

– Nu. Aveam un cal de curse pursânge, dar a început să șchiopăteze când de-abia traversasem jumătate din Kansas și m-a lăsat baltă pe un drum între orașe – până a apărut o femeie în vârstă, mânând o căruță ce părea chiar mai bătrână decât ea. Adelaide Miller, cea mai arțăgoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Autoritară, certăreață și îndărătnică, diferită de femeile pe care le cunoscusem în Chicago precum e diferită noaptea de zi. Mi-a luat ceva timp până m-am obișnuit cu ea.

– Salvat de o bătrână. N-am să spun nimănui niciodată, îl tachină ea.

El o ignoră și continuă:

– M-a dus acasă la ea și mi-a promis să mă ducă în oraș peste o săptămână sau două, când avea din nou drum pe acolo. Nimic din ce i-am spus sau i-am oferit nu a făcut-o să se răzgândească în privința acelui program. Până la urmă, am stat o lună întreagă. Mi-am dat seama destul de rapid că pur și simplu avea nevoie să rezolve diverse treburi prin gospodărie, lucruri pe care un bărbat le putea face cu mai multă ușurință decât ea. Dar măcar gătea bine.

Max chicoti la gândul că acel aspect fusese atât de important pentru el.

– Locuia singură?

Degan încuviință din cap în timp ce angajatul companiei de căi ferate îi dădu frâiele calului său. Max încă îl aștepta pe al ei.

– Creștea porci și câteva vaci, spuse el. Și avea mai multe grădini de zarzavaturi. Era o parcelă întinsă în mijlocul pustietății, fără nici un vecin prin preajmă și aflată la vreo treizeci de kilometri de cel mai apropiat oraș. Soțul ei cultivase pământul înainte să moară.

– Să nu-mi spui că te-a pus să-i ari ogorul. N-aș crede-o nici în ruptul capului.

– Nu, după moartea lui, nu a mai plantat decât flori și legume. Lucruri cu care se putea descurca singură. Dar mi-a cerut să îi vopsesc câte ceva, să repar și să îndrept diverse, să îi car una, alta.

Oricât de interesantă i s-ar fi părut povestea lui, pentru simplul fapt că nu se întâmpla decât atât de rar să își deschidă astfel sufletul, Max începu să se întrebe de ce îi spunea toate acestea, până când Degan adăugă:

– Să învăț să trag cu pistolul.

– A vrut să o înveți tu pe ea?

– Nu, m-a mustrat că nu purtam pistol și m-a cicălit să învăț cum să folosesc o armă de foc. Mi-a oferit Coltul soțului ei pentru a avea cu ce să exersez și nu mi-a dat pace până nu am ajuns să nimeresc de fiecare dată exact unde țineam.

Max izbucni în râs și nu se putu opri. O bătrână îl învățase pe cel mai rapid pistolar din vest cum să tragă cu arma? Degan

îi întoarse spatele și se îndepărtă. Ea luă frâiele propriului cal și porni în grabă după el.

– Așteaptă-mă! Trebuie să recunoști că e amuzant, așa că nu te enerva pe mine că am râs.

– Adelaide mi-a făcut o favoare. Nu a trecut mult până am avut nevoie de pistolul ăla, chiar înainte de a ieși din Kansas. Dar ai ghicit corect. Când am venit în vest, eram un băietan cu cașul la gură. Doar că nu am rămas așa mult timp.

Lui Max nu îi venea să creadă că îi spusese toate acestea. Avea impresia că era o poveste pe care nu o mai împărtășise nimănui altcuiva. De ce tocmai ei? Max nu se putu abține să nu zâmbească. Oare începea să țină la ea? La fel cum începea și ea să țină la el? Iată un gând interesant.

– Deci încotro o luăm acum?

– Unul dintre angajații gării a sugerat că e posibil ca banda lui Nolan să se ascundă în pustietatea din Dakota.

Max se încruntă.

– Atunci poate că ar trebui să îi lăsăm să putrezească acolo. Știi că astfel de regiuni sunt aproape imposibil de traversat.

– Nu am zis că vom merge acolo.

– Bun, fiindcă acolo nu e de trăit, indiferent pentru cât de puțin timp. La un moment dat, am ajuns suficient de aproape de pustietatea din Wyoming cât să-mi dau seama că nu aș fi vrut să călătoresc pe acolo. Nisipuri mișcătoare, faleze abrupte și nici urmă de verdeață. Mă îndoiesc că pustietatea de aici e diferită. Iar banda are deja mai mult de un an de când jefuiește trenul ăsta în lunile mai calde; au fost opt jafuri în total. Nu o să mai stea în tabără atâta timp, cu siguranță nu peste iarnă.

– Știu toate astea și știu și că banda lui Nolan nu ia în vizor decât trenurile care vin spre vest, pline ochi de noi coloniști, sau pe cele care aduc banii de salarii ai companiei de căi ferate. Dar sugestia privind pustietatea a fost pur și simplu opinia unui singur om, și, cum zona aia e în urma noastră, în partea vestică a Dakotei, pe care am traversat-o deja, nu ne vom întoarce pe acolo decât dacă nu avem încotro. În plus, tind să cred că banda se află undeva mai în zona centrală. E un teritoriu mare, în fond, iar jafurile au avut loc în diverse puncte ale căii ferate.

– Mi-a făcut plăcere să călătoresc cu trenul, spuse Max zâmbind larg. Am putea pur și simplu să ne urcăm într-unul dintre trenurile care transportă banii de salarii și să așteptăm ca banda să ne jefuiască, așa cum ai sperat că o să se întâmple.

– Speranța aceea se datora nerăbdării mele și nu ținea cont că ar fi fost posibil să aibă de suferit și oameni nevinovați. Prefer să îi găsesc singur.

– Cred că îți dai seama că e posibil să se ascundă chiar sub nasul nostru, așa cum am încercat și eu să fac. E posibil chiar să locuiască aici în Bismarck și să se poarte ca niște oameni normali. Cine ar putea ști?

– Cineva de aici știe, replică el. Ăsta e cel mai mare nod feroviar din teritoriu. Informațiile despre ce se află în trenurile care vin dinspre est ajung aici cu mult timp înainte. Cineva îi vinde acele informații lui Willie Nolan.

– Deci ai *totuși* un plan?

– Oarecum. Nu îi dădu alte detalii. La drept vorbind, Max fu uluită că îi spusese chiar și atât. Dar apoi el adăugă: Prima prioritate de pe listă sunt o baie și un somn bun. Dacă am noroc și îl descopăr pe omul din interior al lui Nolan, s-ar putea să terminăm treaba chiar repede. Dacă nu, vreau ca mâine să explorez periferiile orașului Bismarck.

– Ai putea să angajezi un cercetaș măcar pentru asta.

– Am fost deja avertizat – cei mai buni sunt recrutați în armată, iar armata nu e dispusă să îi dea cu împrumut.

– Atunci, găsește-ți unul prost. Orice om familiarizat cu teritoriul ăsta e un câștig mai mare decât să nu ai ghid deloc.

Capitolul 30

Jackson Bouchard nu era cercetaș, dar era suficient de familiarizat cu regiunile din apropiere cât să le poată fi ghid pentru câteva zile. Era pe jumătate amerindian. Sau cel puțin așa se lăuda. Max avea unele îndoieli însă, fiindcă nu arăta cu nimic diferit de oricare alt vestic. Părea să aibă către treizeci de ani, nu era foarte

înalt și era destul de corpolent. Și era chipeș, cu ochii de un turcoaz remarcabil și cu păr castaniu scurt. Nu purta pistol la șold, dar, când călărea, ținea o pușcă într-o mână și frâiele în cealaltă, iar, când nu era călare, își purta pușca în brațe.

Se aștepta să fie hrănit și să nu fie nevoit să își vâneze cina. Acestea fuseseră condițiile lui în afară de onorariu. Și era băgăcios, punând o mulțime de întrebări. Căzu în sarcina lui Max să răspundă – sau nu –, căci Degan refuză să o facă. Iar Jackson știa că era femeie fiindcă ea nu se obosise să ascundă acest lucru după ce plecase din Bismarck. Atât de în siguranță se simțea în compania lui Degan.

Însă Jackson nu știa că era considerată o răufăcătoare. Afișul cu imaginea ei nu ajunsese până în Bismarck, nici la vreuna dintre gările dintre Billings și Bismarck. Max se uitase. Ultimul loc în care văzuse un afiș fusese Billings, în Montana.

Cu o zi în urmă îl luase deoparte pe Degan pentru a-l întreba de ce îl angajase pe Bouchard dacă individul nu era cercetaș.

– Deoarece cunoaște teritoriul. Ne va duce în locurile unde crede *el* că s-ar putea ascunde o bandă de bărbați astfel încât să nu-i observe nimeni.

Max își spusese că era și aceasta o modalitate de a găsi banda de tâlhari. Apoi îl întrebase:

– Deci nu ai reușit azi-noapte să găsești informatorul?

– Am căutat prin câteva taverne rău famate, dar nu a vrut nimeni să recunoască. Însă eu am impresia că e chiar Bouchard. Prea s-a grăbit să își ofere ajutorul. Fie vrea să găsim banda lui Nolan, fie ne va duce pe cărări greșite – eventual într-o cursă.

– Deci nu vom avea încredere în el?

– Nu, nu vom avea. Dar, în caz că totuși nu a mințit, hai să vedem unde ne duce!

Jackson era prea bine hrănit pentru a nu avea și un loc de muncă normal în Bismarck, și totuși nu fusese nevoit să se învoiască de nicăieri pentru a-i însoți. Fusese evaziv când Max îl întrebase unde lucra. La drept vorbind, în ciuda faptului că *el* punea atâtea întrebări, nu răspundea la prea multe când era rândul lui, așa că Max fu tentantă să îi dea dreptate lui Degan, bănuindu-l de motive ascunse.

Existau destul de multe ferme la o oră sau două depărtare de Bismarck, gospodării încropite de coloniști care probabil sosiseră la scurt timp după construcția căii ferate. Dar, cu cât înaintau mai mult spre nord, cu atât deveneau mai rare gospodăriile înfloritoare. Majoritatea fuseseră abandonate, câteva chiar arse din temelii. Max își spuse că amerindienii fuseseră încă activi în regiune când apăruse pentru prima dată calea ferată. Din când în când, vedeau câte o căsuță, majoritatea fiind însă părăsite. Jackson îi conduse la cele care erau încă locuite, ca Degan să poată opri și să le pună întrebări oamenilor aflați în ele.

Se opriră sub un copac singuratic pentru a lua prânzul în prima zi a căutării lor. Sacul cu mâncare al lui Degan era plin cu alimentele obișnuite pe care prefera să le ia cu el și care ar fi rezistat mai multe zile fără să se strice. Călăriseră în viteză, așa că Degan își țesălă calul înainte de a se așeza să mănânce.

Max se așeză și se sprijini de copac în vreme ce mâncă. Își dezbrăcase jacheta de îndată ce ziua se făcuse caldă, astfel că pistolul pe care îl purta era la vedere acum. Jackson se așeză lângă ea, cu pușca în poală.

– Știi să folosești ăla? o întrebă el curios, zgâindu-se la Coltul ei.

Max își spuse că era probabil una dintre acele situații în care nu conta că pistolul ei era gol, fiindcă Jackson nu știa. Se mulțumi să îi spună:

– Nu l-aș purta dacă nu aș ști.

Jackson îl privi pe Degan preț de câteva minute înainte de a spune:

– Voi doi...?

Max se zgâise la Degan, care stătea cu spatele spre ei, iar Jackson observase. Uneori pur și simplu nu își putea lua ochii de la el. Înțelese la ce se referea Jackson.

– Nu, l-am angajat să facă ceva pentru mine, minți ea. Dar nu o va face până nu-și termină însărcinarea actuală.

– Dar el e șef de poliție, remarcă Jackson. De ce ar accepta să lucreze pentru tine?

De-abia în clipa aceea își dădu Max seama că Jackson Bouchard nu cunoștea reputația de pistolar a lui Degan. Ceea ce o surprinse, deoarece ceilalți oameni din Dakota cu care discutaseră știuseră

exact cine era. Aproape izbucni în râs. Nu că ar fi contat. Din moment ce Degan îl plătea, Jackson nu avea nici un motiv să se teamă de Degan – doar dacă nu era exact cine credea Degan că era, ceea ce *într-adevăr* l-ar fi făcut să se teamă de un om al legii.

– Avem o înțelegere, spuse ea nepăsătoare. Eu îl ajut cu asta, el mă ajută cu problema mea, după aceea.

– Anume?

– E personală, se mulțumi ea să spună.

– Mare păcat!

Comentariul ăsta o făcu să își țintească privirea asupra lui, nefiind prea sigură la ce se referise. Era oare interesat de ea? Nu bănuise că ar fi putut fi. Până acum.

Însă Jackson se ridică înainte de a adăuga:

– Ar trebui să te întorci în oraș. Pot să-l duc eu unde trebuie să ajungă.

O spuse pe un ton puțin prea încrezător. În mintea lui Max nu mai rămase nici urmă de îndoială că Bouchard era cumva implicat în acțiunile bandei lui Nolan, fie în calitate de informator, fie chiar ca unul dintre tâlhari. Era evident că știa unde se aflau. Și era cât se poate de posibil ca planul lui să fi fost de a întoarce arma împotriva ei și a lui Degan și de a-i da pe mâna lui Willie Nolan. Dar Degan era pregătit pentru o astfel de posibilitate. Jackson nu avea să-și poată duce la bun sfârșit planul, chiar dacă stătea în permanență cu pușca în mână. Dacă încerca, avea să fie surprins de rapiditatea lui Degan.

În noaptea aceea dormiră într-o baracă a unui vânător de blănuri, la marginea unei păduri mici. Era în cea mai mare parte goală, cu excepția câtorva curse de metal încă mânjite cu sânge uscat. Vânătorul, Artemus Gains, locuia într-o colibă mică lângă baracă. Între cele două clădiri fuseseră întinse sfori pe care stăteau atârnate blănuri de animale de toate mărimile.

Lipsit atâta timp de companie, Gains îi invitase să ia cina cu el și le oferise baraca peste noapte. Îl cunoștea pe Jackson. Cel puțin vorbeau ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Artemus chiar încercă să îl convingă pe Jackson să mai rămână vreo săptămână, cât să îi supravegheze casa până mergea el în Bismarck să se aprovizioneze și să își viziteze fratele. Max nu putu înțelege de ce era Gains atât de îngrijorat de gândul că cineva ar fi putut încerca

să se mute în micuța lui colibă de doar o cameră cât timp era plecat. Însă Jackson îi promise că avea să se întoarcă după ce își termina treaba de care se apucase.

În dimineața următoare, porniră din nou călare, și se scurseră câteva ore fără a mai vedea vreo locuință. Însă pe la orele amiezii, observară o micuță fermă în depărtare. Pe câmpurile din jurul acesteia păsteau vite, vreo cincizeci de capete. Max văzu un țarc de cai, un șopron și alte câteva acareturi. Nu părea să lucreze nimeni pe afară, însă fumul ce ieșea pe horn sugera clar că înăuntru se gătea.

Max rămăsese în urmă exact atât cât să poată sta cu ochii pe Jackson, așa că ea fu prima care îl văzu întorcându-se și pornind într-un galop furios în direcția opusă. Degan își întorsese și el calul, însă nu făcu nici un alt comentariu în privința fugii bruște a ghidului lor în afară de a spune:

– Acum chiar sunt curios ce anume l-a făcut să ne conducă până la Nolan și banda lui dacă nu încerca să ne întindă o cursă.

– Crezi că se află la ferma aia?

– Ce altceva l-ar fi făcut pe Bouchard să își ia tălpășița astfel? Se pare că nu ești singura care preferă să se ascundă la vedere. O fermă e o ascunzătoare foarte bună pentru un grup mare de bărbați, mai ales că nu locuiește nimeni prin apropiere ca să observe dacă se ocupă sau nu de animale. Vino cu mine!

Porni călare în direcția în care o luase Jackson. Max îl ajunse din urmă și spuse sec:

– Ferma e în direcția opusă.

– Iar tu n-ai de ce să te apropii de ea.

Max gemu în sinea ei.

– Spune-mi că n-ai să mergi călare până acolo fără mine.

– Nu merg călare.

Max se relaxă până când Degan opri calul în spatele unui mic pâlc de copaci și îi dădu coburii lui. Toată muniția pe care i-o luase în noaptea când se întâlniseră se afla în acei coburi. Max și-i întinse în poală și își încărcă în grabă și pușca, și Coltul, îndesând restul cartușelor în buzunare înainte de a-i da coburii înapoi. Apoi își îndreptă din nou privirea asupra fermei.

– Nu se vede mai nimic de aici.

– Drept urmare, ăsta e un loc bun în care să aștepți.

– Degan! *Pot* să te ajut, să știi. Asta dacă sunt suficient de aproape încât să pot trage – și aici nu sunt.

– Măcar de data asta vrei, te rog, să faci ce îți cer?

– Atunci de ce mi-ai dat gloanțe dacă nu îți dorești ajutorul meu? vru ea să știe.

– În caz că nu iese ceva bine și trebuie să te întorci singură în oraș.

Max păli la acest gând, posibilitatea fiind cât se poate de reală dacă înfrunta întreaga bandă de unul singur. Și nu era neapărat nevoie să o facă! Mai existau și alte opțiuni care să nu o includă pe ea. O pomeni pe cea mai evidentă:

– Ești șerif. Ai putea strânge o poteră în Bismarck, acum, că știi unde se ascunde banda lui Nolan.

– Dacă sunt prea mulți, așa voi face, dar nu voi ști asta dacă nu merg mai aproape. Au fost cel puțin zece la ultimul jaf, deși acela a fost primul care s-a sfârșit prost pentru ei. Au pierdut șase oameni în ziua aceea.

Panica ei se mai domoli puțin.

– Deci crezi că nu au mai rămas decât patru?

– Nu, probabil au recrutat alți oameni pentru a-i înlocui pe cei pe care i-au pierdut. Poate nu pe toți, doar pe o parte dintre ei. Dar asta nu va fi o înfruntare dramatică, Max. Dacă descopăr că sunt în număr rezonabil de mic, am să ocolesc casa prin spate și am să-i iau prin surprindere. E posibil să nu fie nevoie să se tragă vreun foc. Iar dacă îi găsesc pe unii dintre ei în clădirile auxiliare, probabil pot scoate câțiva din joc chiar înainte să ajung la Willie Nolan. Dar nu pot face asta eficient dacă îmi petrec jumătate din timp făcându-mi griji pentru tine. Deci vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare că ai să aștepți aici, departe de orice pericol.

– Bine, bombăni ea și descălecă.

– N-am auzit.

– Promit! mârâi ea.

– Dar pot să te cred?

Ea îl privi mânioasă.

– Nu ai mai auzit niciodată o promisiune din partea mea... pentru că eu nu mi le încalc niciodată. Dar uite încă una. Dacă mori azi, jur că n-am să te iert niciodată.

– Mi se pare corect, spuse el.

Max dădu cu piciorul într-un cocoloș de iarbă, gândindu-se la catâri îndărătnici și privindu-l îndreptându-se călare spre un punct mai înalt, de unde să poată observa ferma. Avea să fie bine. Știa că avea să fie bine. Era obișnuit să facă față unor situații precum aceasta. Ea însă... nu. L-ar fi făcut să... Oare chiar îi spusese că și-ar fi făcut griji pentru ea?

Ușor îmbunată și nemaiavându-l pe Degan în raza vizuală, decise să se instaleze confortabil, pregătindu-se pentru o așteptare îndelungată. Luă o dușcă din plosca ei, apoi turnă puțină apă în gura lui Noble. Dar se încordă toată când auzi un cal apropiindu-se din direcția din care veniseră ei. Se întorsese cumva Jackson? Își dori să fi fost el când se întoarse și văzu doi bărbați venind călare spre ea. Care erau șansele ca aceștia să nu fi fost membri ai bandei lui Nolan? Foarte mici.

Își trecu rapid o mână peste trupul prăfuit al lui Noble, apoi peste obrazul și bărbia ei, înainte de a-și trage pălăria peste ochi. Fu cât pe ce să ducă mâna la pistol, dar se bucură că nu o făcuse când observă că ambii bărbați aveau deja armele scoase și ațintite asupra ei. În schimb, preluă ea inițiativa:

– Salutare, băieți. Eu sunt Max Dawson. Un anume domn Bouchard m-a trimis încoace. Zicea că Willie Nolan s-ar putea să aibă de lucru pentru cineva cu talentele mele. Am venit unde trebuia?

– Ai fi putut să mergi până acolo să afli, spuse unul din bărbați.

– Max Dawson, ei? zise celălalt, apoi rânji. Nu cumva ești căutat pentru crimă în Kansas? Parcă ți-am văzut afișul pe acolo.

Probabil o testa, dar nu era un lucru în privința căruia să fie nevoie să mintă.

– Mă caută în Texas, dar afișul circulă. Deci cum e, băieți, aveți au ba ceva de lucru pe bani frumoși?

– S-ar putea, dar decizia îi aparține lui Willie. Hai cu noi să îl întâlnești!

Porni înainte spre fermă, în timp ce celălalt bărbat așteptă ca Max să îl urmeze, pentru a putea s-o țină sub observație. Max speră că Degan nu era martor la întreaga scenă, astfel încât să creadă că ea tocmai își încălcase promisiunea.

Descălecă în fața verandei, dar nu văzu nici urmă de Degan venind să o salveze. Poate că totuși nu urma să aibă nevoie să fie salvată. Nu cumva răufăcătorii aveau mai multă încredere în alți răufăcători? Și cel puțin unul din ei știa cine era.

Veranda avea acoperiș care să țină umbră, dar nu era înălțată de la sol, deci era lipsită de trepte sau de balustrade. *Chiar* și-ar fi dorit ca Degan să apară de după colțul acelei case exact în acel moment, cu pistolul scos. Poate părea sigură pe ea, dar nu era. Nu fusese nevoită niciodată să joace la cacealma pentru a-și salva pielea într-o situație ca aceasta. Și nimic nu îi mai întârzie intrarea în casă, deoarece bărbatul din spatele ei o împinse înăuntru.

Pătrunse într-o încăpere spațioasă, având o bucătărie și o masă într-o parte, iar o canapea și scaune în cealaltă parte. În spate se afla un hol, care probabil ducea la câteva dormitoare, dar era cufundat în întuneric. Doi bărbați erau așezați la masă, jucând cărți. Un tânăr, care nu părea mai în vârstă decât Max, amesteca într-o oală pusă pe foc. Un alt bărbat, care semăna suficient de mult cu primul cât să fie fratele mai mare al acestuia, stătea așezat la perete, cu umerii prăbușiți, lângă el. Acesta arăta furios.

Max își simți inima cât un purice. Numără șase bărbați în casă. Degan nu avea să poată scoate pe nimeni din joc, așa cum sperase, nu când părea că majoritatea, dacă nu chiar toți membrii bandei, se aflau în casă. Dar tot trebuia să se asigure că nu o împușcau între timp. Intră vioaie în încăpere, deplasându-se până nu mai rămase nici unul dintre bărbați în spatele ei. Dacă Degan dădea buzna înăuntru, distrăgându-le atenția, ar fi putut cel puțin să împuște câțiva dintre ei înainte ca aceștia să își amintească de prezența ei acolo. Însă deocamdată se bucura de întreaga lor atenție.

Unul din cei doi bărbați aflați la masa de joc se ridică. Era deșirat și părea să fie trecut de treizeci și cinci de ani. Se încruntă când întrebă:

– Cine-i ăsta?

– Jackson l-a trimis.

– De când ne trimite Jackson oameni?

– De când a aflat că îmi caut de lucru ceva din care să fac bani frumoși, se grăbi să spună Max. Și nu prea îmi pasă cum îi obțin.

– Chiar așa? întrebă bărbatul mai în vârstă, continuând să se încrunte spre ea. Și cine ești, mai exact?

– Max Dawson, replică ea. Dacă tu n-ai auzit de mine, prietenul tău, da.

Cel care o recunoscuse interveni:

– E căutat pentru crimă și încă ceva, nu mai țin minte ce.

– Jaf bancar, spuse Max. Iar dacă tu ești Willie Nolan, aș vrea să mă bagi și pe mine la următorul tău jaf.

– Să înțeleg că nu te-ar deranja să ucizi ca să îți câștigi partea? Trenurile și-au dublat numărul de paznici în ultima vreme.

– Nu mă deranjează deloc, câtă vreme scot bani frumoși din asta. M-am săturat să tot fiu lefter.

– N-o să te îmbogățești pe-aici, bombăni fratele puștiului, cel care stătea așezat lângă foc.

– Gura, Bart, se răsti Nolan.

Părea că banda de jefuitori de trenuri nu era tocmai o echipă veselă. Max se întrebă dacă ar fi putut să încurajeze și mai mult discordia dintre ei. Încercă să o facă spunând:

– Cam cum se împarte prada?

– În calitate de cel mai nou membru, vei primi o porție mai mică din pradă, până îți demonstrezi valoarea, răspunse Nolan. Dar chiar și așa o să încasezi o sumă frumușică – câtă vreme îți faci treaba.

Ultimele cuvinte fură adăugate cu o privire dezgustată înspre Bart, a cărui față se schimonosi de furie. Indiferent cu ce ar fi greșit cei doi frați, părea că liderul bandei nu avea de gând să îi lase să uite. Acela fu momentul în care Degan își făcu simțită prezența.

– Cine e stăpân peste gospodăria asta? strigă el tare din fața casei.

Nolan se uită imediat la Max.

– Locul ăsta devine cam aglomerat azi. Sau ai adus pe cineva cu tine?

– Ba n-am adus, negă ea, apoi adăugă obraznică: Dar pot să mă ocup eu de asta dacă vrei.

– Stai aici, spuse Nolan și porni spre ușă, dar nu fu nevoit să iasă.

Degan apăru în prag. Până aici îi fusese cu luatul prin surprindere. Își dăduse jos jacheta. Afișându-și la vedere centura și pistolul Colt și cu o expresie cât se poate de neprietenoa să posibil, arăta chiar mai periculos decât de obicei. Dar, când privirea lui se opri mai întâi asupra lui Max, ei i se făcu teamă că era mai interesat să o scoată pe ea de acolo decât să provoace un schimb de focuri. Și totuși, povestea avea să ia o întorsătură urâtă dacă Degan lăsa acum să se vadă că o cunoștea, după ce ea tocmai spusese contrariul.

Era pe punctul de a spune ceva pentru a nu putea fi legată în vreun fel de el, când Degan își împinse ușor pălăria în sus și repetă:

– Cine e stăpân peste gospodăria asta?

Max îndrăzni să răsufle ușurată. Firește. O singură privire de o clipă fusese de-ajuns pentru Degan să își dea seama că nu fusese luată ostatică, fiindcă nu era nici un pistol ațintit asupra ei și nici nu era legată fedeleș.

– Eu sunt ăla, îi spuse Nolan lui Degan. Iar tu nu arăți a văcar. Deci ce te aduce pe aici?

– Mă cheamă Degan Grant.

– Pistolarul? *Acel* Degan Grant? Nolan chiar chicoti. Poate îți cauți de lucru într-un alt domeniu?

– Dacă tu ești Willie Nolan, atunci treaba mea e aproape terminată, spuse Degan.

Max se crispă. Cuvintele lui fuseseră puțin prea directe chiar și pentru urechile ei, iar Nolan nu se mai arăta amuzat. Dar în continuare părea sigur pe el. În fond, se bucura de superioritate numerică.

– Nu am nimic de împărțit cu tine, pistolarule. Ce vrei de la mine?

– Doar îi fac o favoare unui prieten.

– În schimbul unei recompense de două parale?

– Recompensa doar îmi acoperă costurile. Băgându-te pe tine în pușcărie îmi plătesc o datorie. Nu e nevoie să mori, Nolan! Poți să vii cu mine.

– Am să-ți dau dublul recompensei dacă îți vezi de drumul tău și te prefaci că nu m-ai întâlnit niciodată. Iar asta e o ofertă a naibii de generoasă, având în vedere alternativa.

– Dar, vezi tu, spuse Degan pe un ton perfect neutru, nu e nevoie să moară nimeni altcineva. Doar tu – dacă insiști.

– Eu și fratele meu Jimmy nu ne-am băgat la așa ceva, spuse Bart, sărind în picioare și luând-o la fugă spre dosul casei.

Nu ajunse nici măcar până în holul întunecat, că Nolan îl și împușcă. *Pe propriul lui om?* Jimmy, care era tot lângă foc, izbucni într-un strigăt de furie și scoase și el pistolul. Iar în clipa aceea toată lumea începu să tragă.

Max se aruncă în spatele canapelei, înainte de a scoate pistolul. Dar, cum nimeni altcineva nu se puse la adăpost, schimbul de focuri încetă în câteva secunde. Se ridică încet și puse înapoi în toc pistolul cu care nici măcar nu fusese nevoită să tragă.

Podeaua era acoperită de cadavre. Jimmy era încă viu și plângea lângă cadavrul fratelui său. Degan era în picioare, slavă Domnului, dar toți ceilalți păreau morți.

Apoi auzi acele faimoase ultime cuvinte.

– Să mergem, zise Degan înainte să iasă din casă.

Nevenindu-i să creadă, Max fugi după el. Dar Degan se dusese direct la calul lui, aflat în lateralul casei, și încălecase deja.

Max se apropie de el și spuse:

– N-o să îngropăm pe nimeni?

– Nolan e mort? întrebă el, vorbind mai încet decât de obicei.

– Da, a fost împușcat în spate. E în mod sigur mort. Cred că băiatul a făcut-o, cel care își plângea fratele. Nu l-ai văzut?

Degan nu îi răspunse, doar își întoarse calul și porni în galop. Și abia atunci văzu Max sângele de pe pământ, în locul unde stătuse Degan înainte de a încăleca.

Capitolul 31

Max dădu pinteni calului pentru a-l ajunge din urmă pe Degan. Încercă să se convingă singură că nu putea fi rănit grav dacă era în stare să călărească. Stătea drept în șa, cu umerii trași în spate, ca de obicei. De fapt, dacă nu ar fi văzut sângele de pe pământ, nu ar fi crezut că era ceva în neregulă cu el.

La drept vorbind, nu era adevărat. Plecarea lui bruscă era bizară. S-ar fi așteptat ca Degan să vrea să ia cadavrul lui Willie Nolan și să îl ducă înapoi în Bismarck pentru a demonstra că era mort. Dar își spuse că probabil ar fi fost de-ajuns dacă îl trimitea pe șerif până la ferma de la care tocmai plecaseră.

Lașul de Jackson ar fi putut să îl conducă pe șerif până acolo – dacă nu îl împușca ea mai întâi. Îi dusese până la bârlogul lui Nolan pentru a fi măcelăriți și ar fi putut sfârși uciși amândoi dacă puștiul acela, Jimmy, nu ar fi reacționat așa cum o făcuse când Nolan îl împușcase pe fratele lui.

Se duse puțin înaintea lui Degan, pentru a putea să îl privească peste umăr, dar nu reuși să își dea seama unde fusese rănit. Nici nu văzu vreo expresie de durere pe chipul lui. Ar fi fost dispus un bărbat care nu își arăta niciodată emoțiile să trădeze faptul că era chinuit de dureri? Nu își îmbrăcase jacheta la loc, iar vesta îi era făcută din mătase neagră. Dacă era pătată cu sânge, era posibil să nu se observe la prima vedere. Așa că trase frâiele calului și îl întrebă direct:

– Cât de grav ești rănit?

– Nu atât de grav cât să nu pot călări.

Răspunsul lui ar fi trebuit să o liniștească. Dar nu o făcu, nu când ea sperase că nu fusese împușcat deloc.

– Oprește-te și lasă-mă să arunc o privire!

– Nu. Dar o clipă mai târziu, adăugă: Dacă mă dau jos de pe calul ăsta, s-ar putea să nu mai reușesc să mă urc înapoi în șa.

Ceea ce însemna că era grav rănit. Max fu năpădită de un val de spaimă ce făcu să i se taie picioarele.

– Ar trebui să ne întoarcem la ferma aia. Nu ne va lua decât câteva minute. Cu siguranță au un pat acolo. Ai nevoie de un pat!

– Nu, am nevoie să ajung în oraș. Așa că nu mă mai obosi cu vorbăria ta și vino cu mine!

Porni din nou înaintea ei, luând-o la galop. Dacă era atât de al naibii de hotărât să ajungă în oraș, atunci însemna că era rănit suficient de grav cât să aibă nevoie de un doctor. Dar orașul era la mai mult de o zi călare distanță. Putea să reziste atât de mult? Nu și dacă sângera în continuare.

Când Degan încetini din nou, nu mai stătea chiar la fel de drept în șa. Inima ei se poticni pentru o clipă când îl văzu clătinându-se ușor.

– Nu ai să leșini, așa-i? îl întrebă ea pe un ton tăios. Cum el îi aruncă o privire furioasă, Max se grăbi să spună: Mă refeream să îți pierzi cunoștința.

– Dacă se întâmplă asta, știi să te întorci în oraș, nu-i așa? o întrebă el.

– Da, dar nu te las aici singur, deci nici măcar...

Degan o întrerupse:

– S-ar putea să nu ai încotro.

Max simți panica ridicându-se în ea. Nu putea fi grav rănit. Nu Degan. Și ce ar fi putut *ea* să facă pentru a-l ajuta? Ea nu avusese niciodată până atunci de a face cu o rană provocată de glonț, doar julituri și vânătăi, și chiar și atunci avusese la dispoziție întregul arsenal de alifii și remedii universale ale bunicii ei. Și cunoștințele bunicii ei. Buni știa cum să rezolve orice!

– Vânătorul acela, Artemus Gains, ne poate ajuta, spuse ea disperată. El poate să scoată glonțul din tine. S-ar putea să aibă chiar și vreun medicament pentru urgențe, ceva care să mai aline durerea.

– Cine zice că am dureri?

– Nu ai?

– Nu mai am.

Max nu știu dacă era o veste bună sau una foarte proastă. Dar estimă că erau la cel mult o oră călare de căsuța vânătorului de blănuri, aflată în drum spre oraș. Cu siguranță Degan putea să ajungă până acolo. Cu siguranță avea să accepte să se oprească acolo. Dar treizeci de minute mai târziu, se clătină din nou, de data aceasta alunecând atât de mult într-o parte, încât Max se sperie că își pierduse deja cunoștința.

– Degan!

– Ce-i? mârâi el.

– Am crezut că... Nu contează.

– Pune-te pe vorbit din nou, Max!

– Aproape am ajuns la căsuța aceea. Să nu cazi de pe cal, la naiba!

Îi puse zeci de întrebări stupide, orice care să-l forțeze să răspundă, și se răsti la el când el nu îi răspunse îndeajuns de rapid. Dar acum, de fiecare dată când Degan se clătina în stânga sau în dreapta, inima îi tresărea. Nu ar fi putut să îl împiedice să cadă de pe cal, dar știa că, dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, rana lui s-ar fi agravat.

Apoi spuse pe un ton disperat:

– Mai rezistă puțin, Degan. Deja se vede căsuța. Încă puțin de mers, apoi n-ai decât să leșini cât dorești.

– Eu nu... leșin.

Rămase în șa suficient cât să ajungă la căsuță. Dar în acel moment stătea deja sprijinit de grumazul calului auriu. Max descălecă în fugă și țipă:

– Domnule Gains! Mi-ar prinde bine puțin ajutor!

Dar Jackson Bouchard fu cel care deschise ușa. Nu o întrebă ce se întâmplase, doar se duse direct la Degan, îl dădu jos de pe cal și îl târî până în căsuță, lăsându-l să cadă pe patul vânătorului.

Degan scoase un sunet ce aducea a geamăt. Max îl împinse pe Jackson deoparte și șuieră spre el:

– Nu puteai s-o faci cu mai multă blândețe?

Jackson ridică din umeri.

– Era pe punctul de a... A leșinat deja.

Max îi aruncă o privire lui Degan. Jackson avea dreptate. Degan își pierduse cunoștința. Și văzu și sângele acum. Jumătatea stângă a vestei și a pantalonilor lui erau ude leoarcă. Înșfăcă una dintre păturile lui Artemus și o îndesă sub Degan pentru a absorbi sângele. Când se întoarse, Jackson îi întinse un săculeț.

– Pentru rană, spuse el. O veche rețetă indiană de la bunica mea. A fost una din cele două femei cu care bunicul meu a făcut diverse schimburi când a ajuns aici din Canada.

– Nu mă interesează istoricul familiei tale.

– Extrage otrăvurile, îi explică el.

– Degan nu e otrăvit.

Jackson ridică din nou din umeri:

– Ea zicea că ajută și la infecții.

Max nu o luă. Deja nu mai avea deloc încredere în Jackson. Și era furioasă pe el, știind că poate Degan nu ar fi fost rănit

în momentul acela dacă individul ar fi rămas să îi ajute în loc să își ia tălpășița ca un laș.

– Unde e vânătorul? îl întrebă ea.

Jackson aruncă săculețul la picioarele patului îngust.

– Artie a șters-o spre oraș imediat ce m-am întors. Probabil va lipsi o săptămână sau chiar mai mult.

Max arătă din cap spre ușă.

– Poți să-ți iei și tu tălpășița. Păzesc eu casa pentru el.

– I-am promis...

Max scoase pistolul la el și spuse:

– Șterge-o! Prietenii tăi sunt morți.

Jackson își strânse lucrurile înainte de a spune:

– Nu erau prietenii mei.

– Dar lucrai pentru ei, nu-i așa?!

Nu formulă fraza ca pe o întrebare. Jackson ridică și de data aceasta din umeri.

– Plăteau bine pentru informații. Prea bine pentru a nu accepta – la început. Dar apoi au ucis pe cineva într-unul dintre acele jafuri pe tren. După aceea am încercat să mă retrag din înțelegere, dar Nolan mi-a zis că o să mă vâneze ca pe un șobolan.

– Exista o recompensă pe capul lor. De ce nu i-ai condus pur și simplu pe oamenii legii până la ei?

– Fiindcă mi-au zis că mă vor trage și pe mine după ei. Nu voiam să sfârșesc ducând o viață de fugar doar fiindcă am făcut o prostie mânat de nevoia de bani.

Max ridică dintr-o sprânceană.

– Deci ai sperat că Degan îți va rezolva problema?

– Nu a făcut-o?

– Ar fi trebuit să îl ajuți.

– Eu nu ucid oameni, nici buni, nici răi. Nu am făcut-o niciodată, nici nu o voi face.

– Dar când e vorba să îi salvezi? Degan are nevoie de un doctor. Există vreunul mai aproape decât în Bismarck?

– Nu, și nici nu va rezista până ajunge doctorul din Bismarck, asta presupunând că doctorul e în oraș.

Nu ar fi trebuit să îl întrebe, când oricum nu putea avea încredere în el.

– Ia-ți calul și du-te! Secretul tău e în siguranță cu mine. Iar Degan nu era interesat decât de Willie Nolan, așa că nu o să-i pese.

– Vii cu mine?

Max ridică cocoșul pistolului. Jackson închise ușa în urma lui.

Capitolul 32

– Poți să spinteci vânatul, deci poți să faci și asta.

Degan o făcu să tresară. Nu își dăduse seama că își recăpătase cunoștința. Chiar și-ar fi dorit să nu o facă. Stătuse lângă el, încremenită, ținând cuțitul în mână și zgâindu-se la rana ce încă sângera. Era pe partea stângă a abdomenului lui, imediat deasupra curelei. Avea să fie nevoită să scoată glonțul. Pur și simplu nu îl putea lăsa acolo. De fapt, începuse să creadă că ar putea. Dacă ar reuși să oprească sângerarea, poate că încă era posibil să îl ducă până la un doctor în Bismarck.

Îi luase aproape zece minute să îl dezbrace pe Degan de cămașă, fiindcă era greu și complet imobil. Fusese nevoită să i-o tragă de sub el până la umeri, ca apoi să i-o poată smuci de pe brațe. Probabil acea mișcare îl trezise, deși nu scosese nici un sunet și nici nu spusese nimic până în acel moment.

Max ridică încet ochii spre ai lui. Erau pe jumătate închiși, dar încă o priveau.

– N-am... n-am mai făcut asta niciodată, îl avertiză ea.

– Sunt perfect convins că te vei descurca.

Serios? Ea de ce nu era?

Ieși hotărâtă și strânse coburii și valiza lui și le aduse în căsuță. Găsi sticla de whisky a lui Degan. Era doar pe jumătate plină.

Îi împinse sticla în mână.

– Bea de aici!

– N-am nevoie.

– Dar am eu nevoie să bei. Dacă începi să țipi la mine, s-ar putea să greșesc și să ajung să îți tai cu adevărat măruntaiele.

Degan tot nu se întinse după sticlă.

– Toarnă o parte din băutură peste lama cuțitului mai întâi, apoi peste rană, și după aceea am să beau din ea. Dar, înainte ca ea să iasă pe ușă, Degan adăugă: Și spală-te pe mâini!

Exact pentru asta dăduse ea să iasă. Părea că Degan știa mai multe despre extragerea gloanțelor decât știa ea. Când se întoarse, Max turnă puțin whisky peste gaura din partea stângă a abdomenului lui. Sunetul pe care îl scoase el fu doar un șuierat discret, dar Max tot avu impresia că cineva îi zgâriase nervii cu o scândură aspră. Luă și ea o dușcă de whisky înainte de a-i da sticla din nou lui Degan. Crispându-se, acesta se ridică puțin și luă sticla de data aceasta, dând pe gât o cantitate însemnată de whisky.

– Vezi glonțul? o întrebă el.

Max îi studie rana și clătină din cap.

– E prea mult sânge.

– Găsește-l cu degetul!

– În nici un caz!

– Max!

Oftă. Ridică arătătorul și, lăsându-l să plutească deasupra găurii făcute de glonț, închise strâns ochii.

– Mă faci să mă simt mai puțin încrezător în abilitățile tale, spuse Degan.

Glumea. Fără îndoială glumea.

– Vreau să mă asigur că nu îmi distrage nimic atenția, mârâi ea.

Bagă degetul în gaură. Până la prima încheietură, apoi până la a doua. Îi fu teamă că avea să fie nevoită să încerce din nou cu un deget mai lung, când în sfârșit îl simți. Degan nu scoase nici un sunet, dar adevărul era că ea se străduise din răsputeri să urmeze traiectoria glonțului. Își scoase degetul și și-l șterse pe una dintre batistele curate ale lui Degan, apoi luă cuțitul pe care i-l pusese pe piept.

– Acum ar fi momentul potrivit să îți pierzi din nou cunoștința, îi spuse ea.

Degan avea ochii închiși, dar spuse:

– Ți-aș zice să te grăbești și să termini odată treaba asta, dar...

– Dar ți-aș zice să-ți ții gura.

– Ceva de genul.

– *Te rog* să nu țipi, spuse ea, apăsând cuțitul în el.

Rana nu era doar de suprafață. Deoarece se străduia să fie cât mai atentă posibil, îi luă o veșnicie până să aducă lama cuțitului în poziția necesară pentru a începe încetul cu încetul să scoată glonțul din el. Apoi glonțul îi tot alunecă! Transpirase abundent când reuși să îl extragă, deși Degan nu mai scosese nici un sunet. Aruncă o privire spre fața lui pentru a înțelege motivul tăcerii și constată că fusese suficient de norocos să își piardă din nou cunoștința. *Acum* trebuia să se grăbească și să îi coasă rana cât timp era leșinat.

Îi scormoni printre obiectele personale. Fără îndoială avea ac și ață pe undeva prin bagaje. La cât era de pretențios, cu siguranță ar fi vrut să repare eventualii nasturi desprinși sau eventualele găuri apărute în hainele lui. Așa se gândi ea, dar nu găsi nimic. Scotoci și prin toate sertarele și cutiile de depozitare ale vânătorului de blănuri, dar acestea nu erau prea multe. Căsuța era mică și modest mobilată, având doar patul îngust, un scaun la o masă mică, un dulap cu diverse provizii umplând rafturile și un cufăr în care se aflau atât hainele vânătorului, cât și așternuturile de pat. Nici acesta nu avea nici un ac. Nu mai exista decât o altă metodă, din câte știa ea, prin care să închidă o rană pentru a opri sângerarea.

Făcu focul în vatră și își puse pe foc cel mai lat pumnal al ei – apoi închise ochii. Nu știa cât timp să îl lase în foc, nici cât să îl țină apăsat pe rană odată ce se încingea. Și nu îl putea întreba pe Degan, deoarece acesta leșinase. Ceea ce era însă o binecuvântare pentru el, chiar dacă nu și pentru ea.

Cât timp așteptă ca lama să se încingă, sfâșie unul dintre cearșafurile curate ale lui Artemus pentru a face bandaje. Nu avea să îl poată înlocui. Poate că Artemus nu avea să observe până plecau. În același timp, îl dezbrăcă pe Degan și de restul hainelor, pentru a sta cât mai confortabil. L-ar fi lăsat în lenjerie, dar sângele i se scursese prin pantaloni. Ridică privirea spre tavan cât timp întinse un cearșaf peste el. Oricât ar fi fost de tentată să îl privească din cap până în picioare, nu îndrăznea să se lase distrasă până nu termina cu rana lui.

Ieși din casă cu hainele pline de sânge ale lui Degan, le puse într-o găleată și pompă peste ele apă din fântână, pentru a le lăsa să stea la înmuiat. Fu surprinsă că vânătorul făcuse chiar și efortul

de a-și săpa o fântână, când avea în apropiere un mic iaz. Dar își spuse că probabil iazul era unul dintre locurile lui de vânătoare, fiindcă animalele veneau acolo să se adape, și nu voia să își lase mirosul în locul acela, pentru a nu le stârni teama. Avea să fie nevoită să testeze acea teorie înainte de apusul soarelui.

Amâna o sarcină pe care nu voia să o îndeplinească, dar pe care știa că trebuia să o facă. Fără îndoială lama se încinsese îndeajuns. Își înfășură una dintre cămăși peste mână înainte de a scoate pumnalul din foc. Mânerul era de piele, dar sub fâșia de piele tot metal se afla, așa că putea fi fierbinte.

Mânerul nu era fierbinte, dar tot se apropie în fugă de pat și apăsă lama încinsă peste rana lui Degan. Sfârâitul care se auzi și mirosul de carne arsă și sânge o făcu să se sufoce de greață. Degan deschise larg ochii pentru o scurtă clipă și dădu să se ridice în capul oaselor, dar apoi căzu pe spate, pierzându-și din nou cunoștința, slavă Domnului. Neputând să mai îndure mirosul, Max retrase lama și fugi afară să vomite. Se rugă să fi făcut ceea ce trebuia și să fi lăsat lama pe rana lui Degan îndeajuns pentru a i-o cauteriza. Dacă trebuia să mai facă vreodată așa ceva, avea să moară.

Capitolul 33

Degan deschise ochii de câteva ori în după-amiaza aceea, dar adormi din nou imediat. Max își spuse că era bine. Somnul avea să îi ajute organismul să se vindece. Iar ea avea multe de făcut. În spatele barăcii găsi o trapă ce dădea spre o pivniță. Aceasta conținea mai mult carne uscată și sărată decât legume, ceea ce nu era surprinzător, dată fiind ocupația lui Artemus. Probabil îi spusese lui Jackson să se servească din mâncarea depozitată acolo, dar ea trebuia să hrănească două guri, așa că avea să înlocuiască o parte din carne. Însă deocamdată își luă ceea ce îi trebuia pentru a pune de o tocăniță pentru cină.

Spălă hainele lui Degan și le întinse la uscat. Umplu din nou troaca de apă din spatele căsuței, acela fiind, evident, locul în care

vânătorul își ținea calul atunci când era acasă. Ba chiar ridicase un acoperiș parțial, cam șubred, care nu ar fi acoperit decât pe jumătate un animal. Ce rost avea așa ceva? Doar pentru a împiedica zăpada să cadă în troacă pe timpul iernii? Sau poate rămăsese fără lemn suficient pentru a-l extinde. Însă văzu o funie lungă de piele prinsă de căsuță, deci calul putea să pască iarba de acolo. Ea avea nevoie de două, așa că își confecționă un pripon pentru calul ei din frânghiile lui Degan. Lăsă animalele acolo, descărcate de povara șeii și țesălate bine.

Iazul era imediat dincolo de copaci, dar totuși la o oarecare distanță față de marginea pădurii, în direcția orașului Bismarck. Aproape că nu îl observase cu o zi în urmă, când trecuseră pe acolo cu Jackson. În dimineața aceea sperase să se poată strecura până la el și să facă o baie, dar nu se trezise prima, așa că nu reușise. Însă o făcu acum, fără a-i păsa că putea speria animalele sălbatice care se adăpau în iaz.

Cum Degan era leșinat, nu existau vecini pe o rază de câțiva kilometri și, cel mai important, nu erau călăreți care să treacă pe acolo, se dezbrăcă pentru a face o baie. Apoi se mustră singură. Puștiul rămas în viață, Jimmy, ar fi putut să treacă pe acolo în drum spre Bismarck, după ce își îngropa fratele. Jackson ar fi putut să se furișeze și el pe acolo, indiferent din ce motiv. Și nu știa ce se afla de cealaltă parte a pădurii. Poate existau locuințe acolo. Decise să verifice personal.

Îmbrăcată din nou și înarmată doar cu pușca, intră mai adânc în pădure. Cum vânătorul așteptase întoarcerea lui Jackson pentru a putea să plece să își facă vizitele pe care le avea de făcut, Max își spuse că probabil strânsese cursele pe care le întinsese prin pădure. Dar, chiar și așa, păși cu grijă, pentru orice eventualitate. Ultimul lucru de care avea nevoie era să calce în vreo capcană care să-i imobilizeze piciorul și pe care să nu o poată deschide fără ajutor.

Era plin de animale mici prin pădure, dar nici urmă de căprioare. Ținti cu grijă o prepeliță grasă. Avea s-o arunce în pivniță, pentru a o găti la prânz a doua zi. Restul prepelițelor se risipiră. Max le căută ouăle și își folosi bandana drept sac pentru a căra patru dintre ele. Văzu și o familie de curcani sălbatici, dar se ținu

departe de ei. Jumulirea unor păsări atât de mari era obositoare, iar cele sălbatice aveau, de obicei, carnea tare.

Nu ajunse la celălalt capăt al pădurii, având în vedere că se întindea mai mult decât crezuse ea și era mai mult adâncă decât lată. Dar nu deslușì în ea nici o altă locuință. Culese câteva fructe sălbatice pe drumul de întoarcere. Dacă Artemus avea ceva dulce pentru gătit, putea face un sos pentru prepeliță din fructele respective – dacă nu le mânca ea pe toate înainte să ajungă la căsuță.

Deși soarele avea să apună în curând, Degan încă dormea. Max se opri lângă patul lui și îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte, apoi nu făcu decât să îl privească preț de câteva minute. Bărbatul ăsta era mult prea chipeș. Chiar și când era suferind, ca acum, nu avea nimic neatractiv. Azi o înspăimântase de moarte când încasase acel glonț. Nu îi plăcea cum o făcuse să se simtă. Dar drumurile lor aveau să se despartă în cele din urmă. Degan urma să se întoarcă oare acasă în Chicago, acolo unde locuia superba Allison, acum că știa că Allison își dorea ca el să se întoarcă? Lui Max nu îi plăcu nici *acel* gând și îl alungă rapid.

Nu îl acoperise cu cearșaful decât până la șolduri. Neavând nici un unguent, ezita să bandajeze rana, chiar dacă se crispa de fiecare dată când se uita la pielea înnegrită din jurul ei. Dar cauterizarea funcționase. Sângerarea se oprise, deși Degan era mânjit cu sânge întărit pe o parte a trunchiului.

Udă o cârpă și o încălzi în palme înainte de a tampona sângele întărit. Umblă încet și cu multă grijă, pentru a nu-l trezi pe Degan. Chiar și așa, acesta se foi. Ba chiar dădu să se ridice în capul oaselor înainte de a cădea din nou pe pernă.

– Ce dracu'? zise el brusc.

Max se crispă la auzul tonului lui acuzator. Degan ridicase capul suficient cât să apuce să își vadă carnea arsă.

Ea se grăbi să îi spună:

– Am căutat ac și ață, pe cuvântul meu. Am scotocit toată casa și prin bagajele tale. Aproape m-am apucat să cioplesc un ac din lemn, chiar am început să o fac, până mi-am dat seama că era posibil să rămână așchii de la el.

Privirea lui se mută brusc asupra ei.

– Glumești, nu?

Ea zâmbi larg.

– Da.

– Tot mi se pare că ți-am dat o grămadă de bătăi de cap. Ar fi trebuit să pleci pur și simplu după un doctor.

– M-am gândit la asta, replică ea. Dar mi-ar fi luat două zile să ajung până acolo și înapoi. Sunt destul de sigură că ai fi sângerat până la moarte între timp.

Aruncă din nou o privire spre partea rănită. Se străduise să apese lama doar peste gaura făcută de glonț, dar tot arsese vreo doi centimetri de piele de o parte și de cealaltă a rănii.

– Nu cumva e încă amorțită? întrebă ea plină de speranță.

– Încă?

– Pe drum încoace, mi-ai spus că nu simți deloc durere. Asta m-a îngrijorat tare.

– Nu e ceva cu care să trebuiască să-ți bați capul acum.

Ea se crispă din nou, imaginându-și durerea pe care el o îndura, și se întoarse spre foc.

– Mâncarea e caldă, dacă crezi că te poți ridica îndeajuns cât să mănânci. Sau presupun că aș putea să te hrănesc eu cu lingura.

Degan pufni în râs. *Acela* se dovedi un sunet liniștitor – și unul pe care nu îl mai scosese niciodată în prezența ei. Îi arătă că lăsase puțin garda jos acum, că era așa slăbit.

Max îi aduse un bol de tocăniță și scotoci prin sacul lui de mâncare după pâinea rămasă, pentru ca Degan să o poată înmuia în mâncare. Era timpul să ia la verificat proviziile lui Artemus, pentru a vedea dacă avea cele necesare pentru a mai face pâine sau dacă acesta supraviețuia doar cu fructe, carne și legume sălbatice, așa cum făcuse și ea. Văzuse o mulțime de ciuperci și de păpădii prin pădure. Putea să strângă și să aducă din ele a doua zi.

Degan reușise să se ridice puțin în capul oaselor pentru a mânca, sprijinindu-se de peretele din spatele patului, având doar o pernă care să îi țină moale. Patul nu avea tăblie, fiind o simplă ramă de lemn, dar măcar avea saltea. Era mai bine decât pe podea, unde urma să doarmă ea. Habar nu avea cât putea să dureze refacerea lui Degan și când urma să poată călări din nou. Dar era un bărbat puternic și sănătos, deci poate că nu dura mai mult de o săptămână sau două să își revină. Simplul fapt de a-l vedea stând în capul oaselor și ținând un bol de tocăniță o făcea fericită.

Mai luă un bol de mâncare, de data aceasta pentru ea, și își trase singurul scaun până la pat, pentru a putea mânca lângă Degan. Cel puțin avea poftă de mâncare. Ceea ce era un semn bun, își spuse ea.

– Ce-ai pus în asta? o întrebă el.

Max zâmbi larg. Făcea conversație!

– Pătlagină, ciuperci și carne de iepure uscată, așa că nu te aștepta să fie fragedă. Am să fac o trecere în revistă a ceea ce se găsește pe aici, iar mâine am să pregătesc ceva mai proaspăt. Deja am planificat supă de prepeliță la prânz.

– Ai fost la vânătoare?

– Nu tocmai. Doar am explorat puțin pădurea. Și am surprins un grup de prepelițe. Am împușcat una până să se risipească. Apoi îndrăzni să verifice dacă Degan lăsase garda îndeajuns cât să vorbească puțin și despre el. Crezi că prietena ta a renunțat la tine și s-a întors acasă?

– Nu mi-e prietenă – nu îmi *mai* e.

– Dar a fost cândva?

– Eu și frații mei am crescut împreună cu ea.

Tonul lui devenise glacial, așa că Max schimbă subiectul de la vechea lui prietenă Allison.

– Câți frați ai?

– Sora mea a murit în adolescență. Am rămas doar eu și fratele meu Flint.

– El seamănă cu tine?

– Nu, nu semănăm deloc. Nu am semănat niciodată.

– Deci Flint râde, zâmbește și nu sfârșește prin a ucide oameni doar fiindcă așa îi impune slujba pe care și-a ales-o?

O spuse cu un zâmbet, ca Degan să își dea seama că nu făcea decât să îl tachineze, însă el tot îi aruncă o privire furioasă.

– El nu are nici o slujbă.

– Ah, așa-i, familia ta locuiește în minunata metropolă și e bogată. Și ce înseamnă asta pentru el? Că e un pierde-vară peste poate de răsfățat?

– Încerci să mă scoți din sărite întrebându-mă despre familia mea?

– Nu, doar că habar nu am cum e genul ăla de viață. Pare plictisitoare. Chiar așa e? Ăsta e motivul pentru care ai venit în vest?

Degan nu îi răspunse. Max se gândi că pentru Degan fratele lui părea să fie un subiect mai ușor de abordat, căci bărbatul spuse:

– Flint e un tip fermecător. Ar putea supraviețui chiar și din asta, indiferent dacă ar fi sau nu bogat. Ar fi un politician excelent dacă ar avea cât de puțină ambiție, dar tatăl nostru nu l-a împins niciodată în această direcție.

– Deci tu ai fost crescut și pregătit să preiei moștenirea familiei, dar el nu?

– Ar fi trebuit să fie, dar nu, el nu a fost. Lucru pe care tatăl meu probabil îl regretă acum.

– Povestește-mi despre tatăl tău și zi-mi de ce îl urăști, îl îndemnă ea.

– Nu îl urăsc.

– Pur și simplu nu te interesează ce se întâmplă cu el?

– Pur și simplu ne-am certat și am rupt legătura.

– Din ce cauză?

El nu îi răspunse, mulțumindu-se să îi întindă bolul gol. Max porni spre ușă și spre butoiul cu apă de afară, așa că de-abia îl auzi:

– Mi-a cerut ceva ce nu eram dispus să fac. A rămas tare pe poziție, dar la fel și eu. De asta am plecat.

„Așa, pur și simplu?" se întrebă Max perplexă. Ce fel de dezacord între un tată și fiul său putea fi atât de zguduitor încât să îl facă pe acesta din urmă să întoarcă spatele bogăției și unei vieți privilegiate – și tuturor lucrurilor pentru care *el* fusese pregătit?

Capitolul 34

Degan o săruta pe Max, dar știa că nu ar fi trebuit să o facă. Își jurase că nu avea să o mai facă. Avea suficientă voință pentru a se stăpâni. Ce se întâmplase de ajunsese să se răzgândească? Nu putea gândi, dar nici nu prea își dorea, când ea se agăța de el atât de dulce. Dar apoi simți parfumul trandafirilor amestecat cu miros de fân. Max nu mirosea a trandafiri...

Ridică privirea și văzu fânul presărat în jurul lor și pe Allison întinsă sub el.

Nu ar fi trebuit să facă dragoste cu ea în grajd, dar ea îl sărutase acolo, și era cea mai fericită zi din viața lui, ziua când îl alesese pe el, așa că nu se putea abține.

Ea era prima lui iubire. Era singura lui iubire. Flint o iubise și el. Concurența dintre ei fusese aprigă, dar prietenoasă, însă durase prea mult, încă de când erau copii, când începuseră să se întreacă pentru atenția ei, întinzându-se până în prezent, când își doriseră amândoi să o ia de soție. Ea încurajase rivalitatea dintre ei fiindcă îi plăcuse să fie curtată simultan de cei mai doriți burlaci din oraș.

Degan și Flint se luptaseră pentru Allison, ajungând chiar la pumni de câteva ori. Dar, chiar dacă o doreau amândoi, erau totuși frați. Legătura dintre ei era mai puternică. Degan ar fi fost profund dezamăgit, dar tot s-ar fi bucurat pentru Flint dacă Allison l-ar fi ales pe el. Iar Flint renunțase grațios când ea îl alesese în cele din urmă pe Degan drept soț. Degan nici nu s-ar fi așteptat la altceva.

Fericirea lui Degan păli. O auzi pe Adelaide Miller țipând la el:

– Dacă nu-l nimerești, mori. Fii atent, băiete!

Nu îi plăceau pistoalele. Ultimul pe care îl ținuse în mână fusese pistolul de duel al tatălui său. După ceea ce făcuse cu el, își jurase să nu mai pună vreodată mâna pe o armă de foc. Dar era în mâna lui acum. Și îl auzi din nou, țipătul care îl determinase să îl ia din camera de lucru. Fugi sus pentru a vedea de ce țipa, urcând pe scările în spirală, pe scările nesfârșite. De ce nu reușea să ajungă sus? Iar căldura îl înconjura din toate părțile. Avea impresia că întreaga casă ardea, atât îi era de cald. Acesta era motivul pentru care țipa? Însă nu simți fum umplând aerul, doar miros de trandafiri. Mirosul ei. Chemându-l sus. Țipătul ei, iar el nu putea să ajungă la ea oricât de repede ar fi alergat! Dar trebuia să o salveze. Ea însemna totul pentru el, însă nenorocitele de scări nu se mai terminau...

– Nu aveam de gând să-l folosesc, auzi spunând o voce de femeie. N-am încredere în el nici cât negru sub unghie. Ar fi putut fi otravă. Dar m-a cuprins disperarea când febra ta s-a agravat, în

loc să scadă. Mă auzi? Pe toți dracii, Degan, credeam că începi să te trezești.

Era vocea lui Max, cu iritarea ei înduioșătoare, ceea ce îl făcu să își dorească să zâmbească. Degan o simți trecând o cârpă udă și rece peste pieptul lui. Nu deschise ochii. Nu era sigur dacă încă visa sau nu. Dacă da, prefera să continue cu acest vis decât să ducă mai departe coșmarul de mai devreme.

– În cine nu ai încredere? o întrebă el.

– O, slavă Domnului! icni Max. Trebuie să mănânci asta cât mai poți.

Degan deschise ochii și o văzu împingând un bol spre el.

– Ce-i asta?

– Supă de curcan și păpădie, cu câteva tulpini de urzică.

Degan se aplecă atent pe o parte pentru a mânca din supa ei. Tot nu era sigur dacă visa sau nu, iar ea încă părea neliniștită.

– S-a mai întâmplat și altceva?

– Nu te-ai trezit deloc timp de două zile, Degan, spuse ea pe un ton acuzator. M-ai speriat de moarte. Acum bea supa. Trebuie să îți recapeți forțele. Dacă mănânci ceva, o să poți să dormi normal.

Degan adormi înapoi, și de data aceasta, din fericire, nu visă nimic. Când se trezi din nou, căsuța era cufundată în cea mai mare parte în întuneric, singura sursă de lumină slabă fiind focul din vatră. Max dormea pe păturile pe care le avuseseră sub ea, întinse acum pe podea în colț. Nu era învelită, dar, cum ferestrele și ușa erau închise, focul păstra încăperea caldă. Și era complet îmbrăcată, ghemuită pe o parte, folosindu-și haina drept pernă. Probabil era epuizată de cât îl îngrijise. Încă un lucru pentru care îi era dator.

Luând cearșaful cu el, păși cu grijă afară pentru a se ușura. Nu ținea minte să se mai fi simțit vreodată atât de slăbit. Se clătină destul de tare. Nici măcar nu era sigur că se putea întoarce în pat, atât de vlăguit se simțea. Și chinuit de dureri. Îl durea tot corpul, nu doar jumătatea stângă. Dar Max s-ar fi înfuriat pe el dimineață dacă l-ar fi găsit zăcând fără cunoștință afară, așa că se forță să se întoarcă în pat.

Reuși să nu o trezească. Dar rămase așezat acolo preț de câteva minute, privind-o. Arăta pur și simplu adorabilă așa cum dormea

acolo atât de inocentă, ghemuită ca un copilaș, cu picioarele goale. Dar arăta și sexy, cu bandana dată jos, cămașa descheiată până la sâni, cu una dintre rotunjimi parțial vizibilă – și nu avea să reușească să-și mai scoată vreodată din minte noaptea aceea de care se bucuraseră împreună în Montana.

După primul lor sărut în acea zi fierbinte în Montana, nu era deloc surprins de ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Prea multe lucruri îi împinseseră spre acel moment, prea multe ocazii când o văzuse sumar îmbrăcată, prea multe clipe în care o dorise chiar și când era complet îmbrăcată. Ca acum.

Fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată să o întrebe în noaptea aceea dacă voia să se oprească. Iar în dimineața următoare ea refuzase să îl lase să își îndeplinească datoria de onoare, ba chiar se înfuriase când el se oferise să o ia de soție. Așa să fie. Fusese o greșeală, iar Max nu avea de gând să permită să se ajungă la una și mai mare. Cum spusese? Avea să aștepte până să apară un motiv temeinic și fericit pentru a se căsători. Avea perfectă dreptate. Acesta era singurul motiv corect de a te căsători – când găseai persoana care putea să te facă fericit cu adevărat și când credeai că și persoana respectivă nutrea aceleași sentimente față de tine.

Max probabil îi salvase viața extrăgând acel glonț din el. Posibil să îi fi salvat viața și în Butte. Îi datora o rezolvare pentru problema ei din Texas, nu alte complicații.

Adormi din nou, iar coșmarul reveni. Dar de data aceasta ajunse în capătul scărilor.

Capitolul 35

Max se trezi scăldată în sudoare. Probabil nu ar fi trebuit să închidă ferestrele înainte de a se retrage la culcare cu o noapte înainte. Dar muștele se tot încăpățânaseră să zboare pe rana lui Degan. Îi luase peste o oră să le omoare pe toate, apoi îi fusese teamă că aerul răcoros al nopții i-ar putea readuce febra.

Porni spre iaz cu un calup de săpun, pentru a se spăla în grabă. Voia să fie prezentă când Degan se trezea din nou, fiindcă era în continuare îngrijorată pentru el. Ultimele două zile fuseseră îngrozitoare! Crezuse că avea să îi moară în brațe. Nu mai simțise niciodată pe nimeni atât de încins de febră. Iar când el nu reușise să se trezească, oricât de tare ar fi țipat la el, fusese teribil de înspăimântată. Ba chiar plânsese, se simțise atât de nepotrivită pentru a-l îngriji. Fusese cât pe ce să îi deschidă rana, chiar se gândise să i-o cauterizeze din nou. Nici când îl frecționase pe piept și pe față cu cârpe umede și reci nu reușise să îl ajute. Nimic nu îl ajutase!

În cele din urmă, fusese suficient de disperată cât să încerce pudra lui Jackson. Și aceasta funcționase mai rapid decât ar fi putut să spere. Roșeața ce radia dinspre rana lui începuse să se retragă, iar în dimineața aceea dispăruseră și ultimele urme de inflamație. Iar după trei zile începuseră să se formeze cruste, deci poate că nu îl arsese atât de rău cum crezuse ea.

Când se întoarse la căsuță simțindu-se cât de cât împrospătată, îl găsi pe Degan încă dormind. Se gândi să încălzească puțină apă și să îl spele cu o cârpă înainte de a se trezi. Nu îndrăznise să facă asta noaptea trecută. Acum, că Degan se cufundase în sfârșit într-un somn liniștit, nu voia să îl deranjeze. Somnul acela febril fusese extenuant pentru amândoi. Degan se foise în pat, vorbise, ba chiar țipase la un moment dat, în tot acest timp delirând. Iar ei îi fusese teamă să plece de lângă el, ba chiar dormise în scaun lângă el până căzuse și își învinețise cotul.

A-l frecționa cu o cârpă răcoroasă când era în ghearele delirului era una, dar a face ceva atât de intim când el ar fi putut să se trezească și să își țintească ochii asupra ei era cu totul altceva. Decise să nu o facă. Dacă într-adevăr se simțea mai bine, putea să se spele singur. Așa că se duse să gătească.

– Am nevoie de o baie, spuse Degan.

Max zâmbi în sinea ei. Acum, că era treaz și părea să își fi revenit la normal, putea începe cu adevărat să se refacă.

– N-ai voie să faci baie, sclifositule! N-ai vrea să îți uzi coaja formată pe rană. Am să-ți aduc niște apă să te speli după ce mănânci asta.

Îi întinse un bol cu terci de mălai, apoi luă unul și pentru ea și se așeză pe scaunul pe care îl ținuse lângă patul lui de când începuse să aibă febră.

– Deci cum te simți în dimineața asta? îl întrebă ea.

– Obosit, ca și cum nu aș mai fi dormit de o lună.

– Da, somnul cu febră nu te lasă să te odihnești. Am făcut o dată febră când eram mică, dar bunica a știut cum să mă scape rapid de ea. Mi-aș fi dorit să o fi întrebat cum.

– Cât timp am avut febră?

– Aproape trei zile.

– Și am fost otrăvit?

– Ce?

– Ai pomenit ceva despre otravă sau am visat eu? întrebă el.

– O, aia. Poate ții minte că Jackson era aici când am ajuns. El m-a ajutat să te car până în pat și mi-a lăsat un săculeț cu un praf. Mi-a zis că e bun pentru răni, dar nu l-am crezut, așa că nu l-am folosit – până când am constatat că nimic din ce făceam nu te ajuta. Se pare că pulberea a funcționat bine.

– El e încă aici?

– Nu, a plecat. Am cam insistat eu.

– De ce, fiindcă e un laș și un mincinos?

– Da, a recunoscut că el era omul din oraș al bandei lui Nolan. Zicea că a încercat să se retragă când a auzit că omorâseră pe cineva, dar nu l-au lăsat. Te-a folosit pentru a-și rezolva problema. El ar fi trebuit să te plătească pentru ceea ce ai făcut, nu invers, după părerea mea.

– Mulțumesc că ai avut grijă de mine!

Max roși ușor, stânjenită de recunoștința lui.

– N-ai pentru ce. Dar apoi zâmbi larg și îl tachină. Nu am făcut decât să mă asigur că rămâi în viață suficient cât să mă ajuți în Bingham Hills.

– Pentru asta nu ar fi fost nevoie de o îngrijire atât de tandră.

Max roși intens de data aceasta. Nu fusese tocmai tandră cu el. Fusese atât de înnebunită și de înspăimântată la gândul de a-l pierde, încât la un moment dat chiar îl lovise pentru a-l face să se trezească.

Se grăbi să schimbe subiectul:

– Deci cine miroase a trandafiri?

– Poftim?

– Ziceai că eu, și știu că nu e așa, deci cu cine vorbeai – care mirosea a trandafiri?

– Când?

– În somn.

– Nu țin minte.

Oare tocmai o mințise în față? Probabil încă avea garda jos dacă o făcuse atât de fățiș. Poate avea să reușească să îl facă să vorbească din nou despre el, dacă îl împingea discret în acea direcție. Și dacă nu se dovedea prea istovitor pentru el. În acel moment, recuperarea lui era mai importantă decât curiozitatea ei.

Dar el vru să știe:

– Ce altceva am mai spus?

– Nu prea multe. Ai avut febră atât de mare, încât în cea mai mare parte cuvintele tale erau împleticite. Ai spus că urăști pistoalele. Asta mi s-a părut chiar amuzant. Chiar le detestai cândva?

– Al meu unde e?

Max chicoti și îi aduse Coltul, punându-l în micuța ladă de lemn de lângă pat pe care vânătorul de blănuri o folosea drept noptieră.

– Să nu-ți imaginezi că scapi fără a-mi răspunde la întrebare, îl avertiză ea în glumă.

Degan o fixă cu privirea pentru o clipă. Max se întrebă dacă dezbătea în sinea lui dacă să îi răspundă. Dacă da, probabil nu avea să o facă. Dar, totuși, el zise:

– Nu am avut niciodată un motiv să mă gândesc la pistoale în Chicago. În oraș, singurii care le poartă sau le au asupra lor sunt oamenii legii ori infractorii. Tatăl meu avea o pereche de pistoale de duel pe care le ținea încărcate în camera lui de lucru, dar erau strict pentru impresie, un obiect prețios care îi aparținuse tatălui său în zilele când încă se mai practicau duelurile de onoare. Tatăl meu nu avusese niciodată ocazia de a le folosi personal. Dar apoi sora mea, Ivy, a fost împușcată mortal, fiind prinsă într-un schimb de focuri dintre un hoț aflat pe fugă și polițistul care îl urmărea, pe o stradă din Chicago.

Max icni.

– Îmi pare rău.

– Nu ar fi trebuit să se întâmple, continuă el. Mama mea o scosese la cumpărături. Ivy tocmai ieșise dintr-un magazin. Mama era chiar în spatele ei și a fost martoră la întreaga scenă. S-a considerat singura vinovată.

– De ce? Așa ceva e tragic, dar...

– Fiindcă Ivy ar fi trebuit să iasă la o plimbare călare prin Lincoln Park, cu mine și cu Flint, în dimineața aceea. Mama mergea de obicei singură la cumpărături, dar își dorise companie și insistase ca Ivy să i se alăture. Presupun că detestam armele de foc fiindcă un glonț i-a adus moartea surorii mele.

Și totuși, devenise adeptul armelor odată ce ajunsese în vest, ba chiar își câștigase faima grație lor, remarcă Max. Deci probabil se întâmplase ceva ce îi stârnise o ură și mai puternică, poate ceva ce îl împinsese în direcția aceasta, spre un stil de viață complet diferit.

– Mama ta mai trăiește?

– Nu, a murit la mai puțin de un an după aceea. Și-a lăsat sănătatea să se înrăutățească, pur și simplu și-a pierdut orice dorință de a mai trăi. Nu a reușit să nu se mai învinovățească.

Max oftă. Nu ar fi bănuit niciodată că Degan trecuse prin atâtea tragedii la viața lui. Nici nu era de mirare că își ținea emoțiile bine în frâu. Făcuse oare asta atât de mult timp încât își pierduse capacitatea de a mai simți ceva? Ei bine, știa că încă putea să simtă pasiune. Ea era dovada vie! Dar aceea fusese mai degrabă o reacție naturală, un instinct mai mult decât o emoție. Poate că dădea ea prea multă greutate morții surorii lui. Poate că nu își trăda sentimentele din cauza a ceea ce îi sugerase și altă dată: că nu își putea permite emoții în profesia pe care și-o alesese.

Îi luă bolul gol și i-l reumplu. După ce i-l dădu înapoi, se așeză din nou și spuse nepăsătoare:

– Ziceai că tatăl tău probabil regretă acum că nu l-a crescut și pe fratele tău la fel cum te-a crescut pe tine. Dar nu ar fi putut rezolva problema învățându-l și pe fratele tău tot ceea ce te învățase pe tine? Nu e niciodată prea târziu pentru a învăța.

– Ba e, atunci când încă de mic te obișnuiești să nu îți asumi răspunderea pentru nimic și când nu te-ai așteptat niciodată să ajungi să ai cândva și responsabilități. Cele mai grele decizii ale lui

Flint erau legate de petrecerile la care să meargă – și cu cine să se culce după aceea. Se ferește de orice altceva mai serios de atât.

– Am impresia că îi porți pică pentru firea atât de lipsită de griji.

– Absolut deloc! Eu și fratele meu eram apropiați.

– Erați?

– Când locuiam acasă.

– Îți dai seama, nu-i așa, că nu suntem foarte departe de Chicago în momentul de față. De când s-a extins calea ferată, Chicago e probabil la nu mai mult de două zile distanță. Nu m-ar deranja o scurtă amânare dacă ai vrea să afli...

– Nu.

Max crezuse că îi făcea o favoare sugerându-i acest lucru, dar reacția lui spunea clar că nu. Aruncându-i o privire exasperată, comentă:

– Am auzit ce a strigat prietena ta după tine, chiar dacă tu nu... că un om nu trebuie neapărat să fie mort pentru a nu mai fi cine era. Mie asta îmi sugerează că tatălui tău i s-a întâmplat ceva rău.

– Allison se pricepe să exagereze. S-ar putea spune că ăsta e punctul ei forte.

– Deci de asta ai ignorat-o? Fiindcă pur și simplu nu ai crezut-o?

– Dacă tatăl meu ar fi vrut să mă întorc, ar fi venit el după mine, nu ar fi trimis-o pe Allison Montgomery.

Max își dădu ochii peste cap, remarcând:

– Ești foarte ciudat, să știi.

– Ba nu sunt.

– Ba sigur că ești. Ești complet lipsit și de curiozitate, nu doar de emoții? *De ce* nu ai întrebat-o pur și simplu ce e în neregulă cu tatăl tău?

– Am verificat și mi s-a confirmat că e în viață. Orice altceva e irelevant, deoarece nu intenționez să mă întorc. Niciodată.

Își desprinse privirea de la ea și se concentră asupra mâncării. Max își spuse că era un indiciu destul de grăitor că se săturase să mai vorbească despre familia lui. Era ca și cum ar fi divorțat de ei, la fel cum ar fi divorțat un bărbat de o...

– *Ești* căsătorit?

Privirea lui se întoarse încet asupra ei.

– Ți-aș fi cerut să te căsătorești cu mine dacă aș fi fost?

– Nu mi-ai cerut-o. Mi-ai spus doar că te *vei* căsători cu mine. E o mare diferență la mijloc, sclifositule.

Ieși furioasă din căsuță, incapabilă să mai tolereze frustrarea pe care i-o stârnea acel bărbat. Se duse îndeajuns de departe încât el să nu o audă bombănind din pricina asta.

Capitolul 36

Se aflau la căsuță de zece zile. Max se aștepta ca vânătorul de blănuri să se întoarcă din clipă în clipă – doar dacă nu cumva Jackson îl găsise pe Artemus și îi spusese că avea alți oaspeți. Poate că în acest caz nu s-ar fi grăbit să se întoarcă, poate ar fi preferat să aștepte până se asigura că își putea lua patul înapoi. Spera ca așa să stea lucrurile.

Dar Degan pomenea deja de plecat. Acum putea umbla, sigur pe picioarele lui, chiar dacă lent. Dar încă avea dureri mari. Firește că nu îi spunea lui Max acest lucru, dar ea îl surprindea crispându-se din când în când. Iar călăritul presupunea un efort mult mai mare decât mersul pe jos. Chiar dacă și-ar fi putut stăpâni calul cât să nu o ia la trap, îi era teamă că mișcarea zguduită i-ar fi putut redeschide rana. Așa că îl convinsese să mai rămână până se întorcea Artemus sau cel puțin alte câteva zile.

Fusese o perioadă petrecută într-o companie plăcută. Reușiseră să discute despre lucruri care nu atingeau nici un punct sensibil. Și se obișnuiseră să privească împreună apusul în fiecare seară. Dakota se bucura de niște apusuri foarte frumoase, care inundau cerul cu nuanțe de roșu și portocaliu intens, în jurul căsuței neexistând copaci sau dealuri care să le restrângă câmpul vizual. Max scotea scaunul pentru Degan, apoi se așeza pe pământ lângă el. Degan cobora întotdeauna privirea spre ea pentru a-i surprinde zâmbetul în clipa în care soarele tocmai aluneca sub linia orizontului. Iar ea ridica ochii spre el. Îi plăcea foarte mult felul în care o privea în acel moment. Și, dintr-un motiv

de neînțeles, când privirile li se întâlneau, i se părea ceva mai intim decât un sărut.

Ar fi fost un moment potrivit pentru a-l avertiza că a o ajuta s-ar fi putut dovedi mai dificil decât credea el. Ea se bazase pe speranța că bătrânul Carl era încă în viață, însă Degan era convins că nu, și Max nu se mai putea agăța de gândul că se înșela în această privință.

Însă Degan nu știa cât de prețuit fusese Carl de către locuitorii orașului, în asemenea măsură, încât nimeni de acolo nu ar fi avut nevoie de o judecată pentru a se convinge că era vinovată. Din clipa în care ar fi văzut-o, probabil ar fi târât-o până la cel mai apropiat copac și ar fi linșat-o, și nici măcar Degan nu ar fi putut să o apere de o mulțime furioasă și ucigașă de câteva sute de persoane. Iar Bingham nu ar mai fi avut ocazia să îi pună inelul pe deget, nu-i așa? Ei bine, cel puțin astfel cei doi Bingham nu ar mai fi obținut ceea ce își doreau, deși ea nu ar mai fi fost în viață să sărbătorească acest lucru.

Dar acela era un subiect sensibil, așa că Max continuă să îl evite. Însă avea să fie nevoită să îi spună lui Degan înainte de a porni din nou spre sud. Nu voia să îl lase să se abată de la drumul lui și abia *apoi* să îl convingă să îi permită să meargă mai departe singură. Sau ar fi putut să plece pur și simplu pe furiș. Era și aceasta o opțiune – una care nu ar fi presupus o ceartă.

Chiar reflectase mai atent la această din urmă variantă. Cum ar fi putut să nu o facă, când acum ar fi fost momentul perfect pentru a pleca neobservată? Degan se simțea mai bine. Era capabil să se îngrijească singur acum.

Ar fi putut chiar să se întoarcă în Bismarck, unde și-ar fi continuat recuperarea în tot confortul. Însă i-ar fi plăcut să îi lase un bilețel în care să îi mulțumească pentru că se oferise să o ajute și să îi explice de ce, ajutând-o, risca să își piardă viața. Odată ce o convinsese că moartea lui Carl era o realitate, Degan o convinsese și că situația ei era fără ieșire. Însă nu intenționa să îi spună acest lucru. Din păcate, vânătorul de blănuri nu avea nimic de scris. În cele din urmă, nu se putu hotărî să plece fără a-i lăsa un bilet lui Degan.

În acea zi pusese caii să facă mișcare, gonind cu ei dintr-un capăt în celălalt al fâșiei late de câmp deschis care ducea spre

Bismarck, apoi ieșise la vânătoare și se ocupase de gătit și de copt. Era aproape seară deja și decise să își ia și calul când porni spre iaz. După ce făcea o baie, intenționa să meargă călare până la celălalt capăt al pădurii, pentru a vedea ce se afla și în direcția aceea. Ar fi fost foarte iritată dacă ar fi descoperit un oraș despre care Jackson să nu le fi pomenit.

Îi servise deja lui Degan o cină de început de seară, constând din friptură de fazan, tocăniță de ciuperci și brioșe de porumb diforme pe care reușise să le coacă în tava de pâine a lui Artemus. Însă Degan mâncase atât de mult, încât adormise chiar înainte ca ea să strângă vasele, așa că probabil nu aveau să privească împreună asfințitul în seara aceea. Dar tot ar fi trebuit să se întoarcă la timp pentru a-l vedea, în caz că totuși se trezea.

Max se dezbrăcă și intră în iaz luându-și doar săpunul. Degan știa unde se scălda în fiecare zi. Nu îi plăcea faptul că mergea acolo singură, iar în ultimele câteva zile începuse să o însoțească la iaz – un alt semn că se simțea din ce în ce mai bine, impunându-și din nou preferințele și reușind să o facă să se supună. Chiar dacă încă nu își recăpătase complet forțele, Degan putea fi teribil de îndărătnic. Rămânea în spate, stând la circa șase metri de iaz, suficient de aproape cât să o audă țipând, dar lăsându-i totuși intimitate.

Max porni încet spre malul iazului pentru a ieși din apă când văzu că nu mai era singură și încremeni. Bărbatul era înalt, corpolent și avea deja pistolul scos și ațintit asupra ei. Ieșise dintre copaci dinspre sud. Copacii de pe marginea vestică își proiectau umbra peste locul acela, așa că nu prea reuși să îi deslușească fața. Apoi un al doilea bărbat apăru din spatele lui, urmat de un al treilea. Toți trei aveau pistoalele scoase și veneau încet spre ea.

Nu avea unde să fugă. Iazul era prea mic pentru a o ajuta în vreun fel. Unul dintre ei ar fi putut să ajungă la ea înainte să apuce să fugă până pe celălalt mal – sau să o împuște, dacă încerca. Și fără haine nu putea să îi convingă că era răufăcătorul Max Dawson, cu atât mai puțin să le ascundă faptul că nu era băiat. În doar o clipă sau două, aveau să observe că era femeie, dacă nu o făcuseră deja.

Își luase coburii cu ea doar fiindcă nu voia să care în mână calupul de săpun ud la întoarcere. Dar aceștia erau aproape goi,

conținând doar muniția ei. Își scosese deja din ei hainele curate pe care și le adusese și care acum erau atârnate pe un tufiș de pe malul iazului, lângă cele murdare. Toate celelalte lucruri personale ale ei – ustensilele de gătit, mirodeniile, săpunul cremos pe care nu îl folosea decât o dată la trei zile, pentru a o ține cât mai mult – se aflau în căsuță. Tot aici erau și banii ei. Nu avusese nici un motiv să îi scoată din coburi, ceea ce era mare păcat, fiindcă cel mai probabil aveau să fie furați.

Poate că străinii aveau să se mulțumească și cu atât. Sau poate că nu. Cu siguranță nu erau prietenoși, având în vedere că își scoseseră deja pistoalele. Iar teama începu să o năpădească rapid. Probabil ar fi fost deja moartă dacă nu ar fi vrut altceva de la ea...

Era prea departe de căsuță pentru a se face auzită dacă țipa, chiar dacă Degan ar fi fost treaz să o audă. Însă un foc de armă ar fi auzit totuși. Centura la care își purta pistolul îi era atârnată pe oblânc, sub vestă și haină. Dar acum cei trei bărbați stăteau între ea și calul ei.

Apoi cel care se afla cel mai aproape de ea spuse:

– E timpul să mergi acasă, Max.

Max se încordă și îl studie mai atent pe bărbatul care vorbise, apoi fu inundată brusc de un val de spaimă.

– Tu ești, Grady Pike?

El nu îi răspunse, dar Max îl recunoscu acum. Părul negru îi era mai lung decât și-l purta el de obicei, probabil fiindcă nu se oprise din drum suficient cât să și-l tundă, iar ochii lui verzi erau strânși într-o expresie încruntată. Faptul că îl recunoscuse însă nu avu darul de a-i atenua teama, ci doar i-o spori.

Grady Pike era șeriful din Bingham Hills și fusese marioneta lui Carl Bingham. Având aproape patruzeci de ani, fusese șerif de când se știa ea. Carl se ocupase de acest lucru. În calitate de primar, Carl hotărâse când și dacă se organizau alegeri, iar dacă cineva începea să își pomenească intențiile de a candida la postul de șerif, de regulă avea tendința de a se răzgândi destul de rapid.

Grady fusese un tip de treabă în tinerețe. Obișnuia să îi arunce câte o bomboană glazurată de fiecare dată când o vedea prin oraș, având mereu buzunarele pline cu ele. Când era copil. Înainte

ca bătrânul Carl să se lovească de obstacole, așa cum era ea, și să înceapă să recurgă la tertipuri murdare pentru a le ocoli. Și totul fără știrea celorlalți locuitori ai orașului. Însă Grady știa.

Ajutorul de șerif al lui Grady, Andy Wager, era cel de-al doilea bărbat. Scund, grăsun, cu părul castaniu cârlionțat, cu ochi căprui și având în jur de treizeci de ani acum, era tot genul de om care îndeplinea ordinele fără să pună întrebări. Andy se aflase în fruntea poterii care o urmărise tocmai până în Kansas. De regulă nu avea prea multă inițiativă, deci probabil i se promisese ceva cu adevărat special dacă venise atât de departe, poate chiar postul lui Grady odată ce acesta ieșea la pensie, deși Max nu și-l putea imagina pe Grady ieșind vreodată la pensie și renunțând la un post care părea să îi fi fost rezervat lui pe viață.

Nu îl recunoscu pe cel de-al treilea bărbat, care părea mai tânăr, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu păr blond, ochi albaștri și un șchiopătat ușor. Să fi fost un copoi pe care îl angajaseră cei doi? Cum altfel ar fi putut să o găsească aici?!

Fu prima întrebare pe care o puse:

– Cum m-ai găsit?

– Ieși din apă, se mulțumi Grady să îi spună.

Max clătină din cap.

– Nu fără să îmi lăsați puțină intimitate să mă îmbrac.

Își forța norocul. Grady probabil nu voia să o scape din ochi. Și totuși, le făcu semn bărbaților să se întoarcă și se întoarse și el. Dar tot stătea între ea și calul ei, așa că Max se grăbi să iasă din apă și să se îmbrace.

Odată trași pantalonii și cămașa, întrebă din nou:

– Cum m-ai găsit?

Toți trei se întoarseră din nou spre ea. Dar Andy fu cel care îi răspunse:

– Probabil nu te-am fi găsit dacă nu ai fi călătorit cu Degan Grant. El e ușor de urmărit, la cât e de memorabil.

Degan avusese dreptate. Scrisoarea bunicii ei fusese interceptată. Și era evident că se lăsaseră duși de ea direct la Luella. Ea probabil le spusese că Max plecase cu Degan sau poate Madam Joe le oferise acea informație. Însă tot nu era o explicație pentru cum o găsiseră acolo, în mijlocul pustietății, în Dakota. Grady și Andy erau orășeni, nu copoi.

Grady o privi încruntat. Probabil nu era de acord ca Andy să îi răspundă la întrebări. Flutură pistolul spre calul ei și îi spuse ajutorului său:

– Ia-i armele! Apoi i se adresă ei. N-ai dreptul să pui întrebări. Nu ne-a făcut deloc plăcere să venim până aici, apoi nici măcar nu mai erai în Helena pe când am ajuns noi. Nici nu ar merita să ne batem capul cu tine, așa că ține-ți gura, altfel te întorci acasă în lanțuri.

Max se enervă. Acesta era individul care o târâse până acasă la Carl în acea dimineață fatidică. Nu încăpea îndoială în mintea ei că știuse ce punea la cale Carl și totuși o făcuse.

– Ai putea cel puțin să-mi spui ce s-a ales de Carl, dacă e viu sau mort, vru ea să știe.

– Poate ar fi trebuit să rămâi și să afli, mârâi el. În lanțuri, deci.

– În regulă! se dădu ea bătută.

Andy îi scotoci prin coburi. Îi aruncase haina și vesta pe pământ și își petrecuse peste umăr centura cu pistolul.

Max începu să fumege de furie când își îmbrăcă vesta și haina, apoi se așeză să își încalțe cizmele. Se bucură că avea haina cu ea. Se aștepta să gonească sălbatic, pentru a se îndepărta cât mai mult posibil de Degan. Sau erau oare siguri pe ei datorită superiorității numerice? Ori își închipuiau că ecusoanele de oameni ai legii l-ar fi împiedicat pe Degan să îi ucidă?

Decise să testeze teoria întrebându-i:

– Pot cel puțin să îmi iau restul lucrurilor și să îmi iau rămas-bun de la Degan?

– Ei, ce idee amuzantă, pe cuvânt, replică Andy.

Dar nu părea amuzat. Iar Max îl surprinse aruncând o privire neliniștită în direcția căsuței. Cumva o urmăriseră și așteptaseră să rămână singură? Știau cine era Degan, *ce* era. Nu ar fi riscat să o înhațe de sub nasul lui, când era posibil ca situația să nu se sfârșească bine pentru ei.

– Ești bogătană, ei?

Privirea ei se mută asupra lui Andy, care ținea teancul ei de bani.

– Ăia aparțin băncii din Bingham Hills. Wilson Cox mi i-a dat din greșeală.

– Așa că i-ai păstrat în tot acest timp pentru a-i da înapoi? întrebă el sceptic.

– Firește că da.

Andy pufni în râs.

– Vezi să nu!

Odată încălțată și cu pălăria pe cap, Max aruncă o privire în direcția căsuței. Cum majoritatea lucrurilor ei erau încă acolo, Degan nu avea să creadă că plecase de bunăvoie, nu-i așa? Sau s-ar fi gândit că își sacrificase lucrurile pentru a-l face să piardă timpul căutând-o mai întâi prin pădure?

Nu putea vedea căsuța din cauza copacilor, dar, dacă ar fi reușit să se apropie măcar puțin de ea, poate că Degan ar fi auzit-o țipând. Sau ar fi oare împușcată în spate dacă ar încerca? Degan ar fi auzit în mod cert focul de armă, dar nu ar fi ajutat-o prea mult dacă ar fi fost deja moartă.

Chiar și așa, trebuia să încerce. Faptul că Grady refuza să îi spună la ce să se aștepte în Texas nu putea însemna decât un singur lucru. Dacă recunoșteau că o duceau acasă pentru a o spânzura, s-ar fi așteptat ca ea să li se împotrivească din răsputeri pe toată durata drumului, și mai aveau încă mult de mers până în Texas. Dar chiar credeau că avea să fie docilă dacă nu știa? Poate. Speranțele false te puteau determina să faci prostii – cum ar fi să mergi cuminte călare pe lângă călăii tăi.

– N-ar fi de dorit să mă enervezi, Max, spuse Grady încleștându-și o mână pe brațul ei.

Mai nou putea să și citească gândurile de știuse că intenționa să fugă? Deja părea furios. Max își spuse că probabil și ea ar fi fost la fel dacă ar fi fost nevoită să călătorească atât de departe pentru a pune mâna pe cineva. Dar își pierduse șansa de a ajunge puțin mai aproape de căsuță. Grady începuse să o tragă în direcția opusă.

Circa un minut mai târziu, le văzu și caii printre copaci. Erau păziți de un al patrulea bărbat. Când acesta se întoarse, Max înțelese cine îl condusese pe Grady direct la ea.

– Rahat cu ochi ce ești! țipă ea la Jackson Bouchard.

Se năpusti spre el, gata să îl sfâșie, dar Grady o smuci înapoi. Jackson rămase perfect senin. Ticălosul chiar ridică din umeri.

– Nu mi-ai spus niciodată că ești urmărită de oamenii legii, se mulțumi el să spună.

– Sigur, sunt o ucigașă și o jefuitoare de bănci. Mă apuc și spun asta oricui e dispus să mă asculte. Și, dacă scap, am să te adaug pe lista mea de victime.

– Nu ar trebui să fie legată? întrebă Jackson.

Andy chicoti.

– Tu păzeai frânghiile, domnule Bouchard.

Apoi Max fu într-adevăr legată. Dar i se puse și căluș, ceea ce o înfurie și mai tare. Călăriră printre copaci o vreme, până se îndepărtară suficient de căsuță cât să nu poată fi văzuți când ieșiră din pădure și porniră în galop spre Bismarck. Când încălecaseră, Grady pomenise cum că ar fi vrut să ajungă acolo înainte de plecarea trenului de dimineață. Dacă reușeau să o facă, își dădu seama Max, Degan nu i-ar mai fi ajuns niciodată din urmă – chiar dacă ar fi încercat.

Capitolul 37

Degan nu fu surprins că dormise atât de mult. Avea să devină gras și leneș dacă nu plecau în curând. Acolo nu făcea decât să mănânce și să doarmă. Își spuse că organismul lui avea nevoie de aceste lucruri, dar Max făcea prea multă mâncare. Pe de altă parte, nu prea avea ce altceva să facă acolo în afară de a găti și de a-l bate pe el la cap să mănânce și să se odihnească. Se pricepea la cicălit și la sporovăit – și la a-l seduce chiar fără să încerce să o facă. Zâmbi. Max se pricepea la o mulțime de lucruri.

Trecuse foarte multă vreme de când nu mai avusese cineva grijă de el așa cum o făcuse ea. Ar fi putut să se obișnuiască, ar fi putut să ajungă să-i placă să trăiască împreună. Nu ar fi existat niciodată vreun moment de monotonie. O viață plină de surprize, de dulceață și de pasiuni intense. A fi cu Max, în pat sau în afara lui, era ca și cum ar fi ținut în brațe un foc dezlănțuit – sau ar fi încercat să o facă. Nu ar fi locuit într-o căsuță rustică precum aceasta, ci într-o casă mare, într-un oraș, indiferent care, tot

ar fi fost în regulă. Se gândi la Nashart. Se întrebă cât de multe probleme ar fi atras în oraș dacă accepta oferta șerifului Ross și se stabilea acolo.

Se iviseră zorile, iar Degan rămase în pat, în timp ce lumina se revărsă treptat în căsuță. Nu se auzea nici un sunet, nici înăuntru, nici afară, cu excepția ciripitului primelor păsări ale dimineții, ceea ce însemna că Max încă dormea. De regulă, făcea focul de cum se trezea, pentru a alunga răcoarea din căsuță. În dimineața aceea avea s-o facă el pentru ea.

Se ridică în capul oaselor și văzu imediat că Max nu era acolo. Când ieși să o caute, observă că și calul ei dispăruse, așa că porni pe jos spre iaz. Imposibil să fi plecat la vânătoare, nu atât de devreme. În plus, o făcuse cu o zi înainte și adusese diverse vânaturi. Îi spusese că observase un bizon solitar, iar el fusese ușurat să afle că îl lăsase în pace. Deci știa sigur că nu ar fi ieșit la vânătoare încă o zi sau două. El spera că nu aveau să mai stea pe acolo atâta timp. Era convins că putea călări cu doar un minim de disconfort. Ei bine, cel puțin nu ar fi căzut de pe cal de durere.

Era prea devreme să fi mers să facă baie, dar unde altundeva ar fi putut fi? Când se apropie de iaz, o strigă. Nu îi răspunse decât tăcerea. Nu ar mai fi plecat, acum că el își revenise. Nu, un asemenea gând nu ar fi trebuit nici măcar să-i treacă prin minte. Max nu l-ar fi ajutat de atâtea ori cum o făcuse, ca apoi să îl abandoneze când era rândul lui să o ajute. Pur și simplu nu ar fi făcut-o.

Când ajunse la iaz, văzu imediat urmele rămase în pământul din jurul acestuia, dâre numeroase și urme de cizme mult mai mari decât ale ei. Unul sau doi bărbați, poate chiar mai mulți. Erau prea multe urme de pași pentru a putea estima numărul. Și semne că un cal, cel mai probabil al ei, fusese tras către sud printre copaci. Cum pământul era uscat, era posibil ca urmele să fi fost făcute în ziua precedentă, înainte de lăsarea întunericului.

Lui Degan nu îi plăcu senzația care îl năpădi. Era o necunoscută pentru el. Aducea a panică și a spaimă, emoții care nu aveau să îl ajute să o găsească pe Max, așa că le împinse deoparte și se întoarse la căsuță. Își strânse lucrurile personale, precum și pe ale ei, își înșeuă calul și ignoră ceea ce se dovedi a fi un disconfort nu tocmai minimal, urmând apoi linia copacilor până găsi punctul

în care mai mulți cai ieșiseră din pădure, îndreptându-se spre sud. Porni în galop sălbatic în acea direcție.

Ajunse în Bismarck chiar înainte de a se însera. Se duse direct la biroul șerifului, pentru a vedea dacă nu cumva Max fusese predată acestuia de către niște vânători de recompense. Dar Max nu era în închisoare, iar șeriful lăsase un bilet prin care anunța că avea să lipsească din oraș câteva zile. Dacă Max fusese răpită de vânători de recompense, poate că acesta era motivul pentru care nu fusese încă predată. Poate se aflau încă în oraș, așteptând întoarcerea șerifului.

Se duse apoi la gară. Fusese închisă peste noapte, dar orarul scurt era postat pe perete. Un tren cu destinația vest pleca în fiecare dimineață devreme, iar un altul cu destinația est pleca în fiecare seară. Părea că nu avea să poată afla până a doua zi dimineață câți pasageri plecaseră în acea zi și în ce direcție. Însă erau hoteluri pe care le putea verifica între timp. Dacă Max se afla încă în Bismarck, avea să o găsească.

Se duse mai întâi să își lase calul într-un grajd, ceea ce se dovedi a fi o fărâmă de noroc la care nu se așteptase. Calul lui îl cunoștea pe al lui Max. Nechezară unul la celălalt când se intersectară, ceea ce îl făcu pe Degan să examineze mai atent calul castaniu. Chiar dacă animalul ei nu era distinctiv, avea totuși o pată albă micuță chiar sub coamă, într-un loc care nu ar fi fost în mod normal observat. Dar el îi țesălase calul de suficiente ori cât să o remarce.

Îl chemă pe îngrijitorul grajdului la el și arătă din cap spre calul castaniu.

– Cine a lăsat calul ăsta aici, un bărbat sau o femeie?

– Jackson Bouchard a fost.

– Cine era cu el?

– Nimeni. A venit azi-dimineață cu propriul lui cal și cu ăsta. Domnul Bouchard aici își lasă calul întotdeauna. M-a întrebat dacă vreau să cumpăr animalul castaniu de la el, dar nu am vrut. Nu vreau mai mulți cai decât îmi trebuie.

Panica lui Degan atinse noi culmi, așa că se abandonă instinctului și fugi pur și simplu la pensiunea din apropiere spre care fusese trimis când se interesase de un cercetaș, după ce el și Max sosiseră în Bismarck. Îi era teamă că Max ar putea fi moartă.

Nu îi venea în minte nici o altă explicație posibilă pentru care să nu mai fi avut nevoie de calul ei, însă în momentul acela nici nu îi trecea prin minte nimic rațional, nici un alt gând în afară de a pune mâna pe Jackson Bouchard. *Ea* nu avusese încredere în presupusul metis de amerindian. Și știuse că Jackson îi ajutase pe membrii bandei care jefuia trenuri. Probabil nu voise să lase astfel de martori incomozi. Dar de ce așteptase atât de mult până să se întoarcă după ea? Doar dacă nu cumva atât îi luase până să găsească oameni dispuși să îl ajute. Nu, dacă Jackson ar fi vrut să o ucidă pe Max, ar fi putut face asta când se întorseseră la căsuță, iar el își pierduse cunoștința.

Degan nu bătu la ușa lui Jackson, ci o izbi pur și simplu cu piciorul imediat ce ajunse. Individul stătea întins într-o cadă mică, gol pușcă. Nu se afla nimeni altcineva în încăpere. Dăduse să se întindă după pușca lui, aflată pe podea lângă el, dar se opri când văzu că pistolul lui Degan fusese deja scos din teacă și ațintit asupra inimii lui.

– Nu e moartă! spuse Jackson pe nerăsuflate.

– Unde e?

– În trenul care a luat-o spre vest.

Degan ridică cocoșul pistolului.

– Minți. Nu și-ar fi abandonat calul.

– Nu a avut încotro!

– Vorbește repede, Bouchard!

– Credeam că ești rănit.

– Rănile se vindecă. Spune ceva care să îmi fie util, cât mai poți.

– Erau oameni ai legii, un șerif și două ajutoare. I-am auzit când întrebau prin oraș de tine și de ea. I-am găsit și i-am întrebat de ce. Mi-au arătat afișul cu imaginea ei. Erau o grămadă de bani pe care nu îi puteam ignora.

– Așa că i-ai dus direct la noi?

– La ea. Nu voiau să aibă de-a face cu tine dacă nu erau obligați. Am venit călare toată noaptea ca să poată prinde trenul din dimineața asta.

– O duc în Texas?

– Așa au zis.

– Atunci, de ce calul ei e încă aici?

– Ei nu aveau cai. Au venit atâta drum din Texas cu diligența și cu trenul, așa că nu au avut nevoie de cai și nici nu au crezut că vor avea – până au ajuns aici. Le-a luat o jumătate de zi până au găsit câțiva pe care să îi poată închiria sau împrumuta. Nu voiau să îi cumpere. Când am ajuns înapoi în oraș, mi-au aruncat frâiele și mi-au zis că pot păstra eu calul, ca bonus fiindcă i-am ajutat să își facă treaba fără vărsare de sânge.

– N-ai să-l păstrezi.

– Firește că nu.

– Am să-ți iau și banii pe care ți i-au dat. În nici un caz n-ai să te alegi cu vreun câștig din povestea asta.

– Dar e o răufăcătoare! protestă Jackson.

– Ba nu e, și urma să lămuresc eu asta pentru ea. Intervenția ta nu a făcut nimic altceva decât să-mi stârnească dorința de-a te împușca pe loc. Dacă i-au făcut rău cu ceva, am să mă întorc și am să te ucid. Acum spune repede, unde sunt banii?

– Nu îi am, recunoscu Jackson. Șeriful nu era aici să îi ajute cu asta. Iar în orașul lor nu există telegraf. Dar mi-au zis că îmi vor trimite banii imediat ce vor ajunge acasă.

– Și credul, nu doar ticălos, spuse Degan, întorcându-se rapid să plece.

– Hei! Cum rămâne cu banii pe care mi-i datorezi *tu*?

– Glumești, nu?

Degan nu se opri să aștepte răspunsul.

Capitolul 38

– Tu nu ești din Bingham Hills, așa-i?

Era prima dată când Max avea ocazia să stea de vorbă cu Saul Bembry între patru ochi sau cel puțin suficient de departe cât să nu fie auziți de Grady ori de Andy. Și îi dăduseră jos în sfârșit călușul. Grady se săturase destul de rapid de țipetele ei neîncetate. Și nu îi plăcuse nici când ea îi descrisese cum avea să îl ucidă Degan odată ce îi ajungea din urmă, așa că o ținea legată și la gură, mai puțin atunci când primea de mâncare.

Se aflau într-o stație de poștă de pe o fâșie lungă de drum, la est de Bozeman. Se opriseră de multe ori după ce coborâseră din tren în Billings. Nu de fiecare dată în orașe. Spre deosebire de Boulder, care se dezvoltase în jurul unei stații de poștă, aceasta de acum nu avea decât o stație de comerț pe lângă ea. Nu aveau la dispoziție decât vreo cincisprezece minute pentru a mânca și a se ușura, înainte ca diligența să pornească din nou la drum, cu un atelaj de cai odihniți și cu un vizitiu nou.

Saul fusese lăsat să o păzească până stătea la masă, având în vedere că nu avea decât mâinile legate în față, nu și picioarele. Grady și Andy plecaseră să le aducă de mâncare.

– Acum sunt, îi răspunse Saul. M-am mutat acolo anul acesta, cu nevasta și copiii. N-am mai întâlnit niciodată alt loc în care să ajung să mă simt atât de repede ca acasă. Sunt dulgher ca meșteșug.

– Atunci ce cauți cu ăștia doi?

– M-am mutat în Bingham Hills fiindcă am auzit că e în creștere, dar nu mai era pe când am ajuns eu acolo. Am încercat o vreme să îmi câștig existența făcând mobilă, dar nici asta nu se prea căuta.

Lui Max nu îi plăcu să audă acest lucru. Îi confirma că la cârma orașului nu se mai afla Carl, iar Evan probabil nu ducea mai departe ambițiile tatălui său. Poate că Evan chiar se mutase din oraș. Bogat acum și scăpat de sub controlul tatălui său, de ce ar mai fi stat pe acolo? Dar dacă orașul stagna acum, locuitorii acestuia ar fi aruncat vina pentru acest lucru tot în cârca ei.

– Dar am fost convins să rămân, continuă Saul. Mi s-a promis că în curând se vor relua construcțiile. Și între timp mi s-a oferit postul de ajutor de șerif. Nu mă așteptam însă să fiu nevoit să călătoresc pentru munca asta. Mi-e dor de familia mea.

Max aproape pufni în râs în fața lui. Era plecat de mai puțin de o lună, în timp ce ea era plecată de aproape doi ani. *Ei* îi era dor de familia ei. Se întrebă dacă aveau să îi dea voie să își vadă bunica sau dacă aveau să o linșeze imediat.

– Ai cunoscut-o pe bunica mea? Soția ta probabil gătește cu ouă de la ea.

Saul zâmbi larg.

– Cine nu a cunoscut-o pe văduva Dawson?!

– Cum o mai duce?

Saul ridică din umeri.

– Era bine ultima dată când am văzut-o.

O nouă dovadă că scrisoarea bunicii ei fusese interceptată.

– Dar fratele meu Johnny?

– Nu sunt sigur că l-am cunoscut pe fratele tău, spuse el, dar aruncă o privire către Grady și Andy, apoi coborî ochii spre masă. Cred că ar trebui să încetezi...

Ce anume să înceteze? Să mai pună întrebări? Să își mai facă griji? Să îi mai pese? Probabil să pună întrebări. Era evident că avea ordine să nu îi spună nimic, nici măcar despre familia ei. Ordinele lui Grady. Și, cum Grady se așeză lângă ea chiar în momentul acela, nu avea să i se mai ivească ocazia de a pune alte întrebări, indiferent de natura lor.

Luă o bucată de pâine de pe farfuria pe care Andy i-o pusese în față, apoi aruncă o privire peste umăr, spre intrare, ca și cum ar fi auzit ceva de afară. Începuse să facă acest lucru în urmă cu vreo câteva orașe. Iar tactica dăduse roade. Le stârnise neliniștea, și începuseră să privească atent ușile tuturor cantinelor și ale restaurantelor în care se aflau. Era mica ei modalitate de a se răzbuna, amintindu-le că era posibil ca Degan să fi pornit pe urmele lor. Era un gând care îi îngrijora *cu adevărat*.

Dacă Degan îi urmărea, nu ar fi avut cum să îi ajungă din urmă. Ar fi trebuit să știe acest lucru ca pe ceva de la sine înțeles, având în vedere că nu avuseseră parte nici măcar de o singură întârziere. Dacă Degan lua trenul, ar fi fost cu o zi în urma lor. Nu putea galopa mai repede decât trenul. Diligențele erau mai lente decât trenurile, dar oricum avansau mai repede decât un cal, fiindcă nu încetineau să își odihnească animalele, ci pur și simplu schimbau atelajul la fiecare stație de poștă. Ar fi putut galopa mai repede decât o trăsură de poștă, însă doar dacă ar fi fost dispus să își lase în urmă calul auriu, schimbându-și animalul cu unul nou pe măsură ce înainta, și nu și-l putea imagina făcând așa ceva. În plus, ar fi fost nevoit să doarmă la un moment dat, iar diligențele nu opreau nici pentru așa ceva. Se opriseră o singură dată, ca un vizitiu odihnit să îi ia locul celui obosit. Deci, oricum s-ar fi pus problema, tot ar fi avut o zi întreagă avans față de Degan – dacă acesta îi urmărea.

Trebuia să evadeze pentru a putea să se ascundă undeva pe drum și să aștepte trecerea lui Degan sau să îi încetinească într-un fel sau altul. Dar șansele de evadare nu se arătau promițătoare. Dacă nu era așezată cu un paznic lângă ea la stațiile unde opreau să se odihnească, avea mâna lui Grady încleștată pe brațul ei, trăgând-o în și din clădiri. Chiar și în trăsură era întotdeauna așezată între cel puțin doi dintre ei. Grady se aștepta ca Max să încerce vreun truc și își lua toate măsurile pentru a o împiedica.

De-abia terminase de mâncat, când Grady se ridică.

– Sus, e timpul să plecăm, spuse el, înainte de a-i lega din nou călușul peste gură.

În timp ce Grady practic o târî până la poștalion, urmat îndeaproape de Andy și de Saul, Max încercă să conceapă un plan. Probabil aveau să ajungă în Butte a doua zi la un moment dat sau târziu în aceeași noapte, iar de acolo, să urce din nou în tren. Butte urma să fie ultima ei șansă de a evada. Avea să fie nevoită să mimeze vreo boală gravă înainte de sosirea lor acolo – de exemplu, chiar atunci. Ceva care să îl oblige pe Grady să o ducă la un doctor când ajungeau în Butte. Dacă îi putea face să rateze fie și un singur tren, să le întârzie plecarea, poate că Degan ar fi reușit să se năpustească în oraș cu următoarea diligență. Dar fără simptome vizibile precum febră sau vomă, Grady nu s-ar fi lăsat păcălit. Și nu reușise să scornească nimic altceva în afară, eventual, de a leșina. Dar nu ar fi surprins-o să constate că Grady era capabil să îi dea un pumn pentru a vedea dacă nu cumva se prefăcea. Atât de ticălos devenise șeriful lor.

Grady urcă primul în trăsură, apoi Andy o împinse și pe ea înăuntru. Grady o forță să se așeze între el și Andy, iar Saul ocupă ultimul loc de pe banchetă, lângă Andy. În fața lor stăteau un bărbat cu părul brunet, îmbrăcat în pantaloni și sacou de costum, o femeie cu o bonetă mare și tânărul ei fiu, care se amuza jucându-se cu un cal mare de lemn. Aceștia li se alăturaseră la ultima oprire, iar bărbatul nu părea să îi însoțească pe femeie și pe copil. La această oprire urcă și un cowboy, care își legă calul în spatele diligenței.

Trăsura era plină acum, ceea ce ar fi putut să o încetinească puțin. Bărbatul cu păr brunet dormi în cea mai mare parte a timpului și nu spuse mare lucru nici cât stătu treaz. Femeia mai

în vârstă îi aruncase lui Max câteva priviri dezaprobatoare când văzuse că Max avea mâinile legate și căluș la gură. Băiețelul se zgâise la ea și o întrebase pe mama lui de ce avea bărbatul acela un fular legat peste gură.

– Nu te uita la el, Tommy! Este un răufăcător, îi răspunsese mama.

Grady încuviințase din cap.

Acum cowboy-ul o studia pe Max cu o privire interesată.

– El de ce e legat și are căluș? întrebă acesta.

Drept răspuns, Grady se mulțumi să îi arate ecusonul de șerif.

Max se întrebă dacă Grady ar fi lovit-o în fața tuturor acelor martori dacă ar fi încercat să leșine chiar acolo, în trăsură. Nu ar fi fost la fel de dramatic ca în cazul în care ar fi căzut din picioare. Avea să fie nevoită să se prăbușească pur și simplu peste Grady sau Andy. Iar aceștia ar fi ajuns inevitabil la concluzia că era ceva în neregulă cu ea dacă nu ar fi reușit să o readucă în simțiri. Și ar fi avut timp să o facă din nou înainte de a ajunge în Butte, în caz că se îndoiau în continuare că era bolnavă.

Voia să aștepte până ajungeau aproximativ la jumătatea distanței dintre stațiile de poștă înainte să încerce. Dar și altcineva așteptase acel moment. Trăsura încetini și se opri. Bărbatul brunet scosese deja pistolul. Grady se uita pe un geam, iar Saul pe celălalt, pentru a vedea de ce se opriseră. Max fu probabil singura dintre ei care observă că pistolul din fața lor nu fusese scos pentru autoapărare; era îndreptat asupra lor. Erau victimele unui jaf *din interiorul* trăsurii?

– Aruncați-vă armele, spuse bărbatul brunet.

Max ar fi rânjit dacă nu ar fi avut căluș. Cu toți banii furați și neavând la îndemână nici o metodă rapidă pentru a face rost de alții, Grady și oamenii lui aveau să se trezească blocați în Butte timp de câteva săptămâni! Ei bine, desigur, dacă rămâneau în viață. Însă, judecând după expresia lui Grady, conștientizase și el acest lucru și nu avea de gând să se lase jefuit fără a opune rezistență.

Grady nu puse imediat mâna pe pistol. Saul deja îl aruncase pe al lui pe podea. Andy decise să facă pe eroul; scoase pistolul și ținti. Încasă un glonț drept răsplată. Moment în care femeia, în loc să țipe, îl lovi cu poșeta pe bărbatul brunet, care era așezat

lângă ea. Și nimeri exact unde intenționase, izbindu-l peste mâna care ținea pistolul.

Arma jefuitorului de trăsuri nu îi căzu acestuia din mână, însă ajunse îndreptată spre podea. Iar în acel moment Andy scoase propriul pistol și îl împușcă pe tâlhar, apoi sări din trăsură pentru a se ocupa de persoana care o oprise din afară. Saul își recuperă rapid pistolul și ieși și el pentru a-l ajuta pe Grady. Andy se prăbuși în față, încă ținând pistolul, deși acum zăcea moale în mâna lui pe banchetă. Chiar lângă Max...

– Eu nu aș face asta, o avertiză cowboy-ul.

Ei, pe toți dracii, își spuse Max. Acum *el* era cu pistolul scos? Nu își dădea seama dacă era unul dintre jefuitori sau doar făcea o faptă bună pentru oamenii legii. Probabil cea de-a doua variantă, căci nu mai adăugă nimic. Iar femeia cu poșeta letală îi aruncă doar o privire scurtă înainte de a-și strânge băiatul în brațe pentru a-l feri de priveliștea cadavrului de pe bancheta de lângă ea.

Max se aplecă în față pentru a vedea dacă Andy era încă în viață. Era. Ochii îi erau larg deschiși, iar fața i se schimonosise de durere. Max căută rana, apoi se crispă, constatând că era aproape de inima lui. *El* urma să aibă nevoie de un doctor – câtă vreme nu murea înainte să apuce să ajungă la unul.

Capitolul 39

Nu fuseseră decât doi bandiți care încercaseră să jefuiască trăsura, iar acum erau morți amândoi, cadavrele lor fiind legate deasupra trăsurii. Aveau să fie predați șerifului din Butte, pentru a fi îngropați.

Tentativa eșuată de jaf nu îi întârziase prea mult, poate doar vreo douăzeci de minute. Andy își pierdu cunoștința la scurt timp după ce trăsura se puse din nou în mișcare, dar încă respira. Saul primise de la femeie un prosop pe care îl ținea apăsat peste rană, pentru a-i opri sângerarea.

Înainte să ajungă la Butte, mai aveau de oprit la o stație de poștă, însă aceasta consta doar dintr-o casă și un grajd. Chiar

și așa, Max își coborî călușul suficient cât să sugereze să facă o pauză acolo pentru a extrage glonțul din Andy. Grady nu îi răspunse, doar se întinse în față pentru a-i pune călușul la loc. Max o făcu singură înainte să o atingă el. Ticălosul. Nu era ca și cum nu ar fi putut să își scoată singură călușul cu mâinile legate în fața ei. Dar, de fiecare dată când o făcea, Grady lega călușul și mai strâns. Ceea ce durea.

În cele din urmă, Max pricepu mesajul și renunță să mai încerce. Dar ultima dată Grady o avertizase și că avea să-i lege mâinile la spate dacă își mai scotea călușul. Singurul motiv pentru care nu făcuse acest lucru de la bun început era fiindcă ar fi fost nevoiți să îi dezlege, apoi să îi lege din nou mâinile de fiecare dată când mâncau, ceea ce ar fi fost o bătaie de cap prea mare.

Sosiră în Butte devreme a doua zi dimineață. Andy fu dus direct la doctor, pe o targă. Saul luă cu el geanta lui și pe cea a lui Andy și se duse să îl caute pe șeriful local, pentru a-l informa despre tentativa de jaf. Grady își luă propria valiză și coburii lui Max și, ținând-o de braț cu cealaltă mână, porni în urma tărgii.

Pe drum, Max auzi fluieratul trenului. Grady înjură, auzindu-l și el. Lui Max îi venea să râdă și fu tentată să își scoată călușul pentru a putea să o facă. Probabil că ar fi reușit *la limită* să prindă trenul dacă nu ar fi fost întârziați de banditii din trăsură și dacă unul din aceștia nu l-ar fi împușcat pe Andy.

Grady o luă totuși spre gară, târând-o și pe Max după el, imediat ce doctorul începu să se ocupe de rana lui Andy. Ceea ce îi stârni îngrijorarea. Doar nu l-ar fi lăsat pe Andy în urmă, nu? Numai pentru a prinde următorul tren? El și Andy erau prieteni, lucraseră împreună ani la rând. Firește că nu l-ar fi abandonat. Ar fi fost o cruzime prea mare, chiar și din partea lui Grady.

Orarul trenului era afișat. Următorul pleca de-abia a doua zi la ora zece dimineața. Grady cumpără trei bilete, ceea ce îi răspunse lui Max la întrebare. Chiar avea de gând să plece fără Andy. Dar era încă posibil ca acea amânare să fi fost suficientă ca Degan să îi ajungă din urmă. Dacă aflase în ce direcție o luaseră la timp pentru a prinde următorul tren din Bismarck. Dacă apoi luase aceleași diligențe pe care le folosiseră și ei. Dacă măcar pornise în căutarea ei. Erau prea mulți de „dacă" pentru a-și putea astâmpăra neliniștea.

Se întoarseră la cabinetul doctorului pentru a aștepta vești despre starea lui Andy. Când Saul li se alătură ceva mai târziu, Grady îl trimise să rezerve o cameră la cel mai apropiat hotel. O singură cameră.

Max începu să scoată diverse sunete pe sub căluș, cu insistență. Avea nevoie de o nenorocită de baie. Nu mai făcuse una de când fusese capturată la iaz, cu o săptămână în urmă.

În cele din urmă, Grady îi coborî călușul pentru a o întreba:

– Ce-i?

– Am nevoie de o cameră doar pentru mine.

– Nu.

– Atunci am nevoie să fiu lăsată singură în cameră cât să fac o baie. La fel și voi. Puțim toți.

Grady nu putea nega acest lucru. Îi puse din nou călușul și o duse la hotel. Saul era încă la recepție, ocupându-se de formalități. Grady o lăsă pe Max – și bagajele – lângă el.

– Ocupă-te să facă o baie, dar să nu o lași singură în cameră, îi spuse el lui Saul înainte de a porni înapoi spre doctor.

Roșie la față, Max îl urmă pe Saul pe scări. Dar el era și mai rușinat decât ea. De îndată ce li se aduse apa, își luă un scaun, îl mută la fereastră și se așeză pur și simplu acolo, uitându-se afară în stradă, cu spatele la ea. Max ar fi putut să îi spună să nu se oboosească, fiindcă oricum nu se dezbrăca de haine. Își dădu *totuși* jos călușul. Și sfârși prin a vărsa apă peste tot pe podea când ieși din cadă. Dar nu îi păsa. Și nici nu își ceru scuze când Saul folosi unul dintre prosoape pentru a șterge podeaua.

– Ar trebui cel puțin să te schimbi în haine curate, murmură el.

– Nu ar trebui să mă aflu nicidecum aici, murmură ea drept răspuns. Degan pornise deja cu mine spre casă, să știi.

– Da, sigur. Jackson Bouchard zicea că pistolarul era grav rănit.

– Jackson e un bandit mincinos care jefuia trenuri, replică ea, adăugând apoi: Degan se refăcuse îndeajuns cât să poată călători. Urma să pornim spre Texas a doua zi. Singurul lucru pe care l-ați realizat furându-mă de lângă el a fost să îl scoateți din sărite. Pun rămășag că bănuiești cam ce-o să se întâmple când vă găsește.

Saul se dădu în spate din fața ei.

– Cred că ar trebui să-ți pui călușul înapoi înainte să se întoarcă Grady.

Max îi ignoră sugestia și se duse lângă fereastră, lăsând briza caldă să îi ajute hainele să se usuce. Nu avea nici un rost să îl mintă pe Saul. Poate că era suficient de credul cât să îi ia de bun fiecare cuvințel, dar la ce ar fi ajutat-o? Grady era cel care dădea ordinele, iar Grady nu ar fi lăsat-o fără căluș suficient cât să apuce să îi spună ceva. Nici nu ar fi crezut-o dacă i-ar fi zis. Nimic din toate acestea nu contau. Fapta fusese săvârșită. Era în custodia lor acum. Iar Degan fie avea să vină, fie nu.

Capitolul 40

Grady și Saul o lăsară pe Max să doarmă în pat în noaptea aceea. Ea fu surprinsă, până descoperi unde aveau să doarmă ei. Grady se întinse în fața ușii, în ciuda faptului că aceasta era încuiată. Saul se culcă în fața ferestrei. Max își spuse că era și aceasta o modalitate de a se asigura că nu fugea pe furiș cât timp dormeau. Dar, dacă ar fi existat în încăpere vreun obiect solid cu care să îl poată lovi pe Grady în cap fără a-l trezi pe Saul, ar fi încercat. Însă nu exista, cel puțin nu ceva care să nu facă prea mult zgomot când s-ar fi spart. Așa că fu prima care alunecă în somn și ultima care se trezi.

Saul coborî cu ea pentru a lua micul dejun, în timp ce Grady se duse să îl vadă pe Andy. Saul îi spuse că Andy avusese noroc. Glonțul se izbise de una dintre coastele lui înainte de a-i ajunge la inimă. Avea o coastă fracturată, precum și o rană împușcată, dar doctorul era optimist și îl asigurase pe Grady că se aștepta ca Andy să se refacă în întregime cu îngrijirea adecvată – care nu includea nici un fel de deplasare în viitorul apropiat.

Era evident că Grady ținea la prietenul său. Dar ceva îl zorea să se întoarcă în Texas imediat, și nu era din cauza ei. Bingham Hills așteptase doi ani pentru a o spânzura. Câteva săptămâni în plus nu ar mai fi contat. Bănuia că, de fapt, ceea ce-l făcea pe Grady să se grăbească era teama de Degan. Era singura explicație posibilă.

Oare Grady se aștepta să fie ucis încă din clipa în care Degan punea ochii pe el, fără a mai fi luat la întrebări? Poate. Pe de altă parte, el nu îl cunoștea cu adevărat pe Degan. Știa doar că era un pistolar, periculos și rapid. Desigur, reputațiile erau întotdeauna exagerate, iar poveștile care circulau deveneau neverosimile, în funcție de cine le spunea, și era posibil ca Grady să fi auzit una dintre poveștile mai dramatice despre Degan, care includeau victime numeroase și numele altor pistolari faimoși pe care se credea că îi ucisese Degan. Oricum ar fi fost, Grady nu ar fi avut de unde să știe că Degan avea un cod de onoare care impunea lupte drepte, iar ea nu intenționa să îi ofere din proprie inițiativă acea informație. Era perfect mulțumită să îl știe pe Grady îngrijorat.

Grady se întoarse înainte ca Max și Saul să termine de mâncat și îi scoase în grabă din hotel. Aveau vreo treizeci de minute până la plecarea trenului, după cum socoti ea. Și era în criză de timp și cu găsirea unui plan care să îi permită să nu urce în el. Își plimbă privirea în lungul și în latul străzilor, căutându-l pe Degan. Ar fi fost ușor de observat. Dar nu era acolo, și deja se vedea gara, micuța clădire în care se aflau ghișeul de vânzări bilete și telegraful, peronul pe care așteptau destul de mulți oameni, pentru a se sui în tren sau pentru a-și lua rămas-bun, și trenul lung întinzându-se dincolo de aceasta. Degan nu era nici acolo, singurul loc unde s-ar fi așteptat să fie – dacă ajunsese în Butte.

Nu se împotrivise prea mult când fusese urcată în primul tren fiindcă avusese mâinile legate la spate, iar călușul prins foarte strâns. Dar, știind că își semna propria condamnare la moarte din clipa în care pășea în acest tren, își smulse călușul și începu să țipe și să se zbată pentru a-și smuci brațul din mâna lui Grady. Oamenii începură să iasă din prăvălii pentru a vedea ce se întâmpla. Lui Grady nu îi plăcu acest lucru. Îi făcea de rușine. Era pe punctul de a-i trage o palmă pentru a o determina să tacă, ba chiar își trase palma în spate pentru a se pregăti. Apoi se auzi un foc de armă.

Sunetul nu fusese lângă ei, dar fusese îndeajuns de puternic încât să îl facă pe Grady să ezite. Max se opri din țipat și încercă să-și dea seama din ce direcție venise glonțul. Se uită în urma lor, așteptându-se să îl vadă pe șeriful local sau pe ajutorul de

șerif Barnes, dar nu era nici unul din cei doi. În fața ei oamenii de pe peron se risipiseră, iar inima lui Max tresări. Degan tocmai cobora din tren.

O auzise țipând! Urcase în tren pentru a se asigura că nu se îmbarcase deja.

Dădu să o ia la fugă spre Degan, dar uitase de mâna lui Grady pe brațul ei, care tocmai se strânsese mai tare. Așa că se întoarse vijelios și îl izbi peste cap cu mâinile legate.

La naiba, se dovedi dureros, dar cel puțin strânsoarea lui slăbi suficient cât să îi permită să se desprindă. Porni în goană spre Degan înainte ca Saul să încerce să o oprească. Voia să se arunce în brațele lui, dar se opri când ajunse efectiv la el. Nu era nebună. Nu puteai să-i faci așa ceva unui bărbat, mai ales când era posibil să izbucnească un schimb de focuri din clipă în clipă. De fapt, era nebună. Nu putea sta departe de el, și își petrecu brațele în jurul gâtului lui. Brațele lui se strânseră în jurul ei, și ea îl auzi șoptind:

– Maxie.

Înconjurată de forța lui, se simțea fericită și în siguranță.

Degan îi ridică încheieturile de pe ceafa lui și o desprinse de el, lăsându-și ochii să o cutreiere din cap până în picioare. Privirea lui zăbovi asupra călușului care acum îi atârna la gât, peste partea de sus a bandanei. Max mută nodul în față pentru a-l dezlega. Degan îi dădu mâinile la o parte și îl dezlegă el.

Max rânjea acum, și încă larg. Venise după ea! Și fusese nevoit să călătorească la fel cum o făcuseră și ei, fără a se opri să facă baie, să se bărbierească sau să își schimbe hainele, fără a dormi bine măcar o noapte. Nu arăta nici el impecabil de curat, cum era de obicei. Era la fel de prăfuit cum fuseseră și ei când coborâseră din poștalion cu o zi înainte. Fără îndoială, Degan detesta acest lucru, la cât era de pretențios, însă îndurase oricum totul pentru a veni cât mai repede posibil – pentru a o salva pe ea.

Încă îi venea să își petreacă brațele în jurul lui, dar prudența se dovedi mai puternică.

– Nu credeam că vei ajunge la timp.

– Te-au rănit? o întrebă el.

– Nu.

– Sunt legitimi?

– Da, direct din Bingham Hills.

Degan luă călușul și îl aruncă la pământ în spatele lui. Privirea i se ațintiși din nou asupra lui Grady și asupra lui Saul, care se apropiau atât de prudent, încât nu străbătuseră nici jumătate din distanță încă.

– În Bismarck s-au cumpărat patru bilete, îi spuse Degan lui Max. Unde e cel de-al treilea bărbat care îi însoțea?

– Andy Wager a fost împușcat. E la un doctor aici în Butte. Se grăbesc atât de tare să ajungă acasă, încât îl lasă în urmă.

– Tu ai făcut-o?

Max clătină din cap.

– A fost opera unor bandiți, care însă nu au supraviețuit încercării de a jefui diligența. Eu nu am mai reușit să pun mâna pe un pistol de când am plecat de la căsuța din Dakota. Al meu este la ei. Mi l-aș dori înapoi. Și mi-au luat și calul și l-au făcut cadou, nenorociții!

– Dar în rest ești bine?

– În afară de rănile de pe încheieturi provocate de frânghiile cu care am fost legată la mâini, da, nici că aș putea fi mai bine – acum.

Ridică privirea spre el și îi zâmbi.

– Cum au reușit să te țină legată la gură dacă puteai ajunge singură la căluș?

– Cu amenințări de a-l lega mai strâns de fiecare dată când mi-l dădeam jos, pufni ea.

– Să nu-mi spui că n-ai vrut și tu să îi închizi gura, îi spuse Grady lui Degan. Turuie neîncetat.

Max încremeni. Nu le auzise pașii apropiindu-se din spatele ei. Grady tocmai părușe să facă o glumă. Serios? Așa intenționa să rezolve situația cu Degan? Se întoarse. Cei doi nu aveau pistoalele scoase. Inteligent din partea lor. Dar fără îndoială știau că nu aveau să mai pună mâna pe ea.

– Nu e ceea ce crezi tu, domnule Grant, continuă Grady ezitant când Degan nu îi adresă nici un cuvânt. Se dorește revenirea ei în Texas dintr-un alt motiv. Dar asta nu te privește.

– A, nu? După ce ați furat-o de lângă mine?

– Dacă problema e legată de recompensă...?

– Nu e.

– Bun, fiindcă toate acuzațiile împotriva ei au fost retrase anul trecut.

O, sigur, *lui* îi spuneau. Max mârâi spre Grady.

– Și *mie* de ce nu ai putut să-mi spui asta?

Însă Degan remarcă:

– Nu ați fi fost nevoiți să o luați pe sus așa cum ați făcut-o dacă asta ar fi fost adevărat.

– Nu te supăra, domnule Grant, dar, după ceea ce am auzit despre tine, nu voiam să ne batem cap în cap cu tine acolo în sălbăticie. Și nu eram sigur dacă ne vei crede când îți vom spune că nu mai există o recompensă pentru întoarcerea ei.

– Nu sunt un ucigaș, spuse Degan rece. Și aș prefera să nu devin unul azi. Așa că vă sugerez să îmi spuneți cât de repede de ce ați luat-o pe sus – dacă nu mai e căutată de brațul lung al legii.

Grady dădu să bage mâna în interiorul hainei. Degan demonstră cât de rapid era cu pistolul. Apăru pur și simplu acolo în mâna lui înainte să îl vadă careva scoțându-l.

Grady ridică mâinile în aer și se grăbi să spună:

– Documentul din haina mea va explica totul.

Degan nu băgă pistolul înapoi în teacă.

– Scoate-l și dă-i-l lui Max – după ce o scapi de nenorocita aia de frânghie.

Cu o privire circumspectă în direcția lui Degan, Saul veni în față pentru a-i tăia frânghia de la încheieturi. Max fu amuzată că Degan păruse ofensat că *ei* o legaseră, deși la fel procedase și el. Însă nu își trădă amuzamentul. Atât Grady, cât și Saul păreau tensionați. Nimic din toate acestea nu avea sens nici cât negru sub unghie. Acuzațiile împotriva ei fuseseră retrase? Nu îi venea să creadă! Era liberă?

Doar dacă nu cumva Grady făcea o încercare jalnică de a-l convinge pe Degan să plece pur și simplu, servindu-i o porție de minciuni. Dar ar fi putut să o facă și la căsuța din Dakota dacă acuzațiile împotriva ei ar fi fost cu adevărat retrase. De fapt, nici nu ar fi avut ce să caute acolo dacă nu ar mai fi fost căutată pentru a fi judecată.

Grady îi întinse documentul împăturit. Max îl deschise și începu să citească, însă nu ajunse prea departe. Făcând ochii mari, ridică privirea spre Grady.

– Carl e în viață? *Știam* eu că boșorogul era prea țâfnos ca să moară!

– Arată puțin *respect* față de primarul tău – și tutorele tău, spuse Grady îndărătnic.

Max păli.

– Bunica mea e moartă?

– Nu, nu este. Dar tribunalul a decis că nu e în măsură să te crească.

Max explodă:

– Ba pe toți dracii, asta s-o crezi tu!

– E adevărat, o asigură Grady. Citește restul documentului legal și vei înțelege de ce. Ella Dawson te-a lăsat să crești ca un băiețoi. Nu se îndoiește nimeni că te iubește, dar te-a lăsat să faci totul după bunul tău plac, în loc să te ghideze cum ar fi trebuit. Te-a lăsat chiar și să pleci în lume de capul tău. Cum nu există nici un bărbat adult în familia ta, tribunalul a instituit un nou tutore pentru tine și pentru fratele tău. Iar mie mi-a fost încredințată sarcina de a te duce acasă pentru a primi o educație corespunzătoare.

– De ce tocmai Carl a fost numit tutore? vru ea să știe.

– Fiindcă el a fost dispus să își asume răspunderea când nimeni altcineva nu voia.

Max îl privi cu ochii mijiți.

– Știi măcar câți ani am, Grady Pike? Nu am nevoie de tutore.

– Nu ai încă douăzeci și unu de ani și nici nu ești căsătorită, replică el. Iar legea impune ca până atunci să te afli în grija unui adult responsabil.

Degan luă documentul de la Max, dar continuă să îl fixeze pe Grady cu o privire rece.

– Pupilele n-au de ce să fie tratate ca niște prizonieri, domnule Pike.

– Sunt șeriful Pike, și ba da, atunci când refuză să vină de bunăvoie.

– Ai întrebat-o măcar dacă ar veni?

– N-a vrut să-mi spună nimic, Degan, interveni Max. Fiindcă știa că nu l-aș fi crezut dacă mi-ar fi zis.

– Ai fi dispărut la prima ocazie care ți s-ar fi ivit dacă ai fi aflat cine e tutorele tău. Apoi i se adresă lui Degan: Acel document este legal, domnule Grant.

– Tot așa cum și acele afișe erau legale? întrebă Degan.

Grady roși de furie și de rușine. Însă Max vru să știe:

– De ce am fost acuzată de crimă dacă nu a murit nimeni?

Fumegând, Grady îi răspunse:

– Ai împușcat un om care *aproape* a murit. Dar apoi îi spuse lui Degan: Arată-i documentul judecătorului din localitate dacă mai ai îndoieli. Știam că Max se va opune, așa că nu i-am spus. E chiar atât de simplu.

– Și asta e simplu, spuse Degan. Rămâne cu mine.

Grady înțepeni.

– Nu ne putem întoarce acasă cu mâinile goale.

– Nu o veți face, răspunse Degan și bagă pistolul în toc. Mi-am terminat treburile în Dakota. Am fi fost în drum spre Texas, ba chiar am fi fost deja căsătoriți, dacă nu aș fi fost împușcat – și dacă nu v-ați fi băgat voi.

– Aveai de gând să te căsătorești cu ea?

– Încă am.

Era o cacealma destul de reușită, constată Max rânjind încântată. Dar Grady încercă să îl demaște.

– Dovedește-o!

– Poftim?

– Dacă nu e căsătorită până la sfârșitul zilei, vine cu noi.

Capitolul 41

– În caz că erai curioasă, găsesc sporovăiala ta fermecătoare, spuse Degan cu nelipsita-i expresie de om serios când plecară din gară.

Max izbucni în râs. Remarca reușise în mod cert să îi reducă din tensiune. Nu era sigură cum avea să îi scoată Degan din acel bucluc, dar probabil plănuise ceva.

– Calul tău e la mine, adăugă el.

Max țipă de bucurie și își aruncă din nou brațele în jurul lui. Degan o îmbrățișă la rândul lui și o strânse scurt, poate puțin prea tare, apoi îi dădu drumul. Mâinile lui nu se desprinseră de pe ea însă. Zăboviră pe talia ei. Lui Max îi plăcea să le simtă acolo. Fiindcă știa că Grady era în spatele lor, începuse să îi urmărească încă din clipa în care ieșiseră din gară. Degan nu făcea decât să se dea în spectacol pentru el, fără îndoială, încercând să îl convingă că formau un cuplu fericit. Dar nu își putea permite să pară prea afectuos. Trebuia totuși să își mențină reputația.

Când porniră din nou la drum, Max se gândi să întrebe:

– Cum ai reușit să îmi iei calul înapoi?

– Bouchard mi l-a înapoiat cu dragă inimă.

– Cu dragă inimă?

– S-a simțit obligat.

Max zâmbi larg, dar apoi oftă dezamăgită:

– Dar nu ai putut să îl aduci pe Noble cu tine, nu-i așa? Dacă ai luat diligența pentru a ajunge aici atât de rapid cum ai făcut-o, nu ai fi avut cum să aduci și caii noștri cu tine. Nu ar fi apucat să doarmă.

– Vizitiul diligenței a rezolvat problema asta. Mi-a sugerat să prindem o căruță pentru invalizi în spatele trăsurii. O mai făcuse și altă dată, doar că nu pe distanțe atât de mari. Dar a funcționat. A fost nevoie să înlocuim căruța doar o singură dată, fiindcă nu era la fel de rezistentă ca trăsura. Și, cum am cumpărat eu toate locurile din diligență, atelajul acesteia nu a avut de tras prea multă greutate suplimentară.

Max fu uluită că el făcuse atâtea eforturi și cheltuieli pentru ea. Sugera că fusese disperat, și totuși nu și-l putea imagina pe Degan Grant disperat.

– Chiar nu credeam că vei ajunge aici la timp, fiindcă eram convinsă că nu îți vei abandona calul auriu. Mă bucur că ai găsit o soluție să nu o faci.

– Îl vom vizita pe Noble după ce fac o baie, îi spuse el.

Se vedea deja biserica în fața lor, iar Degan porni cu Max spre ea.

– Doar glumeai, nu? întrebă Max.

Degan se mulțumi să răspundă:

– Aș vrea să îmi cunosc toate opțiunile.

Intrară într-o biserică mică și simplă, cu turlă albă, însă nu era nimeni în ea. Max oftă ușurată până când Degan o luă de mână și o conduse la casa din vecini. Max auzi femei povestind și râzând înăuntru.

Când Degan bătu la ușă, îi deschise o femeie mai în vârstă care făcu ochii mari la vederea lui.

– Asta e casa părintelui? întrebă el.

– Da, este, dar el nu e acasă acum. Eu sunt soția lui. Oare vă pot ajuta?

Două dintre prietenele femeii veniseră lângă ea la ușă. Una din ele ținea în mână un ghem de lână și andrele. Se părea că tocmai întrerupseseră un cerc de tricotat.

– Am nevoie ca părintele să oficieze o căsătorie, îi explică Degan.

– Numele voastre?

– Degan Grant și Maxine Dawson.

Ochii femeii se făcură și mai mari, iar una din prietenele ei îi șopti ceva la ureche. Apoi femeia îi zâmbi lui Degan.

– Soțul meu ar trebui să se întoarcă până la ora cinci. Sunt sigură că va putea să o facă.

– E în regulă, câtă vreme ne poate căsători înainte de apusul soarelui.

Max știa că Degan adăugase acest lucru pentru urechile lui Grady și ale lui Saul, care îi urmăreau în continuare de la o distanță discretă. Merseră mai departe pentru a căuta un hotel. Max îl ghidă pe Degan spre altul decât cel în care fusese cazată noaptea trecută, cu Grady și Saul. Degan ceru apă pentru baie. Odată ajunși în camera lor, se așeză să citească decretul de instituire a tutelei. Grady i-l ceruse înapoi, însă Degan îl ignorase. Lui Max îi plăcuse să vadă că nu era singura persoană pe care o ignora.

Dar era mare păcat că Grady îi intuise cacealmaua. Probabil Degan nu se așteptase la așa ceva.

Se duse la fereastră și îl văzu pe Grady stând pe cealaltă parte a străzii și supraveghind intrarea în hotel. Saul era probabil în spatele clădirii, făcând același lucru. Ea și Degan nu ar fi putut să iasă de acolo înainte de lăsarea întunericului fără a fi văzuți și opriți.

Când Degan puse documentul deoparte după ce îl citi, Max îl întrebă:

–Ai de gând să cauți un judecător, să verifici aia? De asta ai păstrat-o?

–Am studiat dreptul la universitatea din Chicago, la insistențele tatălui meu. Voia să fiu capabil să le fac față și avocaților lui, și celor cu care aveau aceștia de a face. Flutură din mână spre document. Nu mă îndoiesc că documentul este legal. Dar mijloacele la care a recurs Carl Bingham pentru a-l obține probabil nu au fost.

Max încuviință din cap.

–Bingham Hills nu are un judecător local, doar unul regional care vine din când în când. Se caza întotdeauna la familia Bingham. Grady e omul lui Carl, deci probabil și judecătorul la fel.

–E irelevant dacă într-adevăr așa e, sau pur și simplu i-a făcut „gazdei" sale o favoare. Documentul trebuie anulat, și conține indicații exacte despre cum se poate înfăptui acest lucru: împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani sau căsătoria. Așa că astăzi ne căsătorim.

–Dar nu vorbeai serios în privința asta!

–Vorbesc acum.

–De ce? întrebă Max.

–E cel mai puțin periculos mod de a ne întoarce în Texas și de a afla din ce motiv e Carl Bingham atât de hotărât să te aibă sub control. Nu-ți face griji, nu trebuie să fie o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului, ci doar una de conveniență. Nu am uitat condiția ta esențială pentru căsătorie – un motiv temeinic și fericit, parcă așa ziceai. În plus, există modalități de a ne „descotorosi" de căsătorie după ce aflăm ce se petrece în Bingham Hills.

–Te referi la desfacerea căsătoriei?

–Da. Degan bătu cu degetul în document. Ăsta e doar un alt mijloc de a obține controlul asupra ta. Deocamdată e necesar ca Bingham să înceteze să mai poftească la premiul pe care l-ar obține prin tine, indiferent care este acesta. Premiul trebuie să îi devină indisponibil.

–Și, dacă sunt deja căsătorită, atunci asta pune capăt întregii povești?

–Așa ar trebui.

– Sau te transformă pe tine într-o țintă, nu se putu ea abține să nu remarce.

Dar nu îi veni să creadă când îl văzu zâmbind drept reacție la replica ei.

– Sunt ani buni de când trăiesc ca o țintă. M-am obișnuit.

Dar ea nu era obișnuită să îl știe astfel. Însă o căsătorie temporară ar fi putut funcționa, își dădu ea seama. Până acum Max ar fi fost ușor de manipulat dacă oricare dintre intrigile lui Carl ar fi avut rezultatele scontate. Dar de acum urma să fie nevoit să îl înfrunte pe Degan, iar bărbații se purtau diferit unul cu celălalt decât atunci când aveau de-a face cu femei. Carl avea să fie nevoit să fie mult mai prudent.

Le fu adusă apa caldă. Degan îi sugeră să facă ea baie prima, în spatele paravanului, cât timp el se bărbierea. Îi spuse totodată să deschidă sacul lui cu mâncare. Nu mai era deloc mâncare în el, însă Max își descoperi fericită restul lucrurilor personale pe care le lăsase la căsuță, inclusiv fusta cu modele florale și bluza albă pe care i le cumpărase Degan și pe care le putea purta la biserică în după-amiaza aceea.

Luară prânzul la un restaurant din apropiere, unde Grady și Saul se așezară la o altă masă. Cei doi nici măcar nu încercau să ascundă faptul că îi supravegheau. Degan nu se arătă deranjat. De fapt, lui Max îi păru chiar amuzat de situație când spuse:

– Poate ar trebui să merg să îi invit să ni se alăture.

Nu o făcu, firește, dar prelungi prânzul cu încă o oră, bând cafea și o a doua porție de desert, doar pentru a vedea dacă oamenii legii aveau să plece primii. Nu o făcură.

După prânzul prelungit, se opriră la oficiul telegrafic. Degan îi explică de ce trebuia să îl țină pe ofițerul Hayes la curent cu răufăcătorii care puteau fi tăiați de pe lista lui, inclusiv ea, acum că acuzațiile fuseseră retrase. Îi trimisese lui John vești despre Kid Cade înainte de a pleca din Dakota, dar nu avusese timp să îl informeze că Willie Nolan și banda lui nu aveau să mai jefuiască niciodată trenuri. Max fu încântată când Degan o duse la grajd să îl vadă pe Noble.

Calul părea să fi supraviețuit cu bine călătoriei. La fel și Degan. Max îl întrebase despre rană cât timp Degan se aflase în cadă – într-o încercare de a nu se gândi la el gol. El o asigurase că abia dacă

îl mai înțepa puțin acum, dar ea se îndoia că i-ar fi spus chiar dacă ar mai fi avut *cu adevărat* dureri.

Când se făcu aproape ora cinci, porniră spre biserică. Max începu să aibă îndoieli în privința a ceea ce erau pe punctul de a face, iar acele îndoieli sporiră odată ce biserica le apăru în fața ochilor.

– Ești sigur că vrei să faci asta? îl întrebă ea pe Degan.

– Ți-am zis, e doar o măsură temporară – și evităm vărsarea de sânge.

Ar fi fost dispus să îl împuște pe Grady pentru ea? Ei bine, nu să îl împuște mortal, dar probabil nu ar fi ezitat să îl schilodească.

Cu siguranță nu așa își imaginase Max nunta ei, fără nimeni din familia ei de față și cu mirele purtând un pistol la șold. Dar căsătoria nu era reală – sau, mai exact, nu era suficient de reală cât să dureze. Trebuia să își amintească în permanență acest lucru – și să uite cât de puternică era impresia că făcea nunta forțată de împrejurări.

Nu ar fi avut cum să nu observe mulțimea de oameni strânși în fața bisericii, dar nu își dădură seama ce se petrecea decât când se apropiară mai mult și auziră pe cineva strigând:

– Uite-l! Ăla e faimosul pistolar care se căsătorește azi!

Oamenii din mulțime lungeau gâturile pentru a-i vedea pe Degan și pe viitoarea lui soție. Max își dădu seama că Degan era o celebritate pentru acești oameni, după recentul schimb de focuri dintre el și Jacob Reed, din acest oraș. Chiar și ajutorul de șerif Barnes era acolo. Max fu uluită de prezența semnificativă. Degan păru iritat de atâta atenție și porni hotărât înainte, încercând să ajungă cu ea înăuntrul bisericii.

Dar apoi își făcu apariția omul din cauza căruia se aflau acolo, însoțit de aghiotantul lui.

– Stai așa, îi spuse Grady lui Degan. Mi-a trecut prin minte că ai nevoie de permisiunea tutorelui ei pentru a face asta.

Degan se întoarse și scoase pistolul.

– Ba nu am.

Mulțimea vui și se dădu un pas în spate, la unison, dar nu plecă nimeni, toți ochii rămânând ațintiți cu aviditate asupra lui Degan. Grady nu dădu înapoi. Saul, alb la față, încercă să îl tragă de acolo, însă Grady părea să se fi înfipt bine în pământ.

Acesta fiind, probabil, motivul pentru care Degan adăugă:

– Fac exact ceea ce mi-ai cerut, șerifule Pike, mă căsătoresc cu Max înainte de apusul soarelui. Și o să se întâmple chiar acum – într-un fel sau altul.

Amenințarea era subînțeleasă. Grady părea dornic să mai spună ceva, dar mulțimea începuse brusc să îl aplaude pe Degan. Max mai că izbucni în râs. Grady fusese șerif atât de mult timp, încât nu era obișnuit să își vadă ignorate ordinele – sau sugestiile, dacă ajunsese până acolo. Însă Bingham Hills era un oraș pașnic. Prin care nu trecuse niciodată nimeni precum Degan. Grady pur și simplu era depășit de situație în încercarea de a-i face față unui pistolar de talia lui. Și cu siguranță nu avusese niciodată de-a face nici cu o mulțime pornită împotriva lui.

În pofida expresiei neprietenoase a lui Grady, Degan consideră problema lămurită și o conduse pe Max în biserică. Grady și Saul îi urmăriră în continuare și își croiră drum până la strana din față, așezându-se între două femei instalate deja acolo. Una din femei își tampona ochii, exclamând către toată lumea din jurul ei:

– Pur și simplu ador nunțile!

Biserica se umplu rapid cu oameni dornici să asiste la ceremonie. Degan dădu mâna cu preotul, care se prezentă, apoi îl întrebă:

– De unde această grabă bruscă de a face nunta, domnule Grant?

– Mireasa mea a fost cam prinsă săptămâna trecută, iar acum s-a eliberat.

Degan aruncă o privire către Grady în vreme ce rosti aceste cuvinte. Max fu nevoită să își înăbușe un hohot de râs când îl văzu pe Grady roșind de furie.

Preotul, neobservând scena mută, începu ceremonia.

– Ne-am adunat azi aici pentru a lega acest bărbat și această femeie prin sfânta taină a căsătoriei. Dacă are cineva vreo obiecție, să vorbească acum sau să tacă pe vecie.

Max își ținu răsuflarea, refuzând să se uite la Grady. Dacă ar fi spus ceva în acel moment, ar fi fost în stare să îl împuște chiar ea. Dar auzi agitația din spatele lor și aruncă o privire peste umăr. Grady *într-adevăr* se ridicase, însă cele două femei așezate lângă el îl trăseseră înapoi.

Preotul nu observă acest lucru și continuă:

– Aveți verighetele?

Degan nu răspunse. Max suspină în sinea ei, surprinzând rânjetul satisfăcut al lui Grady, căci nunta avea să fie anulată chiar în acel moment. Firește că Degan nu avea verighete. Nici ea nu se gândise la acest aspect!

Dar apoi un bărbat în vârstă se ridică și spuse:

– Eu și soția mea am fi bucuroși să le împrumutăm pe ale noastre pentru ceremonie. Verighetele astea au strâns cincizeci de ani norocoși.

Un suspin colectiv de ușurare se ridică din mulțime, inclusiv dinspre Max. Chiar dacă mariajul nu era unul adevărat, constatase că și-l dorea mai mult decât orice. Pentru a pune capăt planurilor lui Carl, își spunea ea. Atunci de ce fu atât de încântată când îl auzi pe Degan rostindu-și jurământul?

– Eu, Degan Grant, te iau pe tine, Maxine Dawson, să îmi fii soție, să te am alături de acum înainte, la bine și la rău, bogat sau sărac, când voi fi suferind și când voi fi sănătos, să te iubesc și să te prețuiesc până când moartea ne va despărți.

După ce Max îi repetă același jurământ lui Degan, fură declarați soț și soție, iar Degan o sărută scurt. Doamne, auzi toate bătrânele înfiorându-se emoționate la acel gest! Apoi avură parte de o altă surpriză.

– Soția mea și prietenele ei și-ar dori să veniți până în spate, vă rog, spuse preotul. Vă rog să nu o dezamăgiți, altfel o să-mi rupă mie urechile. Urmați-mă!

Ultimele cuvinte fură rostite destul de tare, o invitație adresată întregii adunări. Și înțeleseră de ce când ieșiră din biserică pe ușa din spate. În curtea acesteia fuseseră întinse mese încărcate cu mâncare, iar un grup de scripcari tocmai începuse să cânte. Doamnele aflate în slujba bisericii le organizaseră o petrecere!

Max se simți înduioșată de atenția și de generozitatea acestor străini și totodată încântată. Se așteptase ca nunta ei să aibă loc într-o atmosferă tensionată, pe potriva circumstanțelor, dar acum în mod cert nu mai era cazul. Toată lumea povestea, râdea și se distra – sau, mai precis, toată lumea în afară de Grady. Max chiar îl văzu o dată plesnit peste mână de una dintre femei când se întinsese după o farfurie de mâncare. Fiindcă fusese atât

de hotărât să împiedice nunta fericitului cuplu, nimeni dintre cei de acolo nu era încântat de prezența lui.

Acela fu momentul când Grady se apropie de ea și de Degan. Max spera că venise să își ia rămas-bun, din moment ce nu era dorit acolo, și o știa și el, însă nu ar fi trebuit să își facă iluzii. Nu îi felicită, nici nu se arătă surprins de faptul că duseseră într-adevăr ceremonia până la capăt; în schimb, cu o expresie în continuare extrem de posacă, se mulțumi să îi întrebe dacă aveau să se afle în trenul ce pleca a doua zi dimineață.

– De regulă, mă simt jignit când cineva mă face mincinos, șerifule Pike.

– Nu te-am..., dădu Grady să îl asigure.

– Dar e ziua nunții mele, așa că voi face o excepție. Ți-am spus deja că vom merge în Texas. Faptul că îmi pui la îndoială cuvintele *este* același lucru cu a mă face mincinos.

– Nu ai spus când anume veți merge, bombăni Grady, în apărarea lui.

– Fiindcă e irelevant, și, la drept vorbind, a încetat să te mai privească din momentul în care Max a fost declarată soția mea. Însă presupun că ea ar prefera să își viziteze familia mai degrabă decât să plece imediat în luna de miere, așa că probabil o vom lua spre sud dimineață. Dar, pentru binele tău și al meu, ți-aș sugera să nu mai pui vreodată la îndoială vorbele mele.

Max se gândi că era un minunat dar de nuntă să-l vadă pe Grady pus într-o situație în care era atât de neputincios. Mare minune că nu izbucni în râs. Însă nu se îndoia că Grady și Saul aveau să îi urmărească în continuare, chiar și așa, până ajungeau în Texas, în ciuda a ceea ce-i spusese Degan. Grady îi era prea devotat lui Carl Bingham – și intereselor acestuia – pentru a nu o face.

Distracția continuă. Max era convinsă că toată lumea venise deja la ei să îi felicite, și totuși mereu mai apărea cineva. Apoi îl auzi pe Degan spunând:

– Ei, fir-aș al naibii!

Se zgâi la bărbatul care se îndrepta spre Degan cu mâna întinsă. Era înalt și foarte chipeș, cu părul negru și ochii de un albastru-deschis. Îi șopti:

– Îl cunoști?

Află răspunsul la întrebare când bărbatul ajunse la ei și se prezentă:

– Sunt Morgan Callahan.

– Mi-am dat seama, răspunse Degan, strângându-i mâna.

– Da, eu și Hunter auzim frecvent cât de mult semănăm. Felicitări pentru nuntă, dar te rog spune-mi că nu te afli aici din cauza mea.

– Nu e cazul, dar de ce ai crede asta?

– Am auzit de la niște mineri de pe aici că lucrezi pentru tatăl meu. Știu că el detestă faptul că prefer mineritul în locul muncii la fermă alături de familia mea.

– Asta vă privește doar pe tine și pe Zachary – și nu pentru asta m-a angajat.

– Deci e adevărat? Chiar datorită ție a avut loc căsătoria dintre fratele meu și fata familiei Warren?

– Eu aș zice că Hunter s-a descurcat singur.

– Sunt surprins. Ura sincer gândul de a avea acea căsătorie aranjată aruncată pe umerii lui. Eu mi-am spus că nu o să se înfăptuiască decât dacă îl târăște cineva, țipând și zbătându-se, până la altar.

– Crede-mă, nimic nu l-ar fi putut împiedica pe Hunter să facă nunta aceea. Vei înțelege de ce când o vei cunoaște pe soția lui.

Morgan zâmbi.

– Îmi pare rău că am ratat toată distracția, dar am dat o lovitură pe cinste care mi-a adus multe bogății, dar voi merge acasă în vizită imediat ce rezolv o dispută cu o doamnă care mi-e rivală în minerit. Și nu, nu încerc să te întreb dacă te-aș putea angaja! Dar poate îmi dai voie să sărut mireasa, dacă tot am ratat ocazia de a o săruta pe proaspăta soție a fratelui meu?

– În nici un caz, spuse Degan, petrecându-și un braț pe după talia lui Max.

Max nu fu sigură dacă Degan vorbea serios sau pur și simplu acesta era stilul lui de a glumi, însă Morgan râse, insistând:

– Eu nu sunt ca Hunter, care se pricepe să farmece orice femeie pe care-i cade privirea! Dar nici nu am de gând să mă cert cu faimosul Degan Grant. Vă urez casă de piatră!

Când Morgan se îndepărtă, una dintre doamne avu curajul de a veni să îi ceară lui Degan să danseze cu soția sa. Făcând ochii

mari, Max aștepta temătoare reacția lui la *acea* propunere. Însă Degan o surprinse, conducând-o lângă celelalte cupluri care dansau în apropierea muzicienilor. Se interpreta o versiune aparte a unui vals. Melodia era mai rapidă decât un vals tradițional, dar nu la fel de impetuoasă ca restul melodiilor pe care le cântaseră scripcarii până atunci. Ritmul deveni ușor mai lent când începură să danseze, iar Degan o trase pe Max suficient de aproape de el cât ea să-și poată sprijini capul pe umărul lui. Zâmbetul ei deveni visător. Apoi căscă – și râse de ea însăși.

– Ești obosită, spuse el, căci o auzise.

Trecuse prin multe în ultima săptămână, tratată de Grady ca o prizonieră și zguduită de o adevărată furtună de emoții date de revederea cu Degan și de faptul de a-i fi devenit soție, chiar dacă doar cu numele.

– Puțin, recunoscu ea.

– Să mergem!

De data aceasta, Max nu avu nimic împotriva îndemnului deja familiar. Înconjurați de o mare de urări de bine și de lacrimi de fericire din partea doamnelor care adorau nunțile și însoțiți de un comentariu al soției preotului cum că nunta lor, datorită celebrității lui Degan, triplase numărul celor care veneau de obicei la biserică, Degan o duse pe Max, deja somnoroasă, înapoi la hotel.

Capitolul 42

– Șeriful tău e deja bănuitor, iar acum, că toată lumea din oraș știe că ne-am luat, nu putem risca să cerem să ni se aducă un pat de campanie în cameră.

Max se așteptase ca Degan să fi rezolvat deja acest aspect, așa cum făcuse la toate celelalte hoteluri în care se cazaseră după Bozeman. Dar nu îi putea reproșa că uitase, după tot ce se întâmplase în ziua aceea.

– Pot să dorm pe podea, se oferi ea.

– Putem împărți patul – câtă vreme rămâi pe partea ta din el.

Max își aminti ce se întâmplase în dimineața aceea în Bozeman când se trezise și îl găsise la bustul gol și privind-o. Și sărutul acela... Își dori să nu și-l fi amintit. Probabil că acum nu avea să se mai poată gândi la nimic altceva.

Și totuși, Degan îi dăduse de înțeles destul de clar că s-ar fi putut întâmpla din nou, așa că Max îl asigură că nu, alegând să îl tachineze:

– Crezi că Grady va da buzna peste noi dimineață ca să verifice așternuturile?

– Nu cred că e dornic să-și încheie socotelile cu viața, nu.

– Nu știu, Grady poate fi al naibii de hotărât, mai ales dacă își bagă în cap ideea că mariajul nostru e strict unul de conveniență. Max căscă, dar continuă să îl tachineze. Am să păzesc așternuturile cu prețul vieții. Ba chiar am să le iau cu mine dimineață. Dar probabil că ar trebui să mă dezbrac ceva mai mult decât o fac de obicei, în eventualitatea că poate totuși e dornic să-și încheie socotelile cu viața – sau se cațără să arunce o privire pe fereastră în toiul nopții, caz în care probabil nu l-am auzi.

– Încerci să mă faci să râd?

Ea zâmbi larg.

– Nu prea îmi iese, așa-i?

– Dezbrăcatul pare o idee interesantă.

Oare o tachina *el* acum? Sau îi trecuse și lui prin minte același lucru: că nimeni în afară de ei nu ar fi avut de unde să știe dacă într-adevăr făceau dragoste? Căsătoria ar fi putut fi oricum anulată. Ar fi fost doar nevoiți să mintă puțin...

Însă Degan venea spre ea și avea un aer ceva mai hotărât decât de obicei. Nefiind deloc sigură de ce intenționa să facă, Max se dădu câțiva pași înapoi până nu mai avu unde să se retragă și se trezi cu spatele lipit de perete.

– Știi că nu ți-e teamă de mine, Maxie, deci ce faci?

Chiar păruse ușor amuzat?

– Tu de obicei nu vii atât de aproape de mine.

– Și există un motiv temeinic pentru asta.

– Atunci ce faci *tu*?

– Fac o excepție, pentru a-ți oferi sărutul de care nu ai avut parte la biserică – un sărut de cununie.

– Dar m-ai sărutat și acolo.

– A fost atât de rapid, încât nici nu eram convins că ai observat. Iar ăla nu s-a pus, având în vedere prezența acelui martor dezagreabil. Mă gândeam că poate ți-ar plăcea unul adevărat pentru această primă căsnicie a ta.

Îi amintea că aceasta nu avea să fie singura ei căsătorie chiar în timp ce se pregătea să pecetluiască uniunea lor printr-un sărut adevărat? Glumea? Probabil că da. Ar fi trebuit să știe că nu era o idee bună să îl tachineze. Degan se răzbuna.

Ridică o mână pe pieptul lui.

– Putem să lăsăm totul așa cum și trebuia să fie – o căsătorie falsă.

– E doar atât de falsă pe cât îți dorești tu, Maxie, spuse el încet, aplecându-se spre ea. Dar tot ai să te alegi cu acel sărut. Consideră-l un motiv de aducere-aminte.

De parcă ar fi putut uita vreodată ceva legat de el. Dar nu reuși să se ferească de gura lui. Nici nu încercă prea tare. Și, foarte rapid, descoperi că sărutul lui nu era genul pe care să i-l fi putut oferi într-o biserică. Nici pe departe.

Degan îi ridică un picior și îl petrecu pe după șoldul lui, aplecându-se și mai mult spre ea. Limba lui intră imediat în acțiune, încolăcindu-se peste a ei, ispitind-o să îi răspundă. Nu fu nevoit să insiste. Trupul ei reacționă în fața lui așa cum o făcea de fiecare dată, cu senzația de tulburare senzuală care se zvârcolea în ea ca și cum ar fi încercat să îl găsească, fără a reuși. Însă mâinile ei reușeau. Ridică una din ele la ceafa lui, apoi o mută rapid în părul lui. Cealaltă i se strecură sub jachetă, însă se poticni în vesta lui. Ar fi fost dispus să se oprească îndeajuns cât să o lase să se descotorosească de vestă?

Degan se opri mai mult de atât. Se dădu în spate atât de rapid, încât o făcu să se împleticească. În ochi îi luceau flăcări, însă vocea îi era la fel de lipsită de inflexiuni ca întotdeauna când îi spuse:

– Așa. În caz că s-au cățărat pe acoperișul de vizavi și se uită încoace.

Max clipi.

– Asta a fost doar pentru a salva aparențele?

– Firește.

Maxine fu tentată să îl lovească.

– Sunt prea obosită să îmi mai ardă de jocuri azi!

Se desprinse de perete și își trase bluza peste cap, aruncând-o pe un scaun. Apoi se descălță de încălțări și de șosete, ceea ce o făcu să țopăie puțin, dar era prea frustrată pentru a sta jos până se descălța. Își descheie fusta și o lăsă pur și simplu să îi cadă grămadă la picioare înainte de a porni hotărâtă spre pat și a smuci cuvertura de pe acesta. Apoi se cățără în mijlocul patului și se întinse ca și cum ar fi așteptat să vină și el să i se alăture. Dar al naibii să fie dacă avea să-i dea voie să o facă – până se trezi cu Degan, la bustul gol, întinzându-se lângă ea.

– Aia a fost pentru Grady, spuse el încet. Asta e pentru noi.

Max începu să se bâlbâie:

– Ce... ce crezi că faci?

El o sărută înainte de a-i spune:

– Relaxează-te și întoarce-te, să te pot frecționa pe spate.

La cât era de obosită, oferta era prea ademenitoare pentru a o refuza. Se rostogoli pentru a primi masajul, dar senzația era atât de divină, încât deveni din ce în ce mai somnoroasă, până când el o întoarse pe spate și începu din nou să o sărute. Gura lui coborî tot mai mult și o mușcă mărunt de gât, stârnindu-i furnicături plăcute ce îi străbătură tot corpul. O sărută pe umăr și o atinse pe sân, trecându-și degetul în jurul sfârcului ei, foarte ușor, până când ea icni. Însă nu se opri. Continuă să o dezmierde, în timp ce gura lui coborî și mai mult, lăsând o dâră de săruturi până când limba lui ajunse să se plimbe jucăuș peste vârful celuilalt sân. Max suspină, inundată de valuri de fierbințeală, și își trecu degetele prin părul lui, îl mângâie pe ceafă. Degan o sărută pe ambii sâni acum, îndreptându-și atenția când asupra unuia, când asupra celuilalt, mângâind-o în același timp și cu mâinile.

Gura lui se mută și mai jos, sărutând-o pe abdomen în timp ce mâinile o dezmierdau pe șolduri și coapse. Ce făcea, oare? Avea de gând să o acopere cu săruturi până în vârful picioarelor? Nu se putea gândi la nimic dincolo de acea idee, nu putea decât să se bucure de plăcerea pe care i-o ofereau mâinile și gura lui. Senzația deveni atât de intensă, încât fu nevoită să inspire adânc și să închidă ochii. Însă, când el îi depărtă blând picioarele și o sărută pe interiorul coapsei, Max deschise larg ochii. Iar când Degan ajunse la cel mai sensibil punct al trupului ei, ea atinse orgasmul.

Era complet șocată, uluită, încântată și totuși prea extenuată pentru a înțelege ce se întâmplase. Când alunecă în somn, i se păru că îl aude pe Degan spunând:

– Noapte bună, doamnă Grant.

Capitolul 43

Cole Callahan se întoarse în galop la fermă. Nu avea boneta mamei lui, după care fusese trimis în oraș. De la vizita pe care Allison Montgomery le-o făcuse părinților lui, Mary tânjise după o bonetă nouă și elegantă ca a ei și își comandase una din est. Iar el fusese trimis în oraș în fiecare zi pentru a vedea dacă sosise. Doamna aceea din est lăsase o impresie foarte puternică asupra părinților lui. Și-ar fi dorit să fi fost și el acasă în ziua aceea pentru a o întâlni.

Părinții lui tocmai se întorseseră și ei de pe moșie pentru a lua prânzul. Îi găsi ieșind din grajd și pornind spre casă și sări de pe cal lângă ei. Mary păru dezamăgită când văzu că nu avea nici o cutie de pălării prinsă de șa, însă Cole știa că îi putea alunga dezamăgirea cu vestea palpitantă pe care o adusese.

Zâmbind larg, Cole exclamă:

– Am o telegramă de la Morgan!

Zachary își drese vocea și luă telegrama închisă de la fiul său.

– După atâta timp, băiatul binevoiește în sfârșit să ne anunțe că e încă viu?

– Îți făceai griji că nu mai e? întrebă Mary.

– Firește că nu, dar el nu știa asta.

– *Știam* eu că ar fi trebuit să o deschid pur și simplu, spuse Cole nerăbdător. Tată, ce mai aștepți?

Zachary deschise telegrama, dar ridică brusc din sprâncene când citi primul rând.

– Ei, a naibii treabă! Morgan a dat de aur. Apoi adăugă oftând: Sperasem să primesc vești mai bune.

Cole râse.

– Ce ar putea fi mai bun de atât?

– Vestea că e pregătit să renunțe la prostia aia de minerit și să se întoarcă definitiv acasă.

– Tată, dacă a dat de aur înseamnă că nu va mai săpa el singur de-acum încolo, va avea echipaje care vor face asta pentru el.

Însă Mary vru să știe:

– Ce altceva mai spune?

Zachary citi mai departe, apoi zise:

– Cred că s-a scrântit de cap. „Cine ar fi crezut că spinii pot fi atât de plăcuți?" Ce-o mai fi însemnând și asta?

Mary smulse telegrama din mâinile soțului ei.

– Probabil ceva tufișuri cu spini l-au condus spre locul unde a descoperit vâna de minereu, presupuse ea.

– Sau e îndrăgostit de cineva care îl scoate din minți ceva teribil, spuse Cole rânjind.

Mary pufni în râs.

– Morgan îndrăgostit? Asta ar fi minunat, dar tare mă îndoiesc. A fost prea preocupat de obsesia lui cu mineritul. Când ar fi avut timp să se îndrăgostească?

– Ei bine, o altă persoană pe care o cunoaștem a făcut-o, spuse Zachary zâmbind la rândul său. Citește ultimul rând, Mary.

Ea o făcu, apoi exclamă:

– O, vai! Degan s-a căsătorit!

– Se pare că Morgan știe că Degan lucra pentru mine. Altfel de ce ar fi pomenit despre nunta lui? spuse Zachary.

– Glumești? interveni Cole. Orice are legătură cu Degan Grant e o veste importantă și care merită dată mai departe, ceea ce am de gând să fac chiar acum. Încălecă și porni spre oraș, strigând peste umăr: Nu stați după mine la cină!

– Mi-a plăcut fata aia, Allison, spuse Mary, când ea și Zachary porniră din nou spre casă. Mă bucur mult că a reușit să-l ajungă din urmă pe Degan.

– Oare ochii tăi s-au oprit la cuvântul „căsătorit"? o tachină Zachary. Morgan spune că Degan s-a căsătorit cu o blondă drăguță, iar asta în mod cert nu o descrie pe domnișoara Montgomery.

Mary ridică din sprâncene, apoi oftă.

– Presupun că acum ar trebui să sper că Allison nu îl va ajunge din urmă. Oare ce-o fi punând la cale pistolarul acela,

de a preferat o fată pe care o cunoaște prea puțin în loc de iubita lui de mult pierdută?

Max se plictisise de peisajul pe care îl traversa trenul, și nu era decât prima zi din drumul lor spre Texas. Cum era deja a treia oară când călătorea cu trenul, după drumul până în Dakota și înapoi, fascinația de a se deplasa atât de rapid trecuse. Ba chiar se gândi să tragă un pui de somn, deși nu era obosită.

Cel puțin nu trebuia să rămână singură cu Degan. Încă roșea când se gândea la ceea ce se întâmplase în noaptea nunții lor. Fetele de la bordel nu îi pomeniseră despre așa ceva. Degan îi simțise jena în dimineața aceea și îi spusese:

– Nu ai de ce să roșești pentru ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. Asta fac oamenii căsătoriți. Ți-am spus, căsnicia asta poate fi atât de falsă cât îți dorești tu să fie, și așa vor rămâne lucrurile până vei veni tu să îmi spui că vrei altceva.

Trenul în care se aflau nu era unul elegant, în care să fi putut ocupa un compartiment privat; erau așezați la grămadă cu toți ceilalți pasageri și acolo aveau să rămână, zi și noapte. Grady și Saul se aflau și ei în tren pe undeva. Max îi văzuse îmbarcându-se în Butte. Doar că avuseseră grijă să stea în alt vagon. Sau poate se ocupase Degan de acest lucru.

Prima parte a călătoriei se dovedi mult mai scurtă decât s-ar fi așteptat Max. Aveau să ajungă la principalul nod feroviar, din Ogden, Utah, mai târziu în noaptea aceea, iar acolo puteau să se mute în trenul care o lua spre est și care avea să facă legătura în cele din urmă cu cel care avea destinația Texas.

Însă în seara aceea, în timp ce luau cina în vagonul-restaurant, Degan îi spuse:

– S-ar putea ca mâine să avem ceva probleme cu prietenul nostru Pike.

Ea pufni în râs.

– În nici un caz nu e prietenul nostru. Dar de ce? Cei doi ne-au evitat până acum.

– Probabil se așteaptă ca mâine să urcăm în trenul ce o ia spre est, dar eu mă gândesc să mai stăm câteva zile în zona Ogden în loc să ne continuăm imediat drumul.

– De ce?

– Am o treabă de terminat.

Max nu avea de gând să îl lase să scape cu o explicație atât de vagă.

– Ce treabă?

– John Hayes mi-a trimis o telegramă în Butte, anunțându-mă că a aflat de la Poliția Federală a Statelor Unite că Charles Bixford a fost văzut în apropiere de Ogden. El e unul dintre răufăcătorii pe care John trebuie să îi aresteze.

– Țin minte notițele despre Roșcatul Charley.

– Încă nu s-a reușit trimiterea unui șerif după el, iar șerifii locali ezită să îl înfrunte singuri pe Bixford.

– Deci ai să mergi tu să îl cauți?

– Da.

Hotărârea lui Degan de a le modifica planurile nu o încântă deloc pe Max. Se grăbea teribil de tare să își vadă bunica și să îl scoată pe Johnny de sub papucul lui Carl, convinsă că acolo se aflase acesta de la semnarea acelui nenorocit de decret de instituire a tutelei. Nu se așteptase la această amânare în drumul lor spre casă.

Clocoti în sinea ei, cu gândul la ceea ce-i spusese Degan, dar, de îndată ce terminară de mâncat și se întoarseră la locurile lor din vagonul de pasageri, menționă și alte opțiuni:

– Știu că mai ai de capturat încă un răufăcător pentru a-ți plăti favoarea datorată prietenului tău, dar de ce vrei să pornești tocmai pe urmele celui mai periculos dintre toți? Din câte țin eu minte, sunt câțiva și în Wyoming, stat prin care vom trece în drum spre Texas, și alți câțiva în Colorado, care ne e tot în drum. De ce tocmai Roșcatul Charley?

– Nu am nevoie să mai arestez pe nici unul dintre ei. Trei au fost deja tăiați de pe listă.

– Din cauză că au fost retrase acuzațiile împotriva mea?

– Nu, ci fiindcă unul dintre cei doi răufăcători din Wyoming e mort deja.

Max nu îl întrebă de unde știa acest lucru. Fără îndoială fie fusese martor la moartea acestuia, fie fusese implicat în ea. Dar acum, că știa că nu era obligat să pornească pe urmele celui mai periculos dintre toți, era cu atât mai derutată de decizia lui.

– Nu mi-ai spus de ce! îi aminti ea.

– Fiindcă Charles Bixford omoară doar din plăcere și a ucis deja un șerif care a încercat să îl aresteze. Și fiindcă John are familie. Va trebui să pornească el pe urmele lui Bixford dacă nu o fac eu.

Și Degan nu avea familie? Nu, firește că nu. Ea nu conta, nici familia pe care o lăsase în urma lui. Viața unui om de familie precum John Hayes conta. Îi era prieten. Înțelegea, doar că nu îi convenea.

– Grady a fost cândva un șerif adevărat, înainte de a deveni marioneta obedientă a lui Carl. Te-ar putea ajuta.

Degan își lăsă capul pe spate și închise ochii. Max înțelese că acesta era răspunsul lui. Încheiase discuția. Dacă ar fi crezut că aveau să rămână împreună mai mult decât era necesar pentru a ajunge în Texas, ar fi făcut un efort să îl descotorosească de acel obicei iritant. Și totuși, trebuia să recunoască, Degan se schimbase de când îl cunoscuse ea. Timpul pe care îl petrecuseră singuri în Dakota îl făcuse să se deschidă cât de cât cu ea. Nu făceau conversație exclusiv la masă. Și rareori se mai întâmpla să se închidă în el așa cum o făcuse acum, cel puțin nu față de ea – doar când ea spunea ceva prostesc, cum ar fi fost să sugereze că i-ar fi prins bine puțin ajutor.

Capitolul 44

– Serios? Nu faci baie întâi?

Degan tocmai ieșea pe ușa camerei de hotel în care intraseră nu de mult timp, pentru a merge în oraș să pună întrebări oamenilor. Faptul că sărise peste baie îi lăsă lui Max impresia că spera să își rezolve chiar azi treburile în oraș, ca de a doua zi să poată porni spre Texas.

– Ogden e un oraș mare, adăugă el, dar ar trebui să aflu până la cină dacă Roșcatul Charley este sau nu aici. Și încuie ușa.

Max ar fi vrut să se strecoare și ea afară și să pună întrebări, pentru a-l ajuta, însă comentariul lui despre încuierea ușii îi aminti că Grady și Saul se cazaseră la același hotel imediat după ei. Deși

Grady fusese martor la ceremonia de nuntă, l-ar fi crezut în stare să o ia pe sus și să fugă cu ea dacă o prindea singură. Carl îi poruncise lui Grady să o aducă înapoi.

Dacă i-ar fi permis să apară grațioasă în Bingham Hills în compania lui Degan, ar fi însemnat să admită că nu își făcuse treaba. Și era prima dată când ea și Degan aveau să stea separați, de când o salvase în Butte.

Făcu o baie și se duse la fereastră, sperând să îl vadă pe Degan întorcându-se la hotel. Dar cum nu văzu nici urmă de el, nici într-un capăt, nici în celălalt al străzii, se gândi să iasă pe furiș pentru a merge să îl ajute. Își recăpătase pistolul și îl purtase în permanență de când plecaseră din Butte. Putea să îi facă față lui Grady câtă vreme acesta nu o lua prin surprindere. Dar nu plecă din cameră, fiindcă nu ar fi vrut ca Degan să se întoarcă și să descopere că dispăruse.

Apoi observă un bărbat cât un munte care chiar ar fi putut fi Roșcatul Charley. Avea părul roșcat, o claie încâlcită ce îi acoperea tot capul și asortată cu o barbă stufoasă și la fel de roșcată. Ținea între dinți un trabuc scurt și gros și purta o jachetă ponosită peste salopeta de fermier, amândouă părând atât de uzate, încât ar fi putut fi aceleași cu care fusese îmbrăcat și când plecase din Nebraska. Se plimba pur și simplu pe mijlocul străzii, râzând când oamenii fugeau speriați din calea lui.

Un bărbat atât de mare nu avea să fie ușor de arestat. Și poate că nici focurile de armă nu l-ar fi oprit. Cu atâta carne în exces, probabil nici măcar nu ar fi simțit un glonț. Iar Degan era prea direct. S-ar fi așteptat ca un individ să cadă la pământ dacă era nevoit să îl împuște, nu să se năpustească furios asupra lui, aceasta fiind reacția pe care și-o imagina Max din partea uriașului roșcat.

Spera că bărbatul nu era Roșcatul Charley. Spera că Degan nu avea să creadă că era el dacă îl observa. Însă o făcu. Max îl văzu pe Degan ieșind de sub veranda unei clădiri aflate puțin mai jos pe stradă față de hotel. Îl strigă pe Bixford pe nume. Max își încleștă mâinile pe pervaz când bărbatul masiv în salopetă se opri și se întoarse încet.

Degan era deja cu pistolul scos. Charley nu părea să poarte vreunul, salopeta lui neavând nevoie de nici un fel de curea.

Și nu părea câtuși de puțin îngrijorat de apariția lui Degan. Toți ceilalți erau prudenți în preajma lui Degan, dar nu și individul acesta. El se mulțumi să își scoată relaxat din buzunar un trabuc nou, înlocuindu-l pe cel scurt și aprinzându-l de la ciotul acestuia – apoi îl aruncă spre Degan. Trabucul ateriză la picioarele lui Degan. Acela fu momentul în care Max își dădu seama că trabucul avea un scurt fitil la capăt.

Era un baton de dinamită! Degan se aruncă spre un jgheab de apă aflat de cealaltă parte a străzii. Însă explozia se produse prea repede. Max păli, neștiind dacă Degan reușise să ajungă în spatele jgheabului la timp, sau dacă mai conta acest lucru, având în vedere că jgheabul sărise în aer. Și stâlpii verandei din spatele acestuia fuseră spulberați, ducând la prăbușirea acoperișului. Ferestrele prăvăliei se făcuseră zob și ele. Iar nenorocitul acela de ucigaș în masă își continuă pur și simplu plimbarea pe stradă, cu râsul lui tunător răsunându-i în urmă.

Scrutând frenetic grămada de moloz, cu ochii mari, Max nu îndrăzni să respire până nu îl văzu pe Degan ridicându-se încet. Apa zburase în toate părțile, udându-l din cap până în picioare, dar, în mod incredibil, partea din spate a jgheabului rămăsese intactă, deși celelalte trei laturi nu. Iar Degan încă ținea pistolul în mână.

Primul lui glonț se înfipse în partea cărnoasă a piciorului lui Charley, ceea ce nu reuși să îl facă decât să se întoarcă din nou. Cel de-al doilea foc de armă nimeri mâna care tocmai se întinsese după un alt baton de dinamită, ceea ce nu făcu decât să îl împiedice să mai bage mâna în buzunar. Însă uriașul roșcat reacționă exact așa cum și-l imaginase Max. Roșcatul Charley se năpusti spre Degan. Cel de-al treilea glonț i se înfipse în celălalt picior, în genunchi. Iar asta fără îndoială duruse. Chiar și așa, se mai scurse încă o clipă prelungă înainte ca bărbatul să se răstoarne, când piciorul cedă sub el.

Degan ar fi trebuit să îl împuște pur și simplu în cap. Max așa ar fi făcut. Cine i-ar fi dus dorul unui astfel de ucigaș? Însă Degan reușise să îl dezarmeze pe Bixford când îl împușcase în mână, împiedicându-l să mai declanșeze vreo explozie. Iar Degan nu ar fi ucis un om neînarmat, chiar dacă nu s-ar fi putut găsi niciunde careva care să-i mulțumească fiindcă îl lăsase în viață pe acesta anume.

Max coborî în fugă scările și se năpusti în stradă. Și nu ezită să își arunce brațele în jurul lui Degan când ajunse la el, în ciuda mulțimii care se strânsese acolo, inclusiv șeriful local și cei doi oameni ai legii din Texas.

Ajunse la timp pentru a-l auzi pe Grady bombănind:

– Ar fi fost drăguț din partea ta să ne spui că ești șerif.

Era evident că de-abia atunci observase insigna pe care Degan o purta.

– De ce? răspunse Degan indiferent. Nu contează cu nimic pentru misiunea voastră, nici pentru a mea.

Apoi șeriful local spuse:

– Bixford a aruncat în aer o mină din Coalville, mai la sud, explozia omorând cinci bărbați, dar nu eram sigur că el a fost autorul. L-am luat la întrebări, dar el a negat, așa că nu am putut să îl arunc după gratii. Am pus însă să fie supravegheat, pentru a mă asigura că nu pleacă din oraș. Urma să sosească un martor care să îl identifice, dar așteptăm deja de trei săptămâni venirea lui. Presupun că acum pot să-l anunț pe șeriful din Coalville că nu mai am nevoie de el. Habar nu aveam că era căutat pentru atât de multe crime prin alte locuri. Sunt recunoscător pentru ajutor, domnule șerif.

Discuția continuă. Max încetă să o mai asculte și se mulțumi să rămână lipită cu urechea de pieptul lui Degan. Bătaia inimii lui avea darul de a o alina în momentul acela. Fu surprinsă că Degan nu o desprinse de el, ba chiar rămase cu un braț petrecut pe după spatele ei. Probabil îl făcea de râs, îmbrățișându-l așa în public, când jumătate din oraș își făcuse apariția acolo pentru a vorbi despre explozie. Dar acum nu mai părea nimeni înspăimântat în preajma lui.

Toată lumea îi mulțumea, lucru cu care probabil nu era obișnuit. Max avea impresia că nimeni de pe acolo nu știa cine era și poate că nu ar fi contat nici dacă ar fi știut, nu după ceea ce tocmai făcuse pentru orașul acela. Max își spuse că Degan ar fi putut probabil să se integreze oriunde odată ce oamenii descopereau cât era de bine să îl aibă prin preajmă. Dar bănuia și că Degan nu rămânea niciodată într-un singur loc într-atât de mult încât lumea să afle acest lucru.

– Te-am udat toată, spuse el, conducând-o înapoi la hotel, cu brațul încă petrecut în jurul ei.

– Asta e tot ce ai de spus? A fost cât pe ce să fii aruncat în aer! Ar fi trebuit să îl împuști mai întâi și abia apoi să îl întrebi dacă el e Roșcatul Charley, nu să îi lași răgaz să arunce dinamită spre tine.

– Ai urmărit ce s-a întâmplat?

– Da, am văzut totul. Și *nu* o să te descotorosești de mine murind. Așa că nu mai încerca și altă dată.

Știa cât de ridicole erau cuvintele ei, dar refuza să și le retragă. Și nu se lăsă îmbunată nici când el spuse:

– Am să țin cont de asta.

Capitolul 45

Trei zile mai târziu, când coborâră din tren pentru un popas de o noapte în Council Bluffs, Iowa, și intrară la un hotel pentru a se caza peste noapte, Degan remarcă, apelând la unul dintre tonurile mai discrete ale lui:

– Dacă vrei propria ta cameră, atunci trebuie să-i facem pe prietenii tăi să creadă că ne certăm. Apoi adăugă chiar mai încet: Așa că dă-mi o palmă!

– În nici un caz.

– Ba fă-o, și încă înainte să plecăm din hol. Putem apoi să ne împăcăm în fața lor, după ultimul popas, înainte să ajungem în Texas.

Max nu se putea îndura să îl lovească fără motiv. Începea să o irite disponibilitatea lui de a-i face pe plac și de a-i îndeplini toate dorințele. De fapt, Degan se purtase în cea mai mare parte ca un soț adevărat de când se căsătoriseră, din toate punctele de vedere cu excepția unuia, indiferent dacă avuseseră sau nu spectatori. Chiar și acum îi putea ghici amuzamentul. Începea să devină pricepută în a recunoaște semnele care indicau că era amuzat. Chiar dacă buzele nu i se curbau în sus într-un zâmbet, tonul îi devenea mai blând, la fel și expresia din ochii lui care de obicei erau

de un cenușiu rece. Ar fi pus rămășag că în momentul acela râdea în sinea lui. Însă ea sigur nu.

Dar își înghiți orice replică și se uită mânioasă spre copoiul de Grady, care stătea lângă ușa hotelului, privindu-i cum își rezolvau formalitățile de cazare pe ziua respectivă. Grady se îndoia sincer că mariajul lor era real și se dădea peste cap să găsească o cale de a o demonstra. Constataseră că atât camera lor, cât și ceea ce făceau ei în ea aveau într-adevăr spectatori – ideea nu fusese doar o posibilitate îndepărtată. În Ogden, Max îl observase pe Saul dormind pe acoperișul clădirii de peste drum de hotelul lor, ținând în mână o lunetă. I-l arătase lui Degan. Acesta se mulțumise să ridice din umeri. Probabil și acel lucru îl amuzase. Pe de altă parte, el nu păruse să-și fi petrecut o noapte de coșmar împărțind patul cu ea, așa cum fusese pentru ea.

Crezuse că a dormi împreună fără a se atinge avea să îl tulbure și pe el la fel de mult cum o tulbura pe ea. Însă el trecuse fără probleme peste noaptea aceea în Ogden. Și nu era câtuși de puțin deranjat de gândul că aveau să fie nevoiți să împartă din nou patul și în noaptea asta. Nu, îl amuza că Max chiar sugerase să îi ia o cameră separată.

Dacă nopțile nu ar fi fost atât de călduroase încât să fie nevoiți să lase ferestrele deschise, iar dacă perdelele nu ar fi fost atât de subțiri încât să poată fi date la o parte de cea mai ușoară briză, nu ar fi fost nevoiți să doarmă în continuare în același pat. Dar își spuse că poate de data aceasta temerile ei nu erau justificate. Poate că acest hotel avea draperii groase, nu ca ultimul în care se cazaseră.

Nu urcară direct în camera lor pentru a afla; Degan se mulțumi să trimită lucrurile lor în cameră. Intenționau să scoată caii la o plimbare înainte de a se spăla pentru cină, iar Max așteptase cu nerăbdare acel moment.

Animalele aveau de suferit din cauză că nu se mișcau suficient. Fuseseră scoase la o plimbare lungă când se aflaseră în Ogden, iar Degan voia s-o facă din nou și azi, înainte de a se urca, a doua zi, în trenul ce o lua spre sud. Fuseseră nevoiți să vină atât de mult spre est pentru a putea lua trenuri care să îi ducă tocmai până în Texas, însă, cum călătoriseră cu Transcontinental Railroad, drumul nu durase decât câteva zile. Max se bucură că avea șansa

să viziteze Council Bluffs, orașul care intrase în istorie ca fiind punctul din care pornise rețeaua de cale ferată ce străbătea întreaga țară, întinzând liniile estice care ajunseseră în Iowa tocmai până pe coasta de vest. Nu îi aminti lui Degan că se aflau din nou la doar o zi distanță de Chicago dacă ar fi mers cu trenul. Era sigură că Degan era și el conștient de acest lucru. Dacă intenționa să mai meargă acasă vreodată, ei nu îi spusese nimic. Dar oricum nu s-ar fi întâmplat înainte să își încheie ei socotelile. Era sigură de acest lucru.

Plimbarea călare se dovedi distractivă și avu și un bonus. Îl scoase din minți de îngrijorare pe Grady, care, neavând cal, nu putuse să se țină după ei. Se mulțumiră să se plimbe pe străzi. Erau prea multe ferme prin apropiere pentru a merge altundeva.

Când încetiniră pentru a se întoarce, Max deschise subiectul:

– Am putea coborî din tren în Texas, la una dintre opririle pentru alimentarea cu apă, înainte să ajungem în Fort Worth. S-ar putea să nu ne ia decât o zi sau două în plus dacă restul drumului l-am face călare, în loc să parcurgem cu poștalionul ultima bucată până acasă.

– Prietenii tăi ne vor urma exemplul.

– Mi-aș dori să nu îi mai tot numești prietenii *mei*. Dar ei nu au cai, deci nu pot să ne urmărească.

– Pike e șerif de Texas. Va lua împrumut doi cai sau îi va confisca pe cei de poștă.

– Chiar crezi că ar face așa ceva?

– Da. Și aș prefera să nu îmi fac tabăra suficient de aproape de ei cât să îi aud dacă țipă.

– Alternativa e de a călători cu poștalionul în compania lor. Ceea ce nu va fi plăcut.

– Atunci consideră problema rezolvată.

Ea zâmbi larg.

– Ai de gând să îi împușți înainte să urcăm în poștalion?

Degan nu binevoi să îi răspundă, aruncându-i în schimb una dintre privirile lui dure. Max nu făcu decât să izbucnească în râs și porni în galop, luându-se la întrecere cu el până în oraș.

Odată ajunsă înapoi la hotel, Max descoperi că draperiile din camera lor erau subțiri. Dar, pe de altă parte, camera lor avea propria sală de baie, cu apă la robinet. Firește că era așa, din moment

ce se aflau atât de aproape de coasta estică, dar tot i se păru o surpriză plăcută.

Apoi avu parte de o altă surpriză. După ce se spălară, Degan o duse la cumpărături. Găsi un magazin în care se vindeau articole vestimentare și accesorii de bază atât pentru bărbați, cât și pentru femei, ba chiar și câteva haine de-a gata, deși acestea erau doar pentru bărbați și băieți.

Văzând acest lucru, Degan remarcă:

– Păcat că nu vom sta aici suficient cât să treci pe la o croitoreasă.

– Am acasă o mulțime de haine în regulă. Nu am nevoie de altele, din moment ce voi ajunge curând acasă.

– S-ar putea să avem definiții diferite pentru conceptul de „în regulă", replică el.

Max nu fu sigură că înțelese la ce se referise, până nu își aminti de prietena lui Allison și de cum fusese îmbrăcată aceasta. Își dădu ochii peste cap. Nu, în mod cert nu avea haine de genul acela. Dar în Bingham Hills ar fi arătat de-a dreptul nelalocul ei dacă s-ar fi îmbrăcat astfel.

În cele din urmă, ajunse să își cumpere șosete și o bandană, apoi rămase preț de câteva minute cu privirea ațintită asupra unui cuier de pălării care era ticsit cu bonete elegante. Degan dădu să ia una, dar Max clătină din cap și se îndepărtă. Nu avea nevoie de ceva atât de frivol și pe care nu l-ar fi folosit niciodată. Însă râse când, ceva mai târziu, Degan îi îndesă pe cap o pălărie cu borul lat, una neagră ca a lui, doar că nu la fel de rafinată. Iar apoi găsi un lănțișor subțire ca o sfoară, pe care îl încolăci în jurul calotei, fixându-l cu o frumoasă broșă cu camee. Max fu amuzată să îl vadă improvizând, transformând o pălărie de cowboy cu borul lat într-o bonetă, dar fu în același timp înduioșată de gestul lui.

Surpriza mai mare fu când îi strecură pe deget o verighetă înainte de a ieși din magazin. Ba chiar îi ridică mâna la buze și îi sărută inelul de pe deget, moment în care Max observă că își cumpărase și lui un inel. Fâstâcindu-se, se uită în jurul ei, căutându-i pe Grady sau pe Saul, însă aceștia nu se aflau acolo, deci nu o făcuse doar de ochii lor:

– Nu era nevoie, spuse ea, coborând privirea spre verigheta ei de aur.

– Știu. Dar acum dușmanul tău va vedea dintr-o privire că ești căsătorită. Nu vei fi nevoită să te scotocești după certificatul de căsătorie pentru a o demonstra – plus că prea mulți bărbați se uită la tine când nu încerci să ascunzi faptul că ești femeie.

Max izbucni în râs.

– Încerci să mă faci să cred că ești gelos?

– Nu a ținut, așa-i?

– O, nu știu – poate puțin.

Cinară apoi la un restaurant departe de hotel, unul rafinat care oferea preparate din bucătăria franțuzească, ceva ce ea nu mai gustase niciodată. Grady și Saul nu își făcură apariția, lipsa lor transformând cina într-o experiență cu atât mai plăcută. Iar Max consumă o jumătate de sticlă de vin, sperând că avea să o ajute să doarmă în noaptea aceea. Degan nu își turnă decât un pahar și nu bău decât jumătate din el. El nu lăsa niciodată garda jos. Și *el* nu avea niciodată dificultăți cu somnul.

Dar Max își spuse că în noaptea aceea nu avea să întâmpine nici ea probleme. Se simțea cât se poate de binedispusă după o zi atât de agreabilă. Când se întoarseră în camera lor, chiar trase la o parte draperiile și dădu cu tifla în dreptul ferestrei, în caz că Saul era pe undeva pe acolo cu luneta după el. Rânjind, se dezbrăcă până la lenjerie și se băgă în pat. Și aproape adormise când i se alătură și Degan.

Apoi se trezi complet. Salteaua era prea moale. Se lăsase pe o parte când Degan se întinsese în pat. Max aproape se rostogoli până peste el. Înjură în barbă și se prinse de jumătatea ei de saltea.

– Dacă vrei ceva, e suficient să ceri.

„Nu, în nici un caz nu a zis așa ceva", își spuse ea.

– Sunt bine.

– Ești sigură?

– Da!

Se duseseră naibii speranțele ei de a dormi. Iar reacția se declanșase deja, acea nerăbdare tensionată ce se stârnea în ea, ca și cum cineva tocmai i-ar fi făcut ferfeniță nervii. Simți fierbințeala trupului lui Degan doar pentru o fracțiune de secundă înainte de a-i întoarce spatele, dar tot îi era cald. Iar imaginația ei o lua razna când era atât de aproape de el. Era din nou aproape gol?

Nu îl privise înainte de a se băga în pat și nu avea de gând să se întoarcă nici acum pentru a-l privi. Degan stinsese lămpile, dar lumina de la felinarele pretențioase ale orașului se strecura și în încăpere.

O oră mai târziu, Max era în continuare cu ochii în tavan, încă încercând să nu își încleștеze pumnii. Poate că o plimbare ar fi ajutat-o. Trebuia să facă *ceva*, dar l-ar fi trezit dacă s-ar fi dat jos din pat. Așa era el, se trezea pe loc la cel mai mic sunet sau la cea mai slabă mișcare, motiv pentru care Max se străduia să își stăpânească impulsul de a se foi și agita în pat, deși simțea că în curând avea să înceapă să țipe dacă nu cobora. Măcar dormea? Nu putea să-și dea seama când el era atât de tăcut, atât de nemișcat, ca și cum ar fi așteptat ceva.

În cele din urmă, se întoarse spre el și îl înghionti:

– N-ai vrea să faci naibii dragoste cu mine odată? Încep să îmi pierd...

Degan ajunse deasupra ei atât de rapid, încât Max nu mai apucă să își termine propoziția. Și, dacă nu și l-ar fi imaginat de zeci de ori făcând acest lucru, poate că ar fi fost surprinsă de reacția lui.

– Să nu te mai oprești de data asta, îl avertiză ea.

– Nu, doamnă.

Degan rânjea. Efectiv rânjea! Ceea ce o făcu să îi răspundă cu un zâmbet minunat și cu cea mai strânsă îmbrățișare posibilă. Și îi mai stârni și altceva, o minunată senzație de căldură ce păru să alunge toată frustrarea din ea. În cea mai mare parte.

Când gurile li se atinseră, Max își încolăci brațele pe după gâtul lui. Din această poziție, Degan avu oarecare dificultăți în a o dezbrăca de lenjerie, dar reuși. Doar că de data aceasta o făcu lent, mângâind-o în același timp. Părea să își dorească să o atingă peste tot, pe brațe și chiar pe degete, peste coaste și pe toată lungimea piciorului ei, pe care și-l ținea îndoit lângă șoldul lui. Nu îi ignoră nici măcar laba piciorului la care reuși să ajungă. Mâinile lui străbăteau un drum lent și seducător, plimbându-se în sus și în jos pe trupul ei, liniștind-o și excitând-o tot mai mult.

Max își aminti noaptea când Degan încercase să o încălzească frecționându-i tot corpul, o tentativă de a o alina care scăpase de sub control. Oare același lucru îi făcea și acum, fiindcă simțise

că fusese pe punctul de a exploda? Nu, atingerea lui era mult mai senzuală în noaptea aceea. Încerca să o facă să se relaxeze, însă fără a o lăsa să uite ce i se pregătea. Și nu se oprea nici o clipă din a o săruta. Gura lui putea să o tulbure profund într-o secundă, ca apoi să o muște mărunt și blând de buze. Părea să se miște intenționat încet pentru a-i arăta că în fantastica intimitate de care se bucurau împreună exista ceva mai mult decât o explozie de pasiune.

Însă pasiunea creștea constant, ca și cum ar fi fost o creatură vie. Respirația ei deveni mai profundă. Mâniile ei îl mângâiară tremurătoare. Iar când mâna lui se strecură între picioarele ei, îi aprinse dorințe fierbinți ce îi mistuiră trupul asemenea unei flăcări înghițind tufe uscate. Gemu în fața potopului de senzații plăcute, apoi râse înăbușit, fiindcă geamătul îi scăpase necontrolat. Dar în același timp își arcui trupul spre el. Un alt gest care îi scăpase involuntar. Sau poate că totuși o făcuse intenționat. Degan probabil își spuse că da, căci reacționă oferindu-i exact ceea ce își dorea, lucrul după care tânjea cu disperare. Își sprijini brațele de o parte și de cealaltă a ei și se ridică peste ea, și fu sublim pentru Max să îl simtă intrând în timp ce o privea în ochi, îi urmărea reacția. Apoi își dădu seama că nu voia doar să vadă ce emoții stârnea în ea, ci o și lăsa *pe ea* să vadă ce stârnea *în el*. Avea de gând să o lase să îl privească ajungând la orgasm – O, Doamne! Se prăbuși imediat în prăpastie, urmată de el.

Capitolul 46

Max nu ar fi vrut să se dea jos din pat. Se simțea atât de împăcată, atât de... fericită. Serios? Trecuse atât de multă vreme de când nu mai fusese inundată de asemenea emoții plăcute și efervescente, încât nu era sigură. Bănuia că ceea ce o ajutase să scape de frustrarea agitată ce o tot chinuise până atunci fusese faptul că făcuse dragoste. Era plăcut să faci dragoste, ba chiar mai mult decât plăcut cu Degan.

Noaptea trecută fusese cea mai specială noapte din viața ei, aproape ca o noapte a nunții autentică. Nu credea că avea să mai simtă sau să mai vadă vreodată ceva la fel de minunat și de încântător. Și, cum făcuse ea primul pas și încălcase astfel limitele, nu intenționa să se întoarcă la ele. Ea și Degan nu aveau să mai petreacă prea mult timp împreună. De ce ar fi sărit înapoi în iad când putea să savureze paradisul alături de el, atât cât mai aveau ocazia?

Poate că el nu gândea la fel. Avea să fie nevoită să aștepte și să vadă dacă se trezea cu scuze pentru noaptea trecută. Sau poate că ea ar fi trebuit să își ceară scuze – nu, ar fi refuzat să o facă. Dacă Degan nu își dăduse seama de cât de mult îi plăcuseră și ei activitățile din noaptea trecută, avea să-i spună ea în față. Dar, pe toți dracii, ar fi fost jenant.

Degan se dusese în sala de baie, dar lăsase ușa deschisă. Judecând după zgomote, părea să se bărbierească. Max se îmbrăcă în grabă și merse la ușă, însă obrajii i se colorară ușor înainte să ajungă. Iar când îl văzu, fu năpădită de un val de sfială. Nu era decât pe jumătate îmbrăcat în pantaloni, cizme și centura la care își purta pistolul. Pieptul îi era dezgolit.

– Ai să mă lași vreodată să fac eu asta pentru tine?

El îi aruncă o privire.

– Probabil că nu. Dar apoi adăugă: Și nu fiindcă nu aș avea încredere în tine.

– Atunci de ce nu?

– Fiindcă unul din noi nu se va gândi la bărbierit dacă te apropii atât de mult.

Iată deci dovada, încă o dorea și nu avea de gând să își ceară scuze pentru noaptea trecută. Max i-ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost un subiect atât de delicat. Atracția dintre ei era puternică, poate puțin prea puternică, în special când scăpa de sub control. Lui Degan probabil nu îi plăcea acest lucru, fiindcă el simțea nevoia de a deține *în permanență* controlul. Însă noaptea trecută nu se plânsese în această privință. În spatele unei uși încuiate putea să lase garda jos puțin.

– Deci asta – arătă din cap spre pat – nu a schimbat nimic, nu-i așa?

– Puțin.

– Adică, urmează oricum să cerem anularea căsătoriei? Chiar dacă acum va trebui să minți?

Degan continuă să se bărbierească.

– Nu-i cazul să-ți faci griji pentru asta. Am să mint pentru tine dacă asta îți dorești.

Și iată că o făcea din nou, îi făcea pe plac, îi îndeplinea dorințele, lăsând-o să creadă că depindea doar de ea dacă rămâneau sau nu căsătoriți. Își spuse că probabil așa și era. Degan se oferise într-adevăr să o ia de soție după acea primă escapadă a lor și avea atâta onoare încât să se țină acum de cuvânt dacă ea ar fi vrut să rămână căsătoriți. Dar nu putea să îi facă așa ceva. Nu ar fi fost corect dacă nu era ceea ce își dorea el cu adevărat:

– Atunci renunț la obiecțiile mele privind dormitul în același pat, în caz că te întrebai.

Îi întoarse spatele imediat ce rosti acele cuvinte, cu obrajii colorați într-un roșu aprins. Însă Degan o împiedică să se îndepărteze, punându-și o mână pe umărul ei. I se făcu pielea de găină pe brațe și fu străbătut de o senzație plăcută și excitantă. Ei, pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu e cazul să fii rușinoasă cu mine, Maxie, spuse el pe un ton blând. Ție nu ți-a venit niciodată greu să spui ce aveai de spus. Îmi place asta la tine.

A, da? Dar exista totuși o diferență între a spune ce aveai de spus și a fi prea îndrăzneț, iar ea exact așa fusese. Însă era evident că Degan nu voia ca ea să se simtă jenată de acest lucru.

Dădu să își pună mâna peste a lui, dar el o ridică și o mută în părul ei, blând, mângâietor – până când, brusc, îl ciufuli.

– Avem timp să îți găsim un bărbier.

În mod cert avea un talent deosebit la a o face să se simtă în largul ei atunci când voia. Max se întoarse râzând.

– Au tendința să îți radă tot părul de pe cap dacă nu îi supraveghezi cu atenție. Pot să aștept până ajung acasă. Bunica se descurcă bine să îmi tundă părul. Dar apoi începu să se dea în spate înainte de a adăuga: Poate ar fi bine s-o lași să bage foarfeca și în părul tău. Îți promit că nu o să-ți taie nimic din ce nu vrei.

Degan chiar râse. Max se zgâi la el cu ochii mari.

– Încetează, spuse el, dar vocea lui păstră un ton amuzat. Nu e prima dată când m-ai auzit râzând.

– De două ori nu înseamnă cine știe ce, îl contrazise ea.

– Eu râd mult, doar că nu mă vezi tu.

Reveni în sala de baie pentru a se spăla pe față. Max se întoarse zâmbind. Soțul ei începuse în mod evident să lase garda jos – cu ea.

Max se așteptase ca întoarcerea ei în Texas să fie mai dramatică, mai plină de emoții. În fond, era casa ei, tot ceea ce cunoștea, locul în care tânjea să se întoarcă. Era sigură că urma să fie copleșită de emoție în momentul în care avea să-și revadă familia, dar lipsise din Texas suficient de mult pentru a nu mai considera că era singurul loc în care ar fi putut trăi. De familia ei îi era dor, nu de Texas. Și, în pofida încântării stârnite de gândul reîntâlnirii ce se apropia, se simți în același timp cuprinsă de o oarecare mâhnire pe măsură ce se apropiară de Bingham Hills.

Poate că problemele ei aveau să își găsească în scurt timp rezolvarea dacă Degan reușea să le pună capăt, dar nu era sigură că ar fi vrut să locuiască în continuare tot acolo. Avea o mulțime de amintiri frumoase din orașul acela și erau acolo mulți oameni care îi plăceau, dar acum avea și amintiri urâte. Și cum ar mai fi putut să rămână odată ce pleca Degan? Nu ar fi ajuns din nou în exact aceeași dilemă creată de intrigile lui Carl în încercarea de a obține ceea ce voia de la ea? Gând care, la drept vorbind, nici nu o îngrijora la fel de mult ca faptul că avea să se separe de Degan în scurt timp. Acela era adevăratul motiv al mâhnirii ei. Motivul pentru care i se pusese în piept un nod strâns ce refuza să se mai lase alungat.

Însă era nevoită să îl ignore și să pretindă că totul era în regulă. Degan o privea prea atent. Și-ar fi dat seama că era ceva în neregulă dacă nu se purta ca de obicei. Așa că îl tachina în continuare, glumea, încerca – fără succes – să îl facă să râdă, ca de fiecare dată. Dar îi era greu să facă toate astea în condițiile în care nu avea deloc chef să fie veselă.

Era toropitor de cald peste zi, dar noaptea, în poștalion, erau nevoiți să aprindă tipsia de cărbuni. Când Degan spusese că putea considera rezolvată problema privind compania neplăcută a lui Grady și Saul în poștalionul cu care aveau să călătorească, Max nu se gândise nici o clipă că urma să cumpere toate locurile, pentru

a putea rămâne singuri. Nu se putea opri din râs de fiecare dată când se gândea la acest lucru. Dar, la cum îl cunoștea pe Grady, probabil nu era decât cu vreo jumătate de zi în urma lor, poate chiar cu mai puțin, având în vedere că Degan îl convinsese pe vizitiu să lungească ultimele două opriri, pentru a-și lăsa caii să se odihnească.

Însă drumul de la Fort Worth până la Bingham Hills nu era prea lung, ceva mai puțin de două zile. Coborâră din poștalion la câțiva kilometri de Bingham Hills, pentru a putea ocoli călare și a ajunge la fermă fără a trece prin oraș. Max își dorea o reuniune în liniște cu familia ei, înainte să afle Carl că se întorsese acasă.

Apoi o văzu – casa în care crescuse. Nu își dăduse niciodată până atunci seama de cât de părăginită arăta din depărtare, aceasta fiind impresia pe care probabil i-o lăsă lui Degan. Dar nu era. Avea pur și simplu nevoie de un strat nou de vopsea, aspect de care nu se putuse ocupa fiindcă nu se aflase acolo.

Construită în cea mai mare parte din lemn, doar partea din față a casei avea o fațadă de piatră, care fusese adăugată după ce Carl își înființase cariera chiar lângă oraș. Cu un singur etaj, dar de dimensiuni decente, casa era orientată spre pădure și spre restul terenurilor, pe care bunicul ei nu mai apucase niciodată să le cultive. Pe o parte se afla grădina de zarzavaturi și ierburi a bunicii ei, iar pe cealaltă se zărea un grajd micuț ce găzduia cei trei cai ai lor și șareta pe care o folosea bunica ei pentru a merge în oraș să își vândă ouăle. Max preferase întotdeauna să meargă pe jos când avusese ceva de livrat, chiar și înainte ca orașul să se extindă, ajungând tot mai aproape de fermă.

Cotețele de găini se aflau în spatele casei, orientate spre drumul ce ducea în oraș. Max înțelegea acum de ce Carl ar fi putut fi atât de deranjat de priveliștea acelor cotețe încât să vrea să ia măsuri în privința lor. Poate că Degan avea dreptate în privința faptului că interesul lui Carl față de ea era legat de dorința lui de a pune mâna pe ferma familiei ei – astfel încât să se poată descotorosi de ea. Dar acest lucru nu însemna decât că cineva avea să sfârșească nefericit. Tot nu vedea nici o rezolvare la problemă, una care să mulțumească pe toată lumea.

Iar apoi o zări pe bunica ei în curtea din spate, întorcându-se în casă, cu un coș de ouă în mână, o priveliște pe care Max

o văzuse de sute de ori până atunci, atât de familiară și atât de înduioșătoare. Nu văzu nici un ajutor de șerif postat lângă casa ei, însă, pe de altă parte, Carl se crezuse învingător din clipa când obținuse acel decret de tutelă, deci nu mai era nevoie de aceștia.

– Plângi? o întrebă Degan, oprindu-se lângă ea.

– Nu. Râse, lacrimi de fericire rostogolindu-i-se pe obraji. Dar te provoc la întrecere până acasă.

Capitolul 47

– Buni! Buni, m-am întors, strigă Max, fugind spre bunica ei.

Ella fu atât de surprinsă să o vadă, încât scăpă coșul cu ouă în curte și se năpusti spre Max, cu obrajii scăldați în lacrimi.

– În sfârșit! Nu eram sigură dacă va mai veni vreodată și ziua asta!

– Nici eu. Mi-a fost atât de dor de tine! plânse Max, strângând-o cu forță în brațe pe bunica ei.

Doamne, îi lipsiseră mirosul acestei femei, atingerea ei blândă, iubirea ei nețărmurită.

– Slavă Domnului că ești acasă! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine!

Lacrimile lui Max nu se mai sfârșeau, nici ale Ellei, dar în același timp râdeau amândouă în vreme ce Ella o conduse pe Max în bucătărie, intrând pe ușa din spate. Ella se duse imediat la sobă să pună de cafea, în timp ce Max se așeză la masa din bucătărie. Aruncă o privire prin încăpere. Îi fusese dor și de casa aceasta. Era plină de tot ce strânseseră bunicii ei într-o viață întreagă. Fiecare perete era acoperit de tablouri pe care le pictase Ella. Îi plăcuse mult să picteze înainte de moartea bunicului lui Max. După aceea, nu prea își mai găsise timp pentru asta.

Ella nu avea decât puțin peste șaizeci de ani. Se căsătorise tânără și făcuse repede copii. Dintre odraslele ei, doar Maxwell supraviețuise suficient cât să îi ofere nepoți. Ochii ei albaștri erau încă limpezi, iar părul ei de-abia acum începea să încărunțească, deși griul era greu de deslușit având în vedere că părul ei era

de același blond-cenușiu ca al lui Max. Însă arăta mai subțirică decât și-o amintea Max. Iar acum chipul ei avea mai multe riduri decât înainte să plece Max. Ultimii doi ani își lăsaseră puternic amprenta asupra familiei Dawson.

Ella i se alătură la masă, aducându-i lui Max și o felie de plăcintă cu piersici, pentru a o servi la cafea. Max zâmbi. Ella credea cu tărie că mâncarea era bună nu doar pentru trup, ci și pentru suflet. Și avea întotdeauna o tartă sau o prăjitură pregătită. Chiar dacă bunicul ei nu voise să practice agricultura aici în Texas, tot plantase o mulțime de pomi fructiferi pentru soția lui.

– Cât timp poți să rămâi? întrebă Ella.

– Nu mai plec nicăieri.

– Nu șeriful Pike te-a adus înapoi?

Max zâmbi larg.

– A încercat. Dar am un prieten bun care m-a ajutat să mă eschivez de la cea mai recentă urzeală a primarului. Apoi adăugă în șoaptă: Degan Grant m-a luat de soție ca să îl împiedice pe Carl să pună mâna pe mine – însă e doar temporar, până aflăm ce urmărește Carl cu adevărat.

Ella făcu ochii mari, apoi aceștia i se umplură de lacrimi.

– Ești căsătorită? Și n-am fost de față când s-a întâmplat?

Se țineau de mâini peste masă. Max strânse puternic mâinile Ellei.

– Nu a fost o nuntă adevărată, sau, mă rog, a fost, dar am făcut-o știind că nu va fi pentru totdeauna. Dar s-ar putea să fie nevoie să așteptăm până împlinesc douăzeci și unu de ani înainte de a o anula, în cazul în care Carl nu se dă bătut.

Ella oftă.

– Acum știu ce urmărește primarul, dar când ai plecat tu nu aveam habar. Se scursese atât de mult timp de când încercase să cumpere ferma, încât nu mi-a trecut prin minte că încerca să pună mâna pe ea în alt fel, folosindu-se de tine. Mi-am dat seama după ce m-am trezit chemată la tribunal pentru acele acuzații ridicole de incompetență. Nu mi s-a permis nici măcar să spun un singur cuvințel în apărarea mea. Am fost nevoită să stau acolo și să ascult în tăcere cât am fost de incapabilă ca părinte și bunică.

– În nici un caz nu ai fost! spuse Max furioasă.

– Nu mai contează acum. Ai găsit o cale să îi dejoci planurile. Forfotea tot orașul de zvonuri că primarul a distribuit afișe cu tine și dincolo de granițele statului Texas, pentru a reuși să te aducă înapoi. Dar nu a avut nimeni îndrăzneala de a-i cere socoteală pentru asta. Ella clătină din cap. Mi-am pierdut respectul față de multe persoane din Bingham Hills. Eu i-am cerut socoteală despre acele afișe, dar mi-a spus că sunt nebună, apoi a venit cu acele acuzații la adresa mea.

– E adevărat, buni. Carl a făcut din mine o răufăcătoare, punând o recompensă de o mie de dolari pe capul meu.

– Îl detest pe individul ăla, dar sunt atât de mândră de tine, Max, că ai supraviețuit de capul tău și ai găsit o cale de a-l înfrânge.

– Nu eu am avut ideea de a mă căsători, ci Degan, dar da, lui Carl nu o să-i placă să constate că a fost înfrânt de o simplă clauză din documentul pe care l-a obținut prin mijloace necinstite. Dar cum poate să ajungă să pună mâna pe fermă doar fiindcă a devenit tutorele meu?

– Tutela îi dădea puterea de a te căsători cu forța cu oricine ar fi vrut el, inclusiv cu el însuși sau cu fiul lui, dacă are să se întoarcă vreodată acasă, și nu ar fi contat ce ai fi avut tu de spus în privința asta.

– Stai așa, ce s-a întâmplat cu Evan? întrebă Max.

– A plecat din oraș la scurt timp după fuga ta, și nu se știe încotro a luat-o. Eu cred că ținea sincer la tine, Max, și l-a îngrozit ceea ce încerca să îți facă tatăl lui. Oricum, odată ce unul din bărbații familiei Bingham s-ar fi căsătorit cu tine, Carl ar fi devenit cel mai în vârstă bărbat din familia noastră, ceea ce i-ar fi atribuit dreptul legal de a lua decizii pentru noi toți. Nu ar fi clipit nimeni dacă una dintre acele decizii ar fi fost de a rade casa asta de pe fața pământului.

– Asta *nu* o să se întâmple, buni. Degan e acum cel mai în vârstă bărbat din familia noastră.

– Și unde este acest soț temporar al tău?

Max știa că Degan le lăsase puțin timp singure pentru a se bucura de întoarcerea acasă și pentru a explica de ce o însoțea.

– Se ocupă de cai. Îl vei cunoaște în scurt timp. Dar apoi o avertiză. E pistolar, buni, dar nu ai motive să te temi de el.

– E capabil să îl înfrunte pe primar?

Max chicoti.

– Rezolvarea problemelor ca aceasta este exact ceea ce face el de obicei, buni. Dar cum de nu mi-ai spus niciodată despre încercarea lui Carl de a cumpăra ferma de la tine? Când s-a întâmplat asta?

– Tu și Johnny erați copii încă. A fost imediat după moartea bunicului vostru. Carl mi-a oferit un preț decent pentru fermă, apoi un preț mai mare, urmat de un preț ridicol de mare.

– Și tu nu te-ai gândit niciodată să accepți?

– Iubesc casa asta, dar mai mult de atât...

Ella nu apucă să termine. Degan apăru în pragul ușii, umplând cadrul ei cu trupul său de un metru nouăzeci. Își înclină pălăria în fața Ellei, înainte de a și-o scoate, apoi, spre uluirea lui Max, îi zâmbi bunicii ei. Max se grăbi să facă prezentările, dar tot dură o clipă până când bunica ei își regăsi glasul. Chiar și cu acel zâmbet, la prima vedere, era limpede că Degan era un om periculos.

Dar apoi Ella îi porunci:

– Stai jos! Indiferent din ce motiv o ajuți pe Max, eu îți sunt recunoscătoare.

Max zâmbi larg.

– Probabil va dori să facă mai întâi o baie, buni.

– Mi-ai citit gândurile, consimți Degan.

– A doua ușă pe dreapta, și avem apă pompată pentru cadă, doar că nu e fierbinte, îi spuse Max. Dar îți încălzesc eu acum.

Se ridică să o facă, în timp ce Ella sugeră:

– Poți să-ți duci lucrurile în camera nepotului meu, domnule Grant.

Max se răsuci pe călcâie.

– Nu va fi nevoit să își împartă camera cu Johnny.

– Nu e nici o problemă, draga mea. Johnny doarme altundeva.

– Degan doarme cu mine. Trebuie să păstrăm aparențele, buni.

Degan se retrase din încăpere, mulțumindu-se să spună:

– Să mă anunțați ce ați decis.

Max aruncă o privire mânioasă spre spatele lui înainte ca acesta să dispară. Era evident că nu voia să joace nici un rol în acea explicație. Max își petrecu un braț pe după umerii Ellei și îi șopti:

– E în regulă! Ne-am consumat noaptea nunții.

– Maxine Dawson!

Max se crispă și decise că o minciună ar fi putut fi cea mai rapidă cale de a pune capăt acelei conversații jenante:

– Am fost nevoiți să o facem. Grady ne spiona. Dacă primarul află că mariajul nostru nu e real, am să sfârșesc prin a ajunge sub papucul lui, iar el va câștiga... totul. Dar apoi recunoscu, coborând și mai mult vocea: În plus, îmi... îmi place să împart patul cu soțul meu.

– Deci îl păstrezi?

– Nu, dar...

– Îl păstrezi, interveni Ella pe un ton ferm.

Max își dădu ochii peste cap. Nu se pricepuse niciodată să îi țină piept Ellei. Și putea să îi explice mai târziu, după ce Degan își vedea de viața lui, de ce nu fusese o opțiune să îl păstreze.

În momentul acela vru să știe:

– Și *totuși*, unde e Johnny?

– Acasă la primar, cred. Îi place acolo. Primarul l-a zăpăcit cu haine noi și frumoase, cu servitori care îi stau la dispoziție și cu promisiunea de a-l trimite la o școală din est din toamnă.

– Și chiar a ales el asta după ce l-a împușcat pe individ pentru mine? Nu e forțat să rămână acolo din cauza decretului ăstuia idiot de tutelă?

– E ceva diferit pentru el, Max, și nu îi reproșez asta. S-a simțit atât de singur și de plictisit după ce ai plecat tu. Nu vorbea decât despre planurile lui de a pleca pe mare, la fel ca tatăl lui.

Max se încruntă.

– Doar nu avea de gând să te lase singură aici, nu-i așa?

– Nu, aștepta ca acest coșmar să se sfârșească și tu să te întorci acasă – într-un fel sau altul. Carl l-a asigurat că vei ajunge înapoi înainte să plece el la școală. Și vine în fiecare zi să mă ajute la muncile gospodărești, deci ai să-l întâlnești mâine, dacă nu chiar mai devreme.

– Dar poate să vină acasă acum. Faptul că Degan face parte din familia noastră anulează pentru amândoi nenorocitul ăla de decret de tutelă.

– Nu sunt sigură că Johnny va dori să vină acasă. De fapt, dacă crede că te-ai întors definitiv, probabil își va lua tălpășița spre cel mai apropiat port.

Spre deosebire de tatăl și de fratele ei, Max nu era deloc tentată să viziteze alte țări. Văzuse deja din propria ei țară mai mult decât și-ar fi dorit vreodată să vadă. Dar Johnny îi povestise despre visul lui de a cutreiera lumea. Nu era tocmai surprinsă de bănuiala Ellei.

– Orice ar decide, e suficient de mare încât să se descurce de capul lui, deci nu va trebui să îți mai faci griji pentru el, buni.

– Eu îmi voi face întotdeauna griji pentru voi doi, spuse Ella pe un ton posac. Din obișnuință. Apoi plescăi și porni spre chiuvetă. Și nici măcar nu te-ai apucat să încălzești apa pentru bărbatul tău.

Bărbatul ei? Cum avea să o convingă pe Ella că Degan nu era bărbatul ei – când ea și-ar fi dorit să fie?

Capitolul 48

– Buni pregătește ceva special pentru cină. S-a dus să taie două găini. Bănuiesc că își imaginează că ești un mare mâncăcios.

Degan se întoarse când Max veni lângă el la capătul verandei, în partea de unde se vedea puțin din oraș. Își spuse că Max era o priveliște mult mai plăcută. Se schimbase într-una dintre rochiile pe care le lăsase acasă, din pânză cadrilată albastru cu verde, ce îi scotea în evidență albastrul ochilor. Arăta superb, chiar și într-o rochie veche, chiar și cu părul ciopârțit, dar i-ar fi plăcut să o vadă îmbrăcată în mătase, măcar o dată, înainte de...

Nu duse gândul la bun sfârșit. De regulă, era nerăbdător să meargă mai departe, dar nu și de data aceasta.

– Bunica ta îmi amintește de Adelaide Miller, remarcă el.

– Vrei să spui că e arțăgoasă?

– Nu, doar autoritară.

Max zâmbi larg și își sprijini mâinile de balustrada verandei, chiar lângă el.

– Poate puțin. Dar o să înceapă treptat să te placă.

Așa cum și el începuse treptat să o placă pe Max? Era evident că i se vârâse în suflet. Și îi dărâmase și toate baricadele, ceea

ce nu era neapărat un lucru bun. Nu mai reușea să își păstreze detașarea. Nu față de ea.

Își îndreptă din nou privirea spre oraș și spre casa de pe dealul de dincolo de acesta. Precum un conac boieresc, aceasta veghea netulburată peste întregul domeniu aflat sub stăpânirea bărbatului care locuia în ea. Era oare un lider cu slăbiciuni personale sau un tiran cu pumnul de fier? Avea să afle în curând.

Arătă din cap spre casă.

– Presupun că aia e reședința primarului vostru, nu?

– El îi spune conac.

– Eu nu i-aș spune.

– Dar el da, și doar fiindcă are mai mult de cinci dormitoare în ea. Buni zicea că a tot extins-o de-a lungul anilor, lățind-o pe tot dealul acela. Dar apoi îl avertiză: Trebuie să fii cu ochii în patru cât te afli acolo, Degan. E imposibil de prevăzut ce va face Carl când va afla că i-ai dejucat planurile.

– Ți se pare că arăt îngrijorat?

Ea ridică privirea spre el.

– Dar tu *ai arăta* îngrijorat? Vreodată?

El nu îi răspunse. În schimb, îi ciufuli părul.

– Nu ți l-a tuns încă.

– Lasă-i timp, abia am ajuns aici. Și să știi ca a observat. A pus mâna pe o șuviță și a pufnit nemulțumită. Presupun că mâine o să mă alerge cu foarfeca în mână.

Îl văzură amândoi pe Grady Pike venind călare spre ei dinspre oraș. Max se apropie ușor de Degan. El își petrecu brațul pe după umerii ei. Nu îi plăcea felul în care Pike îi stârnea neliniștea lui Max, după cum nu îi plăcea nici cum se purtase individul cu ea, totul în numele legii falsificate a lui Bingham. Era mare minune că nu îl împușcase pe individ. În mod cert simțise nevoia să o facă – și încă o simțea.

Grady își opri calul sub ei, în lateralul verandei.

– Primarul ar dori să discute cu tine, domnule Grant. Ai fost invitat să iei cina în casa lui.

– Îți place să faci pe omul bun la toate, Pike?

– Asta e o misiune oficială, insistă Grady.

– Ba nu e. Iar în seara asta iau cina cu familia soției mele. Dar am să-i fac primarului vostru o vizită după aceea. Poți să spui că de-abia aștept.

Grady îi aruncă o privire mânioasă înainte de a smuci frâiele calului, întorcându-l și pornind înapoi spre oraș. De lângă el, Max spuse hotărâtă:

– Te însoțesc.

– Ba n-ai s-o faci. Nu ai temperamentul necesar pentru această întâlnire. Apoi adăugă pe un ton mai blând: Dar, dacă sfârșesc aruncat în închisoare, poți să vii să mă salvezi.

– Nu ar îndrăzni să facă așa ceva! mârâi ea, dar, după ce îi aruncă o privire lui Degan, izbucni în râs. O, glumeai!

– La drept vorbind, nu exclud nici o posibilitate. Pe de altă parte, nu știu despre Carl Bingham decât ce mi-ai spus tu, și mi-e clar că tu ai tendința de a exagera. Și mai ai un vizitator.

Ea îi urmări privirea și strigă:

– Johnny!

Apoi coborî în fugă treptele verandei pentru a ieși în întâmpinarea fratelui ei. Degan se sprijini de balustradă și îi privi, în timp ce tânărul o ridică pe Max în brațe și se învârti cu ea descriind un cerc complet înainte de a o strânge într-o îmbrățișare ca de urs. Se vedea de la o poștă că erau frați. Aveau amândoi același păr blond-cenușiu, aceeași structură osoasă care făcuse din ea o femeie frumoasă, iar din el un tânăr destul de chipeș. Și, chiar dacă băiatul era mai tânăr cu câțiva ani, era acum cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât ea.

Max tocmai observase și ea acest lucru.

– Ia te uită! Ai crescut spectaculos, frățioare!

– Ai fost plecată mult timp.

Reprosul din tonul băiatului îi atrase un pumn în braț.

– Nu am avut de ales!

Stingherit, băiatul spuse:

– Știu, doar că a fost îngrozitor pe aici fără tine! M-am așteptat să te întorci anul trecut, când primarul a devenit tutorele nostru.

– Nu știam despre asta, dar, dacă aș fi știut, aș fi fugit și mai abitir în direcția opusă. Chiar dacă a retras acuzațiile împotriva mea, cum puteam eu să aflu, din moment ce nu a cerut anularea afișelor de dare în urmărire generală?

Când se apropiară de verandă, Johnny surprinse privirea lui Degan ațintită asupra lui.

– Sfinte Sisoe, e adevărat? îi spuse el surorii lui. Chiar te-ai întors acasă cu tot cu soț?

– Cine ți-a spus?

– Cu siguranță nu Carl, se plânse Johnny. I-am auzit pe servitori bârfind despre asta după vizita șerifului.

– Buni zicea că intenționai să pleci la facultate din toamnă. Asta a fost ideea ta?

– Da, nu că mi-aș dori cu adevărat mai multă școală. Dar m-am gândit că astfel voi demonstra ce mincinos e Carl... dacă refuza să mă trimită. Însă el nu a refuzat, și e mai bine decât să rămân în Bingham Hills. Oriunde ar fi mai bine decât aici.

– Înseamnă că nu ți-a plăcut să locuiești în casa lui Carl?

– Glumești?

Max își dădu ochii peste cap.

– Pe buni sigur ai convins-o. Ea crede că îți place acolo.

– M-am prefăcut de dragul ei. Nu vreau să-și facă griji pentru mine.

– O să lămurim noi lucrurile, Johnny, îți promit! Nu cred că acum Carl își poate menține tutela asupra ta, din moment ce există un nou cap de familie. Vino să îl cunoști! Apoi adăugă într-o șoaptă pe care Degan oricum o auzi: Nu-ți fie teamă de el! E de partea noastră.

Capitolul 49

Degan urcă dealul în spinarea calului său. Panta era suficient de abruptă cât să fie un drum obositor pentru cineva de vârsta lui Bingham, acesta fiind probabil și motivul pentru care în fața casei se aflau o șaretă și doi cai. Individul își dorise să se instaleze suficient de sus pentru a putea supraveghea cu ușurință orașul pe care îl fondase, dar nu se gândise cât de inconvenabil avea să se dovedească acest lucru. Casa lui pe două niveluri era construită

din piatră și avea în față o verandă lată, care se întindea pe toată lungimea casei.

Degan fu condus într-un salon somptuos. Ar fi putut fi un salon din Chicago. Nu era amenajat cu prea mult gust, părea cam grandios, dar era evident că fiecare piesă de mobilier fusese adusă tocmai din est. Probabil nu era folosit prea mult și fusese decorat mai degrabă pentru a lua ochii vizitatorilor, pentru a-i impresiona pe localnici. Nu fu lăsat să aștepte acolo prea mult timp. Un alt servitor apăru și îl conduse în camera de lucru a primarului. Bingham se afla deja acolo.

Nu era chiar atât de bătrân pe cât îi sugerase Max, părând să se apropie de șaptezeci de ani, dar era încă foarte robust și avea prea puține riduri pe chip. Capul îi era acoperit de o coamă bogată de păr alb și de perciuni și avea ochii de un verde-deschis în care nu se vedea nici urmă de răutate. Lui Degan îi veni greu să creadă că bărbatul acesta reușise vreodată să o înspăimânte pe Max. Părea complet inofensiv, dar Degan ghici că era doar o iluzie, masca pe care individul o afișa în public, nu firea sa adevărată. Nici nu era de mirare că reușise atâta timp să îi păcălească pe locuitorii orașului.

– Presupun că ne putem lipsi de prezentări? spuse Carl, fluturându-și mâna spre scaunul confortabil aflat de cealaltă parte a mesei de scris masive. Poate ești faimos în restul părții de vest a țării, domnule Grant, dar aici la noi nu se auzise de tine – până acum, desigur.

– Contează?

– Presupun că nu. Whisky?

– Nu.

Sticla și două pahare fuseseră pregătite pe masa de scris. Carl își turnă lui. Câtă vreme primarul își ținea mâinile deasupra mesei, Degan avea să își păstreze pistolul în toc. Amenințările nu și-ar fi avut rostul. Nu ar mai fi ținut după ce pleca din Bingham Hills. Dar mai era ceva ce trebuia spus.

– Dacă ai fi violat-o pe Max, întâlnirea asta ar fi avut un alt scop. Știi asta, nu?

Carl nu se lăsă intimidat decât o fracțiune de secundă, înainte de a răspunde încrezător:

– Nu m-ai ucide.

– Ba da.

Odată încrederea risipită, bărbatul își dădu arama pe față când se plânse înciudat:

– M-a împușcat!

– În legitimă apărare. Ai greșit față de ea, domnule primar, ea a avut dreptate. Dar am venit să obțin o explicație. Vreau să știu de ce a fost nevoită să stea departe de casă, timp de aproape doi ani, din cauza ta.

Carl oftă și se lăsă pe spate în scaun, cu paharul în mână, deși nu bău din el.

– Sunt obișnuit să obțin ceea ce vreau. De asta am fondat orașul acesta și l-am adus în punctul în care e acum. Și, într-o bună zi, cât încă mai trăiesc, să știi, va rivaliza cu Fort Worth. Orașul îmi aparține. Eu controlez ce se întâmplă aici. Credeam că Max va fi încântată să devină soția băiatului meu, odată ce ajungea la vârsta potrivită. Ar fi avut servitori în permanență la dispoziția ei, toate rochiile elegante pe care și le-ar fi putut dori vreodată, i-ar fi fost îndeplinite toate poftele și capriciile. Nu m-am gândit nici o clipă că ar refuza cu obrăznicie toate astea. Flutură din mână, arătând spre întreaga lui casă. Știi că aș fi putut face lucruri mult mai urâte ca să mă descotorosesc de ferma aia a ei, care îmi strică peisajul, dar nu am făcut-o. Nu sunt atât de lipsit de scrupule cum pare ea să mă creadă. Poate că m-am lăsat puțin dus de val atunci când am încercat să o compromit pentru a o duce cu forța la altar, dar eram disperat în momentul respectiv.

– Ce a determinat o asemenea disperare?

– Fata se transformase într-o adevărată frumusețe. Jumătate dintre bărbații din oraș erau îndrăgostiți de ea. Avea să încapă pe mâinile altcuiva în cel mai scurt timp.

– Te înșeli, să știi. Forțează-i mâna la ceva ce nu-și dorește să facă, și îți va opune rezistență din prima până în ultima clipă. Iar asta e o realitate pe care am verificat-o personal.

– Ei bine, încăpățânarea e o trăsătură de familie. I-am oferit văduvei Dawson o adevărată avere pentru ferma aceea a ei. Ba chiar m-am oferit să o dezmembrez bucată cu bucată și să o reasamblez oriunde ar fi vrut ea – și s-ar fi îmbogățit, pe deasupra. Femeia aia nu e rezonabilă. Nu a vrut nici măcar să discute. Dar oferta mea rămâne valabilă.

– În timpul cât a fost plecată Max, ai fi putut să nivelezi o parte dintre dealurile din sud sau să îți fi transformat pădurile într-un parc și să construiești în jurul lor. Nu ți-a trecut prin minte nici una din opțiunile astea, domnule primar?

– Firește că da, însă ferma tot va rămâne o pată care să întineze peisajul, așa cum stă acum lipită de oraș. Stă în calea progresului. Iar asta afectează întregul oraș, nu doar pe mine. Iubesc orașul acesta, sunt prea puține lucruri pe care nu aș fi dispus să le fac pentru el.

– Inclusiv să o forțezi pe Max să devină soția fiului tău.

– Ar fi fost fericită în cele din urmă. Toate femeile adoră bogăția.

Degan clătină din cap în fața acelui raționament.

– Apoi ai fi forțat-o să o convingă pe bunica ei să-ți vândă ție ferma?

– Nu ar fi fost nevoie să recurg la așa ceva. Odată Max intrată în familia *mea*, eu devin capul familiei ei.

– O poziție pe care, în prezent, o dețin eu.

Carl îndrăzni să chicotească.

– Să fim serioși, domnule Grant, orașul acesta e prea pașnic pentru un bărbat cu talentele tale. Și știm amândoi că nu ai să te apuci de crescut găini.

Degan râse în sinea lui.

– Nu, n-am s-o fac.

– Și nu vreau doar pământul familiei Dawson, o vreau în continuare pe Max. Poate că nu ți-am spus asta foarte clar, domnule Grant. Am nevoie de cineva cu îndrăzneala și cu spiritul ei în familia mea. Pe toți dracii, fata a supraviețuit aproape doi ani în sălbăticie, de capul ei. Max îmi poate oferi genul de fii care să ducă mai departe moștenirea mea.

Degan se abținu cu greu să nu pună mâna pe pistol.

– Ai un fiu, nu-i așa? Ce s-a întâmplat cu el?

– Neghiobul naibii și-a luat tălpășița. Mi-a zis că nu vrea să rămână prizonier aici, zicea că îi cer prea mult. Carl flutură o mână în semn de frustrare. Sunt dispus să îți plătesc orice sumă dorești pentru a semna aceste documente de divorț pe care le-am pregătit...

Degan se ridică.

– Max nu e de vânzare. Dacă mai sugerezi vreodată că ar fi sau dacă te mai apropii vreodată de ea, nu doar că vei afla cât de rapid pot scoate pistolul, ci îl vei și simți.

Cu fața roșie de furie, Carl se ridică și el.

– Atunci care sunt intențiile tale?

– Am o propunere pentru tine, spuse Degan și îi întinse lui Carl o bucată de hârtie pe care notase prețul pe care considera el că ar fi trebuit să îl ceară Ella pentru ferma ei.

Carl coborî privirea spre hârtie.

– Ești nebun?

– Asta include despăgubiri pentru Max și pentru faptul că i-ai răpit doi ani din viață și ai pus-o în pericol cu falsele afișe pe care le-ai trimis prin toată țara.

Continuând să fumege, Carl spuse:

– Dacă accept condițiile tale, pleci dracului din orașul meu și nu te mai întorci niciodată?

– Intenționez să plec cu Max din oraș pentru o vreme. În afară de asta, nu am nici o altă intenție care să te privească.

– Sper să-ți iei și femeile cu tine – pe toate.

– Nu sunt decât două.

– Cred că m-a pus și pe mine la socoteală, spuse Allison Montgomery pe un ton țâfnos, de undeva din spatele lui. Se pare că nu mai sunt bine-venită aici.

Degan închise ochii. Nu din nou...

Capitolul 50

– Nu ești obosită, fetițo, după ce ai călătorit toată ziua ca să ajungi aici?

Max nu se întoarse când bunica ei veni lângă ea la capătul verandei. Refuza să își ia ochii de la drumul pe care ar fi trebuit să se întoarcă Degan. Și se lăsase amurgul. Lipsea deja de mai mult timp decât estimase ea că avea să dureze întrevederea.

– Sunt obosită, da, dar în nici un caz nu voi putea dormi până nu aflu ce s-a întâmplat cu primarul. Degan s-a dus acolo fără

a avea opțiuni pe care să i le prezinte. Poate să vină cu amenințări, și s-ar putea să fie de-ajuns ca să mă protejeze cât se află el aici. Dar, odată ce Degan pleacă, nimic nu îl mai poate împiedica pe Carl să se întoarcă la intrigile lui.

– În afară de cazul în care obține ceea ce își dorește.

Max îi aruncă bunicii ei o privire tăioasă.

– *Asta* nu e o opțiune. Nu am să-l las pe Carl să câștige, nu după ce am trecut prin atâtea din cauza lui.

Ella își petrecu un braț pe după talia fetei.

– Vei pleca și tu odată cu soțul tău?

– Nu m-am gândit atât de departe, recunoscu Max. Din cauza lui Carl trebuie să păstrez căsătoria asta o anumită perioadă de timp, cel puțin încă un an.

– Din cauza lui Carl ți-ai cunoscut soțul.

Max tresări auzind replica bunicii. Presupunea că era adevărat. Dar apoi oftă.

– Nu sunt sigură dacă asta se poate considera o favoare, buni.

– Prostii, pufni Ella. Ai recunoscut deja că îl dorești pe Degan, iar asta e ceva special, să știi. Așa îți dai seama că un bărbat e potrivit pentru tine. Așa îți dai seama că de aici ar putea rodi iubirea.

– Serios?

– Ei bine, nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori așa se întâmplă. Poți să dorești un bărbat pe care nu îl placi, dar asta nu face decât să te vâre în tot soiul de bucluceuri, deci e mai bine să speri că nu se va ajunge la așa ceva. Dar îți place tipul ăsta?

– Da. Îmi vine mereu să râd când sunt în preajma lui. Și îmi vine să mă urc pe pereți de cât de tare îl doresc. Și mi se face frică pentru el, foarte frică, atunci când se află într-o situație periculoasă, ca și cum ar face parte din familie, ca și cum...

– L-ai iubi.

Nodul care i se formase în piept crescu din nou în ea.

– Sper că nu, buni, fiindcă nu e un sentiment prea plăcut.

Ella chicoti.

– Dacă iubirea nu e împărtășită, da, poate fi îngrozitoare. Dar, dacă e împărtășită, poate fi cel mai minunat lucru din lume. Așa că asigură-te că știi ce simți, scumpo, înainte de a-l lăsa să plece.

– Nu cred că voi avea prea multe de spus în privința asta. Nu-mi pot imagina un bărbat ca Degan stabilindu-se undeva, și nu o să vrea să mă țin după el la nesfârșit pe post de aghiotant. Pentru el sunt doar o treabă pe care o are de rezolvat, și, când își termină o treabă, el merge mai departe.

– Și el ce simte față de tine?

Max își dădu ochii peste cap.

– Interesantă întrebare mi-ai pus. Degan e ca o carte închisă, una care numai că nu are zăvor pe ea. Nu poate citi nimeni acele pagini, nici măcar eu.

Ella o sărută pe obraz.

– Mă duc să pun din nou de cafea. Dacă bărbatul tău nu se întoarce în curând, vom avea nevoie de ea.

– Cred că mă duc să aflu de ce stă Degan așa mult.

– Atunci ia-l și pe Johnny cu tine. Nu vreau să te știu apropiindu-te de Carl Bingham de una singură.

Max încuviință din cap și se duse în dormitor pentru a-și încinge tocul de pistol peste rochie, apoi își luă și pușca de vânătoare, pentru orice eventualitate. John o aștepta la ușa din față. Râse când Max îi întinse pușca.

– Mă simt ca pe vremuri, Max, o tachină el.

– Să sperăm că nu. Vreau doar să mă asigur că primarul nu l-a aruncat pe Degan în închisoare.

– De unde mama naibii ai știut că vin încoace?

Degan avusese nevoie de un moment pentru a absorbi șocul apariției lui Allison în Bingham Hills, și încă în calitate de oaspete al primarului, din câte se părea. Carl nu se obosi să îi corecteze afirmația cum că nu mai era bine-venită, ci doar își drese vocea și ieși în grabă din încăpere, lăsându-i singuri acolo.

– Paznicii particulari pe care i-am angajat sunt foarte buni, spuse Allison, apropiindu-se de el. Deși unul din ei s-ar putea să fie puțin cam prea zelos, având în vedere că își închipuie că e îndrăgostit de mine. Degan se mulțumi să o privească fără nici un comentariu, ceea ce păru să o dezamăgească îndeajuns cât să îi explice: Dacă vrei neapărat să știi, a avut neghiobia de a crede că, dacă va trage asupra ta în Helena, era posibil să te alunge înapoi

acasă în Chicago, unde te voiam eu. Am fost furioasă pe el, firește. Ar fi putut să mă nimerească *pe mine* în ziua aceea!

– Sau ideea ți-a aparținut?

– Nu fi absurd! Încă te iubesc, dragul meu. Nu te-aș răni niciodată.

– Mare păcat că asta nu a fost valabil dintotdeauna. O ignoră când ea roși, apoi adăugă: Treci direct la partea în care ai reușit să ajungi în orașul ăsta înainte de sosirea mea.

– Ei bine, în timp ce unul din paznici a rămas cu mine pentru a-mi asigura protecția, Miles, pentru a-și ispăși păcatele pentru acel fiasco din Helena, a promis să te urmărească – de la o distanță sigură, bineînțeles. Te-a urmărit până în Dakota, unde te-a pierdut, dar a reușit să dea din nou de tine când te-ai întors în Butte. Eu revenisem deja în Chicago când am primit de la Miles telegrama prin care mă anunța că ai arestat un răufăcător și că urma să îl aduci acasă în Bingham Hills. Am reușit să iau trenul spre Fort Worth și să ajung cu câteva zile înaintea ta. Deși mi-aș fi dorit să fi ajuns tu primul. A fost îngrozitor să aștept aici, chiar și pentru două zile.

– Și cum de ai fost invitată în casa primarului?

– Fără cel mai mic efort din partea mea, răspunse ea. Era înnebunit de încântare la gândul că cineva de talia mea îi vizita orășelul. Aici nu există decât *un singur* hotel, să știi, dacă poate fi numit astfel. Așa că nu m-a deranjat să îi accept ospitalitatea pentru scurta mea vizită, atunci când mi-a oferit-o.

– Și într-adevăr ai ajuns să nu mai fii bine-venită?

Ea ridică din umeri.

– Poate că m-am plâns cam mult. Când el ridică dintr-o sprânceană, ea adăugă: Prea bine, chiar m-am plâns o grămadă, dar nu ți-ar veni să crezi cât e de plictisitor orașul acesta, iar bătrânul acela pompos era hotărât să mă impresioneze, de parcă există aici ceva care ar putea să o facă.

– Deci primarul știa că mă îndrept încoace înainte să ajung? întrebă Degan.

– Știa că vii, doar că nu știa că vii *tu*. Apoi râse, înțelegând cât de ciudat se exprimase, și adăugă: Am fost uluită cu cât de mare ușurință am putut pune să fii urmărit. Oamenii nu observă doar când intri într-un oraș; Miles mi-a spus că observă și când pleci

și în ce direcție ai luat-o. Și se grăbesc să împărtășească acea informație. Se pare că ești destul de faimos – mai puțin aici, în Texas. I-am spus primarului Bingham cum te cheamă când l-am informat că mă aflam aici în căutarea unui prieten, dar el nu ți-a recunoscut numele, iar eu nu am avut de ce să îl lămuresc. Pur și simplu nu am știut că aștepta sosirea prizonierei tale, până nu l-am auzit discutând cu șeriful, acum câteva ore.

– Nu e prizoniera mea, e soția mea.

Allison căscă larg gura, șocată.

– Te-ai căsătorit cu ea? Cum ai putut să te căsătorești cu cineva ca ea? Am refuzat să cred când Miles mi-a spus că auzise zvonuri cum că te-ai fi căsătorit în Butte!

– Du-te acasă, Allison, și începe o viață nouă, spuse Degan, înainte de a-i întoarce spatele.

Ieși din casă, însă Allison îl urmă îndeaproape.

– Degan, te rog, nu mai pot trăi fără tine. Locul tău e în Chicago – lângă mine.

El se opri.

– Ba nu e.

– Dar ne potriveam atât de bine. Știi bine că așa era. Și am putea să ne potrivim din nou. Se năpusti în fața lui pentru a-l opri. *Trebuie* să te întorci acasă!

– Cu siguranță nu îți închipui că încă sunt îndrăgostit de tine. Care e adevăratul tău motiv, Alli, pentru care mă urmărești?

Chipul ei fu străbătut de mai multe emoții – frustrare, regret, chiar furie –, dar apoi oftă.

– Familiile noastre au fost dintotdeauna legate între ele, iar scandalul ne-a afectat pe toți.

– Nu cred că încă e subiect de bârfă faptul că nu ne-am căsătorit.

– Nu asta. E vorba despre tatăl tău. Am încercat să-ți spun, dar ai refuzat să mă asculți. A devenit ținta bătăilor de joc. De ani buni, nu a mai ieșit din casă cu mintea limpede, însă își închipuie că poate continua ca înainte. A plătit pentru asta pierzându-și afacerea, clienții, chiar și proprietăți la care nu a făcut plățile în timp util fiindcă era prea beat să își aducă aminte că avea plăți scadente.

– Îl are pe Flint.

– Flint a încercat într-adevăr să preia îndatoririle lui. Asta trebuie să recunosc. A făcut un efort și s-a străduit să te înlocuiască. Dar pe el nu-l duce capul la afaceri, după cum bine știi. Nu a reușit decât să înrăutățească situația, iar acum a ajuns și el un bețiv jalnic. Așchia nu sare departe de trunchi, mă gândesc. Și totul fiindcă tu ai întors spatele familiei tale.

– Cum am ajuns eu să fiu învinovățit pentru asta, când *tu* ești motivul pentru care am plecat?

– Păi tocmai asta e, nu ar fi *trebuit* să pleci. A fost devastator pentru tatăl tău. Erai mândria și bucuria lui. Erai cel care urma să îi prea moștenirea. Odată cu plecarea ta, a încetat să îi mai pese de oricare dintre lucrurile importante până atunci, iar acum imperiul lui stă să se prăbușească în ruină. Doar tu poți să repari asta, Degan. *Acum* înțelegi de ce trebuie să te întorci acasă?

Degan își spuse că probabil exagera. Fusese dintotdeauna melodramatică.

– După cum ți-am spus și înainte, mi-am rupt definitiv legăturile cu familia mea – și cu tine. Gata cu încercările jalnice de a reaprinde o dragoste moartă, Alli. Ai făcut o alegere în momentul în care...

Allison explodă:

– Am încercat să discut rațional cu tine! Am încercat să te conving cu frumosul. Dar e evident că singurul lucru pe care îl înțelegi în ultima vreme sunt pistoalele!

Scoase un pistol mic din buzunarul rochiei și îl îndreptă spre el. Arăta suficient de furioasă cât să îl folosească.

– Și ce intenționezi să faci cu ăla? o întrebă el.

Răsunară două focuri de armă. Undeva se sparse un geam. Allison țipă și aruncă pistolul, în timp ce Degan îl scoase pe al lui. Allison se zgâia șocată spre lateralul casei. Încă orientat spre panta dealului, Degan o văzu pe Max urcând în fugă, cu pistolul scos și fumegând, urmată îndeaproape de fratele ei. Se răsuci pe călcâie pentru a vedea pe cine împușcase Max, temându-se că era vorba despre Carl Bingham. Dar bărbatul care se rostogolea pe pământ, ținându-și strâns mâna rănită, era tânăr. Din mâna însângerată îi căzuse deja un pistol, cel mai probabil cel din care se trăsese cel de-al doilea foc de armă.

– Era cu pistolul ațintit spre spatele tău! spuse Max când ajunse la Degan. Și ce dracu` caută ea aici? Mai nou, încearcă să te ucidă?

– Dumnezeule, nu! jură Allison îngrozită.

Însă în clipa aceea ieși și Carl pe verandă, atras de schimbul de focuri, și ceru să știe:

– Ce se petrece? Cine mi-a spulberat fereastra?

Dar, când o observă pe Max lângă Degan, fanfaronada i se transformă într-un zâmbet larg. Grady, care ieșise imediat după Carl, își puse mâna pe umărul acestuia și îl avertiză:

– Ai grijă, probabil a venit să te împuște din nou.

Auziră cu toții cuvintele lui, dar, în clipa în care Max îl văzu pe Carl, nu își mai putu controla furia. Fluturându-și pistolul spre Allison și spre bărbatul rănit, îi strigă dușmanului ei de moarte:

– De doi ani te tot pregătești de o spânzurătoare, Carl Bingham! Acum poți avea parte de două!

Capitolul 51

Carl coborî treptele verandei și porni spre Max.

– Vreau să îmi spună careva ce e cu toate împușcăturile astea și vreau să discut cu tine, Max.

Degan încă nu își băgase pistolul înapoi în toc.

– Ți-am spus, domnule primar, că te împușc dacă te mai apropii vreodată de ea. Vrei să îți demonstrez asta?

Chipul lui Carl se schimonosi de furie, dar se opri. Chiar și așa, i se adresă tot lui Max:

– Pe cine ai mai împușcat de data asta?

Grady se apropiase de bărbatul rănit și îl ajutase să se ridice. Max văzu că era un tânăr înalt, îmbrăcat ca un filfizon de oraș, la costum și cravată din șnur împletit.

– Pe el! zise ea furioasă, arătând spre bărbat. Era pe punctul de a-l împușca pe Degan.

– Miles, cum ai putut să faci așa ceva? strigă Allison, părând mânioasă acum. Cum îndrăznești să îmi împușți prietenul?

– Te-am văzut scoțând pistolul la el. Nu făceam decât să te apăr. Ar fi scos pistolul la tine. Nu ai nevoie de el, Allison, spuse Miles, încercând să se smulgă din mâinile lui Grady și să se apropie de ea, însă Grady îl împiedică. E un pistolar fără scrupule! Eu pot să am grijă de tine. Te iubesc!

– Nu, spuse Allison, clătinând din cap. Plângând în hohote, se apropie de Degan și aproape se prăbuși, însă Degan o prinse.

– Ce se petrece? o întrebă Johnny pe Max.

Max nu ar fi putut să îi spună, pentru că nu știa nici ea, dar simți un junghi tăios de gelozie când îl privi pe Degan vorbindu-i blând femeii înnebunite din brațele lui.

Servitorii lui Carl ieșiseră și ei pe verandă și tocmai îl întrebau dacă puteau ajuta cu ceva. În timp ce Grady îl duse pe Miles de acolo, Max îl auzi spunându-i lui Carl:

– Se pare că glonțul lui și-a greșit traiectoria și a nimerit una dintre ferestrele dumneavoastră.

– Aruncă-l în închisoare deocamdată, îi porunci Carl. Ne batem capul mai târziu când să îl alungăm din oraș.

Cu brațul încă petrecut pe după Allison, Degan se apropie de Carl.

– Ar fi bine să îți conduci oaspetele înăuntru.

– În nici un caz nu rămâne aici, protestă Carl. Avea de gând să te împuște.

– Ba rămâne, și nu, nu avea de gând să facă asta. Voia doar să mă sperie.

Max îl văzu pe Carl ridicând sceptic din sprâncene. Chiar și Grady auzise probabil replica lui, fiindcă întoarse capul și își dădu ochii peste cap.

– Nu voi depune plângere nici împotriva ei, nici împotriva gărzii ei, continuă Degan. A fost de acord să plece din oraș mâine, cu prima diligență. Ocupă-te să ajungă la ea!

Carl bombăni:

– Al naibii să fiu dacă nu o voi face! Ar fi trebuit să știu că o să creeze probleme.

Luă cu delicatețe brațul lui Allison, dar privirea îi alunecă spre Max. Degan probabil nu fu cu nimic mai încântat decât ea de expresia pofticioasă din ochii lui Carl, fiindcă spuse:

– E ultima dată când o mai privești pe Max Dawson, Bingham.

Carl îi aruncă o privire mânioasă lui Degan și o conduse pe Allison înapoi în casă.

Degan se întoarse spre ea și Johnny și zise:

– Să mergem!

De data asta, Max chiar se bucură să îl audă rostind acele cuvinte.

Johnny se întoarse în galop la fermă, pornind înaintea lor, pentru ca bunica lor să nu își facă griji. Degan insistă ca Max să încalece lângă el, pe calul lui auriu, ceea ce ea și făcu, dar cel puțin o lăsă să țină ea frâiele lui Noble de data asta.

– Se pare că începi să-ți faci un obicei din a-mi salva viața, remarcă el încet.

– M-aș fi așteptat ca primarul, nu prietena ta și paznicul ei, să încerce să se descotorosească de tine.

– Atunci de ce ai venit până la reședința lui Carl?

– Erai plecat de prea multă vreme.

– Fiindcă nu mă așteptasem să dau de Allison acolo. Și-a dat seama care era destinația mea înainte să ajungem noi aici. Bingham s-a oferit să o găzduiască, dar a ajuns rapid să își regrete invitația. Alli poate fi o adevărată snoabă când e desprinsă din mediul ei natural.

– Și nu știai asta despre ea?

– Faptul că nu e adaptabilă sau câtuși de puțin tolerantă? Nu, nu știam.

– Și că miroase a trandafiri.

Degan chiar se încruntă ușor.

– Era parfumul ei favorit, dar de ce... ?

– Ai visat trandafiri, ții minte? Și pe ea, din câte înțeleg.

Degan se aplecă spre ea, iar Max îi simți răsuflarea lângă ureche.

– Pari geloasă.

Ea pufni în râs.

– Pe cățeaua *aia*?

– E o comparație bună, consimți el. Dar, dacă ești interesată, e fosta mea logodnică. Dacă am visat-o în timpul acelui delir provocat de febră în Dakota, atunci a fost un coșmar. Asta e tot ce mai înseamnă ea pentru mine acum, un coșmar de care mi-aș dori să mă pot descotorosi.

Max fu uluită că fusese dispus în sfârșit să îi povestească despre relația lui din trecut cu femeia aceea, însă curiozitatea ei nu era deloc domolită.

– Ea a pus capăt relației voastre sau tu ai făcut-o?

– Ea a făcut-o – când am surprins-o înșelându-mă înainte de nuntă.

Max se crispă, oferindu-i o replică jalnică:

– Mai bine înainte decât după.

– E și ăsta un mod de a privi lucrurile.

Max încercă să adopte un ton blazat când îl întrebă:

– Deci mai ai sentimente față de ea?

Degan ridică dintr-o sprânceană.

– *Acum* crezi că sunt capabil să simt ceva?

Max își dădu ochii peste cap.

– Știi la ce mă refer. Și nu mă poți convinge că ai fost întotdeauna de piatră. Cred că am stabilit deja că lipsa emoțiilor în cazul tău e ceva ce ține de profesia pe care ți-ai ales-o. Deci mai ai sentimente față de ea?

– În afară de dezgust și de câte o tresărire ocazională de furie, nu. De fapt, dacă nu se află în același oraș ca mine, încetează să mai existe, atât de rar mă gândesc la ea în ultima vreme.

Ceea ce în mod cert era foarte grăitor. Max fu nevoită să se stăpânească pentru a nu zâmbi fericită, conștientă că lui Degan nu i-ar fi plăcut, câtă vreme femeia aceea încă era o amintire atât de urâtă pentru el.

Dar apoi el spuse:

– Allison a avut neghiobia de a scoate pistolul la mine fiindcă își dorește cu disperare să mă întorc în Chicago, dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg. Ea bănuia că paznicul ei făcuse o pasiune pentru ea, dar a fost la fel de surprinsă ca mine când individul a încercat să mă împuște.

Max se întrebă dacă era adevărat, dar se mulțumi să spună:

– Nu ai nici cea mai vagă idee de ce e atât de hotărâtă să te aducă înapoi în Chicago?

– Nu, dar m-ai cicălit tu suficient cât să...

– Eu nu cicălesc, explodă ea. Eu sugerez. E o diferență importantă, sclifositule!

– Prea bine, tu sugerezi. Dar, oricum ar fi, eu hotărâsem deja să te duc în vizită în Chicago odată ce terminam aici – pentru a-ți face rost de o garderobă nouă.

Ea râse.

– Dar știu că îți place să îți irosești banii, nu-i așa?

– De ce? S-ar putea să decizi că îți place acolo și să vrei să rămâi.

– Eu, în ditamai metropola? Tu ai rămâne?

– Probabil că nu. Eu nu mi-aș mai găsi locul în acel stil de viață. Dar presupun că pot să văd și ce face familia mea, dacă tot mergem până acolo.

„Probabil că nu" nu însemna neapărat „nu". Și era posibil ca totul să se schimbe în momentul în care ajungea acolo și își revedea familia. *Ea* era cea care nu și-ar fi găsit locul în vechiul lui stil de viață, nu el. Poate ar fi trebuit să îl lase în pace...

Ajunseră la fermă și își duseră caii la grajd. Pornind spre casă, Degan întrebă:

– Crezi că bunica ta e încă trează?

– Sunt sigură că arde de nerăbdare să afle ce a avut Carl de spus.

Și Max abia aștepta. După tot ceea ce se întâmplase acasă la Carl, tot nu știa ce discutase Degan cu acesta în privința felului în care o vânase, a decretului de tutelă și a fermei.

Ajungând la verandă, spuse:

– Pun pariu că e în bucătărie cu Johnny. Haide!

Porni spre ușă și îi întinse mâna. Un gest făcut din greșeală, dar firesc pentru ea. Se afla în propria ei casă, printre oamenii pe care îi iubea. Așa ar fi procedat cu ei. Și nici măcar nu își dădu seama că o făcuse până nu îl simți pe Degan punându-și mâna într-a ei.

Se rușină când constată cât de ușor îi venea să îl trateze ca pe un membru al familiei, ca pe un soț – și cât de ușor accepta el acel rol. Nu voia ca Degan să se simtă prins în cursa propriului simț al onoarei. Nu se aștepta să rămână căsătorit cu ea, îi spusese acest lucru foarte clar înainte de nuntă. Atunci de ce voia să o ducă la Chicago? I-ar fi plăcut să creadă că voia asta fiindcă nu dorea să renunțe deocamdată la compania ei, dar a merge la cumpărături de haine era o scuză caraghioasă. Doar dacă nu cumva era nevoie

să îi scoată pe toți din Texas înainte să înceapă un nou schimb de focuri. Poate că întâlnirea dintre el și Carl decursese prost. Nu, i-ar fi spus imediat dacă așa ar fi stat lucrurile.

Își desprinse mâna dintr-a lui în bucătărie, când Ella se năpusti spre ei.

– Ce mă bucur că sunteți teferi amândoi! Johnny mi-a povestit despre schimbul de focuri. Dar tot vreau să știu, o să ne lase Carl în pace de acum încolo?

– Asta rămâne de văzut, răspunse Degan în timp ce se așezară toți la masă. Nu i-am spus nimic categoric. Nu se cuvine să iau eu decizii în locul vostru. Însă, din perspectiva unui om de afaceri, îi înțeleg motivele. Reprezentați un obstacol pentru el. Dacă un oraș nu se extinde, în cele din urmă moare. Dar și tu ai avut dreptate, Max. Carl încă spera să te includă în familia Bingham și chiar s-a oferit să mă mituiască pentru a divorța de tine. Individul e de-a dreptul detestabil.

– La masa asta nu o să te contrazică nimeni pe tema asta, spuse Ella.

Max se întoarse spre bunica ei.

– Degan i-a zis lui Carl că o să-l împuște dacă se mai apropie vreodată de mine. Cum Ella zâmbi larg, Max adăugă cu un rânjet: A fost foarte plăcut să țip la el în seara asta.

– Mă îndoiesc că acum ar mai vrea să te ia de soție, după ce a văzut în seara asta cât de bine știi să tragi, spuse Degan. Dar e în continuare disperat să pună mâna pe ferma asta. Nu i-am promis că i-o veți vinde, dar i-am spus ce preț v-aș recomanda eu să cereți pentru ea, inclusiv compensație financiară pentru Max, pentru ce i-a făcut. Pot să obțin de la el suficient cât să vă construiți o fermă nouă oriunde ați dori, oricât de mare ați vrea, sau să locuiți oriunde v-ar face plăcere. Va fi suficient pentru a putea trăi mai mult decât confortabil, fără a mai fi nevoie să lucrați vreodată.

– Aia ar putea fi plăcut, spuse Ella. Câtă vreme e și Max cu mine sau prin apropiere și are și Johnny o cameră a lui pentru când vine în vizită.

Max sări în picioare și dădu să protesteze:

– Dar tu iubești casa asta, buni!

– Vă iubesc pe tine și pe fratele tău, o corectă Ella. Și da, chiar și obiectele din casa asta, pe care le-am strâns de-a lungul vieții.

Dar nu și lemnul din jurul nostru, fetițo. Adevărul este că, atunci când primarul s-a oferit pentru prima dată să îmi cumpere întreaga fermă, cu mulți ani în urmă, eu mă așteptasem ca tu să te căsătorești aici într-o bună zi și să locuiești undeva pe aproape, și *ăsta* e motivul pentru care l-am refuzat. Nu aveam de gând să mă mut departe în zona rurală, unde să nu te mai pot vedea decât rar odată ce te măritai. În plus, adăugă ea cu amărăciune, în ultimii doi ani mi-am pierdut iubirea față de orașul acesta. Deci, dacă vrei să pleci, spune-mi când și am să încep să-mi fac bagajele.

Nevenindu-i să creadă, Max se întoarse spre Degan.

– Cred că asta rezolvă problema.

El nu păru surprins.

– Puteți veni cu mine în Chicago, să vedeți cum trăiește cealaltă jumătate de țară. Pe lângă metropolă, există o mulțime de orășele agricole care ar putea să vă placă. Pot sugera și alte locuri. În cursul călătoriilor mele, am dat peste câteva orășele foarte plăcute, iar unele dintre ele sunt chiar pașnice.

– Adică au devenit după ce ai trecut tu prin ele?

Degan chiar chicoti de data asta.

– Și care nu au la cârmă primari cu planuri grandioase.

Johnny încheie chicotind la rândul lui.

– Pare un plan bun.

Capitolul 52

Primarul chiar trimise o bună parte dintre locuitorii orașului să vină să îi ajute să-și facă bagajele. Max interpretă acest lucru drept nerăbdare din partea lui Carl de a-i vedea plecați din oraș cât mai repede posibil. Ella văzu în gestul lui o încercare de a-și repara greșelile față de ei. Cel puțin nu veni să își ia rămas-bun de la ei, așa cum făcură majoritatea locuitorilor din oraș. Câtă vreme Max nu avea să fie nevoită să îl mai vadă vreodată pe Carl Bingham, puteau să plece fără alte incidente. Se duse la bancă și îi înapoie lui Wilson Cox banii pe care acesta i-i dăduse din greșeală, precum și o mustrare usturătoare. Țâfnosul idiot luă înapoi banii,

dar în rest o ignoră. Chiar și așa, faptul că își luase de pe suflet acea veche sursă de iritare îi dădu o stare de bună dispoziție pe trivită pentru pornirea la drum.

Se vărsară și câteva lacrimi. Din ochii Ellei. Ea se mutase în Bingham Hills când orașul nu avea decât o singură stradă scurtă. Îi cunoștea pe nume pe toți locuitorii orașului, care se înmulțiseră semnificativ în ultima vreme. Max începu să aibă regrete că o smulgea din locul în care trăise atâta timp, până când Ella o îmbrățișă și îi zise cât de mult o entuziasma gândul de a locui într-un loc complet nou și de a vizita o metropolă precum auzise că era Chicago – și că era nerăbdătoare să se apuce din nou de pictat. Ceea ce o făcu pe Max să presupună că poate totuși nu își dorea neapărat o altă fermă, nu după ce Degan îi menționase că era acum suficient de bogată cât să nu mai fie nevoită să muncească vreodată.

Când diligența ajunse în Fort Worth, fură nevoiți să își petreacă o zi în plus acolo pentru a aștepta să fie ajunși din urmă de cele două căruțe cu lucrurile lor. Max se așteptase să aibă nevoie de mai mult de două, însă Ella hotărâse să lase tot mobilierul în Bingham Hills, donându-l unei tinere familii care se purtase deosebit de frumos cu ea în timpul cât Max lipsise de acasă.

De-abia în noaptea aceea, petrecută în Fort Worth, când Max împărți camera cu bunica ei în loc de Degan, o izbi în sfârșit realitatea noii ei situații – amenințarea reprezentată de Carl Bingham se sfârșise. Nu mai trebuia să aștepte până împlinea douăzeci și unu de ani pentru a-și anula căsătoria. Degan avea să meargă probabil la un avocat să deschidă procedurile necesare, imediat ce ajungeau în Chicago.

În noaptea aceea nu adormi decât după o tură lungă de plâns. Reuși să o facă în tăcere, ca Ella să nu o audă. Și supraviețui cumva și restul drumului fără a-și trăda nefericirea din suflet. Entuziasmul lui Johnny o ajută. Aparent, Degan îl luase deoparte pentru o discuție și îl convinsese că putea să plece pe mare oricând, dar că acum ar fi fost mai degrabă momentul potrivit să își finalizeze educația, dacă dorea să o facă.

Chicago se dovedi fantastic. Nu semăna cu nimic din ce și-ar fi putut imagina Max – forfota, torentul nesfârșit de oameni și clădirile de câte cinci etaje înălțime! Degan îi duse direct

la un hotel. Max fu dezamăgită. Se așteptase să îi cunoască familia, dacă tot erau acolo. Apoi fu surprinsă când văzu că Degan avea să se cazeze tot la hotel, dar și mai surprinsă când acesta o conduse în camera ei și intră să își aducă și propria valiză tot acolo.

– *Cred că schimbam hotelul dacă nu reușeam să găsesc trei* camere de data aceasta, recunoscu el.

– De data aceasta?

– În Fort Worth am fost nevoiți să improvizăm. Nu aveau decât două camere disponibile.

Max se simți ușurată și fericită. Crezuse că Degan nu dormise cu ea în Fort Worth fiindcă își dorise să înceteze chiar din clipa aceea să mai fie soțul ei. Dar erau în continuare căsătoriți, și nu doar din punct de vedere legal, iar ea intenționa să se bucure de fiecare clipă din acea căsătorie, până se sfârșea.

Dar apoi Degan porni din nou spre ușă.

– Unde mergi? îl întrebă ea.

– Mergem *împreună* să o ducem pe bunica ta la o bancă, la care să îi deschidem cont, apoi să găsim o cusătoreasă pentru amândouă.

– Dar abia am ajuns!

– Durează până sunt gata hainele, îi explică el. Iar în metropolă hoții nu sunt la fel de ușor de observat ca în vest. Mă voi simți mai bine odată ce banii Ellei sunt depuși în siguranță, și sunt sigur că la fel se va simți și ea.

Max râse.

– Nu cred că știe că i-ai adus până aici.

– Nu aveam de gând să îi las în banca lui Bingham. Chiar dacă vânzarea a fost legală, iar documentele sunt semnate, tot a plătit de o sută de ori mai mult decât valorează proprietatea aia. S-ar putea să ajungă să regrete în cele din urmă, dacă nu o face deja.

– O pedeapsă binemeritată și doar o mică recompensă pentru ceea ce...

– *Voiai* să îl ucid?

– Ai fi făcut-o?

– Știi deja răspunsul. E un politician și un om de afaceri – care nu poartă armă.

– Iar tu ești înarmat cu educație financiară, spuse ea, apoi râse. Posibil o armă mai mortală de folosit împotriva lui. Pun pariu că nu se aștepta la asta din partea unui pistolar.

– Nu, nu se aștepta.

Se duseră la bancă mai întâi. Având în vedere cât de mare era orașul și faptul că avea mii de locuitori, Max fu uluită să constate că absolut toți angajații de la bancă îl întâmpinară pe Degan salutându-l pe nume. Toți se arătară respectuoși, câțiva dintre ei chiar prietenoși, dar nici unul neliniștit, deși nu își lăsase pistolul deoparte, nici nu își schimbase hainele pentru a avea un aer mai urban.

– Să înțeleg că în trecut veneai frecvent pe aici? întrebă ea, în timp ce traversară clădirea spațioasă, îndreptându-se spre biroul managerului.

– Da, se mulțumi el să spună.

Apoi managerul se năpusti în întâmpinarea lor, exclamând:

– Slavă Domnului că ați ajuns acasă, domnule Grant! Tatăl dumneavoastră nu a mai participat la nici o ședință a consiliului de administrație de câțiva ani, iar fratele dumneavoastră s-a arătat la fel de puțin interesat, în sensul că acceptă senin orice se decide prin vot majoritar. Apoi adăugă în șoaptă: Nu cred că e conștient de faptul că *el* deține votul majoritar.

– Nu am venit pentru ședința consiliului de administrație. Am venit pentru a-i deschide un cont doamnei Dawson. Ocupă-te de asta pentru mine!

– Desigur, domnule.

– Și rapid.

– Am înțeles.

Max îl trase pe Degan deoparte în timp ce managerul o conduse pe Ella în biroul lui.

– Ești *proprietar* al acestei bănci?

– E una dintre cele câteva fondate de familia mea, da.

– Și nu ai putut să mă avertizezi?

– De ce? Ai fi ales alta? Asta e stabilă. Și, chiar dacă recent pare să fi fost lipsită de o persoană care să îi stea la cârmă, membrii consiliului de administrație sunt direct interesați să o mențină astfel.

Max avu impresia că lui Degan i se simțise lipsa acolo, deși el nu păruse surprins să afle acest lucru. Allison Montgomery probabil îi spusese despre familia lui ceva ce el nu îi împărtășise și ei. Iar acum Max era mai curioasă și mai interesată ca niciodată să îi cunoască familia. Însă sfârși prin a-și petrece restul zilei în elegantul atelier al unei cusătorese franceze, care avea o mică armată de asistente.

Degan o lăsă acolo cu bunica ei, spunându-i:

– Ascultă-le sfaturile! Ele știu exact de ce e nevoie.

De ce e nevoie pentru cine anume? Cu siguranță nu pentru ea. Din punctul de vedere al lui Max, toate acestea reprezentau o risipă frivolă de bani. Însă Ella se distra, și, deși Max nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului, după o vreme începu să îi placă și ei. Ba chiar li se servi prânzul! Li se aduse un cărucior de la restaurantul de peste drum, iar chelnerul rămase acolo pentru a le servi. Și aveau atâtea alegeri de făcut, deși Max nu își dăduse seama că ar fi putut fi mult mai rău dacă ar fi dus-o direct la depozit. În schimb, i se aduseră suluri întregi de material, doar câteva pentru fiecare rochie. Dar apoi se ajunse la o ceartă când cusătoreasa sugeră să păstreze catifeaua numai pentru ornamente. Max se îndrăgostise de material și ar fi vrut ca toate hainele ei să fie făcute din catifea.

Cusătoreasa o refuză sec:

– E pentru iarnă, doamnă. Întoarceți-vă la toamnă și vă vom arăta toate catifelele.

– Dar dacă nu voi fi aici la toamnă? Cusătoreasa nu știu ce să răspundă la așa ceva, așa că Max adăugă: Pur și simplu faceți-mi o rochie de catifea, altfel plec.

Câștigă cearta, însă Ella plescăi nemulțumită de îndată ce femeia ieși din încăpere.

– Are dreptate, să știi. Ai să te topești de căldură într-o rochie de zi din catifea, pe vremea asta.

– Cu doar câteva săptămâni în urmă, purtam piele de vițel și de căprioară, buni. Orice e mai răcoros de atât. Dar de ce a acceptat să o folosească pentru o cămașă de noapte? Nu vreau să dorm în așa ceva.

– O rochie de seară nu e făcută pentru a dormi în ea. Relaxează-te, fetițo! Orășenii sunt obișnuiți să poarte câte o ținută

anume pentru fiecare parte a zilei, rochii de dimineață, rochii de zi, rochii de plimbare, rochii de seară.

Max își ascunse surprinderea și spuse simplu:

– Ce prostie!

Apoi sosiră bonetele...

Capitolul 53

Următoarele câteva zile în Chicago se scurseră într-o adevărată vâltoare. Degan o ținu pe Max atât de ocupată, încât nu avu timp să se întrebe ce se petrecea acasă sau dacă apucase să treacă pe acolo. O plimbă prin oraș într-o trăsură deschisă, arătându-i locurile demne de interes. Max fu convinsă că ar fi putut locui acolo luni întregi sau chiar mai mult timp, și tot să nu vadă tot ce ar fi fost de văzut.

O duse la restaurante unde se serveau mâncăruri străine, pe care ea refuză să le comenteze, deși la unele dintre ele fu nevoită să bea foarte multă apă după masă. Se plimbară călare prin parcuri pe care Degan le frecventase în trecut, ba chiar se duseră și la o cursă de cai, pe un hipodrom imens, deși nu rămaseră să vadă toate cursele. Prea mulți oameni îl recunoșteau și îl asaltau cu întrebări la care nu era dispus să răspundă. Folosi din plin cuvântul „nehotărât" în ziua aceea.

Era într-adevăr nehotărât dacă să meargă acasă, dacă să rămână în Chicago, dacă să o ducă la un avocat? Încă nu menționase nimic din toate acestea, iar Max ezita să deschidă ea subiectul, când reîncepuseră să împartă același pat și nu se mulțumeau doar să doarmă în el. Max aștepta nerăbdătoare să se culce lângă el în fiecare noapte, să simtă căldura și forța trupului lui masiv, să ridice privirea în camera cufundată în întuneric și să îi vadă fața atât de aproape de a ei. Adora să îl atingă, și felul în care o atingea el, și cât de mult o săruta. În mod inevitabil, se încingeau amândoi și ajungeau să facă dragoste, o experiență ce continua să o surprindă cu diversele tipuri de delicii senzuale. Nu putea

suporta gândul de a renunța la toate acestea. Dar aveau să fie nevoiți să discute aceste lucruri – și încă repede.

Ella îi mărturisise deja că îi făcea plăcere acea primă vizită a ei într-o metropolă, dar că nu s-ar fi simțit în largul ei să se instaleze acolo. Max simțea la fel, dar ar fi rămas dacă rămânea și Degan – dacă el și-ar fi dorit ca ea să rămână.

Noile haine începuseră să sosească una câte una, însoțite de numeroase cutii de pantofi. Max nici măcar nu observase că i se luase măsura și la picioare în atelierul cusătoresei. Iar bonetele fură livrate fiecare în câte o cutie rotundă. Max le cumpărase pe toate! Rochiile le putea atârna în micuțul dulap, până soseau și restul, dar camera de hotel începea să se aglomereze cu atâtea cutii.

Degan nu era deranjat, dar spuse totuși:

– S-ar putea să trebuiască să ne mutăm acasă la mine, ca să ai o cameră doar pentru ceea ce ți-ai cumpărat. Unele garderobe sunt mari cât un dormitor.

– Nimeni nu are nevoie de *atât* de multe rochii. Am să mă descurc fără probleme. Dar ești pregătit să mergi acasă?

El încuviință din cap.

– Îl vom vizita pe fratele meu astăzi. Fără îndoială a auzit deja că mă aflu în oraș. Nu vreau să creadă că îl evit.

– Și tatăl tău?

– Probabil va fi acasă, dar aș prefera să nu asiști la acea întâlnire. După spusele lui Allison, a devenit dependent de băutură. Deși am vorbit cu câțiva dintre vechii lui prieteni, aceștia nu mi-au confirmat-o, dar mi-au spus într-adevăr că nu îl mai văd decât foarte rar, iar unul dintre ei zicea că și-a pierdut mințile și că e obsedat de o idee de afacere din care nu are cum să iasă profit. Nu prea știu ce să cred.

Max și-ar fi dorit cu atâta ardoare să îl îmbrățișeze, dar îi era teamă să nu interpreteze gestul ei drept unul de milă. Spuse totuși, ezitând:

– Îmi pare rău! Ar fi trebuit să fie o întoarcere acasă plăcută pentru tine.

– Așa ceva nu ar fi putut fi niciodată, replică el. Sper doar că nu e prea târziu ca tatăl meu să își mai revină. Dar vino încoace!

Înainte să îl cunoști pe Flint, ar trebui să îți explic de ce întâlnirea s-ar putea dovedi ostilă.

Degan era așezat într-unul din cele două fotolii. Tocmai își încălțase cizmele. Max era deja îmbrăcată într-una dintre noile ei rochii de plimbare, pe care Degan i-o închisese personal, fiindcă nasturii erau în spate. Max intenționase să îi spună cusătoresei să nu îi mai facă astfel de rochii, până când Degan încheiase închiderea nasturilor cu un sărut pe umărul ei. Poate că totuși nu ar fi deranjat-o să îi ceară ajutorul.

Rochia era confecționată dintr-o minunată mătase de culoarea lavandei și asortată cu o elegantă jachetă violet, ce forma o parte din turnură, o umbrelă de soare din dantelă mov pe care Max nu era sigură cum să o deschidă și o bonetă adorabilă cu o pană pufoasă, tot de culoarea lavandei, în vârf. Îi era greu să se desprindă din fața oglinzii în care se putea vedea din cap până în picioare și în care se admira acum. Dacă locuitorii din Bingham Hills ar fi putut să o vadă în acel moment, *nu* ar fi recunoscut-o!

Dar porni spre Degan, care o trase în poala sa. Gestul lui o luă prin surprindere, și, ca de obicei când ajungea atât de aproape de el, corpul ei începu să răspundă, gândurile i se risipiră și...

– Nu e plăcut pentru mine să îmi aduc aminte ce anume a pus capăt logodnei mele cu Allison.

Numele ei avu asupra lui Max efectul unui duș rece:

– Nu e nevoie să îmi spui dacă încă este ceva dureros.

– Nu e și nici nu a fost de multă vreme. Credeam că se risipise și furia, până am dat peste Allison ca peste o piază rea, iar ea mi-a readus totul în minte.

– Nu era pur și simplu îngrijorată pentru familia ta? *Asta* e impresia pe care a lăsat-o venind după tine.

– Da, atâta că nu m-am dumirit de ce. Dar în noaptea aceea, când viața mea s-a spulberat, am ajuns târziu la micul dineu pe care îl organizase tatăl meu acasă la noi pentru a celebra logodna mea cu Allison. Am aflat mai târziu că el fusese reținut la bancă, cu treburi, iar părinții lui Allison plecaseră devreme, furioși că nici eu, nici tatăl meu nu fusesem prezenți. Eu nu am avut nici o scuză pentru că am ajuns atât de târziu.

– Atunci de ce ai făcut-o?

– Sincer să fiu, am uitat pur și simplu de dineu. Și, dacă nu aș fi stat la câteva pahare cu un prieten înainte de a mă întoarce acasă, poate că seara aceea ar fi avut un cu totul alt deznodământ.

Max încremeni. Începuse deja să facă presupuneri despre ce se întâmplase și se gândea că Allison fusese probabil furioasă și ea pe Degan pentru că uitase ceva atât de important precum dineul lor de logodnă. Dar se răzbunase înșelându-l? Nu își făcuse mai mult rău ei decât lui? Doar dacă nu cumva...

– Dumnezeule mare, nu cumva *i-ai spus* că ai uitat, nu?

El oftă prelung.

– Nu, când am ajuns acasă, era mai târziu decât crezusem. Salonul de servit masa era gol. Majoritatea servitorilor se retrăseseră deja la culcare. Iar apoi am auzit un țipăt răsunând până la parter. Am intrat în panică, gândindu-mă că era Allison, că mă așteptase, dar cineva intrase prin efracție în casa noastră și o rănea. Nu ar fi fost prima dată când eram jefuiți noaptea. Așa că am luat unul dintre pistoalele tatălui meu, am urcat în fugă scările și l-am împușcat pe bărbatul care o atacase. Eu îmi imaginam că o salvasem, dar nu fusese așa. Țipetele ei fuseseră de plăcere.

Max își petrecu brațele pe după gâtul lui și îl strânse cu drag. Ura faptul că el era nevoit să rememoreze acea întâmplare. Însă Degan continuă:

– Mi-a trecut prin minte, după ce am plecat din Chicago, că nu o iubisem cu adevărat. Fusese doar un premiu pentru care concurasem și pe care îl câștigasem, iar tata își dorea o Montgomery în familia noastră. Lui nu îi păsa care din noi se căsătorea cu ea. Dar la vremea respectivă am fost devastat.

– Dar furia ți s-a domolit în cele din urmă, așa că de ce nu te-ai întors mai demult?

– Fiindcă în noaptea aceea l-am împușcat pe fratele meu – în spate. Ar fi putut să moară. A fost la un pas de moarte. Și simțeam o furie imensă față de amândoi.

Max se lăsă pe spate, făcând ochii mari.

– Cu *fratele tău* te-a înșelat Allison?

– Da. Dar apoi tatăl meu a înrăutățit și mai mult situația când a insistat că trebuia oricum să mă căsătoresc cu Allison. Logodna noastră fusese anunțată. Nu voia să treacă printr-un scandal. Eu m-am simțit trădat atât de tatăl meu, cât și de fratele meu, cei doi

oameni pe care îi consideram cei mai apropiați și pe care credeam că mă puteam baza. Singurul lucru pe care *puteam* să îl fac era să plec, înainte să rănesc și mai grav pe cineva.

– Asta este o rană pe care timpul nu a reușit să o vindece, nu-i așa?

– Dimpotrivă, eu mi-am revenit, dar ei, aparent, nu. Mi-aș fi dorit într-adevăr să fi aflat mai devreme de felul cum au reacționat la dezertarea mea, dar, odată ce le-am întors spatele, nu am mai privit niciodată în urmă.

– *Tu* ai fost cel trădat, pe toate fronturile. Nu ai pentru ce să te învinovățești.

– Tu consideri că asta e de datoria ta ca soție, nu? Să îmi iei apărarea?

Ea ignoră zâmbetul pe care i-l oferi Degan și răspunse sincer:

– Chiar crezi că aș face asta dacă nu ai merita-o?

– Da.

Ea pufni, dar mai mult în sinea ei, căci poate ar fi făcut-o. Dar spuse:

– Am afirmat ceva concret pe baza a ceea ce tocmai mi-ai spus – doar dacă nu cumva nu mi-ai zis tot?

– Ba da. Știi la fel de mult ca mine. Apoi spuse: Plecăm? Vreau să îl prind pe Flint cât mai devreme.

Se ridică și o puse și pe ea în picioare, dar nu își desprinse brațul din jurul taliei ei când porni cu ea spre ușă. În ultima vreme, făcea frecvent astfel de gesturi, păstrând contactul cu ea într-o formă sau alta. Lui Max i se părea un comportament tipic de soț. Deși refuza să lase acest gând să i se urce la cap, tot o făcea să zâmbească în sinea ei.

Capitolul 54

Casa familiei Grant se afla într-un cartier frumos, departe de gălăgia și forfota centrului aglomerat. Max se așteptase la un conac, dar nu era decât o casă de oraș impunătoare, nu foarte diferită de celelalte care se înșirau pe marginea străzii. Dar, când ușa

le fu deschisă de un majordom, Max își dădu seama că exteriorul era înșelător. Pe dinăuntru chiar arăta ca un conac. Majordomul nu păru să îl recunoască pe Degan, însă nu îi întrebă pe cine veniseră să vadă, ca și cum i s-ar fi spus să se aștepte la vizitatori. Max se zgâi la scările curbate și maiestuoase de la capătul foaierului uriaș, excelent mobilat, și și-l imagină pe Degan în tinerețe urcând în fugă acele trepte cu un pistol în mână. Acea singură noapte îi transformase stilul de viață. Dar acum se întorsese. Acum ar fi putut să își găsească perfect locul acolo dacă ar fi vrut, iar ea încă nu știa dacă voia sau nu. În ciuda îndrăznelii ei, îi era teamă să afle ce planuri avea pentru viitorul lui – și al ei.

Majordomul îi conduse într-un salon de servit masa cu aer foarte oficial. Era suficient de devreme ca familia să se afle încă la micul dejun, însă la masă nu erau așezate decât două persoane, Allison Montgomery și un tânăr care semăna atât de mult cu Degan, încât Max își dădu seama că nu putea fi decât Flint Grant. Acesta avea o ținută relaxată, purtând doar pantaloni și un halat de brocart deasupra, fără cămașă pe dedesubt. Allison era îmbrăcată elegant, ca de obicei, și o studia pe Max.

– Arăți destul de bine când te aranjezi – pentru o răufăcătoare, spuse ea răutăcioasă.

– Mi-am lăsat pistolul la hotel, replică Max. Ar fi trebuit să îl iau cu mine?

Allison izbucni în râs înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui Degan.

– Excelent ți-ai ales momentul, Degan. Ai reușit să îl prinzi înainte să pună mâna pe băutură.

– Pe tatăl meu?

– Nu, pe fratele tău.

– Degan, spuse Flint încordat, în semn de salut, apoi adăugă, văzând tocul de pistol pe care îl purta Degan. Ai venit să mă împuști din nou în spate?

Degan ignoră replica lui și, arătând din cap spre Allison, vru să știe:

– *Ea* ce caută aici?

– Unde altundeva ar putea să se afle soția mea? Deși îi spun adesea să se ducă dracului, ea pur și simplu refuză să o facă.

Privirea lui Degan se mută fulgerător asupra lui Allison. Cea a lui Max, asupra lui Degan. Nu îi plăceau surprizele. În timp ce unii prieteni mai vechi și cunoștințe peste care Degan dăduse întâmplător de când se întorsese în Chicago îi informaseră familia de prezența lui în oraș, lui nu se obosise nimeni să îi spună că fratele lui se căsătorise cu fosta lui logodnică. Max își spuse că probabil acele persoane porniseră de la presupunerea că știa deja.

Însă tonul lui de-abia dacă trădă o urmă de mânie când îi spuse lui Allison:

– Ai fi putut să îmi spui că îmi ești cumnată în loc să sugerezi altceva.

– Recunosc, am mințit puțin. Eram dispusă să încerc sau să spun orice pentru a te face să revii la responsabilitățile care te așteptau aici – iar dacă ți-aș fi spus că mă căsătorisem cu fratele tău, nu aș fi făcut decât să pun sare pe rană.

– Acea rană s-a vindecat, replică Degan.

Ea pufni.

– Eu nu cu impresia asta am rămas după ce ne-am intersectat în acel grajd oribil din Helena, când păreai gata să mă ucizi.

– Reușește într-adevăr să stârnească această dorință într-un bărbat, nu-i așa, frățioare? zise Flint și râse batjocoritor.

Allison plescăi nemulțumită, dar continuă:

– Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia nu a fost plănuit, Degan. Eu și Flint am băut prea mult cât timp te-am așteptat. Dar, dacă vrei să știi adevărul, acum mă bucur că s-a întâmplat așa, fiindcă noi doi nu am fi reușit nici în ruptul capului să ne înțelegem. Ai fi fost exact ca tatăl tău și ca al meu, mereu ocupat cu afacerile, rareori acasă, niciodată disponibil pentru evenimentele sociale la care trebuie să particip. Am fost atrasă de tine, altfel nu aș fi acceptat cererea ta în căsătorie, dar, imediat ce mi-am dat acordul să ne căsătorim, am început să am dubii. Flint era cel de care aveam nevoie, nu doar pentru a mă face fericită, ci și pentru a mă menține așa. Mi-am dat seama de asta la scurt timp după ce ne-am căsătorit.

Flint pufni în râs ca reacție la o asemenea declarație. Nici Degan nu păru impresionat de ea. Max decise să se prefacă, atât cât putea, că nu asculta cu aviditate conversația lor și se servi de pe o farfurie aflată pe bufet, care era încărcat cu suficientă mâncare

pentru a hrăni o armată. Nu se așeză însă. A servi din mâncarea care altfel s-ar fi stricat nu era la fel de nepoliticos precum a se așeza la masa lor fără să fi fost poftită.

– Unde e tata? întrebă Degan.

Flint ridică din umeri.

– Nu mai stă decât rareori pe acasă.

– *De ce* nu ai pus capăt acestui comportament, Flint?

– Să îi spun eu *lui* ce să facă? Îți arde de glume, frățioare?

– Nu. Are nevoie de ajutor, nu de toleranță. Nu ar fi trebuit să fie necesar să vin eu acasă pentru a mă ocupa de asta.

– Nu e corect, spuse Allison, luându-i apărarea soțului ei. Flint a fost copleșit încercând să te înlocuiască, *când clar că* e depășit de situație!

– Nu era necesar să încerce, replică Degan.

– Firește că era, bombăni Flint. Dar eu nu am fost crescut pentru a prelua afacerile familiei, ci pentru a face o partidă bună și a asigura moștenitori.

– Aveți copii?

– Nu, pentru asta ar fi nevoie de doi oameni care chiar să se *placă* reciproc.

Allison tresări.

– Flint!

Fratele mai mic își ignoră soția și continuă:

– Tata m-a forțat să mă căsătoresc cu ea, să știi. A pretins că am greșit față de ea. M-a acuzat că am sedus-o, când, naiba s-o ia, a fost o treabă reciprocă. Iar acum familia ei nu o duce prea bine, motiv pentru care se zbate cu atâta înverșunare pentru asta.

– Mă zbat pentru asta fiindcă *te iubesc*, insistă Allison. Dacă ai înceta să te mai simți atât de vinovat pentru că ți-ai alungat fratele de acasă, poate ți-ai da seama de asta.

– Dacă m-ai fi iubit, m-ai fi *ascultat*, îi spuse Flint furios soției sale. Ți-am interzis să îl cauți pe Degan, dar tu ai făcut-o oricum.

– Fiindcă tu erai pur și simplu prea chinuit de remușcări ca să îl înfrunți, spuse Allison. Dar nu e chiar atât de rău cum te-ai așteptat, așa-i? Încercam să te ajut, de dragul *tău*, ca să încetezi să te mai torturezi, fiindcă nu ești singur, Flint. Indiferent dacă Degan rezolvă sau nu încurcătura asta, nu ești singur.

– Nu știu cât contează, Flint, dar eu o cred, spuse Degan. Și vă iert – pe amândoi. Așa că nu vă folosiți de mine ca pretext pentru a nu vă rezolva problemele dintre voi. Cât despre tata, fie stă închis aici până își vindecă dependența, fie...

Flint interveni:

– Ce dependență?

Degan se uită direct la Allison. Ea îi răspunse cu o privire mai degrabă exasperată decât spășită.

– *Ți-am spus* că am mințit puțin.

– Puțin?

– Am reușit să te aduc aici, nu?

– *Deci nu a devenit un beți*v?

Flint izbucni în râs. Allison plescăi nemulțumită, spunând:

– E aproape ca și cum ar fi, la cât de puțină atenție acordă familiei lui. E obsedat de noua și caraghioasa lui idee de afacere, atât de mult încât exclude orice altceva. Și nici măcar nu e profitabilă! Toate vechile lui afaceri au avut de suferit din cauza asta, fiindcă pur și simplu nu mai e interesat de nimic altceva. *Asta* nu a fost o minciună.

Degan își privi din nou fratele.

– Dar tu?

– Ce-i cu mine? Oh, Allison a pretins că și eu sunt beți*v*? Nu mă surprinde, având în vedere că tind să pun mâna pe o sticlă imediat ce intră ea în încăpere. Dar nu, poate că beau o idee mai mult decât în trecut, dar pe bună dreptate. Presupun că așteptai cu nerăbdare să mă închizi și pe mine în casă?

– Ar trebui să știi că nu e cazul să spui asta.

Flint oftă și chiar îi oferi o jumătate de zâmbet împăciuitor.

– Îmi pare rău, a fost o răutate gratuită. Par să fiu în continuare în defensivă, un obicei pe care l-am dobândit și care îmi displace sincer.

Acela fu primul semn pe care îl vedea Max că Flint ar fi putut fi bărbatul fermecător pe care i-l descrisese Degan. Dar apoi Flint se ridică și se apropie de fratele lui pentru a-l îmbrățișa. Ceea ce păru să îndepărteze și ultimele rămășițe de tensiune din încăpere. Max își spuse că situația avea să rămână stabilă câtă vreme Allison își ținea gura închisă. În acel moment, părea mulțumită că frații Grant se împăcaseră.

– Mi-a fost dor de tine, Degan, recunoscu Flint.

– Vom vedea dacă nu-ți trece după ce te instruiesc rapid pentru a ști să gestionezi ce a rămas din imperiului tatălui nostru, în cazul în care într-adevăr s-a retras definitiv pentru a-și urma alte interese. A fost dintotdeauna genul care se implica direct. Se aștepta să fiu și eu la fel. Dar, la drept vorbind, imperiul lui poate funcționa și singur dacă îți alegi corect managerii. Responsabilitatea poate fi delegată, Flint. Noi doi nu suntem *obligați* să ne implicăm direct.

– Ai decis să nu rămâi, să înțeleg? întrebă Flint.

– Ceea ce tocmai ți-am spus e valabil indiferent dacă rămân sau nu.

Max observă rapid că tocmai ratase o oportunitate perfectă de a afla care erau planurile lui Degan. Refuza să le împărtășească și propriei familii? În clipa aceea își dădu seama că singurul motiv pentru care ar fi putut păstra cu atâta înverșunare secretul în privința acelor planuri era faptul că știa că ei nu aveau să îi convină. Chiar intenționa să îi întoarcă spatele și să dispară, lăsând-o în urmă, sau să se descotorosească de ea. În nici un caz nu avea să-i permită așa ceva.

Știa ce avea de făcut, dar nu câtă vreme era ocupat să își reîntâlnească familia. Degan se retrase o vreme cu fratele lui și ieșiră din încăpere râzând amândoi. Cât timp bărbații se aflaseră în camera de lucru, discutând afaceri, Max luase prânzul cu Allison, experiență care se dovedise destul de stânjenitoare. Deși erau cumnate în acel moment, nu aveau absolut nimic în comun în afară de bărbații cu care erau căsătorite.

Max fu nevoită să mai fiarbă puțin în sinea ei cu gândul la ce îi rezerva viitorul fiindcă mai avură de făcut o oprire după ce plecară de la reședința Grant. Flint îi dăduse lui Degan adresa locului de unde își desfășura tatăl lor noua activitate comercială. Când coborâră din trăsură în fața clădirii, Max fu surprinsă.

– *Asta* e ceea ce disprețuiește Allison? întrebă ea râzând când citi textul pictat pe vitrină, care făcea reclamă celui mai recent roman western al editurii.

– E evident că ea crede că din romanele de duzină nu ai cum să obții profit.

– Atunci înseamnă că nu știe cât sunt de populare cărticelele astea. Sau poate pur și simplu nu se pricepe la matematică.

– Romanele de duzină există deja de ceva vreme. Ceea ce mă surprinde e că tatăl meu e hotărât să le publice doar pe cele în care acțiunea se petrece în Vestul american.

– Asta ți-a spus-o Flint?

Degan încuviință din cap.

– Asta și faptul că tata știe unde am fost în ultimii cinci ani. Eu m-aș fi așteptat să deteste orice are legătură cu noua mea viață, inclusiv locul unde mi-o trăiesc.

Max se încruntă, simțindu-se neliniștită și neștiind la ce să se aștepte când intrară în birourile editurii. Nu mai cunoscuse niciodată până atunci un om de afaceri și nici un editor, cu atât mai puțin un bărbat care să fie și una, și alta. Și era vorba despre tatăl lui Degan! Avea să fie la fel de intimidant ca fiul lui cel mare? Sau chiar mai mult?

Un tânăr îmbrăcat îngrijit, la costum, era așezat la o masă de scris în încăperea din față.

– Pot să vă ajut...

Se opri brusc, fără a mai termina, și făcu ochii mari.

– Aș dori să îl văd pe Robert Grant, spuse Degan.

Tânărul ocoli în grabă masa de scris și spuse:

– Da, domnule. Desigur, domnule Grant. Vă rog să mă urmați!

Fură conduși într-o încăpere din spate pe a cărei ușă era pictat cu mult gust, în auriu, numele lui Robert Grant. Când tânărul o deschise, o voce masculină profundă lătră:

– Propunerile noi merg în grămada a cincea, nu pe masa mea!

Tânărul le făcu semn lui Degan și lui Max să intre, apoi plecă, închizând ușa în urma lui.

Bărbatul mai în vârstă nici măcar nu ridică privirea de la paginile pe care le citea. Masa de scris îi era plină ochi cu pachete în hârtie maronie subțire, altele fiind aranjate în teancuri pe toată suprafața podelei. Cu părul negru ciufulit ce începea să se coloreze în argintiu la tâmple, cu mânecile cămășii suflecate și cu ochelarii cocoțați pe nas, Robert Grant nu arăta deloc așa cum se așteptase Max să arate un bancher bogat.

– Văd cel puțin cincisprezece grămezi aici, remarcă Degan sec. Dar nu-mi dau seama care e a cincea.

Robert ridică privirea, pe chipul lui ivindu-se o expresie de uluire. Se săltă încet în picioare și își scoase ochelarii:

– Degan! Degan Grant, cel mai faimos dintre toți pistolarii, spuse el mândru. Bun venit acasă, fiule!

Degan fu vizibil deconcertat, în special când tatăl lui ocoli masa de scris pentru a veni să îl îmbrățișeze. Max se dădu în spate pentru a le lăsa spațiu celor doi bărbați masivi.

– Știi cum am trăit, doar că nu și unde? întrebă Degan.

– Firește că știu. M-am luptat cu orgoliul meu de multe ori, spuse el mai încet, și, din păcate, orgoliul meu a ieșit întotdeauna victorios. Nu credeam că m-ai fi ascultat dacă te-aș fi contactat personal și te-aș fi rugat să te întorci acasă, având în vedere modul în care ne-am despărțit.

– Erai furios, îi aminti Degan.

– Știu și îmi pare sincer rău pentru asta. Nu ar fi trebuit niciodată să încerc să te forțez să te căsătorești cu Allison sau să îmi iei locul la cârma băncilor, când era evident că îți doreai un alt fel de viață. Am trimis detectivi să te caute în acel prim an după ce ai plecat și de alte câteva ori după aceea, pentru a mă ține la curent. Nu pot să-ți spun cât sunt de mândru că ți-ai găsit singur calea, ai devenit un personaj de aventură și te-ai descurcat bine într-un mediu atât de periculos. Ești cât se poate de faimos acum.

Lui Max nu îi venea să-și creadă ochilor. Chiar îl vedea pe Degan roșind?

– Prin părțile astea nu sunt, replică el.

– Ai fi dacă m-ai lăsa să te public.

Degan pufni în râs.

– Eu nu sunt scriitor.

– Am primit douăsprezece texte despre tine de când am început afacerea asta, acum trei ani. *Există* oameni care deja scriu despre tine, Degan, povești fascinante și palpitante cu aventuri și vitejie, eroism și curaj. Nu știu dacă sunt toate bazate pe evenimente reale, fiindcă scriitorii au tendința să înfrumusețeze lucrurile, în special autorul celui mai recent text, care mi-a sosit ieri și în care se spune că te-ai căsătorit cu o răufăcătoare. Dar, chiar dacă mi-ar plăcea foarte mult să public multe dintre ele, indiferent dacă sunt adevărate sau scornite, nu aș face asta fără a avea mai întâi permisiunea ta.

– Este adevărat că m-am căsătorit cu o răufăcătoare, spuse Degan.

Max zâmbi larg și veni în față.

– E vorba despre mine, căutată recent pentru crimă și jaf bancar – în mod nejustificat, desigur.

Ochii lui Robert se luminară.

– O, dar e încântător! Și eu care credeam că singura femeie care trăiește aventuri în vest e Calamity Jane.

– Cine? întrebă Max.

– Martha Jane Canary? Dar, când Max continuă să îl privească derutată, spuse: Nu contează. Va trebui să îmi povestești totul despre tine!

Pentru Max, vizita la tatăl lui Degan se dovedi mult mai plăcută decât cea la fratele lui. Allison exagerase în mod cert în privința lui Robert Grant. Chiar dacă era excesiv de zelos când venea vorba despre editură și își petrecea tot timpul disponibil citind propunerile ce îi erau prezentate spre publicare, era evident că iubea munca pe care o făcea acum.

Pe când se întoarseră la hotel, câteva ore mai târziu, Max tot nu se răzgândise în privința a ceea ce intenționa să facă legat de căsătoria ei. Era mult prea important pentru a mai aștepta.

Odată ajunși în camera lor, se dezbrăcă imediat de jachetă, pentru a scăpa de turnura rochiei, astfel încât să își poată închide cureaua la care își purta pistolul. Degan ridică o sprânceană spre ea când o văzu închizându-și catarama.

– Ce faci?

– Mă pregătesc de o nouă înfruntare cu pistoale.

– Credeam că ai fost de acord că nu e o idee bună.

– Acum e. Și există și o mizā. În cazul în care câștigi tu, mergem să căutăm un avocat și punem capăt mariajului. În cazul în care câștig eu, rămânem căsătoriți definitiv. Ești pregătit?

– Nu.

Max auzi umorul din tonul lui. Degan se aștepta să dea din nou înapoi, dar de data aceasta nu avea să o facă. De data aceasta înfruntarea era prea importantă.

– Atunci pregătește-te, îl avertiză ea, apoi adăugă: Stai o clipă!

Se opri să își scoată gloanțele din pistol. Nu voia să riște să îl împuște accidental din cauza degetelor transpirate. El nu ar fi avut aceeași problemă. *El* nu avea niciodată emoții.

Băgându-și pistolul înapoi în toc, Max își scutură scurt mâinile înainte de a-și așeza mâna dreaptă chiar deasupra pistolului ei. Putea să facă acest lucru. Tot restul vieții ei depindea de acel moment.

– Bun, sunt gata, spuse ea și îi aruncă în sfârșit o privire.

Nu doar vocea lui Degan avusese o notă de amuzament; și expresia lui părea la fel.

– Asta nu e..., dădu el să spună.

– Unu.

– ... Necesar.

– Doi.

– Max.

– Acum!

De data aceasta, reacționă al naibii de repede, dar nu acesta fu motivul pentru care ajunse să caște ochii mari. Degan scoase pistolul la ea ca un amator, pe cât de lent era posibil. Zâmbetul ei lumină întreaga încăpere. Degan voia să rămână căsătorit cu ea!

Își aruncă pistolul la podea și traversă în fugă camera, sărind la gâtul lui. Apoi oftă fericită când el își încolăci brațele în jurul ei.

– *De ce* nu mi-ai spus? izbucni Max, acoperindu-i fața cu săruturi.

– Fiindcă ai formulat niște condiții care nu fuseseră îndeplinite încă. Nu conta că te iubesc, Max. Tot te-aș fi lăsat să pleci dacă nu ți-ai fi găsit propriile motive pentru a rămâne căsătorită.

– O, Doamne, te iubesc atât de mult! Cum de nu ți-ai dat seama de asta, sclifositule?

– M-am lăsat păcălit o dată. Nu voiam să îmi mai asum vreodată riscul de a încerca să ghicesc ce se petrece în inima unei femei. Dar ți-aș fi făcut curte imediat ce mi-aș fi rezolvat problemele cu familia. Nu aveam de gând să renunț la tine atât de ușor.

Ea îi cuprinse fața în mâini cu blândețe. Încă îi venea greu să creadă că acest bărbat, dur și rece la suprafață, lăsase să i se strecoare în suflet iubirea pentru ea.

– Nu va mai trebui să ghicești niciodată – ei bine, doar dacă o să vreau eu să te tachinez. Dar îți place să fii tachinat, nu-i așa?

– Nu, spuse el, părând serios, însă apoi adăugă: Dar îmi place să te fac fericită, așa că am să îndur și asta. Câtă vreme nu te deranjează consecințele.

– Oh?

Degan o luă în brațe și o duse la pat. Max râse când îi dădu drumul pe saltea.

– Va trebui să te tachinez mai des.

Își petrecură restul zilei și toată noaptea în pat. Degan surprinse o cameristă trecând pe hol și comandă mâncare, cerând să le fie adusă în cameră, înainte ca bucătăria hotelului să se închidă peste noapte, dar chiar și cina o serviră în pat. Apoi se auzi o bătaie neașteptată în ușă. Degan își trase pantalonii pentru a merge să deschidă. Max se îngropă în așternuturi. Dar nu fu deloc încântată când auzi vocea lui Allison:

– Flint doarme liniștit, pentru prima oară după atâția ani. Mă gândeam că poate vrei să știi asta.

Degan nu îi deschise ușa suficient cât să o lase să intre.

– Ai fi putut aștepta până mâine.

– Îmi doream ocazia de a discuta cu tine între patru ochi.

– Nu sunt singur, îi spuse Degan.

– Știu că e aici soția ta. Mă refeream fără să mă audă Flint. Voiam doar să te asigur că fratele tău va fi bine de acum încolo. Nu m-a crezut niciodată că îl iubesc. Asta a fost jumătate din problema lui. Cealaltă jumătate a fost remușcarea faptului că te-a trădat.

– Acesta a fost adevăratul motiv pentru care ai ținut morțiș să mă vezi întors – cu orice preț?

– Îmi pare rău pentru minciuni, sincer! Nu că nu ar fi adevărat că tatăl tău *chiar* a luat-o razna, adăugă Allison râzând.

– Nu a luat-o razna deloc. Pur și simplu a renunțat la un stil de viață pentru un altul, exact cum am făcut și eu. Iar activitatea cu care se ocupă acum îl face fericit, asta fiind, la drept vorbind, tot ce contează.

– Presupun că ai dreptate, deși noi tot ne facem griji pentru el. Să știi că se cufundă atât de adânc în lectura acelor povești încât pierde noțiunea timpului și chiar doarme în noul lui birou jumătate din timp. Și nici măcar nu mai vorbește cu vechii lui prieteni, din moment ce aceștia nu fac decât să îl ia peste picior din

pricina noii lui afaceri. A devenit subiect de batjocură, ceea ce *este* scandalos.

– Chiar nu cred că îi pasă, și nu ar trebui să-ți pese nici ție.

Allison plescăi.

– Exact acesta e motivul pentru care nu ți-am zis nimic din toate astea în încercarea de a te convinge să te întorci acasă. Te amuză, nu-i așa?

Degan râse.

– Puțin.

Allison oftă.

– Nu am venit aici ca să ne certăm în legătură cu hobby-ul ciudat al tatălui tău. Eram sigură că nu m-ai fi ajutat cu adevărata problemă dacă ți-aș fi spus că acea măruntă gafă comisă cu cinci ani în urmă continua să ne distrugă viețile, motiv pentru care am recurs la minciuni. Flint nu voia să admită că mă iubește câtă vreme se detesta singur cu atâta ardoare pentru faptul că te făcuse să pleci. Îți mulțumesc că l-ai iertat. A contat enorm pentru el.

– Noi nu vom rămâne aici, Alli. Dar nici nu vom fi atât de departe cât să nu ne putem vizita din când în când.

– Îți mulțumesc, Degan, că ai rezolvat asta.

Max zâmbi în sinea ei când Degan închise ușa în fața fostei lui logodnice. Se pricepea să rezolve probleme, chiar și atunci când era vorba despre familii. Dar apoi întrebă:

– Unde vom merge de nu vom fi prea departe?

Degan se întoarse în pat și o trase din nou lângă el.

– În Nashart, Montana, cred. Îi cunosc deja pe oamenii de acolo și chiar am o ofertă de lucru. Mi-am spus întotdeauna că, după ce voi ajunge să vizitez și Texasul, va fi cazul să decid dacă există vreun loc în vest în care să îmi doresc să mă stabilesc sau ar fi timpul să o iau înapoi spre est.

– *Vrei* să rămâi aici?

– Nu, nu mai mult decât e necesar. Simt că nu mai e locul meu aici. Chiar dacă mi-au lipsit bucătăria rafinată și încântarea de a dormi într-un pat moale în fiecare noapte, în loc de o dată pe lună, și asta dacă aveam noroc, pot oricând să îmi angajez bucătari. Mi-a lipsit într-adevăr și confortul de a avea o reședință permanentă la care să mă întorc. Iar perioada pe care am petrecut-o

anul acesta în sânul familiei lui Zachary Callahan m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva sunt pregătit să îmi întemeiez și eu una. Apoi te-am cunoscut pe tine, și toate întrebările mele și-au găsit răspunsul perfect.

– Ce vrei să spui?

Degan o strânse mai tare la piept.

– Nu am mai avut îndoieli. Am știut sigur.

Capitolul 55

– Hunter mi-a spus odată că în orășelul ăsta ai putea construi o casă într-o zi dacă ar veni toată lumea să te ajute. Nu l-am crezut, cu siguranță nu în cazul unei case atât de mari.

Stând lângă Degan, cu brațele petrecute în jurul ei, Max își admiră noua casă, dar se simți la fel de surprinsă ca el că deja era aproape terminată. Avea impresia că, de fiecare dată când clipise azi, se mai încheiase construcția unei camere. Însă întregul oraș se prezentase să își susțină noul șerif. Când Degan îi spusese că în Nashart îl aștepta ceva de lucru, Max crezuse că se referea la una dintre misiunile lui obișnuite, ce presupunea să tot plece, nu la ceva atât de statornic precum funcția de șerif.

– Ar trebui să încheie treaba pe ziua de azi, spuse Max. Oricum nu putem să ne mutăm în ea în seara asta. Și mâncarea e aproape gata.

Zachary Callahan donase o vacă pentru grătarul ce fusese amenajat în curte. Apoi le fuseseră aduse mese lungi, încărcate acum cu bunătățile oferite de alții de prin oraș.

– Știu, consimți Degan. Oricum artizanii nu vor sosi decât peste o zi sau două pentru a realiza finisajele. Și mai e de zugrăvit și de pus tapetul, de întins covoarele, de mutat mobilierul. Mă gândesc că până la sfârșitul săptămânii vom putea lua prima noastră cină aici.

Își petrecuseră câteva zile în plus în Chicago, cumpărând mobilier și alegând culori și modele pentru pereți și podele. Max și-ar fi dorit să fi avut mai mult timp la dispoziție, varietatea

de opțiuni fiind atât de largă, însă Degan o asigurase că avea să poată modifica și mai târziu orice nu i-ar fi plăcut, oricât de des și-ar fi dorit. Max crezuse că era una dintre glumele lui, însă el vorbise serios. Voia ca locuința lor să fie perfectă pentru ea. Dar era deja, din simplul motiv că era a lor.

Cinci dormitoare, unul pentru Ella, unul pentru Johnny când venea acasă în vacanță și alte câteva pentru copiii pe care sperau să îi aibă la un moment dat. Până atunci, urmau să fie folosite drept camere de oaspeți. Tatăl lui Degan îi avertizase la un somptuos dineu pe care îl organizase pentru ei în Chicago că intenționa să vină frecvent în vizită. Flint se arătase și el interesat să îi viziteze în Montana, dar Max se îndoia că Allison ar mai fi fost dispusă vreodată să vină în vest. Și, după ce îi trimise o telegramă Luellei pentru a o informa unde putea fi găsită acum, Max primise și răspuns. Luella chiar se căsătorise cu Big Al și era acum coproprietară a tavernei lui. Îi promisese și ea că avea să vină în vizită. Poate că până la urmă cinci dormitoare aveau să se dovedească insuficiente.

Însă casa fusese construită la marginea orașului, deci putea fi extinsă dacă chiar era nevoie. Aveau și o curte decent de spațioasă, în caz că Ella și-a fi dorit să îngrijească din nou o grădină. Degan concepuse o încăpere suplimentară ai cărei pereți erau în mare parte din sticlă, ca Ella să se poată bucura de multă lumină atunci când picta. Ella era în mod cert încântată de Nashart și de Degan.

Și Max era încântată de Nashart. Era un oraș pașnic și foarte plăcut, cu oameni prietenoși, unde se putea plimba călare kilometri întregi dacă așa avea chef și unde putea merge la vânătoare oricând dorea. Deși auzise în detaliu povestea conflictului dintre familia Callahan și familia Warren, conflict ce se încheiase la începutul acelei veri, după ce cunoscuse ambele familii îi venea greu să creadă că fuseseră la un moment dat inamici. Tinerii din ambele familii se purtau ca și cum ar fi fost prieteni la cataramă. Iar Tiffany și Hunter, care prin căsătoria lor puseseră capăt conflictului, erau atât de îndrăgostiți, încât Max nu se putea abține să nu zâmbească de fiecare dată când îi vedea împreună.

Însă Hunter Callahan era un personaj cu care nu te puteai obișnui prea ușor. Max nu mai întâlnise niciodată vreun om care

să râdă și să îi tachineze pe alții cum o făcea el. O îndrăgi de la bun început pe Tiffany, soția lui. În ciuda faptului că fuseseră crescute în medii atât de diferite, Max o considera deja o prietenă bună.

– La început, eram foarte neliniștită în preajma lui Degan, când locuiam amândoi la familia Callahan, îi mărturisise Tiffany. Asta a fost înainte ca Hunter să descopere că eu eram viitoarea lui mireasă. Dar Degan efectiv duhnea a pericol. Ție nu ți-a fost frică de el când l-ai întâlnit prima oară?

Max zâmbi larg.

– Nu.

– Serios?

– S-a minunat și el de asta. Îmi place să cred că, în adâncul sufletului, știam de pe atunci că e bărbatul potrivit pentru mine. Dar nu am știut. Pur și simplu am simțit că nu mi-ar fi făcut rău niciodată.

– S-a schimbat, îi spuse Tiffany uluită. *Tu* l-ai schimbat. Pentru Dumnezeu, ieri l-am văzut râzând!

Max zâmbise. Degan râdea frecvent în ultima vreme. Pistolarul nu mai era reținut în preajma ei, iar acum începea să lase garda jos și aici, printre oamenii aceștia, fiindcă îi considera prieteni. Deja privea acest oraș ca pe noua lui casă. Max știa cât de mult conta să simți că ți-ai găsit locul.

La câteva zile după ridicarea casei, aflară că realizarea ornamentelor sculptate în lemn pe care Degan le dorea în partea de jos și de sus a pereților din fiecare încăpere a casei lor avea să dureze mai mult decât estimaseră ei, deși meșterul își adusese doi asistenți și primise o mână de ajutor și de la dulgherul din localitate, care le pusese la dispoziție atelierul lui. Dar, cum tot restul era terminat, se mutară oricum la sfârșitul săptămânii și invitară familia Callahan la cină, pentru a celebra prima noapte în noua lor casă. Bucătarul și ajutoarele acestuia, precum și cele două cameriste pe care Degan le angajase din Chicago nu aveau să sosească decât peste o săptămână, așa că Ella se oferise să gătească ea, cu ajutorul lui Max.

Degan adusese aici atât de multe din est, chiar și servitori, încât Max își făcea griji că acceptase să se stabilească în vest doar de dragul ei. Până când el îi spusese cât de rare erau femeile

în Montana și că, dacă își doreau să găsească servitori în acest secol... Max pricepuse ideea.

Sam Warren și John Callahan se arătaseră amândoi interesați de postul de ajutor de șerif pe lângă Degan. Acesta nu se hotărâse încă pe care din ei să îl aleagă.

– Ai putea să îi angajezi pe amândoi, sugeră Max.

– Orașul ăsta nu are nevoie de atât de mulți oameni ai legii.

– Sau ai putea să mă angajezi pe mine în locul lor.

Flutură din gene spre el. Degan o plesni peste fund.

– Chiar dacă știi să mânuiești un pistol și ești a naibii de intimidantă...

– Ba nu sunt!

– Eu nu pot proteja orașul dacă sunt ocupat să te protejez pe tine. În plus, adăugă el, trăgând-o în brațele lui pentru un sărut prelungit, îmi distragi mult prea tare atenția.

Max se descurcase singură atâta timp, încât știa că avea să dureze până să accepte pe deplin că exista altcineva care să aibă grijă de ea. Însă adora atitudinea protectoare a lui Degan. Îi adora forța și tandrețea. Adora totul la soțul ei.

Cât despre ajutoarele de șerif, chiar dacă Degan probabil nu avea nevoie de ajutor, Max ar fi stat mai liniștită știind că el avea totuși pe cineva în preajmă. Din fericire, orașul era pașnic, deși poate că nu avea să rămână astfel prea multă vreme. Știa că Degan se aștepta ca sosirea lui să atragă și oarece probleme. Își zise că probabil tocmai îi mărturisise acest lucru și lui Hunter când cowboy-ul trecu să le facă o vizită, în ziua de după cina festivă, iar ea li se alătură pe verandă, surprinzând ultima parte din conversația lor.

– Îți faci prea multe griji, îi spunea Hunter. Odată ce se află că ai devenit om al legii, și se va afla, pistolarii dornici de glorie vor înceta să te mai caute. Le va fi teamă ca nu cumva să alegi să îi arunci direct în închisoare, în loc de a le oferi o înfruntare. Dar apoi o observă pe Max în spatele lor și exclamă: Maxie! Nu cred că Ucigașul aici de față e prea fericit.

Ea se încruntă, în timp ce Hunter încălecă la loc pe cal și se îndepărtă râzând.

– De ce anume nu ești fericit? îl întrebă ea pe Degan.

Degan își dădu ochii peste cap.

– Nu la mine se referea. Era vorba despre ceea ce ne-a adus drept dar de casă nouă. Cel puțin nu ne-a făcut cadou un porc! adăugă Degan zâmbind larg și îi întinse cățelușul pe care îl ținea în brațe.

– O, ce dulce e! gânguri Max încântată, apoi strigă către Hunter: Mersi, Callahan! După aceea îi spuse în șoaptă lui Degan: Dar o să-i schimbăm numele.

– Sunt de acord, având în vedere că e femelă.

Ea râse.

– Prietenul tău e pus pe farse.

– Nu, e doar fericit. Dar la fel sunt și eu. Nu am crezut niciodată că voi ajunge să am tot ce mi-aș fi putut dori în viață. Îți mulțumesc că mă iubești, Maxie!

– Nu am avut încotro, sclifositule.